

Giới thiệu Thần Chiến Triều Trần

Thể loại: Huyền Ảo, Lịch Sử, Quân Sự, Thần Thoại, Tiên Hiệp, Tiểu Thuyết, Truyện Sáng Tác, Việt Nam

Là một bộ truyện tiên hiệp thuần Việt, có lồng ghép nhiều chi tiết, giai thoại, thần thoại về lịch sử, văn hóa nước ta. Truyện kể về cuộc kháng chiến chống quân Nguyên Mông xâm lược lần thứ 02 và thứ 03 của nhà Trần.

Nội dung:

Vào năm Canh Thìn, Thiệu Bảo năm thứ hai (tức năm 1280), triều đình Đại Việt cử Chiêu Văn Vương Trần Nhật Duật lên làm chỉ huy sứ đạo Đà Giang để điều tra, tìm hiểu sự việc xích mích giữa người Việt và người Man trên vùng này dẫn đến hệ quả là Trịnh Giác Mật, thủ lĩnh đạo Đà Giang nổi lên chống lại quan quân.

Chiêu Văn Vương Trần Nhật Duật với tài trí của mình, đã dùng kế thu phục lòng người để khuyên giải Trịnh Giác Mật bãi binh, trở lại làm phen dậu cho triều đình. Tuy nhiên sau khi giải quyết xong vụ Trịnh Giác Mật, Chiêu Văn Vương lại bất ngờ bị cuốn vào cuộc trà thủ đẫm máu của các thầy phép trên vùng núi Tây Bắc.

Sự xuất hiện đột ngột của sứ giả phủ Cao Sơn, của một bản người Man đầy những thầy phép cao tay ẩn, rồi của con hồ tinh mò về trà thủ, đã đẩy Chiêu Văn Vương vào một cuộc phiêu lưu mới. Cuộc phiêu lưu trong thế giới phép thuật, trải qua cả sáu cõi Luân Hồi với nhiệm vụ giải cứu Đại Việt trước con bão tố chiến tranh với phương Bắc đang ập ập kéo tới đã biến Chiêu Văn Vương từ một người thường trở thành kẻ có phép thuật cao siêu, không chế được những thế lực to lớn nhất trong khắp sáu cõi như thế nào. Mời các bạn theo dõi "Thần Chiến triều Trần" để biết thêm chi tiết.

TIẾN ĐỘ ĐĂNG TRUYỆN:

Dự kiến độ dài truyện: 300 chương;

Dự kiến thời gian đăng full truyện (từ tháng 10/2019 - tháng 10/2022);

Hiện tại sẽ đăng liền 15 chương. Tiến độ là 01 tuần 02 chương (hoặc hơn) cập nhật vào thứ 3 và thứ 6.

Đôi lời của tác giả:

Mình đã viết được hơn 200 chương nhưng vì cần phải sửa chữa, chau chuốt nên sẽ đăng từ từ theo lịch trình trên. Truyện được mình bỏ nhiều tâm huyết, viết và chỉnh sửa trong hơn 06 năm trước khi chính thức ra mắt nên các bạn có thể yên tâm về chất lượng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Chiêu Văn Vương

Canh Thìn, Thiệu Bảo năm thứ hai (tức năm 1280 dương lịch), tại đạo Đà Giang, vùng Tây Bắc Đại Việt;

Sương sớm vùng núi rừng càng làm cho cái rét mướt đầu đông thêm se sắt, đã cuối giờ Mão mà đất trời vẫn chưa thoát hẳn con ngái ngủ. Trong cái màn mù mờ đó, có một đoàn người ngựa phi nước kiệu về khu doanh trại bề thế của người Man nằm ở thung lũng dưới chân dãy núi xanh ngất.

Dẫn đầu đoàn người là một thanh niên nét mặt tuấn tú, mi thanh, mắt sáng, dáng người cân đối, khỏe mạnh. Đi theo người thanh niên là đội tám người gồm cả người hầu, phu khuân vác cưỡi chung trên năm con ngựa. Ngoài lũ người hầu và phu phen ra còn có hai rương gỗ nặng trĩu buộc hai bên lưng con chiến mã to khỏe nhất đoàn.

Đoàn người và ngựa đông đảo nhanh chóng bị chặn lại bởi những người lính dân tộc trong bộ áo xanh nai nịt gọn ghẽ, tay cầm kiếm thanh mã tấu gác ở cổng doanh trại. Thanh niên đầu đoàn ghim cương con ngựa ô lông bóng mượt rồi nhảy xuống, bước về phía gã râu ria xồm xoàm ằng chừng là thủ lĩnh đám lính gác:

- Phiên vị tráng sĩ đây vào báo cho chúa đạo Đà Giang có Chiêu Văn Vương Trần Nhật Duật(1) của triều đình đến gặp gỡ theo lời ước hẹn.

Nghe thấy sáu từ “Chiêu Văn Vương Trần Nhật Duật”, gã thủ lĩnh giật mình ngạc nhiên. Y vội quay lại nói xi xỏ với tên lính áo xanh đứng bên cạnh. Tên lính “vâng, dạ” liền mồm rồi lật đật chạy vào. Một lát sau, từ phía trong vọng ra tiếng trống “thùng thùng”, tiếp nối bằng hồi kèn đón khách đặc trưng của người Man.

Gã thủ lĩnh nghe thấy hồi kèn thì khoát tay ra lệnh cho bọn lính đứng dẹp thành hai hàng, còn y đích thân giờ tay mời người khách trẻ có thân phận khác thường đi theo mình.

Người trẻ tuổi mỉm cười quay lại hạ lệnh cho bọn phu phen tháo hai rương đồ, lồng đòn gánh và khênh vào. Cùng lúc đó, đám lính trong trại Man nghe tiếng trống và kèn đã ủa ra đứng thành hàng lối nghiêm chỉnh. Dù mới tảng sáng mà trang phục bọn họ đều gọn gàng, mã tấu dắt ngay ngắn bên hông, tác phong nhanh nhẹn, hàng lối chỉnh tề. Trong chốc lát cả trại Man bừng tỉnh giấc, đón tiếp người khách bất ngờ bằng sự cẩn thận thái quá có đôi phần đe dọa.

Người thanh niên trước cảnh trang nghiêm thì vẫn ung dung như không, chàng nhẹ nhàng cất bước theo chân tên thủ lĩnh. Vừa đi người thanh niên vừa trò chuyện với gã râu ria bằng tiếng Man rất chuẩn, thăm hỏi gia cảnh nhà y và tán gẫu về thời tiết, đặc sản của vùng thung lũng bên bờ sông Đà. Tên thủ lĩnh ban đầu chỉ trả lời qua loa nhưng bằng vào sự hiểu biết và thông thạo của người thanh niên, chỉ lát sau y đã tâm sự sôi nổi với chàng như người bạn tâm giao lâu ngày gặp lại.

Hai người mãi trò chuyện nên chẳng mấy chốc đã đi tới căn nhà sàn bề thế nhất trại được dựng sát lưng vào vách núi dựng đứng.

Người thanh niên ngược mắt nhìn lên, không khỏi kêu lên trầm trồ thán phục. Chàng thân làm vương gia Đại Việt, các phủ đệ xa hoa cũng biết tới nhiều nhưng căn nhà sàn của chúa đạo dân tộc lại có nét đẹp rất riêng. Nó không những lớn tới mức vô lý so với các căn nhà sàn thông thường khác, mà còn được trang trí bằng rất nhiều các tấm da báo hoa, báo đốm và cả da hổ treo đầy ở mặt đằng trước.

- Chà, nhà đẹp thật. – Người thanh niên vừa cười nói vừa bước lên thang, mặc kệ hàng lính gác mặt mày bặm trợn đang nhìn chằm chằm.

Bên trong nhà sàn rộng rãi, thoáng khí, nền gỗ được phủ kín bằng các mảnh da thú. Còn trên các cột, các tường là đủ thể loại công, chiêng, đầu thú dữ, thậm chí còn có một đôi dao dài. Ngồi ngay bên dưới đôi dao là một trung niên mặt sần, mũi to, râu ria xồm xoàm trông hung dữ như tượng hộ pháp canh đền. Trung niên mặc áo da hổ tay trần, để lộ ra cơ bắp cuồn cuộn, rắn chắc của vị chúa tể vùng sơn cước. Ngồi thành hai hàng bên dưới trung niên là hơn chục tay tù trưởng đáng vẻ hùm sói không thua gì vị chúa đạo của bọn họ. Chàng

thanh niên bước vào giữa đám người hung dữ đó, thật hơi giống như khuê nữ nhà lành bất chợt bị rơi vào giữa ổ trộm cướp.

Người thanh niên trước các ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống thì vẫn điềm nhiên như không, chẳng vẫy tay ra hiệu cho bọn phu phen khiêng hai hòm đồ để sang một bên. Sau khi lùi người chuyên khuôn vác xong việc và lục tục kéo xuống khỏi nhà sàn, còn hai đứa hầu đi theo thì ngoan ngoãn quỳ sau lưng, người thanh niên mới ngồi xuống tấm nệm thêu hoa vẫn ở vị trí đối diện vị chúa tể người Man:

- Tôi là Chiêu Văn Vương Trần Nhật Duật, nay theo lời ước hẹn với chúa đạo nên tới đây gặp gỡ.

Tay chúa đạo nghe vậy thì neho mắt đánh giá người thanh niên. Rồi gã bất chợt cười lên ha ha, giọng oang oang như tiếng cồng chiêng gióng lên khi xung trận, hào sảng mà đầy uy hiếp:

- Ha ha ha... Trịnh Giác Mật ta vốn nghe đồn Chiêu Văn Vương là người trí dũng, văn võ toàn tài. Bây giờ thấy vương còn có dạ can đảm khác thường, đi vào chỗ chết mà coi như không

Bọn người Man trong trường tuy đều dừng mảnh oai phong nhưng câu nói của gã trung niên ngoài âm thanh vang rền còn chứa cả nội lực hùng hậu. Chúng Man đều thấy ù tai hoa mắt, phải vội vã trấn định lại tinh thần.

Tuy nhiên người thanh niên chẳng bị ảnh hưởng gì trước lời uy hiếp. Chẳng nỡ nụ cười tươi rói, rồi dùng tiếng Man rất chuẩn đáp lại tay trung niên:

- Nhật Duật tôi tuy mới lên vùng này đóng quân được ít lâu nhưng từ xưa khi còn ở kinh thành đã rất yêu thích tập tục, lối sống của người miền ngược. Được biết người dân tộc ở suốt một dải Đà Giang cực kỳ can trường, hào sảng, lại vô cùng hiếu khách. Các đức tính quý báu đó làm tôi rất ngưỡng mộ. Vì thế khi chúa đạo có lời ước hẹn gặp gỡ nhưng phải đi một mình, không được có binh lính theo hộ tống, Nhật Duật vội vàng sửa soạn quà lễ lên đường mà không cần suy tính. Vì tôi quan niệm tới gặp các vị chẳng khác nào đi gặp anh em ruột thịt trong nhà, vậy mà có sao chúa đạo lại bảo tôi đi vào chỗ chết?

Giác Mật nghe như vậy, lại thấy người thanh niên mặc bộ quần áo tía, đầu quấn khăn tía và trên cổ có đeo một chiếc vòng đính đầy răng hổ theo đúng lẽ lối trang phục sang trọng nhất của người Man chỉ dùng khi có dịp quan trọng hoặc để tỏ lòng tôn kính lúc gặp gỡ khách quý, liền vỗ đùi khen “hay” rồi đáp:

- Vương nói phải lắm, những lời vừa rồi coi như ta sai. Vậy Giác Mật này xin kính người anh em bình rượu để tạ tội.

Lời vừa dứt, chúa đạo liền sai một tên tù trưởng chạy xuống nhà sàn hạ lệnh cho bọn người hầu mang rượu thịt lên mở tiệc. Chỉ nghe hàng loạt các tiếng bước chân rầm rập, rồi lũ lính áo xanh lần lượt bê lên các đĩa thịt trâu bò, hươu nai và cả những bình rượu tròn lẳn, nâu bóng, miệng vẫn còn được bịt kín bởi các mảnh da thú để tràn đầy khoảng sân nhà trước mặt mọi người.

Sau khi lùi lính bày biện xong xuôi, chúa đạo Giác Mật ngay trước mặt vị khách quý vẫn điềm nhiên thò tay vào đĩa thức ăn, bốc nắm thịt to bỏ vào mồm nhai nhồm nhoàm. Đối diện với cảnh ăn uống thô lỗ, Chiêu Văn Vương hoàn toàn thoải mái. Chẳng gợn tay ra phía trước ngò ý muốn xin lại đĩa thịt của chúa đạo. Giác Mật thoảng ngạc nhiên nhưng vẫn cầm lên đưa cho chàng. Trần Nhật Duật đón lấy, rồi giống hệt chúa đạo, chàng cũng dùng tay không bốc nắm thịt to bỏ vào mồm nhai nuốt.

Chúa đạo Giác Mật và các tù trưởng người Man trông thấy cảnh đó thì cùng “ồ” lên thích thú. Hóa ra theo tập tục của người Man, việc ăn chung một đĩa thức ăn, và phải ăn bốc bằng tay, có ý nghĩa tỏ rõ sự cùng chung hoàn nạn của anh em, bạn bè thân thiết.

- Hay lắm, chẳng ngờ việc ăn uống phàm tục của chúng ta mà vương cũng rất tỏ tường. Vậy còn cách uống rượu thể hiện chí khí nam nhi, chẳng hay vương có biết?

Ngật Duật nghe chúa đạo nói thế thì mỉm cười gật đầu. Rồi chàng lấy bình rượu để bên cạnh, mở nắp da thú bịt miệng ra. Mùi rượu thơm ngát tỏa khắp căn nhà sàn. Nhật Duật dùng tay nâng bình lên, rồi ghé cổ, hếch đầu, dùng mũi hứng lấy vòi rượu trong vắt đang chảy xuống.

Trông thấy Chiêu Văn Vương uống rượu bằng mũi, tất cả người Man trong trường đều trầm trồ thán phục. lát sau, Nhật Duật uống xong cầm bình rượu đưa về phía chúa đạo. Giác Mật gật gù tỏ vẻ hài lòng, rồi cùng với cách mà chàng vừa dùng, gã cũng nâng bình lên cao và uống bằng mũi.

Uống xong, Giác Mật đặt bình rượu xuống thờ ra một hơi, vòng tay thi lễ với Nhật Duật đoạn nói:

- Vương gia tỏ tường phong tục của chúng tôi như thế, đích thị kiếp trước cũng là người miền ngược chẳng sai. Người dân tộc chúng tôi đối với anh em trong nhà luôn luôn tôn trọng, vì thế lần này tới đây vương có điều gì cần trao đổi xin mời nói thẳng ra.

Chiêu Văn Vương nghe vậy thì mừng rỡ, vòng tay đáp lễ Giác Mật:

- Chúa đạo đã nói vậy thì Nhật Duật tôi xin được bày tỏ hết cõi lòng. Từ xưa khi đức Thái Tông chúng tôi lập ra nhà Trần, đã mấy chục năm nay triều đình luôn đề cho đạo Đà Giang tự chủ. Ngay cả khi đức quan gia(2) có phân công chỉ huy sứ lên vùng này cũng chỉ để cai quản đám con dân Đại Việt, còn lại các dân tộc khác chúng tôi luôn tôn trọng, để cho các vị sinh sống tự do và tự trị trong sắc dân của mình. Thế nhưng không hiểu sao trong thời gian gần đây, người dân tộc nổi lên chống lại triều đình, cướp phá các bản làng, thành thị của Đại Việt dọc khu vực thung lũng ven bờ sông Đà. Do lo ngại an ninh và cũng không muốn động binh đao làm mất tình cảm gần bó bên chặt qua bao đời nay giữa miền xuôi và miền ngược nên đức quan gia mới lệnh cho tôi lên vùng này tìm hiểu, khuyên giải chúa đạo dẹp bỏ các việc đao thương. Có thù oán, hiềm khích gì thì hai bên cùng nhau giải bày, chia sẻ.

Nghe tới đây, Giác Mật thờ ra một hơi đáp:

- Nếu ai cũng có tấm lòng như đức quan gia và Chiêu Văn Vương thì chúng tôi nào có dạ làm phản. Chẳng qua chỉ huy sứ cũ ở vùng này kiêu căng phách lối, lại hay ý thể quan binh triều đình đến quấy rầy các bản làng của chúng tôi. Giác Mật thấy anh em chung dòng máu bị hà hiếp thì không chịu nổi mới dấy binh làm loạn, nay nghĩ lại thấy quả là lỗ mãng.

- Chỉ huy sứ cũ đã bị triệu về Thăng Long xử tội theo quân pháp. Giờ tôi lên chỉ huy vùng này, các việc quấy rối người dân tộc sẽ chấm dứt triệt để. Xin chúa đạo chớ lo.

Giác Mật nghe vậy liền vòng tay thi lễ:

- Có những lời này của Chiêu Văn Vương, Giác Mật xin lập tức bãi binh, trở lại làm phiên dậu cho triều đình.

Ngật Duật nghe thế thì mừng rỡ, nói:

- Chúa đạo nghĩ thế là phải lắm. Và để tỏ lòng yêu quý đức quan gia có nhờ tôi chuyển tặng chúa đạo hai thùng lễ vật. Mong chúa đạo nhận cho.

- Quà tặng của đức quan gia, Giác Mật nào dám chối từ.

Chúa đạo Đà Giang nói xong liền ra lệnh cho bọn lính lên nhà sàn khiêng hai rương quà tặng đem cất đi. Chờ cho lũ lính xong việc, Nhật Duật lại nói tiếp:

- Ngoài những việc vừa nói ra, chắc chúa đạo cũng biết người Thất Sát(3) ở phương Bắc đang sắm sửa khí giới, huấn luyện binh sĩ, chờ thời cơ cất quân sang xâm lược nước ta. Trước nay người Việt cùng với người dân tộc ở dọc một dải Đà Giang thân thiết với nhau như anh em trong nhà. Nay có kẻ từ phương Bắc tới, nếu anh em không giúp nhau để kẻ kia chiếm

được bờ cõi thì e rằng tất cả chúng ta đều phải chịu khổ đau dưới sự thống trị của bọn ngoại bang. Chính vì việc này, đức quan gia đã cho soạn một đạo chiếu chỉ dành riêng cho chúa đạo và nhờ tôi đích thân mang lên đây.

- Việc này Giác Mật hiểu rõ. Vậy chiếu chỉ của đức quan gia ra sao kính thỉnh vương cử đọc, Giác Mật tôi xin rửa tai lắng nghe.

Trần Nhật Duật nghe vậy thì mừng rỡ, đưa tay ra hiệu cho một tên hầu đang quỳ sau lưng. Tên hầu này dáng người thanh mảnh, mắt rằm mày liễu mười phần đẹp đẽ. Y thấy chủ nhân ra hiệu thì rút từ trong tay áo ra tờ chiếu thư màu vàng dâng lên chủ nhân.

Nhật Duật giờ chiếu thư ra. Chàng bình thường nét mặt hòa nhã, lúc nào cũng tươi cười nhưng khi cầm chiếu thư trên tay lại tỏ ra rất cung kính, nghiêm túc. Giọng Nhật Duật cất lên sang sảng trong trướng. Chàng nội lực hùng hậu, tiếng đọc lại trầm bổng nên từng câu từng chữ vang lên rõ rệt in vào lòng người:

- ... Người dưới xuôi hay người miền ngược đều là anh em một nhà, môi hở thì răng lạnh, em ngã thì anh đau. Nay quân Thát Đát luôn nhòm ngó bờ cõi phía Nam. Chúng là quân hung dữ, ác độc, vô nghĩa đi đến đâu giày xéo bờ cõi giang sơn, tàn phá làng mạc gia đình, giết hại người già, trẻ nhỏ, ngay cả cỏ cây cũng chết rạp. Giặc tuy tàn bạo nhưng chỉ cần anh em đồng thuận, đồng lòng, gia đình trên dưới như một, cả nước trước sau như nhất thì đủ khả năng lấp bể dòi non hưởng hòa là đuổi bọn hồ lang sai báo. Vậy nay phong chúa đạo Giác Mật trấn thủ xứ Đà Giang, chung tay cùng trăm bảo vệ biên thủy trước sự dòm ngó của quân điều ác. Mọi tập tục sinh hoạt của người dân tộc đều duy trì như cũ, xứ Đà Giang là khu tự trị của người dân tộc không phải tô phu nộp cống, khi có giặc thì cùng quân triều đình bảo vệ bờ cõi giang sơn. Khâm thủ!

Nhật Duật đọc xong trao lại chiếu thư cho Giác Mật. Chúa đạo cầm tờ chiếu lấy tạ, đoạn nói:

- Đức quan gia đã tin tưởng như vậy thì không có lý gì chúng tôi không một lòng với triều đình. Xin Chiêu Văn Vương cứ yên tâm, tôi nay thay mặt cho người dân tộc ở Đà Giang hứa nguyện ra công gắng sức bảo vệ bờ cõi nước nhà.

Nhật Duật thấy gã nói vậy thì vô cùng mừng rỡ:

- Chúa đạo thật sáng suốt.

Giác Mật cười lên ha hả, đoạn quay xuống cất giọng sang sảng hạ lệnh cho thuộc hạ bên dưới:

- Bay đâu mau cho nổi nhạc lên, để ta cùng Chiêu Văn Vương ăn mừng tình anh em bền chặt giữa triều đình và vùng Đà Giang.

Toàn bộ doanh trại hò reo ầm ĩ, cung nhạc nổi lên réo rắt cả góc trời.

* * * * *

* Chú thích:

(1) Chiêu Văn Vương: tên thật là Trần Nhật Duật, là con trai thứ sáu của Trần Thái Tông, vị vua đầu tiên của triều Trần.

(2) Quan gia: Thời Trần vua được gọi là quan gia.

(3) Thát Đát: Là cách triều Trần gọi người Mông Cổ và các dân tộc du mục ở phía bắc Trung Quốc thời bấy giờ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Hai tên hầu

Trần Nhật Duật ra khỏi trại của người Man một đoạn thì thấy trước mặt xuất hiện rừng người ngựa, cờ xí rợp trời. Giữa đám cung, tên, giáo, mác, có một lá cờ vàng lớn thêu ba chữ “Chiêu Văn Quân” tung bay trong gió.

Đoàn quân nhác thấy bóng chàng thì reo to mừng rỡ. Từ trong đội ngũ rẽ ra một tướng trẻ diện mạo oai phong phi ngựa cấp tốc về phía chàng. Cách phái đoàn chừng nửa trượng, viên tướng nhảy từ trên lưng ngựa xuống rồi chạy đến trước mặt Nhật Duật hành lễ:

- Đức ông, người đã bình an trở về. Thật may quá!

Nhật Duật xuống ngựa đỡ viên tướng dậy, nói:

- Lê Thạch, chuyện này đi hết sức nhẹ nhàng. Người làm gì mà lo lắng vậy.

Viên tướng đứng lên, thở phào rồi nói:

- Đức ông một mình đi vào sào huyệt quân địch, nhờ chẳng may có mệnh hệ gì thì bọn thuộc hạ không biết phải làm sao.

Nhật Duật nghe thế thì cười lớn:

- Mệnh hệ làm sao được, người thừa hiểu ta còn gì. Giờ người mau truyền lệnh cho đội Bảo Hoang rút lui, nếu để bọn Giác Mật phát hiện ra thì không hay chút nào.

- Vâng, thuộc hạ xin làm ngay.

Nhật Duật chợt nhớ ra một chuyện, nói thêm:

- À, người mang thêm ngựa cho hai tên hầu này đã. Để bọn chúng cười chung một con hơi bất tiện.

Viên tướng nghe thế thì ngạc nhiên:

- Bẩm đức ông, hai tên này chỉ là hầu, có ngựa cưỡi không phải chạy bộ đã là may lắm rồi. Sao lại phải tốn thêm ngựa cho chúng làm gì?

Nhật Duật trừng mắt, mắng:

- Ta bảo thì cứ làm đi, Lê Thạch ngươi định cãi lệnh hà.

Viên tướng trẻ rút đầu lê lưỡi vàng dạ luôn mồm rồi lật đật chạy đi.

* * * * *

Thời gian thấm thoát thoi đưa, thoáng chốc Chiêu Văn Vương Trần Nhật Duật đã lên trấn thủ đạo Đà Giang được hai năm. Trong hai năm đó, chàng đã vỗ yên các sắc dân tộc thiểu số ở dọc hai bên bờ dòng sông Đà. Đồng thời, chàng cũng giúp cho người Việt và người dân tộc sống hòa thuận, tôn trọng lẫn nhau.

Vào một tối mùa đông Nhâm Ngọ, Thiệu Bảo năm thứ tư (tức năm 1282 dương lịch), từ khu doanh trại của quân Đại Việt đóng tại trấn Đà Bắc, trấn thành thị xa nhất của Đại Việt về phía Tây, có vọng ra tiếng đàn du dương, thánh thót. Tiếng đàn da diết, trong trẻo, lúc thì như giọng hát của mẹ hiền ru con, khi lại giống tiếng thủ thi, nũng nịu của người thương vào một đêm trăng sáng.

Tiếng đàn xuất phát từ căn nhà sàn to nhất khu doanh trại, vốn là căn nhà của chỉ huy sứ đạo Đà Giang khi xưa giờ được sửa lại qua loa làm nơi ở cho Chiêu Văn Vương hai năm nay.

Bên trong căn nhà, vị vương gia trẻ đang ngồi gảy đàn một mình. Cây nguyệt cầm(1) là thứ duy nhất chàng mang theo từ Thăng Long, trừ đồng trang phục cá nhân và thanh gươm quý luôn đặt bên người. Tối tối mỗi khi rảnh rang, chàng đều tranh thủ ngồi gảy đàn. Tiếng đàn là liều thuốc hữu hiệu giúp xoa dịu nỗi nhớ nhà, nỗi nhớ vùng đất kinh kỳ phồn hoa cùng bạn bè, cố nhân phải chia xa khi đi trấn thủ vùng miền ngược.

Giai điệu du dương đột ngột bị ngắt quãng bởi tiếng cười khẩy, cùng câu nói có phần mỉa mai:

- Không ngờ Chiêu Văn Vương oai võ là thế mà đêm nào cũng đàn địch mấy cái bài nhạc éo là của bọn đàn bà.

Người vừa cất lời mi thanh, mục tú, khuôn mặt nhỏ nhắn, làn da tương đối trắng trẻo. Tuy y mặc quần áo người hầu nhưng giọng nói cao vút cùng dáng vẻ khinh bạc không hề giống như thái độ của kẻ nô bộc đối với chủ nhân.

Trần Nhật Duật chà ừ chà hừ, chàng lại gảy thêm nửa khúc đàn. Tiếng nhạc vang lên dặt dìu như kèm theo lời hát.

“Vất tay nằm nghỉ canh dài

Phong lưu dễ được mấy người xưa nay

Gió trăng vô tận kho đầy

Những vui cảnh đẹp mà khuấy lòng phiền.”(2)

Nhật Duật gảy xong buông đàn xuống, đoạn nói:

- Đã nửa năm rồi nàng mới quay lại thăm tôi. Nhân lúc đêm nay trăng thanh gió mát, hay là nàng cùng tôi hợp xướng một canh cho trọn ca ý.

Chàng vừa nói xong đã thấy thanh dao găm chìa vào trước mặt.

- Ngươi... ngươi dám kêu ta hát hầu ngươi như mấy con ả đào mua vui cho bọn đàn ông ư? Ta cho ngươi chết không toàn thây bây giờ!

Tên hầu nổi giận làm đôi mày cau vào, cuối mắt xếch lên, hiện ra vẻ ghê gớm đến độ tàn nhẫn. Nhật Duật đối phó với sự hung hãn đó bằng nụ cười nhẹ nhàng và vẻ mặt bình tĩnh như không.

- Chị Ban đừng nổi nóng, Chiêu Văn Vương chỉ đang đùa chị chút thôi mà. – Có giọng nói trong trẻo chọt cất lên từ phía góc nhà.

Nhật Duật nhìn sang phía tay tả, thấy một tên hầu khác đã đứng đấy từ bao giờ. Chiêu Văn Vương hồ hởi hẳn lên, nói:

- Hóa ra cô Mai cũng tới. Cô Ban có vẻ không thích ca hát hay là cô Mai chịu khó ra đây tiếp kẻ thô lậu này vài canh giờ.

Tên hầu thứ hai nghe thế thì bước lại gần. Ánh nến bập bùng trên cột gỗ soi tỏ dáng vẻ tha thướt, khuôn mặt trái xoan, cùng ánh mắt long lanh như nước hồ thu của tên hầu. Nhật Duật trông rõ nàng ta thì hít vào một hơi. Thật không ngờ miên son cước mà có người đẹp tới vậy. Dù không phải lần đầu gặp gỡ mà chàng vẫn thấy bất ngờ. Cũng may bộ quần áo của kẻ hạ tiện đã che dấu nét mỹ lệ đi nhiều, không thì dáng vẻ này sẽ dễ làm toàn quân đại loạn.

- Chắc Chiêu Văn Vương biết chúng tôi đi đây không phải để ca hát. Vốn vương bận nhiều việc, tôi cũng không đông dài. Chị em tôi nhận được tin Trịnh Giác Mật đã tìm ra kẻ kia nên đường đột xông vào đây để hỏi vương khi nào có thể lên đường?

Nhật Duật nghe nàng ta nói vậy thì cười, đáp:

- Quả là Giác Mật đã biết chỗ trốn của kẻ mà các nàng muốn tìm. Nhưng hẳn ta ở một bản làng trong nơi thâm sơn cùng cốc tí trên núi cao. Nếu hai nàng muốn, tôi sẽ cho người báo Giác Mật mai xuất phát lên bản kia sớm.

Tên hầu thứ hai gật đầu:

- Vậy phải phiền Chiêu Văn Vương rồi. Có gì sáng mai lúc gà gáy chị em tôi sẽ quay lại đây và hộ tống vương tới tận trại của Giác Mật. Chị Ban, chúng ta về thôi để Chiêu Văn Vương nghỉ ngơi.

Tên hầu đầu tiên nghe vậy thì phản đối:

- Sao lại đi dễ vậy? Tên Chiêu Văn Vương này nhiều mưu kế lắm, có khi sáng mai hẳn lại dờ dờ.

Tên hầu thứ hai lắc đầu, đáp:

- Chiêu Văn Vương ở nơi miền ngược đã được một thời gian, vương chắc hiểu rõ có một số việc và một số người không nên đùa cợt.

Tên hầu thứ hai vừa dứt lời, Nhật Duật tự dưng thấy mát lạnh trước trán, rồi một lọn tóc của chàng không hiểu bị thứ gì chém đứt rơi ngay xuống cây đàn nguyệt đang ôm trong lòng. Nhật Duật khẽ giật mình nhưng lấy lại vẻ bình thản rất nhanh. Tuy nhiên thái độ của chàng đã lọt vào mắt tên hầu đầu tiên, nàng ta cười lên “ha ha” mấy tiếng rồi bước lại chỗ tên hầu thứ hai:

- Mai, người cắt có một tí tóc của hần thì ăn thua gì? Để ta khoét cho hần vài lỗ trên người rồi đốt nền châm vào cho hần đau đớn ba ngày, ba đêm. Lúc đó xem hần có dám đùa bỡn chúng ta nữa không?

Tên hầu thứ hai lắc đầu:

- Những việc thừa thải thì đừng nên làm, chị Ban chúng ta đi thôi.

Tên hầu đầu tiên hậm hực nói:

- Mai, người là em sao cứ ra lệnh cho ta mãi thế.

- Chị Ban, chúng ta cùng nhau làm nhiệm vụ, làm gì có ai ra lệnh cho ai. Chiêu Văn Vương lắm mưu nhiều kế, như lần trước đi dụ hàng Giác Mật, vương giả vờ tới một mình nhưng đằng sau lưng thì cho đội quân tinh nhuệ Báo Hoang mai phục tại ngọn núi bên trên, sẵn sàng đột kích vào trại khi có biến. Với một người đảm lược như thế, nếu hai chị em ta không hỗ trợ cho nhau thì sẽ dễ bị vương lừa gạt lắm.

- Hừ, những kẻ dám lừa gạt Vi Ban này đều phải chịu kết quả thảm khốc.

Tên hầu đầu tiên nói xong thì vung tay lên. Chỉ nghe “phập” một tiếng, chiếc đầu hươu trang trí trên cột nhà đã bị nàng ta ném thanh dao găm vào cắm ngập tới tận chuôi.

- Ta gửi tạm con dao này thay cho lời cảnh cáo.

Nói vừa dứt lời, nàng ta theo chân tên hầu thứ hai bước ra khỏi cửa. Hai cô gái nhanh chóng biến mất vào nơi màn đêm đen bao phủ.

Chiêu Văn Vương nhìn theo một lúc rồi đặt đàn xuống, thờ dài đứng dậy. Chàng tiến lại chỗ cột gỗ giữa nhà, lấy tay gõ vào đó ba phát. Lát sau, tấm phản che cầu thang hậu của căn nhà sàn được dịch sang một bên, viên tướng trẻ Lê Thạch vội vã bước lên:

- Thưa đức ông, bọn chúng đến chưa?

Trần Nhật Duật cười buồn, đáp:

- Đã đi được một lúc rồi.

Lê Thạch nghe thế thì giật mình, hoảng hốt nói:

- Sao có thể thế được? Thuộc hạ đã cho đội Báo Hoang canh gác rất kỹ. Bọn họ không hề phát hiện ra động tĩnh gì.

- Người nhìn kia kia. – Nhật Duật nói đoạn chỉ vào chiếc đầu hươu bị cô gái tên Ban ném dao vào lúc trước. Chỉ thấy giữa trán hươu, nơi con dao găm cắm ngập có rỉ ra dòng nước đen. Dòng nước đó không những đốt cháy một mảnh da thú mà còn chảy xuống sàn nhà, khoét thành cái lỗ to tướng.

- Đức ông... thứ này...

Ngật Duật thờ dài, nói:

- Cả đội Báo Hoang cũng không phát hiện ra nổi các nàng. Xem ra lần này ta nên đi một mình.

- Đức ông, bọn chúng ghê gớm như vậy. Xin đức ông đừng mạo hiểm.

Ngật Duật cười rồi vỗ vai viên tướng trẻ:

- Lê Thạch, người quên là ta có thứ pháp bảo thần kỳ do đích thân đức quan gia tặng cho ư? Đức quan gia còn dặn nếu thấy chuyện kỳ lạ, cổ quái gì, đều phải đích thân đi điều tra cho kỹ. Và thứ pháp bảo kia sẽ khiến cho bọn ma quỷ không thể hại đến ta, huống hồ là bọn họ. Chắc ta lại phải phiền người quản lý Chiêu Văn Quân một thời gian rồi.

Lê Thạch nghe thế thì đành cúi đầu “vâng, dạ”. Gã hiểu quá rõ tính tình vị chủ tướng của mình. Chiêu Văn Vương tuy còn trẻ tuổi nhưng võ công cao cường, đảm lược lại lớn. Vương từng có lúc một mình cười voi, xông thẳng vào phá tan hang ổ bọn cướp gốc Chiêm ở ngoài thành Thăng Long. Ngay như lần này khi vừa nhận được nhiệm vụ lên trấn thủ xứ Đà Giang, vương liền đóng giả kẻ lang thang, tự đi vào ở bán Man hai tháng để tìm hiểu về ngôn ngữ và tập tính của bọn họ. Nhờ vậy đột trước vương mới có thể chiêu hàng Giác Mật dễ dàng. Và dù chỉ là phó tướng, nhưng Lê Thạch đã quen việc quản lý Chiêu Văn Quân thay cho vị chủ tướng liêu lĩnh. Lần này Chiêu Văn Vương đã quyết định đi một mình thì ngay cả thượng hoàng và quan gia còn không can được, Lê Thạch dù có khuyên can đến đâu cũng chỉ vô ích.

Trần Nhật Duật dặn dò thêm Lê Thạch vài điều rồi cho viên phó tướng lui xuống để đi chuẩn bị đồ đạc ngày mai lên đường. Chiêu Văn Vương tính vốn đơn giản, chỉ cho vài bộ trang phục vào tay nải. Sau đó chàng mang thanh gươm báu ra lau chùi cho cẩn thận. Lau gươm chán chê đến tận khi đêm đã rất khuya, chỉ còn tiếng côn trùng rả rích từ các bụi cỏ cao xung quanh nhà vọng lên, Nhật Duật mới lúi từ trong đáy tay nải ra một vòng tràng hạt đen:

- Tổng Thiết Phật Châu, ta lại phải trông cậy vào người rồi.

Chiêu Văn Vương vừa nói vừa giơ vòng tràng hạt ra ngắm dưới ánh nến. Chỉ thấy từng hạt của chiếc vòng nặng chịch, không hiểu làm bằng chất liệu gì mà đen sẫm, đầy vẻ cổ kính.

Ở ngoài cửa, tiếng côn trùng vọng vào càng lúc càng dày hơn, báo hiệu cho việc trời đất sắp chuyển mình bước sang ngày mới.

* * * * *

* Chú thích:

(1) Nguyệt cầm tức cây đàn nguyệt.

(2) Lời bài thơ “Mối tơ tình”, khuyết danh tác giả.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 3: Ma Thị Cao Sơn

Đề đến được bản Man, đoàn người phải trèo đèo, lội suối, tiến sâu vào trong vùng núi rừng trùng điệp nhất ở bên bờ Đông dòng sông Đà. Đường đi quanh co, khúc khuỷu, khi lên núi thì mệt nhọc, lúc xuống thì hiểm nguy. Hai bên đường đá sắc như dao, dốc đứng như vực. Ngay cả bờ cây, bụi cỏ cũng sẵn rắn độc ẩn nấp chỉ chờ cắn người.

Đi đường mệt nhọc lại luôn bị hai nàng Ban Mai kẻ kè hai bên như lính canh áp giải tù nhân, Nhật Duật tức mình quyết tìm cách đối phó. Chẳng kiếm cớ trò chuyện với lũ người Man về phong cảnh sản vật rồi bất ngờ xoay sang nói về những điều thô tục của cánh đàn ông khiến hai chị em Ban Mai phải vội vã bịt tai. Thấy vậy Chiêu Văn Vương được đà lấn tới, nói tiếp về những chuyện à oi với mấy nàng vũ công Chiêm Thành khi còn ở Thăng Long. Bọn người Man được nghe kể về gái đẹp thì mắt sáng rực, cười hớ hớ thay nhau bình phẩm tục tĩu. Hai chị em Ban Mai vừa tức vừa ngượng mà không làm gì được, đành phải bỏ đi chỗ khác. Ban định rút dao găm khoét cho Chiêu Văn Vương mấy lỗ nhưng Mai đã kịp can thiệp, khuyên can chị chịu khó đóng vai người hầu cho trọn. Và từ sau vụ đó, hai nàng không dám bám theo Nhật Duật sát sao quá nữa.

Sau năm ngày đường gian khổ, đoàn người mới tới gần dãy núi nơi bản Man kia cư ngụ. Khác với các bản Man thông thường hay ở chỗ gần sông suối hoặc khu thung lũng dưới chân núi, cái bản Man mà đoàn người tìm đến lại nằm trên đỉnh một trong những ngọn núi cao nhất vùng.

Chiều hôm đó, đoàn người vào nghỉ trong một bản Man khác dưới chân ngọn núi kia. Khi nhìn thấy bọn bộ hạ của Trịnh Giác Mật tiến vào, cả bản như náo loạn, đích thân quan tạo(1) già lụ khụ phải ra tận nơi tiếp đón. Nhưng dù vô cùng sợ sệt và e ngại Giác Mật cũng như bọn thủ hạ của y, khi nhắc tới việc sáng mai đoàn người muốn tìm lên bản lạ ở trên núi, người dân dưới chân núi đều lắc đầu quầy quậy. Và chỉ tới khi lũ thủ hạ của Giác Mật rút dao sáng choang kề cổ quan tạo, cả bản mới cùng nhau bàn tính và cử ra tay thanh niên gan dạ nhất để lúc sáng sớm đưa đoàn người đi.

Sáng hôm sau, cả đoàn lại tiếp tục hành trình. Đường lên núi dốc dựng đứng, mọi người phải bò lại lũ ngựa bên dưới. Sau nửa ngày trời leo trèo mệt nhọc, cuối cùng cái bản Man kỳ lạ nọ cũng hiện ra trong tầm mắt.

Bản Man có vài chục nóc nhà sàn nằm trên sườn ngọn núi hình móng ngựa trông xuống bên dưới thung lũng. Đoàn người tới bản lúc cuối giờ Thìn(2), khi mà dù nắng đã lên vàng rực rỡ vẫn không thể xua hết sương mờ và mây ở trên núi. Nắng hòa lẫn mây, ánh vàng chiếu qua sương trắng tạo thành một vẻ đẹp ma mị thần tiên.

Giác Mật trông thấy bản làng thì vô cùng mừng rỡ, vội vã sai bọn thủ hạ vào bên trong gọi người tiếp đón. Tên thanh niên dẫn đường thấy vậy khuyên can, bảo không nên vô lễ với dân bản này nhưng chúa đạo Đà Giang nào có nghe, gã giờ chân đạp tên thanh niên ngã lăn sang một bên.

Sau thời gian độ tàn nửa nén hương, bọn thủ hạ của Giác Mật quay trở lại dẫn theo một lũ tầm chục người. Đám người chủ yếu là trung niên và già lão, thoạt trông thì bình thường như bất kỳ người Man nào khác nhưng Nhật Duật nhận ra ngay có sự lạ. Đó là đám người tuy bị lũ thủ hạ hung dữ của Giác Mật với mã tấu và đao dài áp tải hai bên mà nét mặt vẫn bình thản như không, khác hẳn với thái độ khiếp sợ của dân Man ở dưới chân núi.

Đứng đầu đám dân bản là một trung niên đáng người cân đối với đôi vai rộng ngang. Trên khuôn mặt rám nắng của ông ta có vết vuốt thú cào sâu ở gò má trái khiến cho khóe miệng bị kéo lệch về một bên, hợp cùng những vết chân chim đoạn cuối đôi mắt và mái tóc muối tiêu khiến người khác dễ tưởng tượng ra một đời sống thăng trầm nhiều biến cố.

“Đây hẳn là kẻ mà hai nàng Ban Mai bắt ta cùng Giác Mật vất vả tìm kiếm”, Nhật Duật đang nghĩ thầm trong bụng thì trung niên bất chợt lên tiếng:

- Tôi là quan tạo của bản này. Chẳng hay các vị tìm tới nơi nghèo túng có việc gì?

Trung niên vừa nói dứt lời, Trịnh Giác Mật mặt mũi đã tối xảm. Giác Mật vốn xưng hùng xưng bá xứ Đà Giang kể ra cũng là một kẻ có thực tài. Gã tính tình hung dữ, thù đoạn ghê gớm, tay không có thể đâm cả hổ. Không ít bản làng hứng chịu con thịnh nộ của gã đã tan hoang trong một buổi. Suốt cả vùng Đà Giang, không ai nghe đến tên Trịnh Giác Mật mà không sợ mất hồn mất vía. Khi chúa đạo và quân thuộc hạ xuống đến bản dù bất kể là dân tộc nào đều phải ra chào hỏi từ xa, nói năng khúm núm lễ độ. Nếu không đón tiếp chúa đạo ân cần thì rất có thể phải hứng chịu con thịnh nộ khủng khiếp của Giác Mật bất cứ lúc nào. Tại Đà Giang, Mật là vua, là chúa thậm chí còn là thiên lôi, thần thánh. Vậy mà quan tạo của cái bản Man con con này lại dám hỏi ông thiên lôi bằng thái độ dửng dưng không mấy quan tâm.

Mặt nén giận, trước mặt Chiêu Văn Vương gã cũng không muốn gây thêm chuyện:

- Hừ, chúng ta có việc mới tới tìm các ngươi. Sao các ngươi không lo chuẩn bị tiếp đón?

- Xin các vị thứ lỗi, hiện tại bản nghèo này đang có việc quan trọng. Mời các vị khách rời bước, chúng tôi thực không thể đón tiếp.

Giác Mật vốn đã nhẫn nhịn lắm rồi, nay nghe quan tạo nói thế thì lập tức nổi cơn tam bành. Nhưng không phải chỉ mình gã nổi tam bành, chúng thuộc hạ của gã vốn hung dữ và ngang ngạnh thành tính. Nay thấy một tên quan tạo con con mà dám cãi lời chúa đạo thì bọn thuộc hạ đứng gần liền bước tới, vung đao hươ trước mặt người đứng đầu bản Man đe dọa.

Quan tạo thấy thái độ của bọn thuộc hạ Giác Mật thì cười khẩy. Ông lấy từ trong chiếc túi vài tờ cẩm đeo ở trước ngực ra mấy mảnh giấy con rồi ném về phía trước. Mấy mảnh giấy như bị thứ gì đó hút mạnh, bay thẳng về phía lũ hung thần ác sát rồi dính chặt lên trán chúng. Bọn này chợt cả người dờ ra, thả rơi đao và mã tấu xuống đất tạo thành một tràng loảng xoảng. Rồi sau đó cả lũ như bị ma làm, đồng loạt ngã ngồi xuống, thì nhau vô đầu bứt tóc, gào rú khóc lóc ầm ĩ.

Trịnh Giác Mật trông thấy cảnh đấy thì tái mặt. Mấy mảnh giấy mà quan tạo vừa ném ra hẳn là bùa phép không sai. Mật tuy thể lực lớn mạnh, là chúa đạo hùng cứ một phương nhưng đối với bùa phép và huyền thuật(3) thì vô cùng úy kỵ. Ở vùng thâm sơn cùng cốc này có khá nhiều người luyện bùa ngải, âm binh và phép thuật nên cũng nhiều truyền kỳ và sự tích. Tự nhiên người Man luôn coi những người này như thần thánh.

- Chúa đạo, mời người dời bước. Tôi sẽ giải bùa cho mấy tên này. - Quan tạo điềm nhiên nói.

Giác Mật trầm tính toán trong đầu. Nếu như là việc quan trọng, gã có thể huy động toàn quân thì dù một bản nhiều thầy phép cũng khó lòng chống cự. Nhưng hiện tại do tính bí mật của sự việc nên gã chỉ mang theo chưa đầy chục người. Hơn nữa dù sao đây là việc của Chiêu Văn Vương nhờ, vốn không phải việc riêng của Mật nên gã cũng không muốn liều mạng vì người khác. Tuy thế theo triều đình được một thời gian mà nhiệm vụ đầu tiên Chiêu Văn Vương giao phó đã làm không xong thì gã cũng mất hết mặt mũi. Giác Mật tính tới tính lui không biết làm thế nào. Vốn là chúa đạo quyết đoán, nóng tính, hét ra lửa mà lần này Mật lại lần lần đứng đực mặt ra trông rất hài hước.

Giữa lúc Giác Mật đang luống cuống thì trong đoàn người lại vang lên tiếng cười mỉa mai. Tiếng cười vừa cất lên, tức thì mọi ánh mắt đều đổ dồn vào tên hầu nhỏ bé mặc áo nâu, chân đi đất đứng bên cạnh một tay thanh niên tuấn tú tướng mạo vương giả:

- Hừ, không ngờ thầy Luông lại dùng đến cái loại bùa loạn trí hạng bét này.

Tên hầu nói dứt lời thì vung tay. Một vật màu đen từ lòng bàn tay của tên hầu phóng ra bắn thẳng vào mặt quan tạo. Quan tạo thấy vậy thì vội vàng lồm rồm đọc lời chú. Ngay lập tức từ trong túi thổ cẩm của ông bay ra một đạo bùa vàng chặn lại vật đen giữa không trung. Vật đen bị cản thì phát ra tràng tiếng rít chói tai. Quan tạo nghe vậy vội phẩy tay, khiến cả vật đen lẫn đạo bùa đôi hướng cắm thẳng vào thân cây gần đó. Mọi người định thần nhìn kỹ, chỉ thấy vật đen kia là một thanh dao găm. Con dao ghim đạo bùa vàng ngập sâu vào thân cây gần đến chuôi.

Quan tạo nhìn vào con dao găm rồi e dè hỏi tên hầu kỳ lạ:

- Không hiểu quý thầy đây từ đâu tới? Tại sao lại biết cái tên thầy Luông?

Tên hầu nghe quan tạo nói vậy thì cười dài, rồi đáp bằng giọng đầy kiêu ngạo:

- Ma Thị Cao Sơn, bốn từ này chắc thầy Luông chưa quên chứ?

Tên hầu vừa nói ra bốn từ “Ma Thị Cao Sơn” tức thì trên mặt ai nấy đều lộ vẻ khiếp đảm. Theo truyền thuyết của người Man, bà Ma Thị vốn là chúa các động Man có phép thuật cao siêu nên được người Man suy tôn làm tổ mẫu. Bao đời nay, người Man thờ cúng bà Ma Thị và coi bà như người bảo hộ cho dân tộc Man. Nhiều dân tộc tại vùng núi Tây Bắc cũng xem bà Ma Thị như thần thánh. Đối với người Man, bà Ma Thị không những là đáng siêu nhiên ở trên cõi trời mà còn có thể hiển linh thực sự. Bà với phép thuật cao cường thường cứu giúp dân nghèo, trừ yêu diệt ma. Ngoài ra dưới tay bà còn có phủ Cao Sơn gồm các thầy phép huyền thuật siêu phàm có thể hô mưa gọi gió, dời non lấp bể. Mấy chục năm nay tuy người Man chưa được thấy bà Ma Thị hiển linh lần nào nhưng những câu truyện thần bí về phủ Cao Sơn thì lại đầy rẫy. Những câu truyện huyền ảo và lạ thường này khiến cho bất kỳ ai có thể nói ra bốn từ “Ma Thị Cao Sơn” đều được coi như sứ giả nhà trời.

- Tên nhãi kia, người đứng tướng tùy tiện nói ra mấy từ “Ma Thị Cao Sơn” là có thể dọa bọn ta. Ta không tin tên ranh tí tuổi đầu như ngươi mà cũng là người của phủ Cao Sơn.

Người vừa nói là một trong bốn trung niên luôn đứng đằng sau lưng quan tạo. Trung niên trên tay hữu có cầm cây gậy gỗ hình thù uốn éo rất lạ mắt. Nói dứt lời trung niên liền ném cây gậy xuống đất. Gậy gỗ phình to và dài ra, biến hình thành một con trăn lớn. Con trăn ngoác đầu bò tới trước, chính là hướng về phía tên hầu kỳ lạ. Tên hầu thấy vậy cười khẩy:

- Hóa ra là người biết dùng phép gọi trăn? Được, để xem trăn của người và rắn của ta con nào hơn.

Tên hầu nói đoạn rút từ trong áo ra ba thanh dao găm, phi thẳng về phía con trăn. Ba thanh dao găm bay tới trước lại đột nhiên biến thành ba con rắn đen, nhắm hướng con trăn dưới đất mà mò. Con trăn bất ngờ, chưa kịp phản ứng thì đã bị lũ rắn đen, dù bé hơn nhưng nhanh nhẹn hơn nhiều, cắm ngập răng nanh lên người. Con trăn rít lên đau đớn, vẩy vẹo thân thể hồng nê tránh. Bọn rắn đen được đà càng can mãnh hơn. Trăn to trúng đòn quần quai lăn lộn trên mặt đất. Tay trung niên chủ của con trăn cũng bị ảnh hưởng lây. Chỉ thấy y sùi bọt mép, người giật đùng đùng. Bọn xung quanh phải vội vàng đỡ lấy tránh cho y ngã lăn ra đất. Quan tạo bản Man trông thấy trung niên nguy cấp thì sợ hãi hô:

- Xin quý thầy hãy nương tay!

Tên hầu điều khiển rắn đen mặc kệ quan tạo, chỉ đứng cười khàn khách. Quan tạo thấy vậy vội vả lấy trong túi thổ cẩm ra một quả bầu khô. Ông ngửa đầu lên, dốc ngược quả bầu vào mồm tu một hơi rồi lồm rồm niệm chú. Sau đó ông phun ngụm nước đang ngậm trong mồm vào lũ trăn và rắn ở dưới đất. Đám chất lỏng vừa đổ xuống, bọn bò sát liền như bị tạt nước sôi, rít lên những tiếng đau đớn rồi tách rời nhau ra, co quắp uốn éo trên mặt đất. Lát sau lũ bò sát đã hóa trở lại thành cây gậy gỗ và ba chiếc dao găm. Quan tạo phun nước xong thì quát lớn:

- Quý thầy đã không nể mặt thì đừng trách tôi!

Nói xong quan tạo rút từ trong túi ra một lá cờ vàng tung lên cao. Lá cờ đón gió, tự động trải rộng ra. Chỉ thấy giữa lá cờ có thêu hình một khuôn mặt dữ tợn bằng chỉ kim tuyến. Khuôn mặt có sừng, có nanh, miệng há rộng thè chiếc lưỡi dài thông đầy đe dọa. Từ khuôn mặt phát ra những tia sáng rất chói mắt hắt về phía đám người vừa lên núi. Mọi người tự dưng thấy đầu đau như bị dùi trống gỗ vào, mắt thì bị tia sáng kia chiếu phải khiến cho nhức nhối khôn tả.

Đúng lúc đó chợt có tiếng gió như có người cầm gươm chém mạnh vào không khí, sau đó là tiếng gào thét rất chói tai. Tiếng gào thét chấm dứt cũng là lúc ánh sáng khó chịu kia tắt hẳn. Mọi người mở mắt ra nhìn thì thấy lá cờ vàng của quan tạo đã bị chém đứt làm đôi, rơi xuống đất cháy phừng phừng. Và ở bên cạnh tay tả tên hầu ném dao găm đã có thêm một tên hầu khác cầm trong tay thanh gươm lưỡi xanh biếc trông rất lạ mắt.

Tên hầu ném dao găm trông thấy tên hầu cầm gươm thì cất lời, giọng bức tức:

- Mai, ai cho người can thiệp vào?

- Ban, chị làm mất nhiều thời gian quá. - Tên hầu mới xuất hiện chẳng cần chờ tên hầu đầu tiên trả lời. Y nói xong liền giơ gươm lên chém về phía đám người Man.

Thanh gươm trên tay tên hầu rạch một đường trong không trung. Và mặc dù cả thanh gươm lẫn cái đường đó cách bọn dân bản Man một quãng xa, quan tạo vẫn tỏ vẻ sợ hãi. Ông vội rút từ trong túi vải ra một đạo bùa vàng chỉ chít chữ đỏ ném về phía trước. Đạo bùa vàng hóa lớn, che chắn trước mặt đoàn người bản Man. Rồi một tiếng nổ lớn vang lên, đạo bùa bị đường gươm kia phá tan thành nhiều mảnh vụn nhỏ. Quan tạo sau khi ném bùa ra can phá đường gươm thì bị vụ nổ quật lại, loạng choạng suýt ngã may được bọn dân bản đứng đằng sau đỡ.

Quan tạo mặt mày tím tái, ông thở hồn hển rồi sợ hãi kêu lên:

- Thanh gươm trong tay vị thầy phép này... phải chăng chính là gươm Thanh Bạch?

- Chính là nó, thầy Luông thật tinh tường. - Tên hầu mới xuất hiện thần nhiên nói, đoạn thu gươm lại dứt vào trong ống tay áo. Thanh gươm dài hơn cả cánh tay của tên hầu mà y vẫn nhét được vào trong một cách gọn gàng, tròn vẹn, không để lộ ra tí nào kể cả phần chuôi gươm được đính hai viên ngọc to, một xanh một trắng.

- Bây giờ các vị đã tin chúng tôi là người của phủ Cao Sơn chưa? – Tên hầu nhẹ nhàng hỏi.

Quan tạo thờ dài, đáp:

- Gươm Thanh Bạch là báu vật rất nổi tiếng của phủ Cao Sơn. Các vị phép thuật cao cường, mang theo vật báu thì chắc trong phủ phải giữ vị trí quan trọng. Xin hỏi hai vị tên gọi là gì để tiện xưng hô?

- Tôi là Vi Mai, đây là chị Vi Ban. - Tên hầu có thanh gươm xanh vừa nói vừa chỉ vào tên hầu đầu tiên. - Bọn tôi gọi là Ban Mai sứ giả.

Quan tạo nghe vậy thì gật đầu:

- Các vị ở phủ Cao Sơn đến tìm tôi chắc hẳn chỉ vì vật kia mà thôi. Quả là tôi đang giữ nó, nhưng bản tôi cũng đang có việc quan trọng. Nếu hai vị có thể giúp tôi việc trong bản, tôi nguyện hai tay dâng lại vật kia để hai vị mang trở về phủ.

Ban và Mai đưa mắt nhìn nhau rồi cùng gật đầu. Ban nói:

- Thầy Luông khi xưa có chút thanh danh trong phủ, lời nói kẻ cũng đáng tin. Chúng ta đồng ý cùng thầy thương lượng.

- Được, vậy tôi thay mặt bản xin cảm ơn hai vị trước. – Quan tạo nói đoạn phẩy tay. Mấy đạo bùa nhỏ dính trên trán lũ thủ hạ của Trịnh Giác Mật liền rơi xuống đất rồi cháy phừng phừng. Lát sau bọn này lồm cồm bò dậy, mặt mày ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra.

- Mời mọi người theo tôi vào bàn bàn chuyện. - Quan tạo nói đoạn quay người bước về phía mấy nóc nhà sàn.

Bọn Giác Mật và bộ hạ đang đứng lừng khừng thì bị Vi Ban lờm cho một cái liễn cun cút đi theo đoàn người Man. Còn về phần Trần Nhật Duật thì sau khi thấy hai nàng Ban Mai thể hiện tài phép thái độ cũng trở nên cẩn thận hơn, không còn trêu chọc quá đà như trước. Chiều Văn Vương lẳng lẳng vác guom lên vai, đi cùng cả bọn vào trong bản.

* * * * *

* Chú thích:

- (1) Quan tạo: chức trưởng làng hoặc trưởng bản trên vùng cao;

- (2) Giờ Thìn: tức từ 7 – 9h sáng;

- (3) Huyền thuật: tức là phép thuật hoặc ma thuật.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Bản lạ

Nhà sàn của quan tạo trong bản Man này cũng giống như mọi căn nhà sàn bình thường khác của người Man. Nghĩa là có hai cầu thang ở hai đầu hồi. Cầu thang chính ở bên quân(1), cầu thang phụ ở bên chan(2). Mái nhà lợp cỏ gianh, bên dưới có năm gian, đầy đủ sàn phơi, bếp núc bên trong. Hướng nhà làm quay vào trong bản, lưng dựa lên ngọn đồi nhỏ. Khác biệt duy nhất là trên ngọn đồi sau nhà có dăm ba hàng rẫy trồng hươu trồng hoắc đã lên màu bạc phéch.

Nhật Duật biết người Man ở trên núi cao thường có tập tục du canh, du cư. Họ phát nương, làm rẫy ở một nơi trong khoảng ba tới năm năm, đến khi đất bạc màu thì lại đi nơi khác. Giờ nhìn vào mấy hàng nương rẫy của chủ nhà là đủ biết bản này ở cố định nơi đây đã lâu lắm rồi.

Mọi người lục tục đi theo cầu thang chính lên nhà. Trên nhà có treo đầy đủ cung, nỏ và khá nhiều đầu mèo, đầu hươu. Nhật Duật đoán rằng bản Man này lấy săn bắn làm chính, chứ không phải trồng trọt như những chỗ khác.

Chủ, khách chia làm hai bên rõ ràng rồi lần lượt ngồi xuống. Khi vẫn còn chưa ấm chỗ, Vi Ban đã sẵn sàng nói thẳng:

- Thầy Luông, mau trả lại vật mà ngày xưa người lấy của phủ Cao Sơn.

Bốn trung niên ngồi hai bên quan tạo tỏ ra khó chịu, định phản ứng. Nhưng quan tạo đã kịp thời xua tay, ông cũng không đáp lời Vi Ban ngay mà chỉ lẳng lẳng lấy chiếc ấm to treo trên bếp lửa xuống, rót thứ nước lá ông ả ra hơn chục chiếc bát gỗ xếp thành chồng ngay sát đó.

- Mau mang mời khách. - Quan tạo nói đoạn vẫy tay ra hiệu cho cô gái nhỏ đang trốn trong góc nhà từ khi mọi người ùn ùn kéo vào.

Cô gái vội vàng đứng dậy, ra chỗ bếp lớn cuối nhà lấy cái khay gỗ rồi bê lại chỗ quan tạo, lẳng lẳng xếp các bát nước vào khay.

- Các vị xin mời uống nước đã. Việc này không thể nói một, hai lời là xong được. – Quan tạo từ tốn nói.

Vi Ban nghe thế thì cười nhạt một tiếng, không nói gì thêm. Lúc này, cô gái nhỏ mang chén nước đặt xuống trước mặt Nhật Duật. Chàng đột nhiên ngửi thấy mùi u hương, mùi lá thom thoang thoang trong không khí. "Chà sao dạo này gặp lắm người đẹp thế, nhưng mà ai cũng kỳ dị", Nhật Duật vừa tự nhủ thầm vừa hớp một ngụm nước lá.

Chiều Văn Vương tuy là người trân trọng cái đẹp và rất có hứng thú đối với các mỹ nữ, nhưng sự thận trọng có được từ kinh nghiệm phiêu lưu khắp chốn làm cho chàng hiểu được rằng những cô gái xung quanh hiện giờ đều không có ai đơn giản.

Cô gái nhỏ lẳng lẳng mang hết toàn bộ chén nước lá cho tất cả mọi người, sau đó quay về sau lưng quan tạo ngồi yên ổn. Từ đầu đến cuối cô không hề hé răng một lời. Nhật Duật thấy cô gái mặt xoan tròn trịa, môi đỏ má hồng và sâu trong đáy mắt lại có nét lâu linh rất riêng. Cô gái biết Nhật Duật nhìn mình thì bất ngờ lẽ lười ra trêu.

- Ban Mai sứ giả, các ngài để nhiều người nghe chuyện vậy chẳng hay là có ý giết người bịt miệng? - Quan tạo lạnh lùng hỏi.

Tất cả dăm người đều sực tỉnh. Quả thật vật mà phủ Cao Sơn tốn bao nhiêu công sức tìm kiếm sao có thể để cho nhiều người biết như vậy.

- Chuyện này không khiến người phải quản. Rốt cục là người có giao vật đó ra không? - Vi Ban nói, bắt đầu lên giọng.

Lời này của Vi Ban chả khác gì thừa nhận sự buộc tội của quan tạo, bọn Trịnh Giác Mật nghe vậy liền nhao nhao chửi bới nhưng vì sợ tài phép của phủ Cao Sơn nên chưa dám động tay động chân.

- Chị Ban từ từ đã. - Vi Mai nhẹ nhàng nói. Giọng nàng nhỏ nhẹ, trong trẻo nhưng ngữ điệu dứt khoát nên khiến người khác phải chăm chú lắng nghe. - Thầy Luông, từ khi vào bản tôi thấy trần ngập mùi chết chóc, không biết có chuyện gì đang xảy ra vậy?

Nghe Vi Mai nói bốn trung niên thấy đều tái mặt, riêng quan tạo vẫn bình thản như không, đáp:

- Sứ giả có con mắt thật tinh tường.

Vi Mai nghe ông ta nói thế thì mỉm cười, đoạn tiếp:

- Nếu bản đang có chuyện thì nể tình thầy Luông cố hiến cho phủ Cao Sơn bao nhiêu năm, chúng tôi có thể giúp. Xong việc thầy Luông chỉ cần trả lại vật kia cho phủ, chúng ta coi như không ai nợ ai. Tội lỗi ngày xưa của thầy, phủ cũng sẽ không nhắc đến nữa. Còn việc giết người bịt miệng tôi đảm bảo không xảy ra. Xưa nay người của phủ bao giờ cũng giữ lời, thầy Luông thấy thế nào?

Quan tào nghe thế thì trầm ngâm hồi lâu. Phủ Cao Sơn tuy phép thuật ghê gớm, hành động nhiều lúc độc ác nhưng lời của người trong phủ nói ra thì lại rất đáng tin.

- Thôi được, tôi đồng ý. Nhưng các vị phải giúp bản tôi trước đã. - Quan tào thở ra một hơi, đáp.

Vi Mai nghe thế thì gạt đầu, nói:

- Được, vậy rốt cục bản này đang xảy ra việc gì?

- Bản tôi đang bị một con hồ tinh tàn sát.

Nghe nhắc đến hồ tinh, bọn Trịnh Giác Mật sợ hết cả hồn. Cả chủ lẫn tớ đều muốn chuồn khỏi cái bản đáng nguyên rủa này càng sớm càng tốt. Riêng Nhật Duật vốn ở chốn kinh thành từ bé nên ít khi được gặp hồ thường chứ đừng nói hồ tinh nên chàng chỉ thấy tò mò là chính.

Vi Mai cau mày:

- Trình độ luyện bùa của mọi người không tệ, sao không đặt bùa chú xung quanh để phòng yêu?

- Bọn tôi đã đặt không biết bao nhiêu bùa phép nhưng đều bị hồ tinh phá hết. Cứ qua độ vài ba đêm là lại có một người trong bản bị nó bắt đi.

- Thế còn bùa cảnh báo thì sao?

Quan tào lắc đầu, đáp:

- Cũng đều bị nó dùng phép yêu phá nát, tôi có cảm giác con hồ tinh này phép thuật cao cường hơn chúng tôi rất nhiều. Nó chưa giết hết cả bản chỉ là vì muốn chơi trò mèo vờn chuột.

Vi Mai suy nghĩ một hồi, đoạn nói:

- Được, vậy mọi người có thể đặt bao nhiêu bùa cảnh báo thì đặt hết đi. Để chúng tôi xem con yêu này tài phép được bao lắm.

- Còn vật kia thì sao? - Vi Ban chen vào hỏi.

- Nếu con mèo chúng ta còn giết được thì lo gì con chuột không tạ ơn chứ? - Vi Mai mỉm cười tươi như một đóa hoa buổi xuân sớm.

Quan tào thì lại thấy trong lòng lạnh buốt. Ông thở dài rồi nói:

- Các vị yên tâm, tâm nguyện của tôi cũng tính là hoàn thành. Vật kia đã đến lúc trả về cho chủ cũ.

Vi Mai gạt đầu:

- Thầy Luông nói thế là được rồi. Giờ cũng không còn sớm, phiền thầy Luông kêu mọi người đi đặt bùa thôi.

Quan tào lẳng lẳng gạt đầu. Ánh nắng ban trưa chiếu qua cửa nhà hợp cùng nền gỗ trên sàn tạo thành một vệt vàng rực rỡ.

* * * * *

Qua ba đêm liên tục, đêm nào đoàn người cũng thức rình hồ nhưng tuyệt không thấy bóng dáng con yêu đâu cả. Bọn Giác Mật ngày thì bị chôn chân, đêm thì phải thức trắng nên vô cùng chán chường và bức tức. Tuy nhiên, mỗi khi Mật định mở mồm kiểm soát chuẩn thì đều bị Vi Ban lờm cho cháy da. Gã cũng thuộc hạ đành cảm nín chịu khổ.

Về phần Nhật Duật tuy chàng có lòng đề phòng với chị em Ban Mai nhưng Chiêu Văn Vương cũng là người rất đam mê gurom kiếm. Thấy Vi Mai có thanh gurom quý, Nhật Duật đứng ngồi không yên. Sau vài bữa đắn đo, Duật đánh bạo tìm Vi Mai hỏi về thanh gurom xanh. Mai ban đầu còn tỏ vẻ lịch sự với Chiêu Văn Vương, sau Nhật Duật được thể làm tới, cứ quẩn lấy năng đòi xem cho bằng được. Mai bị quấy rầy thì rất bức mình nhưng dù tìm đủ mọi cách vẫn không dứt Nhật Duật ra được. Cuối cùng không chịu nổi nữa, Mai đành phải rút gurom Thanh Bạch ra chẻ đôi một thân cây to từ ngọn xuống gốc, Duật mới chịu thôi.

Sang đến đêm thứ tư mà vẫn chưa thấy bóng dáng con hồ đâu, quan tào đành chia mọi người vào các nhà trong bản để nghỉ ngơi, chỉ cắt cử lại từng ca gác bốn người để đề báo động.

Giờ Tý(3) đêm đó là ca gác của Vi Mai, Trịnh Giác Mật và hai tên thuộc hạ. Tuy nhiên Nhật Duật kiên quyết đòi Giác Mật đổi ca này cho mình. Mật tự nhiên mất ca gác với người đẹp thì không cam lòng nhưng Chiêu Văn Vương có lời, gã đành nể nhỡ nghe theo.

Vi Mai đã thay trang phục người hầu bằng bộ váy áo của người Man. Áo nàng màu xanh lam, tuy không nổi bật như những chiếc áo màu đỏ hoặc màu trắng nhưng bộ cúc cánh bướm cùng vòng cổ, vòng tay bằng bạc kết hợp với chiếc khăn đội đầu, chiếc váy và thắt lưng với các đường may tỉ mỉ, họa tiết tinh tế làm nổi bật hẳn lên vẻ đẹp của mỹ nữ vùng sơn cước. Mai lại đột ngột xuất hiện cùng ánh lửa đuốc bập bùng nên càng khiến cho bọn người chung ca với nàng ngơ ngẩn.

Trông thấy thái độ của mọi người nhất là Nhật Duật, Vi Mai chợt rùng mình lo sợ không biết tên Chiêu Văn Vương này có nổi hứng thích thú bộ y phục mới của nàng không. Nhờ đầu gối lại si mê giống như với gurom Thanh Bạch, tiến lại gần sờ mó váy áo thì dù có làm hỏng việc lần này chắc nàng vẫn phải khoét lên người gã mấy lỗ lớn. “Tốt nhất là phủ đầu”, Mai nghĩ xong liền trừng mắt quát:

- Bọn người nhìn cái gì?

Hai tên thuộc hạ của Giác Mật bị mắng thì sợ sệt, ấp úng không nói lên lời. Chỉ có Nhật Duật là tỉnh bơ đáp lại:

- Không có gì, chỉ là tôi không ngờ thầy phép trên miền ngược lại có thể xinh đẹp như vậy.

Vi Mai nghe thế thì cau mày, nói:

- Đây là ca của Mật. Sao vương lại ra đây?

- Tôi đã đòi ca với hân. – Nhật Duật cười, đáp.

Vi Mai sa sầm mặt mày, nắng:

- Mấy ngày nay vương cứ cuốn riết lấy tôi, giờ đi gác cũng đòi bám theo. Nếu vương dám dờ trò tà đảm thì đừng trách tôi độc ác.

Không ngờ Nhật Duật không hề sợ hãi mà lại nghiêm túc đáp:

- Tôi có linh cảm tối nay con hổ tinh sẽ xuất hiện.

- Linh cảm gì, vương chỉ nói luyên thuyên là giỏi.

- Thật, nàng cứ tin đi. Từ bé tới giờ linh cảm của tôi luôn vô cùng chính xác. Hồi nhỏ cứ lần nào tôi lên vào vườn thượng uyển trong Cẩm Thành ăn trộm ổi là đều linh cảm thấy sẽ bị phụ vương cho ăn roi mây. Y như rằng đúng thế thật.

- Có mà do vương biết mình mắc tội to khó trốn được thì có. – Vi Mai “phì” ra một tiếng, nói.

Mai và Duật mãi nói chuyện không đề ý rằng bốn người đã đi ra khỏi phạm vi của bản, tới ngay đầu bia rừng ở bên sườn núi.

- Cao Sơn sứ giả, chúng ta quay lại thôi. - Một tên thuộc hạ người Man nói. Giọng gã có vẻ run run, rõ ràng gã không muốn đi quá xa khỏi nơi đặt bùa cảnh báo.

- Người sợ gì chứ. - Vi Mai cười đáp. - Đêm nay trăng sáng thế này, không dạo bước vào rừng một chút thì quả thật là mang tội với ông trời.

Hai tên thuộc hạ nghe thế thì mặt mày nhăn nhó. Mạng sống là quan trọng có mang tội với ông trời hay không thì chúng cũng chẳng quan tâm, nhưng mang tội với phủ Cao Sơn thì lại là việc khác. Tuy vậy cuối cùng nỗi sợ mất mạng vẫn thắng thế, cả hai tên lấy hết can đảm từ chối.

- Xin sứ giả thứ lỗi, chúng tôi người trần mắt thịt đi cùng sứ giả chỉ làm hỏng việc ngắm trăng. Bọn chúng tôi ở lại bản thôi.

- Tùy các người. - Vi Mai nói đoạn bước nhanh tới phía bia rừng. Nhật Duật thấy vậy liền chạy đuổi theo nàng.

- Vương không sợ hổ tinh à? – Mai thấy Duật đi theo thì hỏi.

Nhật Duật cười, đáp:

- Nàng phép thuật cao siêu, còn lợi hại hơn cả hổ. Tôi không sợ nàng thì thôi xá gì con yêu kia.

Vi Mai lờm chàng một cái nhưng không tỏ thái độ gì, chỉ lạnh nhạt đáp:

- Được, vậy chúng ta cùng đi dạo.

Hai người xem điệu bộ thì thông thả như một đôi tâm đầu ý hợp nhân nhả ngắm trăng nhưng thực ra bước chân lại rất mau. Sau một hồi cả hai đã kiểm tra hết khu bia rừng gần bản, bắt đầu tiến vào sâu hơn.

- Tôi có thắc mắc muốn hỏi nàng – Nhật Duật cất tiếng.

- Vương nói đi.

- Tại sao hai năm trước nàng và Ban lại đến chỗ tôi, bắt tôi phải đi tìm kẻ gọi là “thầy Luông” kia cho các nàng? Rõ ràng các nàng có thể đi đến chỗ Mật, trực tiếp bắt ép hân làm điều này?

Vi Mai nghe Nhật Duật nói thế thì thở dài, đáp:

- Ban đầu bọn tôi cũng định đến thẳng chỗ Giác Mật để bắt hân đi tìm người. Vì Giác Mật là chúa đạo cả vùng rộng lớn, lại có mối quan hệ với nhiều bản làng. Nhưng sau khi suy tính kỹ, chúng tôi e rằng Mật khi vừa nghe đến ba từ “phủ Cao Sơn” là sợ hãi, hoảng loạn. Tôi có thể ép hân và đám thủ hạ làm việc cho mình, nhưng bọn chúng không như người dưới xuôi, không giỏi che giấu. Việc đi tìm người hộ sẽ dễ dàng bị lộ, như vậy chẳng khác nào đánh rắn động cỏ. May thay lúc đó vương lại đến tìm Giác Mật để dụ hàng. Bọn tôi tính nếu bắt được vương đi nhờ Giác Mật thì sẽ hiệu quả hơn, cuối cùng đúng thế thật.

Nhật Duật nghe thế thì gật gù:

- Các nàng tính toán thật chu đáo. Mà quan tào kia đã làm gì khiến phủ Cao Sơn truy tìm ráo riết vậy?

- Quan tào tên thật là Bạc Luông. Trước đây ông ta cũng là một thầy phép thuộc phủ và được gọi là thầy Luông, nhưng sau đó ông ta dám ăn cắp vật báu của phủ rồi bỏ trốn. Bọn tôi tìm Bạc Luông chính là để đòi lại vật đấy.

- Đây là vật gì?

Vi Mai ném cho Nhật Duật một cái nhìn lạnh lùng:

- Vương biết càng ít chuyện về phủ Cao Sơn thì càng sống lâu hơn đấy.

Nhật Duật nghe nàng đe dọa thì đành cười giả lả, không biết nói gì thêm. Vi Mai thấy không khí có vẻ căng thẳng liền chuyển đề tài:

- Vương có phát hiện được điều gì không?

Nhật Duật nhăn trán, lát sau đáp:

- Kể ra cũng thật kỳ quái. Khu rừng này cảm giác qua thì rất yên bình nhưng chính vì yên bình quá lại thành đáng sợ. Tôi cứ có cảm tưởng nó là một khu rừng chết.

- Sao vương lại nói vậy?

- Nàng cứ để ý mà xem, rừng bình thường dù có yên bình đến đâu thì ban đêm vẫn là thời điểm kiếm mồi của đa số các loài nên vô cùng nhộn nhịp. Đàng này khu rừng này tiếng chim

không có, tiếng thú mất tâm, đến cả tiếng côn trùng rả rích cũng không sao nghe thấy được. Bản thân rừng không khác gì một tòa thành thu nhỏ, khu rừng này lại như một ngôi thành bỏ hoang.

- Vương nói đứng lăm - Vi Mai gật đầu, đoạn nói tiếp. - Phép thuật của con hồ tinh này thật đáng sợ, chỉ riêng khí ma trên người nó toát ra mà đã làm các loài thú nhỏ quanh đây chết hết rồi. Còn một điều nữa tôi cũng muốn nói cho vương hay, bình thường hồ về bản bắt người ăn thịt, dù bắt ít hay nhiều vẫn có những oan hồn vất vưởng quanh bản. Nhưng con hồ tinh này bất hơn chục người mà tôi tuyệt không tìm thấy dấu vết của bất kỳ oan hồn nào. Nếu tôi đoán không lầm, đây ắt hẳn là một con Hồ Trành.

- Hồ Trành ư? - Nhật Duật kêu lên kinh hãi.

- Vương cũng biết loài này? - Vi Mai ngạc nhiên hỏi.

- Tôi hay nghe bọn đạo sĩ trong quán Thái Thanh nói, đẳng cấp yêu ma dưới Thần thì là Trành. Chỉ có điều Trành rất hiếm, duy có loài hồ mới hay tu theo kiểu này. Trành không những thích ăn thịt người mà còn hút luôn cả linh hồn của nạn nhân để tăng cường phép thuật.

Vi Mai gật đầu, giảng giải thêm:

- Yêu gồm có bốn loại là Tinh, Phục, Trành và Thần. Tinh là loại cơ bản nhất do thú hoặc đồ vật hấp thu linh khí trời đất hàng trăm năm tu thành. Một con yêu tinh lại phải tu thêm hàng trăm năm nữa mới trở thành Thần. Phục lại khác biệt hẳn, là do các thầy phép hàng phục, huấn luyện và làm tay sai cho thầy phép. Phục dù có yêu lực mạnh mẽ không thua kém gì Trành hay Thần nhưng vẫn luôn bị yêu tinh khác coi thường vì là bọn tay sai. Trành thì gần giống Tinh nhưng cách tu của Trành không những hấp thu linh khí từ trời đất mà còn nuốt luôn cả linh hồn của người chết để tu luyện. Vì thế từ trước đến nay tu thành Trành chủ yếu chỉ có hồ. Trành không những phép thuật thâm hậu mà còn ma mãnh, tàn ác hơn Tinh gấp trăm lần.

- Vậy nàng khẳng định đây là một con Hồ Trành?

- Tôi không chắc lắm, có điều xét bề ngoài thì nhiều khả năng là vậy.

Hai người đang mải trò chuyện thì đột nhiên nghe thấy tiếng kêu thảm thiết. Trong khu núi rừng tĩnh lặng, ánh trăng bàng bạc nhuộm vẽ âm u lên cả vùng rậm rịt thì tiếng gào xuất hiện chẳng khác nào tiếng sấm giữa trời quang, khiến cho bất kỳ kẻ nào nghe thấy đều phải giật mình kinh hãi. Vi Mai và Nhật Duật đều thuộc loại can đảm và từng trải nên khi nghe thấy tiếng gào không đến nỗi hốt hoảng. Nhưng hai người đều biết là có chuyện xảy ra, liền vội vã chạy nhanh về phía nơi phát ra tràng âm thanh thống thiết đó.

* * * * *

* Chú thích:

- (1) & (2): Bên quán và bên chạn tức là hai bên trong căn nhà sàn của người Man. Bên quán là bên chính là nơi sinh hoạt và tiếp khách của cánh đàn ông trong khi bên chạn là bên phụ gồm bếp núc, sân phơi, gian trang điểm của phụ nữ.

- (3) Giờ Tý: từ 11h đêm đến 1h sáng

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triệu Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 5: Hồ tinh

Hai người chạy một lúc tới bìa rừng, nơi có gò đất trống chắn giữa khu rừng và bản thì nhìn thấy cảnh tượng hãi hùng. Ngồi xồm trên gò đất là thân hình màu vàng với các vết đen trải dọc khắp người. Con hồ cơ thể to lớn, mồm đỏ lòm với những chiếc răng nanh trắng ớn. Con mắt trái bị chột cang làm tăng vẻ độc ác của nó.

Con hồ bình thân liếm lông dưới ánh trăng. Gần chỗ nó ngồi có hai thi thể tả tơi đầy vết máu. Căn cứ theo trang phục thì hai thi thể đó chính là hai gã thuộc hạ chung ca gác với Nhật Duật và Vi Mai.

- Yêu tinh to gan thật. - Mai giận sôi máu, nhanh chóng rút gươm ra.

Tuy tức giận nhưng Mai không lỗ mãng đánh nhau ngay. Con yêu tinh trong khoảng thời gian ngắn đã giết hai người mà thần không hay, quý không biết chứng tỏ phép thuật của nó rất cao cường.

- Chiêu Vãn, vương mau về bản gọi thêm người hỗ trợ! - Vi Mai nói đoạn tung mình nhảy tới, vùng gươm xanh chém về phía con hồ.

Hồ tinh dường như cũng biết đường gươm của Mai không tầm thường. Nó thôi ngay thái độ khinh khỉnh lúc đầu, tập trung lực vào chân nhảy sang hướng khác. Con yêu tinh trông có vẻ nặng nề nhưng lại cực kỳ nhanh nhẹn. Sau khi nó nhảy sang một bên tránh đòn liên lấy lại đà, khom người vồ thẳng về phía Mai. Thế vồ của nó rất mãnh liệt, thân hình to lớn phi tới lẫn tiếng gió rít lại càng tăng thêm phần khủng khiếp. Vi Mai không hề nao núng. Nàng với một động tác đẹp mắt xoay người tránh khỏi đòn của hồ tinh. Lúc con hồ lao qua, mùi tanh trôi trên cơ thể nó xộc thẳng vào mũi làm Mai thấy lợm giọng.

Con yêu tinh sau khi vồ trượt thì hạ cả thân hình nặng nề xuống đất gây ra một trận rung động. Nó nhanh nhẹn quay người lại đối diện với Mai. Mắt hồ tinh nheo lại để đánh giá địch thủ. Bấy lâu nay con yêu chỉ can rình hoặc vồ, sử dụng chưa đến hai chiêu là đã xé xác con mồi tha đi. Bấy giờ đối đầu với kẻ mạnh thực sự, nó đang suy tính sử dụng phép thuật khác.

Hồ tinh gầm lên hung tợn. Trên người nó chợt xuất hiện làn khí trắng cuốn quanh trông như lớp lụa mỏng mờ mờ. Mắt con hồ đỏ ngầu, long lên sóng sọc. Bộ lông vàng trên thân nó dựng đứng lên. Hồ tinh lại lao tới Vi Mai, lần này thế tấn công của nó như bão cuốn mưa rơi, như giông tố thượng nguồn. Mai vẫn hoàn toàn bình tĩnh, tay trái bấm quyết, tay phải cầm gươm kéo về sau, chân trái hơi co lên chờ yêu tinh đánh tới.

Con hồ hết vẻ lại dộp, tất trái, quật phải, bốn phương tám hướng đều tràn ngập móng vuốt và răng nanh của nó. Vi Mai trước con lốc màu vàng hung hãn đó thì lại như một đóa hoa xanh xoay tròn trong bão táp mưa giông. Nàng thân hình yếu đuối, bước chân yểu chuyển vờn xung quanh người hồ tinh. Vũ đạo của nàng thanh thoát, đẹp đẽ như một điệu múa xòe.

Nhật Duật xem một người một yêu quần nhau mà vừa thấy khiếp hãi, vừa thấy si mê. Yêu thì hung dữ, mạnh mẽ nhưng không kém phần nhanh nhẹn, người thì mỹ lệ, xinh đẹp, động tác lại cực kỳ uyển chuyển. Cả hai cuốn vào nhau như cánh một cánh hoa trôi nổi trên dòng lũ thượng nguồn. Dù lũ có tàn bạo, vùi dập bao nhiêu nhưng tự trung cánh hoa vẫn nổi dập dềnh, bình an giữa con nước lớn như muốn trêu ngươi dòng lũ.

Qua thời gian tàn nả nên hương, lúc này thanh gươm trên tay Vi Mai đã ánh lên sắc xanh rực rỡ. Nàng nhảy ra cách con hổ một quãng rồi hô lớn “Quan Thanh Hiện Linh”, đoạn tung thanh gươm lên không. Thanh gươm bay lên cao, tỏa ra ánh sáng màu lam chói lọi. Luồng ánh sáng đó kéo dài ra như dải lụa rồi một phần uốn lượn, ngóc lên giống đầu của sinh vật sống. Chợt nghe tiếng rít the thé vang lên, luồng sáng màu lam nhạt dần rồi tắt hẳn, ở nơi vốn là thanh gươm lúc trước đã xuất hiện một con rắn xanh. Rắn xanh bay lượn trên không rồi ngoác miệng, nghe đôi răng nanh dài mổ xuống đầu con hổ.

Hổ tinh thấy bị tấn công thì vội vã nhảy tránh. Nhưng con rắn trên không đầy linh hoạt, con hổ nhảy sang Đông thì nó đón sang Đông, nhảy về phía Tây thì nó lại đón tới phía Tây. Hổ tinh trước sự linh hoạt của con rắn thì hết cách né tránh, đành găm to rồi dồn hết khí trắng trên người vào chỗ con rắn mổ xuống hông cần đòn tấn công của kẻ địch. Con rắn vẫn lao xuống xuyên qua làn khí trắng, hai răng nhọn của nó cắm vào người con hổ nghe “phập” một tiếng. Sau đó là tiếng hổ gào đau đớn, con thú bị cắn ra sức giãy giụa hông hất một thân ngoằn ngoèo sang bên. Chỉ nghe thấy tiếng “bụp”, con rắn đã hóa thành làn khí màu xanh lam theo lỗ hồng vết cắn ùn ùn trút vào người con hổ. Hổ tinh gào lên thống thiết, cả người nó đổ gục sang một bên, toàn bộ chân trái phía trước nơi bị rắn cắn đã biến thành màu đen sẫm, lỗ mồm phía bên trên màu đen còn có làn khí xanh bao phủ.

Hổ tinh tuy bị thương nhưng Vi Mai cũng không thoải mái hơn. Phép thuật của hổ tinh không chỉ nằm ở những miếng vỏ, miếng giáp hung dữ mà còn là ở cả luồng khí trắng như dải lụa cuốn trên cơ thể nó. Khi hổ tinh và địch thủ đánh nhau, nếu kẻ địch né tránh được sự tấn công vật chất thì luồng khí trắng sẽ nhân lúc sơ hở mà bất ngờ xâm nhập vào bên trong. Bình thường lúc chiến đấu, huyền lực của Mai chuyển động qua các huyết đạo trong người, tạo thành chiếc khiên bảo vệ trước mọi luồng khí độc ở bên ngoài. Nhưng vừa rồi khi Mai dùng hết sức lực tung ra chiêu “Quan Thanh Hiện Linh” để gọi ra rắn xanh, vào lúc nàng không chú ý đã có một tia khí trắng trên người con hổ nhân cơ hội đó chui vào trong.

Nhật Duật thấy hổ tinh bị thương thì đang vui mừng nhưng khi nhìn sang Vi Mai mặt trắng bệch thì lại chuyển thành lo lắng. Chàng vội vàng chạy tới đỡ lấy Mai:

- Nàng không sao chứ?

Mai không đáp chỉ lắc đầu. Tuy nàng bị thương không nặng nhưng luồng khí trắng kia rất kỳ lạ. Khí trắng sau khi xâm nhập vào cơ thể như có linh tính, tự động chạy loạn lên khắp nơi, cầu xé các kinh mạch của nàng từ bên trong. Mai biết là cứ thế này thì không ổn. Nàng đành tập trung huyền lực của bản thân, cố gắng trục xuất khí trắng ra ngoài. Đúng khi đấy Mai nghe thấy Duật hô lớn “cẩn thận” rồi ôm nàng lăn sang một bên.

Thì ra hổ tinh tuy bị thương nặng nhưng vẫn rất hung dữ. Nó nhân lúc Vi Mai đang phân tâm vì luồng khí trắng liền tập tễnh nhảy bằng ba chân lại gần rồi há mồm ra đón. May mắn cho Mai là Nhật Duật đang đứng bên cạnh, chàng liền kịp thời phản xạ ôm nàng né tránh.

Hai người lăn một vòng trên mặt đất ra xa khỏi chỗ con hổ. Vi Mai bị Nhật Duật ôm cứng, mặt nàng và mặt chàng sát vào nhau. Lăn xong lúc dừng lại, Duật còn nằm đè hẳn lên người Mai.

- Vương... lui ra... - Vi Mai ngượng chín người, mặt mũi đỏ bừng, cố sức đẩy Nhật Duật sang một bên.

Nhật Duật trước tình huống đấy thì lúng túng nói “xin lỗi” đoạn chàng vội vã đứng dậy, sau đó cúi xuống đỡ Vi Mai. Mai đang bị khí độc trong người hành hạ, thấy Nhật Duật kéo mình lên thì định phản ứng nhưng nàng lực bất tòng tâm, cả người bắt chợt mềm nhũn ngã vào lòng Nhật Duật. Chiêu Văn Vương thấy vậy biết nàng bị thương nặng nên mặc kệ thái độ vùng vằng của mỹ nhân, kiên quyết choáng tay qua vai đỡ lấy người nàng.

Đúng lúc này con hổ tinh gầm lớn, khí trắng trên người nó tu lay lay xuống chỗ cái chân bị thương. Khí xanh trên chân gặp khí trắng thì bị chặn đứng rồi đẩy lùi dần dần xuống dưới. Khí xanh bị đẩy tới đâu, màu đen trên chân con hổ biến mất tới đó.

Vi Mai trông thấy cảnh đấy thì vội vã đưa tay lên bắt quyết rồi niệm chú. Khí xanh được nàng hỗ trợ tràn lên, đẩy lùi khí trắng. Nhưng con hổ tinh nào dễ đầu hàng thế, nó uốn người tập trung dồn khí trắng xuống dưới đánh nhau với khí xanh. Hai luồng khí xanh, trắng đánh nhau quyết liệt được một lúc thì đám khí độc trong người Mai bắt chợt quấy nhiễu. Nàng đành vội vã ngồi bệt xuống đất tập trung sức lực chống trả khí độc, không bắt quyết niệm chú hỗ trợ khí xanh được nữa. Khí xanh thiếu đi sự trợ giúp nhanh chóng yếu thế, bị khí trắng của con hổ đẩy lùi. Chỉ nghe “xi i i...” một tiếng, làn khí xanh trên chân trái con hổ đã bị khí trắng ép bay hết ra bên ngoài. Khí xanh thoát ra liền tràn tới chỗ Mai rồi cuộn lại hóa thành gươm Thanh Bạch, rơi xuống đất ngay trước mặt nàng.

Hổ tinh gầm lên một tiếng long trời lở đất, cái chân trước bên trái của nó vốn bị khí xanh làm liệt giờ đã cử động được. Con hổ tuy chưa thật sự lành lặn nhưng thừa sức lực để xé xác hai kẻ thù trước mặt.

Vi Mai thấy tình hình trở nên nguy hiểm thì vội vã ép khí độc ra ngoài. Nhưng nàng càng vội thì hiệu quả càng thấp, hơn nữa luồng khí độc lại vô cùng tinh ranh, cố gắng chạy loạn lên trong người nàng để kéo dài thời gian.

- Yêu tinh kia, có giỏi thì đánh nhau với ta đây này. – Nhật Duật biết Mai đang tập trung trị thương, liền vùng gươm lên hươu trước mặt con hổ để phân tán sự chú ý của nó.

Con hổ thấy có kẻ thách thức thì nổi điên, giờ cái chân bị thương vừa khôi lên tát về phía Nhật Duật. Duật thấy con thú tấn công liền vội vã nhảy tránh sang chỗ khác nhằm lôi kéo con hổ ra xa khỏi Mai. Con hổ quay đầu, định đuổi theo Nhật Duật thì bắt chợt đám khí trắng trên người nó phát ra một tiếng thét chói tai. Tiếng thét là giọng phụ nữ nhưng lại đầy quyền uy. Con hổ nghe thấy tiếng thét thì không đếm xỉa gì đến Nhật Duật nữa, con mắt vàng khè trừng trừng nhìn về phía Mai.

Chiêu Văn Vương biết tiếng thét kia đã ra lệnh cho hổ tinh phải giết Mai lúc nàng còn đang trị thương. Trước tình thế nguy ngập, chàng đành liều chết cầm gươm nhảy tới, đâm mạnh vào bên sườn con hổ. Nhật Duật vốn luyện tập võ công từ bé, cả ngoại công lẫn nội công đều thuộc loại thượng thừa. Một gươm của chàng đâm vào người con thú đầy đủ cả khí và lực, vốn tưởng rằng có thể cắm sâu vào thân thể dữ dằn kia đến lút cán. Ai ngờ gươm đâm ra như đụng phải tảng đá cứng, chỉ có phần nhỏ mũi gươm là cắm được vào người con yêu.

Tuy thế con hổ vẫn bị đau, gầm lên long trời lở đất. Con thú theo phản xạ quờ chân trước về phía sau để tấn công kẻ đánh lén. Nhật Duật vội vàng buông gươm né tránh, nhưng con hổ ra đòn quá nhanh, một bên vai chàng vẫn bị vuốt thú cào trũng. Nhật Duật trúng đòn ngã ra, chàng bèn thuận thế lăn mấy vòng ra xa khỏi chỗ con thú. Về phần con hổ thì lúc này nó đã nổi điên thực sự. Con thú không thèm để ý đến Vi Mai nữa mà gầm lên hung dữ rồi quay đầu đuổi theo Nhật Duật. Nó quyết tâm xé xác kẻ đánh lén ra thành từng mảnh nhỏ.

Chiêu Văn Vương nằm trên mặt đất, thanh gươm phòng thân đã bị con thú đánh văng ra xa. Khi thấy hổ tinh lao tới, Nhật Duật vội vã rút từ trong người ra tràng hạt màu đen ném thẳng vào mặt nó. Con hổ tinh bị ném trúng thì bất ngờ gào lên đau đớn, cả thân hình to lớn quần quai lăn sang một bên. Còn Tổng Thiết Phật Châu thì bay lên cao tỏa ra ánh sáng vàng âm ập, từ trong ánh sáng như phảng phất có tiếng tụng kinh niệm Phật.

Con hổ tinh lúc này đã đứng dậy lại được. Trên miệng nó có một vết bong lõm chắc do ánh sáng từ tràng hạt đốt phải. Nhật Duật thấy Tổng Thiết Phật Châu làm cho hổ tinh bị thương thì mừng rỡ, giờ tay ra hiệu cho tràng hạt tấn công con yêu quái. Tổng Thiết Phật Châu tỏa ra ánh sáng nóng bỏng, từ trên cao bay thẳng xuống đầu hổ tinh. Con hổ biết tràng hạt lợi hại nên vội vàng nhảy tránh.

Đúng lúc này chợt có tiếng hét to:

- Yêu tinh mau chịu chết.

Cùng với tiếng hét là tiếng gió rít, một thanh dao găm bay trong không trung hóa thành rắn đen, nhắm hướng hổ tinh mà mổ tới.

Con hổ tuy bị bỏng miệng vô cùng đau rát nhưng phản xạ vẫn còn rất tốt. Khi thấy rắn đen bay gần tới nơi, con hổ mới chồm cả thân trước lên, lấy cái chân còn lành lặn tát vào con rắn. Rắn đen trúng đòn bay sang một bên hóa lại thành dao găm rơi xuống đất.

Đúng lúc đó có rừng đuốc lập lòe ùn ùn tiến tới. Hóa ra lũ người Man trong bản nghe tiếng ồn ào liền kéo nhau ra xem xét. Bọn họ nhìn thấy con hổ thì hô hào ầm ĩ

- Con yêu tinh đang bị thương. Mọi người nhanh lên, mau tập trung lại đây giết nó!

Hổ tinh nhìn thấy đám người thì biết tình hình đã trở nên nguy cấp. Nó gầm lên rung chuyển đất trời. Tiếng gầm vừa dứt thì đám khí trắng trên người con hổ bỗng nổi lên cuộn cuộn. Từ trong đám khí phát ra tiếng đàn bà kêu khóc rất kỳ lạ. Tiếng khóc ai oán, nức nở, rồi lại trở thành phẫn uất. Tiếng khóc càng lúc càng to, xen lẫn cả các tràng gào thét. Cùng với tiếng khóc, khí trắng trên người hổ dày lên rất nhanh, sau đó tràn xuống mặt đất biến thành một màn sương đục.

Đoàn người vừa tới tuy đông đảo nhưng lúc trước thì bị tiếng khóc quấy nhiễu, khi sau lại bị màn sương che mắt, tới lúc quang cảnh rõ ràng hơn thì con hổ đã không cánh mà bay.

* * * * *

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Thầy phục hổ

- Đây là một con Hổ Trần. - Vi Ban nói chắc như đinh đóng cột.

- Hổ Trần ư? - Mọi người nghe vậy liền nhao nhao bàn tán.

- Phải, nó giết bao nhiêu người trong bản mà không thấy dấu vết một oan hồn nào. Hôm nay nó lại còn sử dụng pháp thuật của hồn ma trú trên người để trốn thoát. Rõ ràng đây là một con Hổ Trần, loài chuyên bắt hồn ma để tu luyện hoặc làm tay sai. - Vi Ban tiếp tục lập luận.

- Em vẫn thấy có điều gì chưa đúng. - Vi Mai chọt cật tiếng phản bác.

- Là điều gì?

- Hổ Trần là loài thèm khát linh hồn con người, thèm khát hơn cả xác thịt. Thế sao hôm nay nó lại bỏ linh hồn của hai gã thuộc hạ mà chỉ tha đi phần xác?

- Sao người biết nó bỏ lại linh hồn hai gã thuộc hạ?

- Linh hồn hai gã đang thập thò sau lưng Trịnh Giác Mật đấy thôi.

Giác Mật nghe thấy thế thì mặt mày tái mét như gà bị cắt tiết. Mọi người biết một chút phép thuật liền tập trung huyền lực vào mắt, quả thật thấy lò mờ sau lưng chúa đạo Đà Giang có hai hồn ma đang bầu vùi.

- Cao Sơn thần tiên, có cách nào đuổi được bọn ma này đi không? - Giác Mật mặt trắng bệch, hướng về Ban và Mai cầu xin.

- Người đừng lo, chúng chỉ muốn theo người về cổ hương để siêu thoát thôi. - Vi Mai nhẹ nhàng nói.

Giác Mật định mở mồm xin xỏ tiếp thì bất gặp ánh mắt sắc lẹm của Vi Ban. Y đành ngậm miệng ngồi im, hai hàm răng bắt đầu đánh lẹp cạp vào nhau trông rất tội nghiệp.

- Có thể nó chưa kịp bắt hồn đi thì đã bị em và Chiêu Văn Vương phát hiện chăng? - Ban vẫn chưa chịu thua, cố nói tiếp.

Mai lắc đầu, đáp:

- Nó cố tình dụ em và Chiêu Văn Vương đến gò đất, lại còn kịp tha theo xác hai gã thuộc hạ. Nếu nó là Hổ Trần thì làm gì có chuyện mang theo xác mà bỏ lại hồn như thế?

- Nó hoàn toàn không phải là Hổ Trần, nó là Hổ Phục. - Người vừa cất tiếng là một trong bốn trung niên đứng đầu bốn họ trong bản. Y tiếp tục nói, giọng gay gắt. - Con yêu tinh hôm nay chúng ta gặp chính là hổ Một Mắt, yêu thú của bản Phù Cọp.

- Hổ Một Mắt và bản Phù Cọp ư? - Ban, Mai nghe vậy cùng kêu lên ngạc nhiên.

Trong phủ Cao Sơn xưa nay có lưu truyền vài câu chuyện về bản Phù Cọp. Nghe đồn đây là một trong số ít bản có nhiều thầy phép trên miền núi Tây Bắc mà không có liên hệ gì với phủ Cao Sơn. Hơn nữa các thầy phép này đều là thầy phục yêu, chính xác hơn là phục hổ.

- Bạc Luông, cái nòi của loài tàn ác kia ông còn định giữ lại đến bao giờ. Rõ ràng chính nó là thủ phạm gọi con Một Mắt về trả thù chúng ta. - Trung niên vừa nói mặt đỏ ngầu, dáng vẻ hung hăng chất vấn quan tạo.

Quan tạo mặt mày tái mét lắc đầu, đáp:

- Ta cam đoan nó không phải là một thầy phục hổ.

- Thầy phục hổ là gì? - Nhật Duật không nén nổi tò mò quay sang khều Vi Mai hỏi nhỏ.

- Thầy phục hổ là các thầy phép tu theo đường chuyên đi hàng phục hổ tinh làm tay sai.

Nhật Duật đang gật gù thì đã thấy trung niên kia chỉ thẳng vào mặt quan tạo quát:

- Ông đừng hòng che đậy cho giống nòi của bản Phù Cọp thêm nữa. Bấy lâu nay xảy ra việc tội đều nghi ngờ do nó gây ra, bây giờ bằng cớ đã đầy đủ ông đừng chối cãi. Chúng bây đầu! - Nghe gã trung niên hô lớn, đám thanh niên chờ sẵn bên dưới liền sầm sập lao lên.

- Mau bắt cái nòi tàn ác kia lại. Chúng ta đem nó thiêu sống thế nào nó cũng gọi con hổ tinh đến, chúng ta có thể nhỏ cớ tận gốc luôn. - Trung niên vừa nói vừa chỉ vào cô gái nhỏ, này giờ vẫn sệt sệt trong góc nhà như thường lệ.

Quan tào nghe thế thì mặt trắng bệch tuy nhiên ông vẫn ngồi im tại chỗ để đám người hùng hổ lao tới, lời xềnh xệch con gái mình đi.

- Khoan đã! Việc này là sao? – Vì Ban thấy có diễn biến bất thường thì lên tiếng can thiệp.

- Cao Sơn sứ giả, đây là việc riêng của bản. Các người đừng xen vào.

- Không được, nếu cô gái kia là thầy phục hồ thật thì chúng ta phải kiểm tra rồi báo lại về phủ.

Trung niên nghe thế thì cười nhạt:

- Đừng tưởng là người của Cao Sơn thì muốn làm gì thì làm. Đây là bản của chúng ta, các người đã dám kéo đến làm loạn thì đừng trách chúng ta không hiếu khách. Đội thuốc mê, hành động!

Lời vừa dứt, đột nhiên có hơn chục ông trẻ từ bên ngoài xuyên qua kẽ hở trên các tấm vách chọc vào. Rồi những luồng khói đục màu được thổi bằng các hơi rất mạnh, rất dài, tràn ngập căn nhà. Nhật Duật biết là khói độc, vội vã lấy tay áo bịt mũi. Tuy nhiên đã quá muộn, Chiêu Văn Vương chỉ kịp ngửi thấy một mùi hắc và khét. Đầu óc chàng chợt mụ mẫm đi, cả người khụy xuống rồi ngất xỉu lúc nào không hay.

* * * * *

Khi Nhật Duật tỉnh lại thì chỉ thấy một màn tối om. Chàng cựa mình mới phát hiện ra cơ thể đang bị trói chặt. Chiêu Văn Vương liền vận công truyền khí sang cánh tay hữu. Nơi này trong ống tay áo chàng có giấu một lưỡi dao sắc vừa mỏng vừa mềm tới độ ngay cả khi kẻ thù lục tìm kiểm tra cũng không thể phát hiện ra. Và chỉ khi Nhật Duật vận công theo cách đặc biệt, lưỡi dao kia mới bung ra trượt xuống lòng bàn tay. Nhật Duật dùng dao cắt dây trói rồi ngồi dậy. Đầu óc tuy còn hơi văng vất do khí mê nhưng mắt đã quen với bóng tối, Chiêu Văn Vương dần nhận ra mình vẫn đang ở trên nhà sàn của quan tào. Xung quanh chỗ chàng nằm có hơn chục thân thể bị trói chắc là Giác Mật và bọn thủ hạ.

Ngày Duật thận trọng xuống dưới đi một vòng kiểm tra. Chỉ khi chắc chắn xung quanh không có kẻ canh gác, và tận mắt quan sát thấy rừng thuốc độc của dân bản tụ lại nơi bia rừng, Nhật Duật mới trở lại nhà sàn thấp nền, còi trói rồi dội nước cho từng người bọn Giác Mật tỉnh lại. Riêng hai chị em Ban Mai thì không thấy đâu, Chiêu Văn Vương đoán hai nàng tài phép cao cường nên đã thoát khỏi việc bị trúng thuốc mê và bắt trói.

Lũ người Man được giải thoát thì cảm ơn Nhật Duật rồi rút. Nhưng khi chàng đề nghị ra chỗ bia rừng xem tình hình thế nào thì bọn chúng sợ hãi thoái thác. Giác Mật cùng bọn thủ hạ lo cho mạng sống của bản thân, sau khi khuyên can Chiêu Văn Vương cùng xuống núi không được, lũ này đi kiếm mấy cây thuốc về rồi vội vã lẫn mò tìm đường thoát khỏi cái bản đáng nguyên rủa bất chấp địa hình phức tạp và đêm đen mù mịt.

Ngày Duật thấy bọn họ rời đi thì không ngăn cản. Chàng quay lại nhà quan tào tìm được thanh gươm báu vứt lẫn lóc gần chỗ bị trói lúc trước. Sau đó chàng lặng lẽ nhắm hướng bia rừng nơi thuốc đốt sáng trưng kia mà tìm tới. Nhật Duật biết dân bản trên miền ngược có nhiều tập tục riêng và họ khi quyết định làm việc gì thì vô cùng kiên quyết, không quan tâm tới việc tra cho ra chân tướng. Rất có thể cô gái nhỏ đang bị đám dân bản thiêu sống thật.

* * * * *

Khu bia rừng ở rìa bản Man có một bãi đất trống. Bãi đất này vốn khi xưa có một hộ dựng nhà, ở cố định. Nhưng từ sau khi con trai lớn của hộ bị hổ tình giết hại đã man thi cả gia đình đã dọn vào sâu bên trong bản. Căn nhà sàn của bọn họ được dỡ bỏ, tạo thành khoảng trống trống ngăn cách khu rừng rậm rạp với bản, nhằm để dễ phát hiện ra hổ tình khi con yêu mò về.

Hiện tại bãi đất trống được hàng chục cây thuốc soi sáng như ban ngày. Ở chính giữa bãi trống cây cọc lớn. Trên cọc có một thiếu nữ bị trói quặp hai tay. Xung quanh cọc, dân bản đứng chật kín, bắt đầu hò reo những tiếng man rợ. Lửa bùng lên dữ dội, liếm láp vào các cành củi khô xếp bên dưới tạo thành vòng tròn đỏ nóng hừng hực. Đám đông hò reo ngày càng dữ dội hơn. Cô gái nhỏ tóc xoắn ngang vai, mặt lấm lấm mồ hôi. Mắt nàng ánh lên vẻ đôn đốc và hoang mang. Lửa càng ngày càng cháy to, cô gái nhỏ đã bắt đầu cảm thấy sức nóng mãnh liệt của lửa. Nàng kêu không ra tiếng, quần quai trên giàn thiêu.

- Dừng ngay lại! Không được hại con bé! – Cùng với tiếng hò là năm đạo bùa vàng bay tới đánh tung đám củi lửa, kịp thời giải nguy cho cô gái bị treo trên cọc. Theo ngay phía sau đám bùa chính là quan tào của bản người Man. Ông nhảy tới sát cọc, rút con dao găm từ thắt lưng cắt dây trói để cứu con gái mình.

Bọn dân bản đứng xung quanh thấy quan tào dập lửa thì vội cùng tức giận. Được sự hô hào của mấy tay trung niên, bọn họ kẻ rút mã tấu, kẻ làm phép gọi ra trăn, ra rắn bao vây hai bố con. Quan tào trong lúc nguy cấp hết dùng bùa chú lại hóa phép ra hình nhân để đối phó với lũ người trong bản. Tuy nhiên dù ông phép thuật cao cường nhưng vẫn không thể chống lại số đông. Chỉ trong thời gian ngắn, bùa phép và hình nhân của quan tào đều đã bị phá hết. Đúng khi hai bố con đang sợ hãi ôm nhau, không biết phải làm thế nào để đối phó với đám đông đang lên cơn giận dữ thì chợt có luồng ánh sáng nóng bỏng bay tới, đánh dẹp bọn dân bản sang một bên. Mọi người định thần nhìn kỹ, chỉ thấy luồng sáng phát ra từ tràng hạt đen bóng đang bay lơ lửng giữa trời. Có tên dân bản nhận ra tràng hạt, la to:

- Đây là tràng hạt của gã người dưới xuôi đi cùng bọn sứ giả Cao Sơn.

Đúng lúc đó, lại có mấy tiếng nổ ù ù ù ù vang lên. Đi kèm tiếng nổ là rất nhiều khói trắng tỏa ra khắp nơi khiến lũ dân bản cay xè mắt. Cả đám người la hét, chửi rủa ầm ĩ. Nhân cảnh hỗn loạn đó, có một bóng đen lặng lẽ tới bên quan tào và con gái ông:

- Hai bố con theo tôi chạy mau.

Người vừa nói không ai khác ngoài Nhật Duật. Chàng tận dụng đêm tối tới gần chỗ giàn thiêu mà không bị dân bản phát hiện. Rồi khi quan tào lao ra cứu con gái, làm đám người nổi giận tập trung vào hai bố con đã tạo thời cơ cho Chiêu Văn Vương tung tràng hạt và ném ra pháo khói, loại pháo đặc biệt có tác dụng làm rối loạn đội hình quân địch chỉ được trang bị cho những đạo quân tinh nhuệ hàng đầu của triều đình.

Quan tào nhận ra Nhật Duật thì mừng rỡ, nhưng ông không chạy theo chàng mà ẩn cô gái nhỏ vào tay Chiêu Văn Vương rồi nói:

- Tràng sĩ đã ra tay cứu trợ thì xin cứu cho trót. Đưa con thơ này xin giao lại cho ngài. Mong ngài hãy đưa nó chạy trốn xuống núi. Còn bọn người trong bản cứ để tôi ngăn cản.

Ngày Duật định lên tiếng phản đối nhưng quan tào đã lắc đầu, đáp:

- Cả ba người cùng chạy thì bọn chúng sẽ đuổi kịp. Ngài cứ đưa con gái tôi đi. Tôi tuy tài hèn sức mọn nhưng vẫn thừa khả năng cầm chân lũ chúng nó.

Lúc này khói đã tan bớt, dân bản bắt đầu bình tĩnh trở lại. Nhật Duật thấy tình thế gấp gáp liền không nói thêm lời thừa, vội vã công cô gái nhỏ người đã mềm nhũn do mệt và sợ lên lưng rồi chạy về phía khu rừng. Còn lại quan tào một mình, ông thò tay vào túi lấy ra quả bầu khô rồi đưa lên ngang miệng, nói những lời rì rầm với nó. Sau đó ông hướng quả bầu về phía đám dân bản rồi hô “hãy”. Tức thì từ trong quả bầu một đàn vắt đồng lúc nhúc tuôn ra như thác đổ.

Lũ dân bản lúc này vừa thoát khỏi đám khói thì lại bị cơn mưa vắt dội vào. Nhiều kẻ tài phép kém bị bọn hút máu bám khắp người thì sợ hãi kêu la thảm thiết. Tuy nhiên sau một hồi náo loạn, bốn tay trung niên đứng đầu chỉ huy lũ dân bản dùng phép thuật giết bớt bọn vắt. Chúng còn chia ra một đội đuổi theo Nhật Duật và cô gái nhỏ.

- Bạc Luồng, ông dám phản lại bản sao?

Quan tào nghe một trong bốn tay trung niên nói vậy thì thở dài, dứt quả bầu khô vào trong túi vải rồi lấy ra ba lá bùa đỏ sẫm:

- Phận làm bố mẹ sao có thể thấy con chết mà không cứu? Ta đã mất gia đình hai lần rồi, giờ chỉ còn mình nó không thể để bọn người giết nốt.

- Nhưng nó là con của nòi tàn ác. Hồ Một Mắt yêu thú của mẹ nó vốn đã trốn vào rừng sâu từ lâu sau khi mẹ nó mất đi. Giờ con hồ mò về bản chúng ta trả thù thì chắc chắn do nó gọi tới.

Quan tào nghe thế thì lắc đầu:

- Ta cam đoan nó không phải là một thầy phục hồ.

- Bạc Luồng, ông u mê quá rồi! Đã vậy thì đừng trách chúng ta vô tình.

Trung niên vừa nói dứt câu, bất chợt từ phía bìa rừng vọng lại tiếng gầm hung tợn. Bọn dân bản nghe thấy tiếng gầm thì nhón nháo cả lên.

- Một Mắt, con Một Mắt tới rồi!

Sau tiếng gầm là tiếng người hét kinh hãi, tiếng kêu cứu, tiếng bước chân náo loạn.

- Mọi người mau ra đây thôi. Chúng ta phải giết con hồ trước đã.

Mối đe dọa từ hồ tinh lớn hơn rất nhiều so với Bạc Luồng. Đám dân bản bỏ vị quan tào ở lại, hò hét, giục giã nhau chạy về hướng phát ra tiếng hồ gầm.

* * * * *

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triệu Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Hỗn chiến

Nhật Duật cồng cô gái nhỏ trên lưng chạy được một lúc thì nghe tiếng chân rầm rập phía sau. Chẳng biết dân bản cho người đuổi theo, liền vội vã đặt mỵ nữ trên lưng xuống dựa vào gốc cây gần đó rồi tay hữu rút gươm, tay tả cầm tràng hạt đen thủ thế.

Chiêu Văn Vương vừa chuẩn bị xong thì bọn dân bản đuổi tới nơi. Bọn này trông thấy hai người thì mừng rỡ, rút dao rựa dắt ở bên hông phăm phăm lao tới. Nhật Duật thấy lũ này hung hăng như vậy vội ném Tống Thiết Phật Châu về phía trước. Vòng tràng hạt bay lên cao, tỏa ra tia sáng chói chang làm lũ người truy đuổi bị lóa mắt. Nhật Duật nhân cơ hội đó liền vùng gươm lên, chém bị thương mấy tên dân bản. Bọn còn lại thấy Nhật Duật võ công cao cường liền tản ra, bao vây hai người lại chứ không vội tấn công nữa.

Trong lũ người đuổi theo có vài tên biết phép thuật. Bọn chúng ném bùa phép ra tấn công tràng hạt. Có tên còn mang theo nổ, giương lên bắn về phía hai người bỏ chạy. Nhật Duật giờ gươm gạt tên bắn tới nhưng khoảng cách là quá gần, chẳng chỉ đỡ được mũi tên đầu tiên còn mũi thứ hai bay sượt qua vai cắm vào gốc cây ngay gần chỗ cô gái nhỏ đang nằm. Gã dùng nó lại tiếp tục ngắm bắn, Nhật Duật vất vả dùng gươm gạt đỡ. Vòng tràng hạt đen bay phía trên cũng bị bùa chú làm giảm tác dụng, bớt sáng đi nhiều. Lũ dân bản thấy vậy liền lần lần dao rựa, chuẩn bị xông tới lần nữa.

Đúng vào lúc nguy ngập, đột nhiên từ trong bụi cây gần đấy một thân hình lừ lừ bước ra. Cả người vẫn vẹn sọc đen, con mắt duy nhất sáng trong bóng tối như ánh lửa ma trơi, hồ Một Mắt trông thấy bọn người thì gầm to rồi nhảy bổ vào tên cầm nổ. Tên này chỉ kịp hét lên hãi hùng rồi im ỉt, nơi cổ gã phọt ra một dòng máu tươi do bị đôi hàm chắc khỏe cắn ngập. Một Mắt nhanh chóng giết chết nạn nhân đầu tiên rồi tung người nhảy tới, giơ chân tát vào người tên dân bản khác.

Bọn người thấy con hồ dữ tợn như thế thì sợ hãi vứt hết vũ khí quay đầu bỏ chạy. Một Mắt gầm thêm tiếng nữa rồi hùng hổ đuổi theo. Nhật Duật ngỡ ngàng nhìn con ác thú và lũ người đuổi bắt nơi bìa rừng, không thể tin những điều vừa xảy ra. Tuy nhiên Chiêu Văn Vương biết mình vẫn đang ở vào tình thế nguy hiểm, chẳng vội vã lại chỗ gốc cây cồng cô gái nhỏ lên lưng để tiếp tục bỏ trốn.

Đúng lúc đó có một rừng đuốc ùn ùn kéo tới. Hóa ra lũ dân bản phát hiện thấy hồ tinh nên cùng nhau chạy lại. Con hồ biết cả bản kéo ra không hề hoảng sợ mà gầm lên đầy dũng mãnh. Tiếng gầm vừa dứt đột nhiên có màn sương trắng không hiểu từ đâu tràn về bao phủ khắp nơi tạo thành cảnh quan mịt mù che mắt tất cả mọi người. Rồi trong cái màn mờ ảo đó, chợt xuất hiện tiếng gió rít, tiếng vuốt cào, tiếng hồ gào, và cả tiếng người kêu thất thanh đau đớn.

Con hồ Một Mắt hôm nay hung hãn lạ thường, lại được màn sương trắng hỗ trợ thì như mọc thêm cánh. Nó tung hoành ngang dọc, dớp trái, tát phải, ngoạm trước, đập sau. Chỉ trong vòng thời gian độ tàn nửa nén hương khi màn sương mờ đậm đặc nhất, Một Mắt đã kịp thời giết hơn chục người trong bản. Tới khi đám sương tan bớt đi, hiện ra cảnh hồ tinh miệng lưỡi đỏ lòm, bên dưới chân nó là đầu rơi, máu chảy, xác chết la liệt.

Dân bản thấy con hồ dữ tợn như vậy thì vô cùng khiếp hãi, vội vàng tập trung hết bùa chú, phép thuật để tấn công nó. Đám sương trắng trên mặt đất đã tan hết nhưng trên lưng Một Mắt lại có một đám mờ mờ khác không ngừng trôi lên trời xuống. Đám khí đó như có linh tính kéo Một Mắt né bên này, tránh bên khác, thoát khỏi bùa phép của dân bản.

Tránh đòn xong, Một Mắt phản công. Con hồ tinh tỏ ra lợi hại hơn hôm trước bội phần. Cứ mỗi một cú vỗ, hoặc cú dớp của nó là có kẻ bỏ mạng. Trong chốc lát đã có thêm mấy người trở thành nạn nhân của Một Mắt. Bọn dân bản thấy con hồ hung dữ thì chùn tay, các đòn tấn công cũng yếu đi nhiều. Một Mắt càng được thể lao tới cắn giết không ngừng.

Bạc Luồng thấy Một Mắt xuất hiện thì cũng theo dân bản chạy về phía con hồ. Tuy ban đầu ông đứng cách xa cuộc chiến nhưng chứng kiến dân bản bị giết hại quá nhiều, Bạc Luồng buộc phải xông tới trước. Khi lại gần Một Mắt hơn, Bạc Luồng ngạc nhiên nhìn vào đám khí trắng trên người nó rồi sợ hãi kêu lên:

- Hóa ra là nàng sao?

Lại có thêm tiếng gào thảo khóc vang lên, một người nữa của bản đã bị hồ tinh vỗ chết.

- Ban Nương, mau dừng tay lại! - Quan tào hồ lớn rồi nhảy ra trước mặt con hồ.

Hồ tỉnh nghe tiếng hô thì dừng việc giết chóc, đưa con mắt lạnh lặn gườm gườm nhìn kẻ dám cả gan làm gián đoạn cơn say máu của nó. Khi nhận ra Bạc Luồng, màn khí trắng cuốn quanh người con yêu chợt phát ra tiếng thét ghê rợn. Nghe thấy tiếng thét, Một Mắt gầm lớn giọng chân trước chồm tới tát thẳng vào người quan tạo.

- Bùa Đồ Rừng Sâu! - Quan tạo hô to, đoạn ném ba đạo bùa thiêng vẫn khur khur cầm trên tay từ lúc đối đầu với đám dân bản tới giờ lên không trung.

Tiếng gió rít ngang tai, quan tạo xoay người sang một bên, tuy tránh được việc bị xé nát người nhưng trước ngực vẫn bị vuốt hồ cào thấu. Về phần hồ tỉnh thì khi vừa đặt chân xuống đất chưa kịp quay mình đã bất ngờ bị ba đạo bùa từ trên cao đánh thẳng xuống lưng. Giọng phụ nữ kêu lên the thé vang vọng khắp vùng rừng núi. Ba đạo bùa đỏ không tấn công trực tiếp vào Một Mắt mà lại nhằm vào đám khí trắng phủ trên người nó.

- Baccع Luồngggg!!! - Tiếng kêu đầy cảm hờn, oán giận nhưng cũng rất thê lương, sâu thẳm cất lên.

Quan tạo bị vuốt hồ cào trước ngực, máu chảy ra đầm đìa. Ông cố lết thân mình dựa vào gốc cây gần đấy, miệng thều thào nói:

- Ban Nương, ta xin lỗi! Thực sự xin lỗi!

Đám khí trắng trên người hồ già bị một đòn của quan tạo đánh trúng tan đi gần hết. Một Mắt mắt lạnh khí thì ngẩn ra, đầy vẻ ngờ ngạc như gà con lạc mẹ. Có tiếng nổ lớn vang lên kèm theo tiếng gào rú của mãnh thú. Một Mắt đã trúng đòn vào bên mạn sườn. Con yêu tỉnh ngã nhào sang một bên khiến cả vùng cỏ cây đổ rạp.

- Con hồ hết phép ma rồi, mọi người mau xông lên giết nó trả thù!

Dân bản đã chết quá nửa, số còn lại cũng bị thương nặng. Nhưng khi thấy hồ tỉnh ngã vật ra đất thì tinh thần mọi người trở nên phấn chấn, gạt hết đau đớn bản thân tung bùa phép tấn công con yêu. Hồ tỉnh vừa gượng dậy thì bị thêm đòn nữa vào bên bụng. Con hồ gào lên đau đớn, máu bắt đầu rỉ ra từ mép. Tuy nhiên, mắt con ác thú lại long lên sòng sọc. Con hồ gầm lên, càng bị đau lại càng hung hãn, nhảy bổ vào đám người Man cản xé.

Trong khi dân bản đang mãi đối phó với con hồ thì Nhật Duật và cô gái nhỏ tranh thủ bồng bế nhau chạy trốn. Nhật Duật mấy lần định đặt xuống rồi đi tìm cho dễ nhưng cô gái ôm cổ chàng quá chặt, nhất định không chịu rời. Nhật Duật cố gắng nắm lần bảy lượt mà không được nên đành tặc lười, cố sức công cô tìm đường chạy.

- Các người đừng hòng trốn! - Một tay thanh niên trong bản đã phát hiện ra đôi nam nữ liền lao tới chặn.

- Mọi người mau lại đây giết con bé, trả thù cho những người đã chết. - Nghe thấy tay thanh niên hô, liền có một bọn đông đảo hưởng ứng hăm hè lao tới phía hai người.

Nhật Duật vội vàng đặt cô gái xuống đất rồi tung tràng hạt lên không trung để cản các đạo bùa bắn tới. Lại một lần nữa chàng phải đối đầu với kẻ địch không chỉ đông hơn mà còn biết cả phép thuật. Lần này thậm chí còn cam go hơn lần trước do mọi người đang trong cơn phẫn nộ khi thấy anh em, cha chú bị giết hại dã man.

Nhật Duật xoay bên nọ, chấn bên kia nhưng không thể đỡ hết được bùa chú lẫn tên cứng. Có một đạo bùa vượt qua được vòng tràng hạt đen, bay thẳng vào người cô gái nhỏ. Cô gái trong thời khắc cấp bách kịp thời nhận ra nguy hiểm nên lăn mình sang một bên để tránh nhưng đạo bùa cũng đã sượt qua lưng, gây ra vết cháy đen trên áo nàng.

Tiếng thú gầm vang lên đầy đe dọa, sương mù lại xuất hiện dày đặc. Bị sương che mờ mắt, mấy tên đang tấn công hồ tỉnh bị nó vô hoặc tạt chết ngay tại trận. Chỉ trong nháy mắt thế trận đổi chiều hoàn toàn, hồ tỉnh phép ma cực thịnh. Đám người xung quanh con tỉnh vội vã dạt ra không dám tấn công nó nữa. Đánh đuổi được bọn bao vây, hồ tỉnh liền chạy thẳng tới chỗ Nhật Duật và cô gái nhỏ. Trông nó thân hình to lớn nặng nề nhưng di chuyển rất nhanh, chỉ mấy cú nhảy đã đến nơi. Bọn người vây đánh Nhật Duật tài phép không mấy cao cường, thấy hồ tỉnh hung hãn lao tới thì tim đập chân run. Chỉ trong nháy mắt ba, bốn tên đã bị vuốt hồ xé xác. Bọn còn lại liền bỏ chạy toán loạn.

Giờ chỉ còn mỗi Nhật Duật đứng chần giữa con hồ và cô gái. Con tỉnh đang trong cơn điên cuồng không thêm phân biệt địch ta, há cái mồm đỏ lòm như chậu máu ngoạm về phía chàng. Duật sững sờ đứng im chịu chết, tràng hạt đang bay phía trên cao kịp thu về phòng thủ. Chỉ nghe “cạp” một tiếng hồ tỉnh đã dớp vào không khí, có bóng người đột ngột bay ra đỡ lấy Nhật Duật nhảy lên ngọn cây đối diện.

Hồ tỉnh chẳng cần quan tâm đến Duật sống hay chết. Nó ngoạm lấy áo cô gái nhỏ theo cách hồ mẹ cấp hồ con rồi quay mình chạy vào trong rừng. Đám người Man đã kịp trấn tĩnh, vội vã chấn chỉnh đội ngũ đuổi theo.

Người vừa cứu Nhật Duật hóa ra là Vi Mai, nàng mang chàng hạ xuống đất bên cạnh chỗ quan tạo nằm. Vi Ban cũng đáp xuống gần đấy.

- Các người mau cứu con gái tôi, tôi sẽ trả lại vật kia. - Quan tạo cố gắng hướng phía bọn Vi Mai năn nỉ.

Mai cau mày, nói:

- Ông mau kể rõ sự tình mới thì hận này thì chúng tôi mới có thể giúp được.

- Không có thời gian đâu, chúng ta mau đi cứu người trước đã. - Nhật Duật giục giã.

- Không biết rõ sự tình thì không thể giải quyết triệt để sự việc. Vương cử bình tĩnh, cô gái kia có hồ tỉnh bảo vệ chưa bị dân bản giết ngay đâu. - Mai nói kiên quyết.

Biết khó lòng lay chuyển được sứ giả của phủ Cao Sơn, quan tạo đành dùng chút hơi tàn kể lại.

- Câu chuyện bắt nguồn từ hơn mười lăm năm trước.

* * * * *

Tất cả bắt đầu khi bản Phủ Cọp có thầy phục hồ mới, kế thừa thầy phục hồ cũ. Cả bản dốc hết sức lực để tăng cường, bồi dưỡng cho thầy phép mới. Tu luyện theo đường lối phục hồ tuy quyền phép cực lớn nhưng cũng rất khó khăn vì người tu luyện phải biết cách điều khiển linh hồn của con hồ tỉnh. Mà hồ tỉnh lại là loại hung hãn nhất trong các loài yêu ma nên thầy phục hồ rất hiếm. Mỗi đời bản Phủ Cọp chỉ có duy nhất một thầy phục hồ và cũng chỉ cần có một là đủ xưng hùng xưng bá khắp vùng miền ngược.

Thầy phục hồ mới cần huấn luyện hồ tỉnh theo đường lối vô cùng dã man là phải liên tục giết hại các thầy phép khác để con hồ tỉnh nhanh chóng tăng cường sức mạnh. Vì thế bản Phủ Cọp không ngừng đi gây chiến, phá hủy các bản làng có nhiều thầy phép để huấn luyện hồ tỉnh và thầy phục hồ mới. Trải qua hơn hai năm, số lượng bản làng bị tan hoang bởi con hồ tỉnh nhiều không kể xiết.

Tất cả mọi người trong bản này vốn thuộc một chi người Man chuyên luyện bùa phép. Bản làng của mọi người đều bị con hồ tỉnh mới giết hại. Bạc Luồng lúc đấy đang là thầy phép dưới trướng phủ Cao Sơn. Khi được tin bản làng bị phá, vợ con đã bị giết, Bạc Luồng liền tìm cách đánh cắp vật báu của phủ Cao Sơn rồi bỏ trốn. Sau khi rời khỏi Cao Sơn, Bạc Luồng tìm kiếm và tập hợp những người sống sót của các bản khác lại, lập một bản không tên với mục đích duy nhất là trả thù bản Phủ Cọp cho người thân.

Sau thời gian gây dựng lực lượng, bản mới của Bạc Luồng đã lần ra dấu vết của bản Phủ Cọp. Bọn họ quyết định cử đội các thầy phép cao tay nhất bất ngờ tấn công Phủ Cọp vào đêm tối. Một trận chiến long trời lở đất nổ ra. Tuy bản Phủ Cọp bị đánh lên nhưng bản có hai thầy phục hồ tài phép cao cường và dân bản rất nhiều người biết phép thuật nên đội tấn

công thất bại thảm bại, bị giết gần hết. Lực lượng và sức mạnh của hai bên quá chênh lệch, đến mức khuôn mặt và hình dáng của thầy phục hồ mới mà đội tấn công còn không ai kịp nhìn rõ.

Đội tấn công tuy bị giết gần hết nhưng Bạc Luông vẫn kịp thời chạy thoát. Vì vết thương rất nặng nên chạy thêm được nửa ngày đường, chàng kiệt sức ngã đi. Khi Bạc Luông tỉnh lại thì thấy mình ở trong hang đá và có một cô gái trẻ đang chăm sóc, đắp thuốc cho chàng.

Bạc Luông cảm ơn cô gái rồi hỏi thăm tin tức nhưng cô gái không biết gì. Chàng hỏi về thân thế thì cô gái cũng không nói, chỉ cho biết tên mình là Ban Nương. Mấy ngày sau vết thương khỏi hẳn, Bạc Luông tìm đường trở lại bản cũ và mang cô gái theo vì sợ người của bản Phù Cọp tìm đến giết hại do cô đã cứu chữa cho chàng.

Khi trở về bản thấy không khí tang thương bao trùm, Bạc Luông khích lệ mọi người và truyền dạy cho đám thanh niên về huyền thuật, nuôi chí tiếp tục báo thù. Một thời gian sau, Bạc Luông được mọi người bầu làm quan tạo mới của bản thay cho quan tạo cũ đã chết trận. Chàng cưới Ban Nương và ít lâu sau nàng sinh được một cô con gái xinh đẹp.

Chuyện đời làm sự oái oăm, Bạc Luông chưa kịp tìm đến bản Phù Cọp báo thù thì chính bản Phù Cọp lại tìm đến chàng. Bản của Bạc Luông thầy phép cao tay đã chết gần hết nên khi bản Phù Cọp tìm đến mọi người không ai nghĩ là còn hy vọng sống sót. Nhưng lạ lùng thay, quan tạo của bản Phù Cọp cưới trên một con hồ già chỉ ra lệnh bắt cả nhà Bạc Luông đem đi còn mọi người trong bản thì bọn Phù Cọp không thêm để ý.

Khi về đến bản Phù Cọp, Bạc Luông mới biết sự thật đau lòng. Đó là người vợ mới của chàng là con gái ruột của quan tạo bản Phù Cọp. Và nàng cũng chính là thầy phục hồ mới, người đã giết hại vợ con cũ của Bạc Luông.

Quan tạo của bản Phù Cọp cho dẫn hồ tinh của Ban Nương đến và bắt Nương chính tay giết Bạc Luông và con gái. Ban Nương kiên quyết từ chối, quan tạo liền nổi cơn tam bành định xuống tay giết hại hai bố con. Ban Nương phản vì thương con yêu chồng, phản cũng đã quá chán ghét cảnh chém giết nên cùng hồ tinh của mình chống lại bố ruột và hồ tinh của ông.

Một trận chiến long trời lở đất giữa hai thầy phục hồ diễn ra. Quan tạo và hồ tinh của ông tuy huyền thuật không tệ nhưng Ban Nương và hồ tinh của nàng là trời sinh thần lực, cả hai đều có huyền thuật vượt mọi hiểu biết thông thường về thầy phục hồ. Đặc biệt là Ban Nương còn có khả năng tạo ra sương mờ làm khuất tầm nhìn và che chắn cho hồ tinh của mình.

Quan tạo biết không khuất phục được Ban Nương nên cho hồ tinh quay sang tấn công Bạc Luông và con gái. Ban Nương thấy chồng con bị hiểm nguy thì điên tiết lên không còn biết trời đất gì, nàng sử dụng toàn bộ sức lực để quyết chiến. Trong suốt đêm đó, Ban Nương mở cuộc chém giết dã man, giết hại toàn bộ bản Phù Cọp. Và cuối cùng, Ban Nương xuống tay với quan tạo và hồ tinh của ông.

Ban Nương tự tay giết bố thì vô cùng đau lòng và hối hận. Nàng sử dụng phép thuật cạn kiệt sức lực, lại thêm quá bị thương nên như điều căng đứt dây. Đúng lúc đấy dân bản của Bạc Luông tìm tới. Bọn họ thấy Ban Nương cười trên lưng hồ tinh thì liền giết chết nàng. Bạc Luông đã bị trọng thương khi bảo vệ con gái nên không thể ngăn cản. Hồ tinh của Ban Nương trong lúc đang hoang mang vì mất chủ thì bị những người mới đến đánh mù một mắt. Nó liền vội vã quay lưng chạy trốn vào rừng sâu.

Bạc Luông sầu thảm mang con gái cùng dân bản quay về. Mọi người cứ tưởng đã được sống yên bình thì cách nay mấy tháng, Một Mắt mò về bản báo thù.

- Trước đây, tôi đặt tên con gái mình là Bạc Sương. Nhưng sau khi vợ mất, tôi luôn gọi nó là Bạc Nương. Nó tận mắt chứng kiến cái chết của mẹ khi còn bé nên từ đó lặng lẽ, không bao giờ mở mồm nói một câu.

Quan tạo phun ra ngụm máu tươi. Ông gắng sức lấy từ trong túi vải ra đạo bùa vàng có thêu chữ Triện(1) rồi ném lên không trung. Khi đạo bùa đã treo lơ lửng trên cao, quan tạo đưa tay bắt quyết chỉ vào đạo bùa, miệng lầm rầm đọc. Ngay lập tức các chữ Triện trên đạo bùa phát sáng rồi tụ lại vào nhau. Từ nơi các chữ tụ lại đó, chọt có chiếc hộp gỗ chui ra rồi rơi thẳng xuống lòng quan tạo. Hộp gỗ vừa rơi xuống thì đạo bùa cũng bốc cháy bùng bùng rồi hóa thành tro bay theo cơn gió lạnh.

Quan tạo cầm hộp gỗ lên đưa cho Vi Mai, nói:

- Xin người thay tôi báo vệ Bạc Nương. Chiếc hộp này tôi lấy cấp từ chỗ phủ Cao Sơn hy vọng có thể luyện thành phép thuật cao thâm để trả thù nhà nhưng bao năm nay vẫn không thể tìm ra bí mật trong hộp. Nay xin giao lại nó cho phủ.

Chỉ thấy trên hộp có một chữ “龍”(Long) lớn khảm trai rất đẹp ngoài ra không có gì khác. Vi Mai khi nhìn thấy chữ “龍” thì mắt ánh lên tia mừng rỡ, nàng cất ngay chiếc hộp vào tay nài đeo bên người.

Vi Ban đột nhiên hỏi quan tạo:

- Vậy người điều khiển yêu hồ lần này là ai? Phải chăng là Bạc Nương con gái ông?

Quan tạo mặc con đau dữ dội liền tiếp lắc đầu, nói:

- Tôi nuôi dạy Bạc Nương từ bé, nó không thể là thầy phục hồ được. Còn người điều khiển Một Mắt bây giờ chính là oan hồn của Ban Nương.

- Oan hồn của Ban Nương ư? - Cả ba người bọn Nhật Duật nghe vậy đều kêu lên kinh ngạc.

- Chắc chắn không thể sai, Ban Nương dù đã là oan hồn nhưng khi gặp nàng tôi vẫn nhận ra ngay.

Đúng lúc đấy, tiếng hồ gầm lại vang lên gần bìa rừng.

- Các người mau đi cứu Bạc Nương! - Quan tạo cố sức cầu xin.

Ba người bọn Nhật Duật không nói gì thêm, vội vã quay người chạy về nơi phát ra tiếng gầm.

* * * * *

Bọn Nhật Duật đến nơi thì thấy con hồ tinh đang gầm những tiếng cuối đời. Lũ người vây quanh sợ con thú sắp chết dốc sức cản nên không tiếp tục tấn công. Cô gái nhỏ thì nằm dưới chân hồ tinh, mắt nhắm nghiền.

Một Mắt gầm thêm một tiếng thảm thiết rồi đổ gục xuống. Bọn người bắt đầu reo hò, xông lên định xé thịt con thú. Bỗng có thanh dao găm bay tới cắm giữa khoảng đất trước mặt dân bản và hồ tinh. Trông thấy mấy kẻ mới đến, bọn dân bản e dè nói:

- Cao Sơn sứ giả, các người đừng cản bọn tôi báo thù.

Ban và Mai chẳng thèm đáp, liên tục vung gươm lên chém và ném dao găm ra. Bọn dân bản vốn đã bị trọng thương nhiều chỗ lại rất e ngại phủ Cao Sơn, nay thấy hai nàng Ban Mai hùng hổ tấn công thì liền bỏ mặc hồ tinh, ôm đầu chạy trốn chết.

Lát sau chỉ còn lại ba người bọn Nhật Duật tại hiện trường. Mọi người đang định lại gần xem xét thì bỗng có làn khí trắng chợt bốc lên từ người con hổ. Làn khí tụ lại, đông đặc dần rồi hóa thành bóng dáng người phụ nữ.

Người phụ nữ quý xuống âu yếm vuốt đầu cô gái nhỏ. Rồi một tiếng gào thê lương cất lên, bóng dáng màu trắng từ từ tan biến vào hư vô.

* * * * *

* Chú thích:

(1) Chữ Triện: Một cách viết chữ theo lối đặc biệt để dùng cho bùa chú.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Kẻ bắt linh hồn

Khi bọn Nhật Duật bế Bạc Nương quay lại thì Bạc Luồng đã qua đời. Chiêu Văn Vương thờ dài rồi dựng tạm cho ông ngôi mộ. Số phận của Bạc Luồng cũng thật đáng thương.

Về phần Bạc Nương, cô hôn mê hơn nửa ngày mà không tỉnh. Nhật Duật đem lọ thuốc Cải Tử Hoàn Sinh rất quý luôn mang theo bên mình ra, cạy mồm Bạc Nương nhét vào nhưng không thấy chuyển biến. Duật thấy vậy vào rừng kiếm mấy cây thuốc nam băm băm giã giã, theo các bài thuốc hay lưu truyền trong quân mà sắc cho Bạc Nương uống nhưng kết quả vẫn không ăn thua. Cuối cùng chàng đành lọ mọ đi bắc nồi nấu cháo.

Thấy Chiêu Văn Vương bận rộn đủ thứ, Mai đành xắn tay vào giúp. Ban thì chỉ đứng ngoài cười khẩy mặc kệ bọn họ.

Đến tối hôm sau, Bạc Nương vẫn chưa tỉnh. Lúc này mùi từ khí từ các xác chết đã bốc đầy bản. Thấy không thể ở lại nơi đây được nữa, bốn người đành lên đường. Nhật Duật cõng Bạc Nương trên lưng, cùng hai chị em Ban Mai lần mò xuống núi.

Khi hoàng hôn buông trên một dải âm u, cũng là lúc mọi người tới được chân núi. Cả toán khăn trương nhóm lửa, hạ trại. Ban đi săn được bốn con gà rừng mang về. Mai lấy một con nấu cháo cho Bạc Nương ăn còn lại ba con thì đem nướng cho ba người. Bạc Nương đang hôn mê nên chỉ có thể hấp được nước cháo loãng.

Ăn uống xong xuôi, theo phân công Vi Ban ngủ cùng Bạc Nương trên chiếc lán gỗ mà mọi người dựng tạm từ chiều để trông coi nàng, còn Nhật Duật và Vi Mai thì nằm bên dưới cạnh đống lửa. Khi đang chuẩn bị chỗ nằm, Nhật Duật thấy Vi Mai bước ra khỏi khu trại, chàng liền tò mò đi theo.

Đi được một quãng, khi ánh hồng của đám củi lửa chỉ còn lại lập lờ như đầu đóm sắp tàn, Vi Mai bắt chợt lên tiếng mà không quay đầu lại:

- Sao vương lên lút đi theo tôi?

Nhật Duật cười hi hi, chạy tới gần chỗ Mai nói:

- Tôi thấy không yên tâm khi nàng đi một mình vào rừng lúc tối trời thế này.

Mai nghe vậy thì liếc chàng sắc lẹm, đáp:

- Vương nên nhớ tôi là thầy phép. Dù có là chốn rừng thiêng, nước độc đến đâu tôi đều có cách đảm bảo an toàn cho bản thân.

- Nhưng dù sao cũng đã muộn, nàng một mình đi vào vùng âm u làm gì?

- Tôi muốn tìm nơi yên tĩnh để tập trung suy nghĩ chuyện vừa qua trên bàn của Bạc Luồng. Vương đã đi theo thì chúng ta cùng nhau bàn chuyện vậy.

Hai người vừa đi vừa nói, chợt thấy trước mặt có dòng suối nhỏ chảy ra từ trong khe núi. Bên bờ suối có mấy tảng đá lớn sạch sẽ, làm chỗ ngồi ngắm quang cảnh thung lũng rất thuận tiện. Mai bèn xuống suối rửa mặt mũi, chân tay. Nhật Duật đi tìm một phiến đá to và bằng phẳng nhất làm chỗ nghỉ chân. Mai rửa ráy xong thì cùng lên phiến đá. Hai người ngồi ôm chân bên cạnh nhau, phóng mắt ra ngắm nhìn cảnh trời đêm lung linh của vùng thung lũng Tây Bắc. Đêm nay lại được cái sáng trăng, ánh bạc bao phủ cả khu đồi núi càng làm khung cảnh thêm lãng mạn.

Nhật Duật trước cảnh đất trời kỳ ảo mà đẹp đẽ đó thì tính nghệ sĩ nổi lên. Chàng nhảy xuống khỏi tảng đá, đi kiếm mấy chiếc lá cây rừng về làm kèn lá, rồi sau đó thổi lên một điệu nhạc tình phổ biến của người Mán.

Em có công vui sao em không giống

Em không giống nhiều cũng nên giống ít

Dẫu em tiếc, em kệt cũng giống vài dùi

Thử xem âm thanh còn vui hay đã mất tiếng!?(1)

Mai cũng biết bài hát này. Duật vừa thổi dứt hơi thì nàng bật cười, nói:

- Tôi làm gì có công mà giống.

Nhật Duật nghe vậy thì cười theo nàng, đáp:

- Thì lời bài hát nó thế. Vậy nàng thích bài nào để tôi thổi cho?

Mai lắc đầu nói:

- Vương thổi bài nào cũng được.

Nhật Duật nghe vậy liền đưa kèn lên môi, thổi thêm vài điệu nhạc vùng Tây Bắc. Chiều Vãn Vương thổi hết bài thứ ba thì dừng lại, im lặng cùng Vi Mai ngồi ngắm cảnh đẹp ban đêm.

Sau một hồi lặng yên, Mai bắt ngờ quay sang hỏi Duật:

- Vương lớn lên trong hoàng cung, chắc từ bé đã ăn sung mặc sướng nhỉ?

Nhật Duật nghe thế thì cười khỏ, đáp:

- Nói ra nàng cũng không hiểu hết được đâu. Tôi thân là vương gia nhưng lớn lên khi đất nước có binh biến. Ngay từ nhỏ vua cha đã dạy dỗ chúng tôi rất nghiêm khắc, sáng phải dậy sớm luyện võ, chiều không đọc binh thư thì nghe giảng Phật pháp hoặc đọc sách thánh hiền. Bọn gác Thát Đát sau khi đại bại năm Nguyên Phong thứ bảy(2) vẫn không thôi nhòm ngó Đại Việt. Tôi xuất thân hoàng tộc, lúc còn nhỏ thì phải ra sức rèn luyện, khi trưởng thành thì phải thống lĩnh ba quân, lúc nào cũng canh cánh trách nhiệm với vua, với nước. Nhiều khi tôi chỉ muốn làm cánh chim tự do bay khắp núi rừng như các nàng. Nhưng đó mãi chỉ là ước mơ mà thôi.

Vi Mai nghe thế thì tỏ ra tư lự:

- Hóa ra làm vương gia cũng không dễ.

Nhật Duật cười, đoạn nhớ ra một chuyện liền quay sang Vi Mai hỏi:

- Tôi có điều thắc mắc mấy ngày nay mà chưa có dịp hỏi. Sao nàng với chị Ban là người miền ngược mà nói tiếng dưới xuôi sõi thế? Nếu lần đầu gặp nhau mà các nàng không mặc trang phục dân tộc thì tôi cứ tưởng đang được tiếp chuyện hai tiểu thư tại kinh thành.

Vi Mai lườm chàng một cái, đáp:

- Miệng lưỡi vương đúng là tron tuyệt. Tôi và chị Ban là gái vùng rừng sâu nước độc, làm sao mà so bì được với các cô gái tại kinh thành. Về tiếng dưới xuôi là thầy dạy cho bọn tôi từ nhỏ.

- Thầy dạy từ nhỏ ư? Thầy nàng là người dưới xuôi à?

Vi Mai lắc đầu, đáp:

- Thầy bọn tôi là người dân tộc, vì thế chúng tôi cũng là người dân tộc.

Nhật Duật nghe thế thì ngẩn ra:

- Nói vậy thì bố mẹ nàng?

Vi Mai gật đầu:

- Bố mẹ là ai tôi không biết. Chỉ biết đến khi tôi có ý thức, nhận biết được mọi thứ xung quanh thì đã là người của phủ Cao Sơn rồi.

Nhật Duật nghe vậy thì ngạc nhiên, hỏi:

- Tôi tưởng phủ Cao Sơn chỉ thu nhận các thầy phép cao tay thôi chứ? Sao lại nuôi cả trẻ con ư?

Vi Mai lắc đầu, nói:

- Những người sau khi tu luyện huyền thuật mới gia nhập phủ Cao Sơn như trường hợp của Bạc Luông chỉ là thầy phép tạm thời thôi. Còn thầy phép chính thức đều là trẻ mồ côi có khả năng tâm linh đặc biệt, được chính người của phủ Cao Sơn đi khắp nơi tìm kiếm mang về nuôi dưỡng.

- Vậy nàng thực sự không nhớ gì về gốc gác của mình sao?

Vi Mai lại lắc:

- Tôi hoàn toàn không biết. Thầy cũng chưa bao giờ nhắc tới việc đó.

- Nàng thật tội nghiệp.

- Tội nghiệp gì chứ? Ai sinh ra trên đời cũng có bổn phận riêng của mình, nếu mà cứ đổ lỗi cho hoàn cảnh thì làm sao sống có ý nghĩa được. Cuộc sống của tôi có mục đích, có nhiệm vụ rõ ràng. Mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ cho phủ Cao Sơn tôi thấy mình thực sự hạnh phúc. Tôi làm thầy phép chính được mấy năm, yêu ma quỷ quái đã gặp qua không ít. Các loài ma quỷ khát máu, tàn bạo là vì chúng luôn bị các con đói khát dày vò. Vì thế trong đầu chúng bao giờ cũng chỉ có ý nghĩ duy nhất là tìm kiếm thức ăn để thỏa mãn con đói. Loài người nhu cầu ăn uống tuy quan trọng nhưng không chiếm toàn bộ thời gian. Ngoài vấn đề ăn uống ra, chúng ta hoàn toàn tự do để lựa chọn cách sống cho bản thân mình. Chính vì thế loài người là loài được ông trời ưu ái nhất. Tôi thấy chỉ được làm người thôi đã là một hạnh phúc rất lớn lao rồi. Vì thế tôi chưa bao giờ cảm thấy tội nghiệp cho bản thân mình.

Nhật Duật nhìn nàng với ánh mắt ngạc nhiên:

- Nàng nói vậy rất có lý. Trước giờ tôi hay được dạy dỗ theo triết lý của nhà Phật, coi cuộc sống này như ở cõi tạm. Bây giờ nghe nàng nói tôi tự nhiên thấy mình thật may mắn.

Vi Mai lườm chàng một cái:

- Người thân làm vương gia, đương nhiên là may mắn rồi.

Nhật Duật cười:

- Phải, đúng là tôi rất may mắn mới được ngồi ngắm trăng với người đẹp giữa vùng núi rừng Tây Bắc.

- Vương chỉ được cái nói lung tung là giỏi.

Hai người ngồi cạnh bên nhau, gió hiu hiu thổi. Mùi hương của Mai đưa sang phía Duật. Chàng cảm giác rõ ràng một thân thể mềm mại, thơm ngát và tinh khôi đang ở sát bên cạnh mình.

- Vương có thấy cô gái nhỏ có điều gì khác lạ không? - Mai đột nhiên hỏi làm Duật giật mình. Chiều Vãn Vương bắt đầu nghĩ lung tung thì câu hỏi của nàng đã kéo chàng trở về với thực tại.

- Nàng hỏi Bạc Nương à? Tôi cũng không rõ lắm, chỉ cảm thấy nàng ta thật đáng thương. Nàng nhìn ra được điều gì sao?

- Bạc Nương là một cô gái đầy bí ẩn. Tôi thấy chuyện trong bàn của cô ta không đơn giản dừng lại ở đây.

- Tôi cũng cảm giác có việc gì đó chưa thật rõ ràng. À mà vật nàng lấy từ chỗ Bạc Luông là thứ gì vậy?

Vì Mai tỏ ra hơi khó chịu, nói:

- Đây là việc riêng của phủ Cao Sơn. Tôi dù muốn cũng không thể nói cho vương biết được.

- Thế sau khi xuống núi, các nàng sẽ trở về phủ à?

- Tất nhiên, bọn tôi phải hoàn thành nhiệm vụ.

- Vậy không biết bao giờ chúng ta mới gặp lại nhau?

- Có duyên thì sẽ gặp lại, có khi chúng ta gặp nhau còn sớm hơn vương tưởng. - Mai nở một nụ cười đầy bí ẩn.

Duật không biết nói sao, chỉ đành gật đầu. Mai đột nhiên nhớ ra việc gì, nói:

- Có chuyện này tôi vẫn thắc mắc mãi mà không tìm ra lời đáp. Không biết nói ra vương có ý kiến gì không?

- Là việc gì vậy?

- Một Mất là Hồ Phục do Ban Nương điều khiển chứ không phải là Hồ Trình. Vậy thì các oan hồn do nó giết hại đã biến đi đằng nào, không biết kẻ nào đã bắt giữ hết các oan hồn đó rồi?

- Là ta. - Một giọng nói lạnh lẽo đột ngột cất lên sau lưng hai người.

* * * * *

* Chú thích:

(1): Lời một bài hát Xương của người Mường.

(2) Năm Nguyên Phong thứ bảy: Nguyên Phong là niên hiệu của vua Trần Thánh Tông từ năm 1251 –1258. Nhà Trần đánh bại quân Nguyên Mông lần đầu vào năm Nguyên Phong thứ bảy, tức vào đầu năm 1258 dương lịch.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Tuần Tranh xuất thế

Mai và Duật nghe có giọng nói lạ thì vội vàng quay đầu lại. Trước mặt hai người hiện ra cảnh đồi núi và rừng rậm nằm im lìm dưới ánh trăng nhưng tuyệt không thấy bất kỳ bóng dáng một ai.

Vì Mai thấy thế thì quá lớn:

- Kẻ nào? Mau ra đây! Người đừng hòng giờ trở mà quý ra với ta!

Quát xong Mai liền vận huyền lực lên, dõn vào tai và mắt để quan sát nhưng không phát hiện được gì. Đúng khi nàng đang phân vân không biết phải làm sao thì từ phía khu rừng chỗ đầu nguồn ngọn suối vọng lại tiếng chim lợn kêu eng éc. Mai biết chỗ đó có sự lạ, nàng liền nhảy xuống khỏi tảng đá rồi chạy về nơi ấy. Khi tới bìa rừng, Vì Mai rút gươm ra lăm nhăm đọc:

- Truy Hồn Diệt!

Thanh gươm của nàng sáng lên sắc lam. Rồi từ lưỡi gươm bay lên các đốm lập lòe, hóa ra là một đàn đom đóm có màu sáng xanh lạ mắt. Đàn đom đóm túa ra, bay về phía khu rừng như đoàn quân hành động theo mệnh lệnh của đáng chủ tướng.

Từ khi đàn đom đóm xuất hiện, khu rừng lại trở nên tĩnh lặng như tờ. Qua thời gian độ tàn nửa nén hương, đàn đom đóm lung sục hết một lượt rồi bay về, nhập lại vào thanh gươm xanh. Vì Mai thấy thế thì cau mày kinh ngạc, “Truy Hồn Diệt” tuy không phải phép thuật cao siêu nhưng dùng để phát hiện yêu ma rất hữu hiệu. Từ trước đến nay chưa bao giờ nàng dùng phép này mà lại không thu được kết quả.

Đúng khi đàn đom đóm biến mất, tiếng chim lợn lại nổi lên âm ỉ. Tiếng chim ban đầu còn xa, sau nghe gần hơn. Tiếng chim ban đầu còn thưa thớt như của một con riêng lẻ, sau nghe dày đặc như tiếng cả đàn đông đảo lũ chuyên báo điềm gở. Tiếng chim ban đầu nghe thê lương, sau vì quá nhiều mà biến thành lời đe dọa đanh thép. Và khi tiếng chim dừng thì cái giọng lạnh lùng lúc trước lại cất lên.

- “Truy linh hồn, diệt tợn gốc”. Thế nhưng Truy Hồn Diệt chỉ dùng để phát hiện các loài yêu quái thông thường chứ với ta chỉ là trò con trẻ.

Nhật Duật lúc này đã chạy tới đứng cạnh Vì Mai. Hai người nghe giọng nói thì sững sờ ngẩn đầu nhìn lên. Chỉ thấy trên cành cây to nơi bìa rừng đã có một kẻ đứng im lìm từ lúc nào. Kẻ này mặc đồ tối màu, lại đứng ngược với hướng ánh trăng nên Duật và Mai chỉ thấy vốc dáng y cao gầy, trông như kiểu một nhánh cây dài mọc thẳng lên từ cành cây to.

Vi Mai trông thấy kẻ đó thì hoảng sợ nói:

- Người... người là ai? Là quỷ, là thần, hay là yêu?

Kẻ đứng trên cây buông tràng cười dài, giọng cười lên cao lại hóa thành tiếng chim lợn:

- Yêu ma lúc nào cũng bị con đòi hành hạ, chỉ loài người là tự do ư? Loài người các người thật là kiêu ngạo quá! - Kẻ lạ dứt lời liền tung người vọt lên trên, che khuất cả ánh trăng. Rồi thân thể y tủa ra biến thành đàn chim bay toán loạn.

Tiếng chim kêu trên đầu chưa dứt, dưới đất chỗ bia rừng đã vang lên một tràng các tiếng “gừ gừ”, “ùng ục” của loài thú hoang. Vi Mai và Nhật Duật liền rút gươm ra thủ thế. Ngay khi đó, từ trong rừng xuất hiện hàng chục cặp mắt đỏ lừ hung hăng tiến về phía hai người. Chỉ trong chớp lát, Duật và Mai đã bị bao vây bởi một đàn lợn rừng đông đảo, con nào con nấy to lớn, mõm dài, nanh nhọn nhưng điều kỳ lạ nhất là thân thể của bọn chúng có màu xám trong suốt rất đặc biệt.

- Vương cẩn thận, bọn này là ma lợn rừng. Tuy chúng không có gì ghê gớm nhưng nếu sơ ý bị cắn phải thì sẽ trúng yêu khí. Nhẹ thì đầu vầng mắt hoa, nặng thì hôn mê bất tỉnh. – Vi Mai nói dứt lời liền vung gươm lên, chém vào thân hình trong suốt của một con ma lợn vừa lao tới.

Thanh gươm xanh chém vào giữa đầu con lợn, cắt phẳng một góc của cái bóng xám hung hăng. Chỉ nghe tiếng kêu thét đinh tai nhức óc vang lên, con lợn bị Mai chém trúng teo lại dần rồi cả người nó biến thành làn khói mỏng tan đi mất.

Đúng lúc đó ở bên cạnh, Nhật Duật cũng vung gươm lên chém vào con lợn khác. Nhưng gươm của Duật chỉ là gươm thường, đầu thể làm gì được loài ma quỷ. Con thú ma lao xuyên qua thanh gươm, suýt nữa thì cắn được vào người chàng. Mai thấy vậy liền vung gươm nhảy lại, chém dứt đôi người con ma lợn thứ hai giải nguy cho Nhật Duật.

Bọn ma lợn lúc này đã biết Duật và Mai lợi hại, chúng liền khép chặt vòng vây hai người, quyết tâm tấn công cùng lúc không cho kẻ địch kịp trở tay. Vi Mai nhận ra âm mưu của bọn chúng, nâng tay tả bắt quyết rồi chỉ vào mũi gươm xanh, đoạn hô:

- Kim Cang Xà Pháp.

Mai vừa hô dứt lời, gươm Thanh Bạch liền phát ra ánh sáng rực rỡ. Nàng vung gươm lên, vạch một vòng tròn lớn trong không khí. Mũi gươm xanh trong tay Mai vạch đến đâu để lại vết thâm màu tại nơi đấy. Trong chớp lát gươm Thanh Bạch đã tạo ra vòng bảo vệ xanh lam bao quanh người Duật và Mai.

Bọn lợn rừng bất chấp vòng bảo vệ vẫn hung hãn lao tới. Mấy cái bóng xám vừa chạm vào vòng tròn xanh thì bị đánh bay một mảng, rớt lên những tiếng đinh tai trước khi hoàn toàn tan biến vào trong đêm tối. Thế nhưng mặc kệ đồng bọn bị xóa sổ, lũ lợn rừng vẫn điên cuồng cầm tù xông lên. Vi Mai đứng chỗ trung tâm vòng tròn, tay bắt quyết, mắt tập trung vào đầu mũi gươm để duy trì phép thuật. Thế nhưng sau một hồi bị lũ lợn liều chết đánh phá, trán Mai bắt đầu lâm tím mồ hôi, thanh gươm trên tay nàng rung lên nhẹ nhẹ, còn vòng bảo vệ đã nhạt màu đi nhiều.

Duật biết Mai không còn đủ sức duy trì vòng tròn màu lam. Chàng cũng biết đối với ma quỷ thì các thể võ, đường gươm binh thường không có mấy tác dụng. Duật liền vút thanh gươm sang một bên, đoạn rút từ trong người ra tràng hạt đen:

- Nàng thu lại phép thuật đi. Tôi sẽ dùng Tổng Thiết Phật Châu để chống trả lũ ma lợn. – Duật nói dứt lời liền tung tràng hạt lên cao. Tràng hạt bay lên, tỏa ra ánh sáng màu vàng ảm áp.

Vi Mai trông thấy tràng hạt liền thờ phào một hơi rồi thu gươm về. Vòng bảo vệ màu lam liền tan đi không còn vết tích.

Lũ lợn rừng không bị vòng bảo vệ cản thì hùng hục lao vào. Nhưng Mai có gươm Thanh Bạch, Duật có Tổng Thiết Phật Châu, cả hai đều được vật báu trợ giúp, chiến đấu với lũ ma lợn không hề yếu thế chút nào.

Đúng khi đó có tiếng quát lớn và tiếng gió rít, mấy con ma lợn rừng bị dao găm ở đầu bắn phải nổ tan tành. Hóa ra Vi Ban kịp thời chạy tới cứu viện. Ba người Nhật Duật, Vi Mai và Vi Ban cùng nhau hợp sức, chỉ trong thời gian độ tàn nén hương đã giết gần hết đoàn ma lợn rừng đông đảo.

Tới khi Vi Mai vung gươm lên chém đôi bóng ma lợn cuối cùng, mọi người mới thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng yên lòng chưa được bao lâu, họ đã lại căng thẳng khi nghe giọng nói lạnh lùng của kẻ đứng trên cây lúc trước vang lên:

- Hay lắm, hết gươm Thanh Bạch lại đến món dao găm Huyền Xà, phù Cao Sơn đạo này ưu ái cho các đệ tử trẻ tuổi quá. – Kẻ lạ lúc này đứng chấp tay trên một mỏm đất cao, vẫn ngược hướng với ánh trăng nên không ai nhìn rõ nổi diện mạo y.

- Người là ai? Tại sao lại biết tới phù Cao Sơn chúng ta? – Vi Ban hùng hổ tiến lên hỏi.

Kẻ lạ nghe vậy thì cười nhếch mép, đáp:

- Phù Cao Sơn thì có là gì? Chẳng qua do mấy cái động con con hợp lại mà thành.

Vi Ban nghe vậy thì tức giận, quát:

- Người là loại yêu quái hèn hạ nơi nào? Sao dám coi thường phù Cao Sơn!

Nàng nói xong liền vung tay lên, ném ra một lúc ba con dao găm về hướng kẻ lạ. Ba con dao kia bay được nửa đường thì biến thành ba con rắn đen, há mồm, nhe nanh đón tới thân mảnh khảnh trước mặt. Kẻ lạ thấy bảy rắn đen thì tức tối quát:

- Con ranh nhà ngươi hỗn láo quá đấy! Xem ra không dạy cho ngươi một bài học không được!

Nói dứt lời kẻ lạ liền phùng mang trợn má, thổi ra luồng khí mỏng. Luồng khí ập tới bọn rắn liền biến lũ này trở lại thành dao găm rơi là tả xuống đất. Vi Ban chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì kẻ lạ đã biến mất, rồi sau lưng nàng xuất hiện một làn khói mờ.

Mai trông thấy làn khói thì hiểu ra, hoảng sợ hét lên:

- Chị Ban, cẩn thận!

Nhưng đã quá muộn, làn khói dày lên, đông đặc, rồi biến thành kẻ lạ. Trong tay y còn có con dao găm của Vi Ban ném ra lúc trước. Ban nghe tiếng Mai hét thì vội vã quay đầu, vừa lúc nhận ngay một dao của kẻ lạ vào trước ngực.

- KHÔNGGGG!!! – Vi Mai hét lớn, vung gươm chém tới. Kẻ lạ lại biến thành làn khói mỏng tan mất. Đúng lúc này Vi Ban đổ gục xuống, con dao găm đâm vào chỗ trái tim. Nàng đã chết mà không kịp kêu lên tiếng nào.

* * * * *

- Người... người, ta sẽ giết người. - Vì Mai nói giọng đầy căm phẫn. Nàng giặt chiếc khăn lam chít đầu ra, tóc xõa thành dòng suối mơ.

Mai đưa lưỡi guom lên lòng bàn tay, rạch mạnh một đường, máu đỏ thấm đầy ra lưỡi guom. Nàng hất tóc, vung thanh guom nửa xanh nửa đỏ lên múa may, thân hình bắt đầu lắc lư. Rồi nàng cất giọng hát:

“...Tĩnh ông chính trực uy cương

Thần thông lục trí ai dương anh tài

Cảnh thiên thai ông hằng châu chực

Các bộ nàng dường dục dâng hoa

Châu thôi ông trở ra về

Truyền quân dâng nước thủy tề chan chan

Cảnh thiên thai ông hằng châu chực

Các bộ nàng dường dục dâng hoa

Châu thôi ông trở ra về

Truyền quân dâng nước thủy tề chan chan(1)... “

Mai hát ngày càng to, thân mình nàng cũng múa thành điệu hòa cùng lời hát. Tuy nhiên không phải là điệu múa điệu đà của thiếu nữ mà là bộ dạng ra trận oai hùng của một bậc thần tướng.

“...Cảnh thiên thai ông hằng châu chực

Các bộ nàng dường dục dâng hoa

Châu thôi ông trở ra về

Truyền quân dâng nước thủy tề chan chan... “

Mai như kẻ mất hồn, hoàn toàn nhập tâm vào lời hát. Guom nàng vẽ lên không trung, máu nàng rực cháy trên lưỡi guom. Nhật Duật nhìn Vì Mai ngơ ngác. Chẳng thật không ngờ người đẹp vừa ngồi tâm sự cạnh mình giờ lại có thể trở nên kì quái thế này.

- Tuần Tranh Xuất Thế. - Vì Mai hô lớn. Tuy nhiên giọng nàng lại trầm hùng, mạnh mẽ, hoàn toàn như một người khác. Dáng đứng của nàng trở thành hiên ngang, oai dũng hệt vị tướng đứng giữa ba quân.

- Quan Bạch Ra Oai, hàng yêu diệt ma. - Vì Mai múa tít guom. Nàng càng múa càng mau, càng múa càng mạnh. Cả thanh guom từ hai màu xanh đỏ dần chuyển sang thành sáng trắng. Mai giờ guom lên cao quá đầu, vạch một đường lớn lên bầu trời đầy sao.

Chợt có tiếng “kê” vang lên khắp không trung. Con rắn trắng khổng lồ đột nhiên xuất hiện từ hư vô. Con rắn dài hơn chục trượng, vẩy lấp lánh, bay lượn trên cao tựa một con rồng nhỏ. Rắn trắng như bị hấp dẫn bởi thanh guom của Mai, nó cứ lượn vòng phía trên đầu mũi guom, thi thoảng lại há cái miệng đỏ lòm như chậu máu tấp vào không khí.

- Tìm kẻ kia, giết hần. - Vì Mai hô lớn, chỉ thẳng guom vào chỗ gần bia rừng. Rắn trắng khổng lồ rít lên the thé, đoạn há mình quẫy đuôi lao tới chỗ Mai chỉ.

Khi rắn trắng gần đến nơi, thì quả thật nơi bia rừng có làn khí mỏng tụ lại rồi biến thành kẻ lạ lúc trước. Kẻ lạ thấy rắn trắng tìm được mình thì hừ lên một tiếng, đoạn khen “khá lắm”. Khen xong kẻ lạ khoa tay, lấy ra một chiếc khiên đen từ trong không khí. Vừa khi rắn trắng mò tới, kẻ lạ vội vã giơ khiên lên chống đỡ.

Vì Mai thấy rắn trắng đánh nhau với kẻ lạ thì chạy lại gần, dùng guom chỉ huy con rắn. Kẻ lạ không dám coi thường, y sử dụng khiên đen đỡ trái, gạt phải, tránh khỏi những cú mổ như trời giáng. Mai đang trong cơn tức giận, thấy kẻ địch rơi vào thế phòng thủ thì nào chịu buông tha, nàng múa tít guom lệnh cho rắn trắng tấn công tới tấp không ngừng. Con rắn rít lên những tiếng đinh tai, bay vòng vòng trên không tìm sơ hở của kẻ địch, rồi thì hết dùng nanh bổ xuống, lại há mồm phun ra các tia khí độc. Nhưng kẻ lạ sử dụng khiên đen vô cùng kín kẽ, y đỡ trái, gạt phải, khiến rắn trắng dù hung hãn đến đâu vẫn không thể tấn công trúng người. Một đen, một trắng đánh nhau càng lúc càng hăng, chẳng mấy chốc đã cuốn vào nhau, khó lòng phân biệt nổi địch ta.

* * * * *

* Chú thích:

- (1) Đây là một phần lời bài châu văn quan Độ Ngũ Tuần Tranh.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Hắc Hồ

Nhật Duật thấy kẻ lạ vất vả chống đỡ rắn trắng thì vô cùng mừng rỡ. Chẳng chạy lại chỗ Vì Mai định cất tiếng khen ngợi thì thấy nàng tóc tai rũ rượi, mặt mày tái mét, khóe miệng rỉ máu, thân hình không ngừng rung lắc dữ dội.

- Mai, nàng làm sao thế?

Nhật Duật nắm vai Mai lay mạnh. Chẳng ngờ nàng lại kiệt sức, mềm nhũn ngã vào tay chàng. Cùng lúc Mai ngã xuống, rắn trắng cũng rít lên the thé.

- Hừ, cuối cùng chỉ được đến thế. - Kê lạ cười khẩy, thu hồi tám khiên. Y chuyển từ thế thủ sang công, liên tục phóng ra phép ma tấn công rắn trắng.

Rắn trắng đột nhiên yếu đi rõ rệt. Nó né được hai đòn của kê lạ, đến đòn thứ ba thì bị đánh trúng. Con rắn rít lên những tiếng đing tai, đoạn quay mình, quấy đuôi bỏ chạy lên không trung. Rắn trắng chạy được một đoạn liền hóa thành đàn đom đóm, bay tăn mác đi cả vào trong khu rừng. Kê lạ đuổi được rắn trắng thì cười lên gian ác đoạn bước về phía Nhật Duật và Vi Mai:

- Có thể cung thỉnh(1) quan lớn Tuần Tranh để mượn sức mạnh thi triển tuyệt chiêu “Quan Bạch Ra Oai” của gurom Thanh Bạch thì quả là không tầm thường. Tuy chỉ duy trì được trong khoảng thời gian ngắn nhưng con nhóc này đúng là rất có tiềm năng, giết đi kể cũng đáng tiếc.

Miệng nói “đáng tiếc” nhưng trong mắt kê lạ ánh lên tia hung ác. Y liếm mép đầy thèm thường rồi tiếp tục:

- Tuy nhiên linh hồn của người rất mạnh mẽ, ta sao có thể bỏ qua món ngon như vậy được?

Kê lạ đã đến khá gần. Bây giờ Nhật Duật đã nhìn rõ diện mạo của y. Kê lạ mặt nhọn, mắt híp trông cực kỳ gian xảo. Đặc biệt y có hai hàng ria mép vừa mỏng vừa dài mọc chồi ra hai bên trông hệt ria mèo.

- Người... người là ai? Sao lại có thể biết rõ về quan lớn Tuần Tranh và gurom Thanh Bạch của chúng ta như vậy? – Vi Mai đã tỉnh dậy tuy nhiên nàng vẫn cần Nhật Duật đỡ một bên, không thể tự đứng nổi.

- Đệ nhất động Thượng Thiên, đệ nhị động Thượng Ngàn, đệ tam động Thoái Phủ, đệ tứ động Khâm Sai, đệ ngũ động Tuần Tranh, đó là năm động lớn của phủ Cao Sơn. Nhưng ngoài năm động lớn ra còn một động nữa, nhà người có biết là động gì không?

- Không trên, không dưới, không sau, không trước, độc lập hoàn toàn. Là... là động Sơn Thần ư? – Vi Mai kêu lên ngạc nhiên.

Kê lạ nghe vậy thì cười mỉa:

- Ta cứ tưởng đám trẻ con chỉ biết đến năm động lớn thôi chứ? Năm động lớn thờ Tam Tòa Thánh Mẫu và Ngũ Vị Quan Lớn. Còn động Sơn Thần thờ thần hay thờ ma, hy vọng người chưa quên.

- Động Sơn Thần đương nhiên là thờ Sơn Thần, tức là Ngũ Hồ Thần. Người... chẳng lẽ... Phải, ta nghĩ ra rồi, có một hồ trong Ngũ Hồ tu theo đường Trành. Người... người chính là Hắc Hồ sao? – Vi Mai thất thanh hỏi.

Kê lạ cất tiếng cười the thé xé toạc màn đêm.

- Hôm nay ta hơi cao hứng, tiết lộ cho người như thế là quá nhiều rồi. Nhưng dù sao các người sẽ trở thành một phần của ta, cũng chẳng ảnh hưởng gì. – Kê lạ nói xong liếm mép thèm thường.

Vi Mai rùng mình ớn lạnh, nàng cảm thấy lo sợ không những cho tính mạng mà còn cho cả linh hồn của mình và Nhật Duật. Ngũ Hồ Thần là năm ông thần hồ được người phương Nam thờ cúng. Nhưng trước khi thành thần, cả năm vốn đều là hồ tinh. Khi xưa trong rừng sâu, Ngũ Hồ hoành hành. Dù là ma, quỷ, người hay tiểu thần đều bị Ngũ Hồ giết hại. Rất nhiều thầy phép cao tay quyết tâm hợp lực tìm diệt Ngũ Hồ nhưng đều bị Ngũ Hồ vô chết. Về sau các dân tộc vùng núi mới cúng gà, cúng lợn, lập ban thờ, tôn Ngũ Hồ làm sơn thần. Từ đó Ngũ Hồ lại quay ra phù hộ, bảo vệ cho toàn bộ núi rừng phía Bắc của Đại Việt. Phủ Cao Sơn nằm tại trung tâm rừng núi Tây Bắc nên ngoài việc thờ phụng Tam Tòa Thánh Mẫu và Ngũ Vị Tôn Quan ra thì cũng có một động riêng thờ Ngũ Hồ, và người trong động này khi thi triển tài phép nhiều lúc cũng thỉnh cầu Ngũ Hồ cho mượn sức mạnh để trừ yêu diệt ma. Ngũ Hồ Thần gồm có Hoàng, Hắc, Bạch, Thanh và Xích. Trong khi tứ hồ còn lại tu theo đường thành Tinh thì Hắc Hồ lại tu luyện theo đường Trành. Vì thế trong Ngũ Hồ tuy Hoàng Hồ là đứng đầu nhưng Hắc Hồ là tàn bạo, xảo quyệt và đáng sợ nhất. Bản thân Mai từng nghe nhiều chuyện thầy phép của động Sơn Thần nếu thỉnh cầu sức mạnh của Hắc Hồ thì uy lực của phép thuật sẽ trở nên mạnh mẽ, có thể phá tan mọi trở ngại. Tuy nhiên sau khi thỉnh cầu xong, các thầy phép đầy đa đoan đều trở nên khù khờ do bị Hắc Hồ nuốt mất một phần linh hồn.

Theo lời Hắc Hồ thì những oan hồn trong bản của Bạc Luồng đã bị y nuốt hết. Còn các loại ma chim, ma lợn đều là linh hồn của lũ chim thú bị Hắc Hồ thu phục. Vì linh hồn bọn này không mạnh mẽ gì nên Hắc Hồ sử dụng chúng làm tay sai chứ không hấp thu để tăng huyền lực. Do vậy khi thấy ánh mắt đầy đói khát của Hắc Hồ, Mai biết rằng y đã quyết tâm hút lấy linh hồn của mình và Nhật Duật để tăng cường sức mạnh.

- Trước khi bắt đầu bữa tiệc, có vật này ta cần lấy đã. - Hắc Hồ vừa dứt lời thì biến thành làn khói đen, bay xuyên qua người Mai và Duật.

Hai người cảm thấy như bị ném vào hồ nước lạnh. Xung quanh bốn bề tối đen, dưới đáy hồ tiếng kêu gào của các oan hồn vang lên không dứt. Các oan hồn đó như muốn vuron lên, bám lấy và dìm sâu hai người xuống đáy hồ.

Hắc Hồ đã xuyên qua một lúc nhưng Nhật Duật và Vi Mai vẫn cảm thấy thân thể lạnh buốt, răng đánh vào nhau cầm cập.

- Thì ra nó trông như thế này. - Trên tay Hắc Hồ đã có một vật, chính là chiếc hộp có khắc chữ “Long” mà Bạc Luồng trao cho Vi Mai.

Nhìn thấy chiếc hộp, Mai trở nên cuồng quýt:

- Vật đó cực kỳ quan trọng đối với phủ Cao Sơn. Người... dù sao thì người cũng được phủ thờ phụng suốt hàng trăm năm qua, xin trả vật đấy cho phủ.

Hắc Hồ cười lạnh:

- Phủ Cao Sơn thì có là gì? Bọn các người chẳng mang lại cho ta điều gì tốt đẹp. Sắp tới sẽ có cuộc biến động lớn tại phương Nam, vùng đất này sẽ trở nên loạn lạc, ngập chìm trong khói lửa chiến tranh. Còn ta thì được thoải mái săn những con mồi yêu thích. Nhưng trước hết cứ xử lý hai con mồi ngon này đã. - Hắc Hồ liếm mép từ từ tiến lại gần Duật và Mai.

* * * * *

Ánh vàng phát ra chói lòa, Nhật Duật đứng phía sau chỉ tay, ra lệnh cho Tổng Thiết Phật Châu tấn công kẻ thù ghê gớm trước mặt.

Hắc Hồ trông thấy tràng hạt đen thì tỏ ra vài phần e ngại. Y không dám tấn công trực tiếp mà nhay lùi về sau rồi phồng mồm, trợn má phun ra một luồng khí về phía tràng hạt. Luồng khí này bay gần tới nơi, gặp chỗ ánh sáng của Tổng Thiết Phật Châu tỏa ra thì bị ánh sáng làm cho nhạt dần rồi từ từ biến mất. Trong thoáng chốc, luồng khí đã bị tràng hạt hóa giải hoàn toàn.

Thấy đòn phép không ăn thua, Hắc Hồ tức giận gầm lên dữ tợn. Người y phình to ra, lông lá bông mọc tua tủa, đâm xuyên qua cả đồng quần áo trên người.

- Mười Mặt Khí Độc.

Hắc Hồ hô to đoan ngựa mặt, phun thẳng một cột khí đen lên trời. Cột khí bốc lên cao, trông qua giống như đám khói khi người dân tộc đốt nương, làm rẫy. Cột khí bốc lên một lúc thì cuộn xuống rồi xoắn thành dòng đâm thẳng tới trước. Dòng thẳng như ngọn giáo dài, cứ lăm lăm đâm tới xuyên qua cả vùng ánh sáng của Tổng Thiết Phật Châu.

Phật Châu đang lơ lửng trên không khẽ rung lên, ánh sáng phát ra trở nên chói lọi hơn. Nhưng ngọn giáo đen kia vẫn kéo dài ra, dài ra nữa, tới khi đầu ngọn giáo chạm hẳn vào tràng hạt. Lúc này Tổng Thiết Phật Châu đã rung lắc rất dữ dội. Giáo đen vẫn tiếp tục dài ra, rồi biến thành một dải khí, bọc kín tràng hạt vào giữa. Ánh sáng vàng tỏa ra từ tràng hạt bị khí đen che mờ, dần dần nhạt đi rồi tắt hẳn. Đúng khi ánh sáng tắt cũng là lúc Tổng Thiết Phật Châu bị mất hết phép thuật, không còn bay lơ lửng trên cao mà rơi thẳng xuống nền đất ẩm.

Trong khi Hắc Hồ đang mải đối phó với tràng hạt đen, Nhật Duật xóc Vi Mai lên lưng. Chiêu Văn Vương đoán rằng Tổng Thiết Phật Châu khó lòng cảm cự nổi tên yêu quái nên khi tràng hạt vừa rơi xuống đất chàng liền vung tay ném ra một nắm bom khói để che mắt kẻ địch, đoạn cồng Mai bỏ chạy.

- Ha ha, cái thứ vớ vẩn này mà muốn làm khó ta ư? Con người kia, nguoi ngây thơ quá đấy.

Hắc Hồ vừa nói dứt lời, ngọn giáo đen đã bay xuyên qua đám khói rồi biến thành tám màn tối phủ lên người Nhật Duật và Vi Mai. Trong mắt Chiêu Văn Vương liền ngập tràn bóng đêm, rồi bên tai chàng lại văng vẳng nghe thấy tiếng kêu khóc. Tiếng khóc ban đầu còn bé, sau lớn dần lên, rồi cuối cùng biến thành tràng gào thét hỗn loạn.

Nhật Duật bị tiếng gào thét làm đình tai, nhức óc. Chàng chợt cảm giác toàn thân yếu ớt, tay chân không cử động nổi. Cơ thể Mai trên lưng Duật trôi tuột sang một bên. Bàn thân chàng cũng ngã ngửa ra đất. Rồi đột nhiên Duật cảm thấy lạnh lẽo khôn tả, giống như bất ngờ bị lột sạch quần áo giữa trời đông. Chàng nhận ra mắt mình nhòe đi, cảnh vật trở nên mờ mịt lung. Đầu chàng đau nhức, người càng lúc càng lạnh. Nhật Duật thờ ơ từng tiếng nặng nhọc, tưởng như đây là những hơi cuối cùng của cuộc đời.

Đúng lúc Chiêu Văn Vương đang nghĩ tất cả sẽ chấm dứt tại đây, ngay linh hồn cũng bị ma quỷ nuốt mất thì chợt có tiếng “tinh” khẽ vang lên. Tiếng “tinh” rất bé, chỉ như tiếng sợi dây mỏng căng quá đã bị đứt nhưng ảnh hưởng của nó thì cực lớn.

Nhật Duật tự nhiên thấy đầu bớt đau, người ấm dần lên, chân tay lại cử động được. Khí lạnh của đêm rừng Tây Bắc xộc thẳng vào phổi, chàng nấc lên rồi hít lấy hít để. Do hít quá nhiều nên bị sặc, Duật ho một tràng dài rồi mới trấn tĩnh được.

Cảnh núi rừng Tây Bắc xuất hiện trở lại. Hắc Hồ đã lùi xa Nhật Duật và Vi Mai mấy trượng từ lúc nào. Sắc mặt y tái mét.

- Sao... sao lại thế này? - Hắc Hồ hét lên hoang mang.- Điều gì? Ai? Quỷ hay thần dám ngăn ta? - Từ hoang mang nhanh chóng thành tức giận, Hắc Hồ gầm lên hung dữ. Cây cối xung quanh bị tiếng gầm của y làm cho đổ rạp.

- Ta đã không nuốt được linh hồn thì các nguoi cũng phải chết thảm khốc. - Hắc Hồ mắt đỏ ngầu, tung mình nhảy lại. Tay chân y đã biến thành vuốt hổ từ lúc nào.

Cả thân mình to lớn nhằm hướng Nhật Duật và Vi Mai vô tội. Duật vừa từ cõi chết trở về, người uể oải hết sức. Thấy miệng hổ đỏ lõm, vuốt hổ sáng loáng thì chàng đành buông xuôi chịu trận. Nhưng thân hình to lớn đó đang lơ lửng trên không tự dừng lại oằn người một cái. Thở hổ vô mãnh liệt bỗng chốc biến thành thở mèo con bị tung lên cao. Rồi nghe “méo” một tiếng thảm thương, cả người Hắc Hồ đổ sụp sang bên cách Duật và Mai một đoạn.

Hắc Hồ lồm cồm bò dậy, ngo ngắc không hiểu chuyện gì xảy ra. Nhưng chỉ lát sau y trở lại bản tính hung hăng, tiếp tục cất tiếng gầm. Lần này cùng với tiếng gầm, thân hình y biến đổi rõ rệt. Giờ thì không chỉ đầu và tay chân mà toàn thân Hắc Hồ mọc đầy lông đen. Cả người y to lên, nhoáng cái đã gấp bốn lần lúc trước. Quần áo y rách bươm bay là tả.

“À à à, uòmmm...” Hắc Hồ gầm lên hung dữ. Y giờ đã trở về nguyên hình là con hổ rất to. Thân thể thực của Hắc Hồ có thể nói là cực lớn, con Một Mắt nếu đứng cạnh y lúc này chắc trông giống như mèo con.

“Gràooo...”, Hắc Hồ rống lên làm cây cối đổ rạp. Nhật Duật và Vi Mai tuy cách mấy trượng nhưng vẫn thấy gió táp vào mặt mang theo mùi hôi tanh không tả.

Đúng lúc Hắc Hồ đang chuẩn bị thể hiện sức mạnh khủng khiếp thì sự lạ xảy ra. Tự dưng phần đuôi Hắc Hồ to như cột đình đang đập đi đập lại đầy oai phong bị tụt vào trong. Chân sau của y teo lại bé tí, thân mình không đủ trụ liền đổ ụp xuống. Chân sau teo một lúc biến thành chân người.

Hắc Hồ tức giận vô cùng. Y lại cất tiếng gầm, chân sau liền biến to ra. Nhưng đang lúc chân sau biến to thì chân trước lại teo vào. Hắc Hồ xù hết lông, vận hết công cố gắng biến chân trước trở về nguyên trạng. Ai ngờ lúc này đến đầu y teo nhỏ rồi biến thành đầu dài mắt dẹt như lúc còn trong lốt người.

Một cảnh tượng kỳ dị hiện ra trước mắt Nhật Duật và Vi Mai. Hắc Hồ cứ biến to đầu thì đít bị teo, chuyển sang biến đít to thì thân lại nhỏ, chuyển đến thân thì bốn chân teo vào. Duật và Mai thấy cảnh đấy thì vừa kinh dị vừa buồn cười rồi lại thấy lạ lùng khôn tả.

Vùng vẫy chán chê một lúc, Hắc Hồ đầu hàng. Y dễ mặc thân thể biến thành hình người. Trở thành người xong, Hắc Hồ đứng thờ hồng học. Phép biến hình với yêu quái cấp thấp thì cần nhiều huyền lực chứ đối với Hắc Hồ chỉ là trò trẻ con. Tuy nhiên biến đi biến lại không biết bao nhiêu lần như thế làm huyền lực trong người y chạy loạn xạ, rất dễ xảy ra tình trạng toàn thân trưởng khí lên mà nổ tan tành.

- Cao nhân phương nào dám trêu ghẹo, chuyện này ta chưa bỏ qua đâu! - Hắc Hồ nói dứt câu thì biến thành đám khói đen, cuộn vài vòng trên không rồi nhắm hướng mặt trăng mà chạy mất. Đằng sau vết khói có ánh lửa tia bạc kỳ lạ.

* * * * *

* Chú thích:

- (1) Cung thỉnh: có nghĩa là kính mời.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Quyển 1 - Chương 11: Bạc Nương

- Là... là em sao? - Vi Mai ngạc nhiên kêu lên.

Duật quay mình lại theo hướng nhìn của Mai, phát hiện ra một thân hình mảnh khảnh đứng thấp thò sau gốc cây.

- Mèo... mèo già chạy mất rồi! - Bạc Nương lấp bắp nói, ngôn ngữ nàng dùng là tiếng dưới xuôi chứ không phải tiếng của người Man.

Nhật Duật thấy cô gái nhỏ thì rất bất ngờ. Chàng liền gắng sức đứng dậy nhưng vì chân tay vẫn còn tê dại nên loạng choạng suýt ngã.

- C...ần thận. - Bạc Nương thấy vậy vội chạy lại đỡ.

- Ta không sao. - Nhật Duật bối rối gỡ tay Bạc Nương ra rồi cúi xuống đỡ Vi Mai vẫn đang nằm dưới đất.

- Mặc kệ tôi. - Đến lượt Mai gạt Duật ra. Nàng tuy bị thương khá nặng nhưng vẫn kiên quyết tự mình đứng lên.

Duật bị Mai đẩy ra thì thành lúng túng. Chàng đành quay sang hỏi Bạc Nương:

- Em không những không cầm mà lại còn nói được cả tiếng dưới xuôi ư?

Bạc Nương nghe thế thì gật đầu. Duật lại hỏi tiếp:

- Vậy sao em cứ giả cầm mãi thế?

- Ta... ta không muốn lừa... lừa các người. Chi...ờ là từ khi mẹ... mẹ mất, bố luôn bắt ta phải giả cầm. Chi đến tối bố... bố mới nói chuyện với ta. Khi nói chuyện bố cũng không dùng tiếng dân tộc, mà... mà toàn bắt ta học tiếng dưới xuôi. Lâu dần ta cũng không còn... nhớ tiếng dân tộc nữa. - Bạc Nương nói không thật dối. Nàng vừa nói vừa nghĩ, nhiều chỗ lại còn áp úng nhưng điều bộ thì rất đáng yêu.

Nhật Duật gật gù, đưa tay xoa đầu nàng:

- Ta hiểu rồi. Bố em luôn lo sợ dân bản giết em để nhỏ cỏ tận gốc nên mới bắt em giả cầm, rồi lại còn dạy em tiếng dưới xuôi. Chắc ông dự định khi thuận lợi bỏ trốn xuống đồng bằng, sống lẫn với người Việt.

- Nhỏ... cỏ tận gốc là gì, ta không biết. - Bạc Nương nói xong lè lưỡi ra trêu Nhật Duật. - Sao... sao người lại xoa đầu ta? Người có phải bố đâu?

Nhật Duật cười:

- Không cứ là bố mới có thể xoa đầu. Ta thấy em là cô gái ngoan nên mới xoa đầu thôi.

Vi Mai nghe thế thì phản đối:

- Cô ta mà ngoan cái gì?

Đoạn nàng quay sang Bạc Nương nói:

- Ta hỏi em đã tỉnh lại từ khi nào mà vẫn giả vờ mê man?

Bạc Nương nở nụ cười bền lên:

- Tại... tại vì ta nằm im, các người... các người rất tốt. Ta ít... ít được tốt như vậy. Nên thích. Ta cũng... cũng chỉ giả vờ mới đây thôi.

Nghe nàng ta nói vậy, Nhật Duật chợt cảm thấy xót xa. Bạc Nương dù sao vẫn chỉ là một cô bé, không những thiếu tình yêu của mẹ từ sớm mà còn phải sống trong sự thù địch của mọi người xung quanh. Nàng lại luôn phải giả vờ tật nguyền và ngay cả bố cũng không dám thể hiện tình yêu thương đối với nàng một cách trọn vẹn.

- Mà bố đâu? - Bạc Nương tròn mắt hỏi.

Nhật Duật nghe vậy thì đưa mắt nhìn Vi Mai khó xử. Lát sau, chàng mới trả lời:

- Bố vì bảo vệ cho em nên kiệt sức mà chết rồi.

Việc Bạc Luông bị hổ vồ, Nhật Duật nghĩ không nên nói cho cô gái biết. Bạc Nương nghe thế thì khóc òa lên:

- Bố... sao bố chết... ta... làm sao?

Nhật Duật vội vàng dỗ dành cô:

- Không sao đâu, bố em tuy đã mất nhưng từ giờ em có thể đi với ta. Ta sẽ nhận em làm em gái.

Bạc Nương nghe thế thì gục đầu vào ngực Nhật Duật, tiếp tục khóc lóc âm ỉ. Một lúc sau, Bạc Nương thôi khóc, ngẩng đầu nhìn lên. Mặt nàng đọng lại các giọt nước mắt như sương sớm trên lá sen, mang một vẻ đẹp tinh khiết vô cùng.

- Em gái... em gái là gì?

- Em gái là người được ta luôn quan tâm chăm sóc.

Bạc Nương nghe thế liền nhắm nghiền một lúc, rồi gật đầu:

- Được... ta làm... em gái người.

- Hay lắm, vậy ta sẽ đưa em về Đà Bắc sống chung.

- Không được. - Vi Mai bất ngờ chen ngang cuộc đối thoại của đôi anh em.

- Cô ta có thể là người cuối cùng của bản Phù Cọp, huyền lực cũng không tầm thường. Nhất định cô ta phải cùng tôi về phủ Cao Sơn. Mà những việc xảy ra vừa rồi có phải do em làm

không? – Mai nói xong với Duật thì quay sang Bạc Nương hỏi.

- Ta thấy... các người đi lâu... không về. Mới sốt ruột đi tìm. Ai ngờ các người lại bị con mèo... mèo già đó bắt nạt. - Bạc Nương vừa nói vừa sụt sùi.

- Không phải bị bắt nạt, mà là suýt bị nó giết chết. Cả linh hồn cũng bị nó nuốt mất. - Nhắc lại chuyện vừa rồi, Mai rung mình ớn lạnh. - Dù sao chúng ta cũng phải cảm ơn em nhiều. Em có khả năng không chế con mèo già đó đúng không? Nếu không nó đâu có đỡ điên dờ khùng như vậy.

- Mèo già đó... tuy rất khôn nhưng cũng chỉ là... mèo thôi mà. Ta chỉ cố dạy nó chơi... ngoan thôi. - Bạc Nương nói xong thì nở nụ cười chúm chím. Nàng vừa khóc vừa cười, mặt trông đến là ngộ.

- Vậy Một Mắt cũng là do em dạy ư? - Giọng Vi Mai đột nhiên danh lại.

- Một... Một Mắt là con nào. Ta... không hề biết.

- Chính là con mèo đã cứu em ý.

- Mèo... mèo chột đấy thuộc về Mây. Ta... không dạy nó được.

- Mây là ai? Em không định lừa bọn ta tiếp đấy chứ?

- Mây... Mây là bạn ta. Lúc nào cũng ở xung quanh chơi đùa với ta. Nhưng... nhưng mấy ngày nay Mây đi đâu mất rồi. - Bạc Nương đột nhiên lại òa khóc lớn.

- Ngoan nào, ngoan nào. - Nhật Duật thấy vậy liền vỗ về nàng an ủi. Bạc Nương gục đầu vào vai chàng khóc to hơn.

- Anh em các người tình cảm quá. - Vi Mai trông thấy thế thì nổi giận, dửng dưng bỏ đi.

- Mai! - Nhật Duật gọi với theo nhưng nàng đã đi mất dạng. Trong khi đó Bạc Nương vẫn gục đầu vào vai chàng khóc ác liệt khiến Nhật Duật không biết phải làm sao. Một lúc sau, cuối cùng Bạc Nương cũng nín.

- Ta... nhớ Mây quá. - Bạc Nương vẫn chưa thôi sụt sùi.

- Không sao, ta sẽ đi tìm Mây cho em. Thế Mây là trai hay gái, già hay trẻ?

Bạc Nương lắc đầu:

- Ta... không biết. Chỉ biết Mây trắng lấm, lại vừa... êm vừa mềm nữa. Lúc nào Mây... cũng ở bên ta mà.

Ngật Duật cau mày:

- Sao lại trắng, rồi lại còn êm với mềm nữa? Thế chắc Mây là con gái hả?

Bạc Nương lại lắc đầu:

- Ta... đã bảo không biết rồi mà. Ta quen Mây từ lâu... lâu lắm rồi. Từ khi ta còn bé tí kia. Mây lúc nào cũng trắng, cũng mềm... mềm lấm.

Ngật Duật chợt nghĩ đến một điều, chàng thấy trong lòng chấn động. Phải chăng Mây chính là oan hồn của Bạc Nương?

- Có phải... em nhớ Mây gọi Một Mắt về bán không?

- Không, ta trước giờ có biết Một...Mắt là gì đâu?

- Ý ta là mèo chột í. Có phải em nhớ Mây gọi mèo chột về bán không?

Trong mắt Bạc Nương chợt ánh lên tia tinh quái:

- Ta chả nhớ gì Mây cả. Ta chỉ kể lại chuyện... chuyện bọn trai trong bản ức hiếp ta. Mọi việc còn lại là do Mây đấy chứ.

Ngật Duật nghe thế thì sa sầm nét mặt:

- Như vậy việc giết chóc trong bản, em cũng có liên quan không ít đâu.

Bạc Nương nghe thế thì tỏ ra tức giận đỏ hồng cả mặt. Ngay cả lúc tức giận trông cô cũng rất đáng yêu.

- Tại bọn trai đó rất... không tốt. Khoảng nửa năm trở lại đây chúng luôn... luôn có ánh mắt lạ với ta. Lại có lần chúng vây ta lại rồi giờ trò... xấu nữa, may mà ta chạy thoát. Với cả ta có làm gì bọn chúng đâu. Ta... chỉ kể lại với Mây thôi mà.

- Mây có phải là một linh hồn không?

- Linh... linh hồn là gì ta không biết.

- Linh hồn là thứ tồn tại trong mỗi người, chi phối mọi suy nghĩ, hành động, cử chỉ của bọn họ. Vừa nãy thứ em dạy chính là linh hồn của mèo già.

Bạc Nương gật đầu:

- Đúng rồi, vậy Mây là... linh hồn. Chỉ có điều mọi người đều có một màu trắng nhỏ bên trong...thân thể, riêng Mây chỉ có mỗi màu trắng thôi mà không có thân thể. Còn con mèo già thì màu trắng của nó rất to. Có điều màu trắng đấy đơn giản, dễ dạy lắm.

- Em có thể dạy được cả Mây đúng không?

Bạc Nương lè lưỡi:

- Ta có dạy Mây đầu. Chỉ là ta bảo gì Mây đều làm ngay.

Nhật Duật tự nhiên thấy toàn thân nổi gai ốc. Theo lời Vi Mai nói thầy phục hồ chỉ có thể điều khiển linh hồn của hồ, nhưng dường như Bạc Nương còn có cả khả năng điều khiển linh hồn của người đã mất. Cô gái này ăn nói ngây ngô là do bị cấm trò chuyện với mọi người từ bé chứ thực ra tính tình nàng ta không hề đơn giản chút nào.

- Hay lắm, con nhãi kia. Hóa ra người là kẻ dám vuốt râu hùm, đem ta ra làm trò đùa. - Trên không trung hiện ra một bóng đen thẫm, không ai khác chính là Hắc Hồ.

* * * * *

Hắc Hồ tính vốn rất gian xảo. Khi thấy không thể chống lại sự điều khiển bí ẩn, y liền giả vờ bỏ chạy. Sau khi chạy xa tới nơi an toàn, Hắc Hồ kiểm tra lại thân thể để thật chắc chắn không còn bị thuật điều khiển của đối phương khống chế. Sau đó y biến thành khối đen, vận lực dầu hết yếu khí, rón rén quay lại rình mò kẻ địch. Nếu luận về rình mò thì trong các loài không loài nào vượt được hồ. Hắc Hồ lại là bậc thầy về rình rập của loài hồ. Quả thật nếu nói về tuyệt kỹ lén lút rình mò thì Hắc Hồ mà nhận làm thứ hai trong toàn loài hồ cũng chẳng có con nào dám tự xưng thứ nhất. Vì thế khi Hắc Hồ hóa khí quay trở lại, y nghe trọn cuộc trò chuyện giữa Nhật Duật và Bạc Nương mà hai người không hề hay biết.

- Các người dám làm nhục ta. Tất cả đều phải chết! - Hắc Hồ gầm lớn đoạn bắn một chùm khí đen về phía hai người.

- Mèo già ngoan nào.

Bạc Nương tập trung tinh thần, cố gắng khống chế màu trắng trong người Hắc Hồ. Tuy thế Hắc Hồ lần này quay lại đã có chuẩn bị sẵn, y giấu sâu linh hồn dưới mấy tầng huyền lực. Bạc Nương tuy có năng lực kỳ diệu nhưng năng lực sao có thể so sánh tài phép với con yêu tinh đã hóa Thần được. Lần trước nàng thành công là do Hắc Hồ đang tập trung nuốt linh hồn của Nhật Duật và Vi Mai nên không đề phòng.

- Cẩn thận! - Duật hét lớn rồi xô Bạc Nương sang một bên. Tiếng nổ lớn vang lên, đất cát bay tung tóe.

- Con nhãi người chết với ta.

Hắc Hồ mừng to vuốt nhọn chộp tới Bạc Nương. Bạc Nương nằm im dưới đất, không cách tự vệ, mắt ánh lên những tia hải hùng. Đúng khi chiếc móng nhọn sắp xé xác người đẹp ra làm hai phần thì đột nhiên Hắc Hồ lại hóa vuốt thành tay, xách Bạc Nương bay bổng lên cao. Thì ra Hắc Hồ tuy cực kỳ căm phẫn Bạc Nương chỉ muốn phanh thây nàng ngay lập tức, nhưng đột nhiên y nghĩ ra một chuyện liền thay đổi quyết định. Hắc Hồ về bản chất là cực kỳ gian xảo chứ không hề lỗ mãng. Y đang định xé xác Bạc Nương thì nghĩ ra khả năng của nàng có thể giúp y khống chế một kẻ mà bản thân y luôn căm thù. Vì thế y mới chuyển sang bắt sống.

- Ha ha, lần này ta nổi lòng từ bi tha cho con nhóc. Có điều người phải ngoan ngoãn nghe lời. - Hắc Hồ vừa cấp Bạc Nương trên tay, vừa buông lời đầy xảo quyệt.

- Thăng nhóc nhà người chết đi. - Hắc Hồ nói xong liền phát tay phóng ra luồng khí đen tanh tươi trắng về phía Nhật Duật. Còn bản thân y mượn lực luồng khí bay lên cao.

Ánh sáng vàng ảm áp hiện lên. Tổng Thiết Phật Châu vốn lúc trước bị Hắc Hồ vô hiệu hóa giờ đã khôi phục thần lực trở lại liền bay tới che chắn cho Nhật Duật, phát ra ánh sáng hóa giải hết đòn tấn công của Hắc Hồ.

Hắc Hồ sức lực không còn nhiều, huống hồ trong tay y đã có được hai thứ quan trọng là chiếc hộp chữ Long và Bạc Nương. Vì vậy tuy đòn thế bị hóa giải, Hắc Hồ chẳng buồn tấn công tiếp mà chỉ vác Bạc Nương bay đi mất.

* * * * *

- Có chuyện gì vậy? - Vi Mai hốt hải chạy lại.

Ánh sáng màu vàng đã tắt, trảng hạt đen bay về rơi vào lòng Nhật Duật. Chàng liền cắt nó vào trong ngực áo.

- Hắc Hồ quay trở lại bắt Bạc Nương đi rồi.

- Mau đuổi theo y. - Vi Mai nói giọng cương quyết.

- Đuổi theo bằng cách nào?

Vi Mai nở nụ cười bí hiểm

- Lúc này khi Hắc Hồ bị Bạc Nương dọa cho bỏ chạy, tôi có ngấm cái Rắn Bạc theo y. Rắn Bạc do một ít huyền khí đặc biệt của tôi tạo ra, khi bị cài trên người thì dù có là ma hay thần cũng không thể phát hiện. Đối phương di chuyển đến đâu, Rắn Bạc sẽ để lại dấu vết đến đó.

- Thảo nào lúc này bị Hắc Hồ lấy mất hộp báu mà nàng vẫn bình thân, hóa ra là đã có cách truy tìm.

- Chúng ta mau lên đường thôi kẻo mất dấu.

- Nhưng Hắc Hồ tài phép cao siêu thế, nàng lại đang bị thương, đuổi theo hấn liệu có nguy hiểm quá không?

- Chúng ta sẽ không đối đầu với hấn, chỉ bám theo rồi nhân lúc hấn sơ hở sẽ ra tay đoạt lại vật báu. Hơn nữa còn phải cứu Bạc Nương chứ, dù sao chúng ta vẫn nợ nàng ta ơn cứu mạng.

- Nàng nói đúng lắm. À nhưng còn Vi Ban, ta cũng nên chôn cất nàng ấy cho cẩn thận.

Nghe nhắc tới Vi Ban, Mai lắc đầu buồn bã:

- Tôi vừa dùng phép thuật lập tạm ngôi mộ bên bờ suối cho chị Ban rồi. Chúng tôi đã quyết định theo đuổi con đường thầy phép thì luôn chấp nhận có thể bỏ mạng bất kỳ lúc nào. Mà cứu người là quan trọng, ta mau đi thôi.

Nhật Duật gật đầu đồng ý. Hai người không nói thêm lời thừa, vội vã trở lại chỗ khu trại lấy tay nải hành lý rồi lên đường đuổi theo Hắc Hồ và Bạc Nương.

* * * * *

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Ngã ba Trung Hà

Hai người trèo đèo lội suối, đi cả ngày lẫn đêm. Tuy Hắc Hồ tài phép cao cường nhưng vì cấp theo Bạc Nương nên y không thể bay quá nhanh. Khinh công của Vi Mai và Nhật Duật đều vào loại xuất chúng, họ lại nghỉ ngơi rất ít nên vẫn theo kịp Hắc Hồ. Nhật Duật dần dần nhận ra Rắn Bạc lưu lại dấu vết bằng các vết sáng rải rác trên đường. Vết sáng đó cứ theo hướng Đông mà tới, dẫn hai người ra khỏi đạo Đà Giang. Càng ngày vết sáng càng rõ, cả hai thấy vui mừng vì sắp bắt kịp tên yêu quái.

Ngày Duật và Vi Mai đều là người từng trải. Duật được triều đình giao trọng trách trấn thủ đạo Đà Giang và đã có hơn hai năm ở trên vùng Tây Bắc. Mai thì khỏi nói, nàng vốn trưởng thành tại nơi miền ngược. Thế nhưng lần này vượt rừng vượt núi cả hai đều thấy lo lắng bất an, lúc nào cũng có cảm giác như yêu ma quỷ quái đang rình mò xung quanh.

Vất vả đã ba hôm, đến chiều hôm thứ tư Nhật Duật và Vi Mai bỗng nhiên nghe thấy tiếng sóng nước ầm ầm

- Lễ nào chúng ta đã đến bờ sông Thao?

Mai và Duật đều thấy ngạc nhiên. Tuy hành trình bất kể ngày đêm nhưng cả hai không thể ngờ tốc độ của mình mau đến vậy. Vượt qua đỉnh núi, hai người thấy dòng sông mềm mại, uốn lượn dưới chân. Khác với sông Đà nổi tiếng là con sông dữ tợn nhất Đại Việt, sông Thao tuy cũng chảy từ phía Bắc xuống nhưng lại hiền hòa, yên ả hơn nhiều. Con sông có chiều ngang hàng trăm trượng, trải dài hàng mấy chục dặm nằm kẹp giữa hai dãy núi lớn là dãy Hoàng Liên và dãy Con Voi. Duật và Mai đều không hề xa lạ gì với con sông này. Trông thấy dòng sông mơ màng chảy trước mặt, hai người có cảm giác như chợt thấy người bạn thân lâu ngày không gặp.

Vi Mai và Nhật Duật đi xuống bờ sông, dấu vết của Rắn Bạc vẫn còn thấy thấp thoáng ở những bãi lau sậy cao ngang thân người mọc rậm rạp ven bờ. Duật và Mai cứ theo bãi lau sậy mà đi. Trải qua thêm một ngày vất vả nữa, lau sậy thưa dần, dòng sông mở rộng ra rồi hòa vào dòng sông Đà đoạn chảy ngược từ phía Nam lên. Nơi giao nhau của hai con sông lớn tạo thành một hồ nước tự nhiên nhìn bao la không thấy bến bờ. Nơi đây chính là ngã ba Trung Hà.

Đứng trước ngã ba Trung Hà mênh mang, nước và trời như hòa làm một, Vi Mai và Nhật Duật đều cảm thấy trong lòng khoáng đạt. Tuy nhiên đến đây họ cũng chính thức mất dấu Rắn Bạc.

- Nơi này sóng nước mênh mông, đi thêm một đoạn đến ngã ba Bạch Hạc lại càng là nơi giao thông tị hội. Thật không biết nên tìm ngã nào. - Nhật Duật cau mày, nói.

- Chúng ta sang bờ bên kia dòng sông Thao tìm thử xem. Nếu vẫn mất dấu thì có thể Hắc Hồ đã xuôi dòng Nhị Hà(1) về phía Thăng Long rồi. Tôi không nghĩ y dám đi về phía Nam, nơi địa phận núi Tản Viên. - Vi Mai lập luận.

Núi Tản Viên là nơi ở của đức thánh Tản Sơn Tinh. Hắc Hồ chỉ là một trong Ngũ Hồ Thần cai quản vùng núi Tây Bắc còn đức thánh Tản là thần linh cai quản toàn bộ các núi đồi lớn nhỏ của Đại Việt. Hắc Hồ gặp phải đức thánh cũng như quý đầu trâu, mặt ngựa gặp Diêm La Địa Đế vậy, y không quý xuống vãi lạy mới là chuyện lạ. Huống hồ Hắc Hồ đã bỏ thiện theo ác, lại còn bắt Bạc Nương mang theo. Bất kể trong trường hợp nào y gặp người của núi Tản thì đều như yêu quái hoành hành bất cớ dân lành. Hắc Hồ dù gan hùm chính hiệu cũng quyết không dám mon men vào địa phận Tản Viên.

- Được, vậy chúng ta cứ vượt ngã ba Trung Hà sang bờ bên kia của dòng sông Thao rồi tiếp tục tìm kiếm. - Nhật Duật quyết định, Vi Mai gật đầu đồng ý với chàng.

Hai người liền đi chặt cây kết bè. Nhưng chặt cây kết bè là việc làm rất tốn sức, Vi Mai bị thương chưa khỏi hẳn nên công việc tiến hành rất chậm. Đến khi hoàng hôn bắt đầu xuống, trời tối dần mà hai người vẫn chưa hoàn thành nổi chiếc bè. Mai và Duật đang bàn tính tạm thời nghỉ tay, hạ trại trú qua đêm ở ven sông thì chợt thấy có bóng thuyền chèo ở nơi mênh mang nước, cùng giọng thơ phú trầm trầm vang tới:

“ Vui thay! Ngã ba Trung Hà ; Vui thay! Ngã ba Trung Hà.

Dưới hạp một dòng ; trên chia ba gác.

Ngóc gác khôn đo rộng hẹp, dòng biếc lẫn dòng đào;

Lênh lang dễ biết sâu nông, nước đen pha nước bạc.

Nhớ xưa: Vũ trụ mơ màng, càn khôn xé rách.

Vua Bàn cổ khai lò tạo hóa, hồng mông đã phơi phơi hơi xuân ;

Họ Hữu Ngu khơi mạch sơn hà, cương giới vẫn rành rành dấu tạc.

Vậy có: Năm đất Đoài phương ; cạnh giới Nam quốc.

Ba góc bờ chia vành vạnh, huyết kim qui hẻm đá rộng hồng hênh ;”(1)

Nhận ra đó là một con đò nhỏ, Mai giục Duật vẫy gọi. Chiều Vãn Vương nghỉ ngơi nghỉ thăm giữa vùng hoang vu sao tự dưng lại có người đi đưa đò, nhưng Mai liên tục giục giã khiến chàng phải miễn cưỡng làm theo. Sau một hồi hò hét, người lái đò đã thấy bọn họ. Con đò từ từ quay đầu rồi nhắm phía bờ sông tăng tốc lướt tới. Khi đò cập bờ, Nhật Duật đỡ Vi Mai bước lên.

- Phiền quý anh cho chúng tôi đi nhờ sang bên kia bờ sông Thao. – Nhật Duật hướng tới người lái đò nước da đen bóng, đội nón lá sùm sụp che kín mặt nói.

Người lái đò nghe thế không đáp chỉ gật đầu. Đoạn y nhảy xuống, đẩy đò ra khỏi bãi cạn ven sông, sau đó leo lại lên trên, dùng chèo đưa đò lướt nhanh ra vùng sóng nước. Đò chèo mát mái, thoáng chốc đã xa bờ, lướt đến đoạn giữa ngã ba sông. Xung quanh mênh mang, bốn bề đặc màu hoang sơ nguyên thủy, tịnh không thấy dấu vết của làng xóm nào. Sương khói nổi bâng lảng mặt sông, mọi người trên đò phóng tầm mắt ra xa thấy mờ ảo hiện ra dấu vết nơi hai con sông lớn yên ả nhập chung một nguồn. Và ở nơi đó, là cảnh vầng Thái Dương đỏ dịu treo lơ lửng ngang trời như một chiếc mâm đồng lớn. Sông nước bị ánh hoàng hôn nhuộm một màu đỏ quạch, hạp cùng những cánh rừng rậm rạp âm u hai bên bờ khiến cho quang cảnh khoáng lên người tắm áo tề lưng khôn cùng. Ngắm nhìn cái cảnh buồn thảm đó, Nhật Duật lại nhớ tới đoạn phú vang lên lúc trước. Chàng thơ dài rồi nói với người lái đò.

- “Ngóc gác khôn đo rộng hẹp, dòng biếc lẫn dòng đào. Lênh lang dễ biết sâu nông, nước đen pha nước bạc”. Hai câu này không chỉ mô tả dòng sông mà còn mô tả dòng đời. Những câu phú quý anh đọc lúc trước thật sâu sắc. Nhưng dường như bài phú vẫn còn đoạn sau nữa, có thể cảm phiền quý anh ngâm nốt cho tôi được mở rộng tầm mắt?

Người lái đò không ừ không hừ, chỉ húng hắng giọng rồi cất tiếng ngâm:

“ Hai bên cỏ mọc lấm dâm, hang anh vũ giữa dòng sâu huếch hoác.

Mọi thú mọi vui ; một chiều một khác.

Lơ thơ đầu ông Lã thả cần ;

Trần trụi mặc Chử đồng ngâm nước.

Bè khách thương bạ bến, cắm neo quỳ gối lác cây xuôi;

Thuyền ngư phủ thuận dòng, giương nách khom lưng chèo téch ngược.

Dù diêm thùng thùng trống gọi, cửa tuần ty rộn rã khách chen vai;

Chày dâm vắng vắng chuông đưa, nền Phật tự lao xao người rên bước.

Khác gì: Những chốn Tiêu Tương ; đồ Tranh thủy mặc.

Ai hữu tình ngắm lại mà coi, kẻ làm cực nhân sinh chi khoái lạc. ”

- “Ai hữu tình ngắm lại mà coi, kẻ làm cực nhân sinh chi khoái lạc”. - Nhật Duật vừa lim dim mắt, vừa ngâm lại câu cuối. - Hay thật. Vừa trữ tình, vừa triết lý mà cũng rất phóng khoáng. Có điều chắc bài phú được làm đã lâu. Hiện giờ cảnh nơi đây đâu còn phồn thịnh như xưa.

Ngã ba Trung Hà dù không được như ngã ba Bạch Hạc là nơi linh thiêng của trời đất. Nhưng vào triều Lý, khu ngã ba Trung Hà này rất nhộn nhịp, chùa chiền, làng xóm vui vẻ, đông đúc xung quanh. Tiếng cồng, tiếng chiêng, tiếng trống, tiếng niệm Phật luôn vang trên sông, không ngày nào là dứt. Tuy nhiên sau khi bị cuộc chiến tranh với quân Thất Đát lần thứ nhất tàn phá, chùa chiền, làng xóm dân chỉ còn tụ tập quanh khu ngã ba Bạch Hạc, ngã ba Trung Hà giờ chỉ còn lại cỏ lau và cây cối mọc um tùm.

- Chẳng hay quý anh tự sáng tác ra bài phú này hay học được của ai vậy? - Nhật Duật bình sinh rất thích kẻ sĩ có tài, nghe được bài phú hay chàng liền muốn tìm ra tác giả.

- Không phải ta. - Người lái đò lúc lúc đầu trông dáng vẻ rất buồn cười. Y chèo thêm hai cái nữa, chiếc đò đã ra giữa sông nước mênh mông, hơi khói mờ ảo dâng cao che kín hết bờ, bốn bề chỉ thấy sương mù và hơi nước.

- Bài này do một thư sinh trẻ, nhân dịp đến tham quan ngã ba Trung Hà tức cảnh sinh tình mà làm. - Người lái đò nói, giọng cao dần lên. Y khoát thêm cái nữa, đò lại lao đi vun vút.

- Chẳng hay quý tính đại danh thư sinh đó là gì. Qua nhiều năm liệu quý anh còn nhớ không? - Nhật Duật nghe vậy thì tiếp tục hỏi.

- Không biết, không nhớ. - Người lái đò lắc, không chi mỗi đầu mà cả thân mình.

- Vậy quý anh có nhớ sau khi tham quan ngã ba Trung Hà, người thư sinh đó đã đi về đâu?

- Không đi về đâu cả, bị chìm đò mà chết rồi.

- Chìm đò mà chết ư? - Nhật Duật nghe thế thận trọng hỏi. - Sao lại bị chìm đò vậy?

- DO TA LÀM. - Giọng người lái đò lên cao vút. Người y giật liên hồi, miệng há ngoác ra đỏ lựng như chậu máu, hai bên tai y mọc ra hai cái mang cá, khắp người nổi đầy vẩy. Bất chợt y bùng mái chèo, lộn một vòng ra sau rồi đánh úm xuống nước. Chiếc đò con trông trần liên tục như sắp lật tới nơi.

- Không xong rồi. - Nhật Duật và Vi Mai thấy vậy liền tái mặt.

Chợt nghe ầm ầm dưới sông, có thứ gì khổng lồ từ dưới sâu đáy nước trồi lên, xô con đò lật hẫng sang một bên.

- Gã thư sinh kia đã nằm trong bụng ta từ lâu rồi. Các người mồn nghe thơ phú của y thì cùng chui vào đây mà thưởng thức.

Một thân mình khổng lồ ngoi lên mặt nước. Vẩy của cá tinh to như chiếc mâm bạc ánh lên trong ánh chiều trông cực kỳ ma mị. Sương khói đã tan hết nhưng sự tăm tối của đất trời hợp cùng những đợt sóng lớn biến tất cả thành một khối tù mù. Cá tinh quẫy đuôi như chiếc chày khổng lồ đập ầm ầm xuống nước. Dòng sông đang yên ả bỗng sôi lên sùng sục.

* * * * *

Do chuẩn bị sẵn tâm lý đề phòng từ lúc mới lên đò nên khi con đò sắp lật, Nhật Duật không hoảng loạn. Chiều Văn Vương chủ động nhảy xuống sông rồi lặn sâu để tránh bị va vào thân đò. Nhà Trần vốn xuất thân nghề chài lưới, ngay cả tên trong dòng họ Trần ban đầu cũng thường lấy tên các loài cá. Ông tổ của nhà Trần có tên Trần Lí tức là cá chép, tiếp nối Trần Lí là Trần Thừa tức cá dưa, sau Trần Thừa là Trần Thái Tông, vị vua đầu tiên của triều Trần và cũng là vua cha của Trần Nhật Duật có tên húy Trần Cảnh có nghĩa là cá lảnh canh. Tuy nhà Trần ở ngôi đã được gần năm mươi năm nhưng đất nước liên miên dính khói lửa chiến tranh nên các vương gia, hoàng tử luôn được luyện rèn rất nghiêm khắc. Việc rèn thủy quân và thủy chiến vẫn được tiến hành đều đặn hàng năm tại bến Đông Bộ Đầu. Nhật Duật không những là một tướng tài về thủy chiến mà ngay cả ngón nghề bơi lội chàng cũng không hề thua kém bất kỳ một ai trong Chiêu Văn Quân.

Lại nói về sự tình trên ngã ba Trung Hà, sau khi Nhật Duật lặn xuống nước mới cảm thấy hết sự khủng khiếp của con cá tinh. Con cá này không hiểu đã sống mấy trăm năm rồi, thân hình nó dài cả trăm trượng trông lừng lừng như quả đồi nhỏ dưới đáy sông. Cá tinh quẫy mình, đập đuôi, cả ngã ba Trung Hà liên dậy sóng.

Nhật Duật biết ở dưới nước chà chống thì chầy cả chàng và Mai đều sẽ sớm rơi vào bụng cá. Duật nhìn lên trên thấy Mai đang cố bám vào mạn chiếc đò vừa lật. Mai sống trên núi đã lâu, ít khi vào chốn sông nước nên dù năng phép thuật cao siêu nhưng cũng rơi vào cảnh sống dở chết dở. Hướng hồ Mai trọng thương chưa khỏi, thành ra mỗi lần sóng to đánh tới làm nàng khốn khổ vô cùng.

- Theo tôi mau lên, đừng ở gần đò để bị con yêu tinh nhìn thấy. - Nhật Duật trồi lên gần Vi Mai, kéo nàng ra khỏi chỗ chiếc đò.

Mai đang mất mũi đầy nước, được Nhật Duật kéo thì vội vã bơi theo. Hai người vừa rời đi khỏi thì nghe “ẦM” một tiếng, chiếc đò đã lênh nguyên cái đuôi của cá tinh đập vào tan thành trăm mảnh. Con yêu một đòn thất bại liền lặn sâu xuống nước.

- Mau lên, cời đò ra.

- CÁI GÌ? Đã như thế này mà vương còn định giờ trò sao? - Mai sắc mặt ngum nước lớn nhưng nàng mặc kệ, tay cuống cuống ôm lấy ngực đề phòng.

- Khó quá, chúng ta phải mau gài quần áo vào mấy tấm gỗ này, sau đó ném sang hướng khác. Hy vọng có thể kéo dài thời gian và đánh lừa được con yêu, với cả cũng đỡ vương vãi, bôi lợi thuận tiện hơn. Nàng mau nhanh lên không con yêu nó trôi lên bây giờ.

Chiếc khăn vấn đầu của Mai từ khi rơi xuống nước đã trôi đi đâu mất. Nàng chỉ còn phải tháo dây lưng, cởi bỏ chiếc váy ra trao cho Nhật Duật. Phía trong Mai mặc một bộ quần áo làm bằng vải mỏng, nước sông thấm đầm khiến y phục bó sát vào da thịt. Dù trong con nguy hiểm nhưng Nhật Duật vẫn thấy mê mẩn vì những đường cong trước mắt mình.

- Vương nhìn cái gì?

- Không, không có gì. - Nhật Duật khóa lấp. Chàng cũng vội cởi bỏ áo dài giao lĩnh rồi quơ hai mảnh gỗ văng ra từ chiếc đòn gằn đẩy vắt hai cái áo lên.

“Ừm, ừm” Nhật Duật dùng sức ném hai mảnh gỗ ra xa.

- Bơi theo tôi. Bơi theo kiểu sải, lướt thân mình thật xa vào, hạn chế đập chân tay nhiều vừa đỡ tốn sức vừa khó bị con yêu phát hiện.

Ngày Duật bơi trước, Vi Mai theo sau. Dù trong sóng to gió lớn thì khả năng định hướng của Duật vẫn rất tốt. Triều đình quả thật đã có được một vị tướng toàn tài. Mai về ngộ tính(2) thì rất cao, lại sẵn căn cơ huyền thuật nên sau khi được Duật chỉ dạy sơ sơ, nàng cũng lĩnh hội được các yếu tố cơ bản của thuật bơi lội. Nhật Duật lướt đi như cá, Vi Mai lấy lại được bình tĩnh sử dụng huyền thuật hỗ trợ cũng không thua kém là bao.

Đúng lúc đấy lại nghe “ẦM” một tiếng lớn, bọt nước văng tung tóe như mưa rào. Cá tinh há miệng không lồ đớp vào miếng gỗ có bộ váy của Vi Mai. Thân mình nó tung hắt lên không óng bạc dưới ánh chiều vừa lung linh vừa kinh hãi. Lại nghe hàng loạt các tiếng ầm ầm nữa vang lên, cả người cá tinh như hòn núi nhỏ rơi trở lại mặt sông. Khấp không gian ngập tràn bọt nước.

- Hay lắm, mau tận dụng cơ hội này.

Duật nói đoạn lôi tay Mai, tựa theo đợt sóng không lồ do cá tinh vừa tạo nên lướt như bay trên mặt nước. Thoáng chốc hai người đã rời xa chỗ cá tinh gần nửa dặm. Cá tinh sau khi đớp nát thanh gỗ mới biết là mình bị lừa. Tâm trí của nó rất linh mẫn, lập tức phát hiện ra Nhật Duật và Vi Mai ở phía đằng xa liền quay người đuổi theo.

Duật và Mai lúc này đã nhìn thấy bờ, sau lưng lại bị cá tinh đuổi riết nên hai người cầm cổ bơi thực mạng. Cũng may bơi thêm một hồi đã tới chỗ nước nông, hai người biết cá tinh có hung dữ rồi cũng không thể vào nơi này nhưng vẫn không dám lơ tay, ngừng chân chậm lại. Cá tinh đuổi theo thêm một lúc thì biết là không thể bắt kịp hai người. Nó điên cuồng quẫy mình đập đuôi, gây ra trận sóng gió bão tố ầm ĩ giữa ngã ba sông nước.

* * * * *

* Chú thích

(1) Đây là bài “Ngã ba Hạc Phú” của Nguyễn Bá Luân (1700-1786) một viên quan lớn dưới thời vua Lê, chúa Trịnh. Bài phú vốn viết về ngã ba Bạch Hạc nhưng tôi đã mạo muội sửa lại thành ngã ba Trung Hà cho phù hợp với diễn biến của truyện. Thành thật xin lỗi cụ tác giả.

(2) Ngộ tính: là khả năng giác ngộ hoặc học hỏi những điều mới.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Lâm Thần thổ địa

Chiêu Văn Vương cho thêm củi, lửa cháy ngày càng đượm hơn. Ánh bập bùng hắt lên làm khuôn mặt nữ nhân càng thêm hồng thắm.

- Nàng ăn đi cho lại sức. – Nhật Duật vừa nói vừa đưa cho Vi Mai con cá nướng.

Tuy đã bị một phen khiếp vía tại ngã ba Trung Hà nhưng chờ sau khi con cá tinh bỏ đi, Duật vẫn ra bờ sông bắt cá. Chàng vốn quen thuộc nghề sông nước hơn nữa đánh bắt chỗ cạn nên không ngại cá tinh quay trở lại. Hoàng hôn xuống lâu nên Duật kiếm được khá nhiều thức ăn về chuẩn bị bữa tối.

Mai uể oải cắn được vài miếng.

- Sao thế không ngon à? - Duật hỏi.

Mai không trả lời, mặt đỏ bừng lên. Nàng buông xiên cá rồi từ từ đồ gục xuống. Duật nhanh tay vội lại, Mai liền ngã luôn vào ngực chàng. Người Mai mềm mại, da dẻ mịn màng, má đỏ hồng, lại còn mùi thơm tỏa ra từng đợt đưa lên không dứt. Chiêu Văn Vương đang lơ mơ thường thức diễm phúc thì nhận ra thân thể Mai nóng rực. Chàng vội vàng đặt nàng dựa vào gốc cây rồi kiểm lá rừng, phủ vải lên làm thành chiếc nệm cho nàng nằm.

Ngày Duật lục trong người tìm lọ Cải Tử Hoàn Sinh. Đây là lọ thuốc trị thương cực kỳ quý giá của quán Thái Thanh, ngay cả các vương tôn triều đình cũng ít người có được. Cải Tử Hoàn Sinh không những có công dụng trị thương thần kỳ mà còn có thể phục hồi sức lực nên đi đâu Duật đều mang theo. Chàng còn cẩn thận may một túi nhỏ đựng lọ thuốc và Tổng Thiết Phật Châu ở áo trong. Vì thế dù tay nải đã chìm xuống đáy sông nhưng Nhật Duật vẫn giữ được những đồ quý giá.

Duật đồ mấy viên thuốc vào miệng cho Mai uống. Thấy nàng vẫn rên hừ hừ, chàng liền cởi chiếc áo lót đang mặc ra, cầm cành củi phơi cạnh gốc cây cho chóng khô. Khi áo khô rồi, chàng mới đắp lên người nàng.

Vi Mai vốn huyền thuật cao thâm nhưng lần này để chống lại Hắc Hồ đã phải sử dụng tới phép gọi hồn quan đệ ngũ Tuần Tranh. Phép này vốn có tên “Thịnh Triệu Tôn Quan”, bản chất là một phép lên đồng. Mục đích của phép chính là thỉnh cầu linh hồn của một trong Ngũ Đại Tôn Quan nhập vào người để thi triển phép thuật. Một khi được Tôn Quan nhập vào thì phép thuật liền tăng tiến, người được nhập có thể sử dụng nhiều chiêu thức mà lúc bình thường không làm được. Tuy thế linh hồn của Ngũ Đại Tôn Quan rất mạnh, bản thân người lên đồng nếu không có căn cơ huyền thuật vững chắc rất dễ bị trọng thương. Do vậy phép Thịnh Triệu Tôn Quan chỉ trừ khi nguy cấp nếu không người của phủ Cao Sơn rất ít khi dùng đến.

Lần này Vi Mai đã dùng “Thịnh Triệu Tôn Quan” để thỉnh cầu linh hồn của quan đệ ngũ Tuần Tranh vốn là tôn quan mạnh mẽ nhất trong Ngũ Đại Tôn Quan. Sau đó nàng còn dùng đến chiêu “Quan Bạch Ra Oa” để gọi ra Bạch Xà cũng là phép tốn hao rất nhiều huyền lực. Vì vậy sau khi gọi Bạch Xà một lúc, Vi Mai liền trọng thương không còn đủ sức lực duy trì rắn

trắng.

Sau khi bị thương, Mai tiếp tục cùng Duật ngày đêm không nghỉ đuổi theo Hắc Hồ. Lần này rơi xuống nước ở ngã ba Trung Hà, nàng hết như ngọn đèn khô dầu, không còn gắng gượng được nữa. Sau một hồi ngâm nước, Mai đã bị cảm lạnh, sốt cao.

Mai rên thêm mấy tiếng, nằm mê man một lúc đến giờ Tý(1) thì dậy. Nàng mở đôi mắt mờ mờ nhìn quanh nhưng thần sắc có vẻ tỉnh táo hơn. Nhật Duật vội đi nường con cá khác cho nàng.

- Vương làm cái trò gì thế? - Vì Mai nhìn Nhật Duật trờ trờ. Áo lót của Duật giờ đang ở trên mình Mai nên nửa thân trên của chàng trần trụi, chỉ có mỗi tròng hạt đen đeo ở cổ.

- À, thấy nàng rên rĩ khiếp quá, tôi đành phải làm người tốt cởi áo ra cho nàng mượn tạm.

- Này, trả lại vương. Tôi không sao. - Vì Mai cảm áo đưa lại cho Nhật Duật. Nhìn bờ vai và vùng ngực săn chắc, nở nang của chàng, Mai chột đỏ mặt.

- Nàng sao thế, lại lên cơn sốt nữa à? - Nhật Duật lo lắng tiến lại gần.

- Tôi không sao, không sao. Vương đừng lại gần đây. - Mai luống cuống, mặt lại càng đỏ hơn.

Duật thấy nàng thế thì cười hi hi, vừa mặc áo vào vừa nói:

- Nàng không sao là tốt rồi. Thôi ngủ đi, mai chúng ta xem xét tình hình rồi tính tiếp.

Ngày Duật nói đoạn đi gom lá rừng về chuẩn bị chỗ ngủ.

- À, vương... vương lại đây tôi nhờ tí. - Vì Mai nói. Giọng nàng có chút ngập ngừng pha lẫn ngượng ngùng.

- Sao vậy? - Nhật Duật hỏi. Chàng nghĩ thầm trong bụng sao con gái lấm điều phiền phức thế, vừa bảo đi giờ đã gọi lại. Tưởng chỉ mỵ nhân chốn đô thành mới phức tạp ai dè người đẹp vùng sơn cước cũng không hề đơn giản. Nghĩ vậy nhưng chàng vẫn tiến lại chỗ Mai.

- Vương ngồi xuống đây.

Ngày Duật tò mò không hiểu nàng ta định làm gì nhưng vẫn hăm hở ngồi xuống.

- Đám lá này nằm ngửa lấm! Vương chịu khó ngồi đây cho tôi mượn vai dựa một tí, tôi... tôi rất cảm ơn! - Vì Mai càng nói càng lí nhí, câu cuối tựa hồ không nghe thấy gì.

Duật bật cười, hóa ra người đẹp dù miền nào đều ưa sạch sẽ.

- Có gì đâu, chuyện nhỏ. Được nàng tựa là diễm phúc của tôi, không cần phải khách sáo cảm ơn thế.

- Tôi chỉ nhờ vương một chút thôi, cảm không được nghĩ linh tinh đấy.

- Không, không tôi nào có nghĩ linh tinh gì. - Nhật Duật chối bay chối biến.

- Việc này cũng cảm vương kể cho ai biết. - Mai lại đỏ mặt. Duật đầu gật lia lịa cơ hồ như sắp rơi ra khỏi cổ.

Ánh lửa bập bùng, soi tỏ bóng hai người êm ả trên nền cỏ.

* * * * *

Ngày Duật và Vì Mai thiếp đi được một lúc, đến đầu giờ Dần(2) thì chợt thấy có tiếng người xôn xao:

- Đây, bọn chúng ở đây.

- Người chắc chứ.

- Bẩm bề trên, đúng vậy.

Duật và Mai nghe tiếng ồn ào thì tỉnh dậy. Chỉ thấy trước mặt họ xuất hiện một đoàn không hiểu là thần, người hay quỷ đứng lố nhố. Dẫn đầu đoàn là một kẻ thân thể béo tốt, cả người tròn quay, và điều đặc biệt nhất là chính giữa khuôn mặt của kẻ này có chiếc mũi to đùng, lỗ mũi không ngừng héch lên hít khụt khịt trong không khí. Kẻ to béo đầu đội mũ phốc đầu(3), thân mặc áo bào màu xanh lá, mình đeo đai ngọc. Trang phục của y Nhật Duật trông rất quen mắt, rất giống với thường phục mà văn võ bá quan triều đình thường dùng. Chỉ có điều áo bào của y được làm từ hàng ngàn mảnh lá cây xếp thành. Đai ngọc của y là dây tầm gai đính ngọc lục bảo.

- Hừ đêm khuya thanh vắng, trai gái đầu tựa vai ấp giữa chốn rừng hoang, quần áo thì mỏng manh. Đúng là đôi thanh niên dâm ô. - Kẻ mặc quan phục nói. Cổ y phập phồng một đồng mỡ, mặt tròn quay, béo húp, mắt thì híp lại như đường chỉ ngang.

- Người là giống gì sao dám nói xằng! - Vì Mai đứng dậy, rút gươm từ trong cánh tay áo mỏng ra, chĩa thẳng vào mặt kẻ mặc quan phục. Tuy nàng đang bị nội thương nặng nhưng nghe người khác mắng chửi mình thì liền nổi giận.

Ngày Duật thấy sự tình căng thẳng thì nhẹ nhàng can Mai lại. Đoàn chàng hướng đến gã mặc quan phục đường hoàng nói:

- Chúng tôi là người phạm trần bị cả tinh săn đuổi dưới ngã ba Trung Hà nên phải chạy lên đây lánh nạn. Tính mạng và sức khỏe là quan trọng, lễ nghĩa nam nữ nơi rừng sâu không cần cứng nhắc. Các vị đây chắc là thần cai quản khu vực này, không hiểu xưng hô thế nào?

- Ta là Lâm Thần, thổ địa(4) nơi này. Đây vốn là vùng đất linh thiêng do thần linh chia nhau coi giữ. Bọn người phạm trần các ngươi từ đâu đến dám quấy nhiễu vùng đất, lại còn cả gan trêu chọc hà bá(5) của ngã ba Trung Hà.

Ngày Duật nghe thế thì ngạc nhiên, nói:

- Bọn tôi nào có trêu chọc hà bá đâu? Chúng tôi vừa tới ngã ba Trung Hà thì bị con cá tinh lừa ra giữa sông để ăn thịt, may mà chạy kịp.

Thổ địa Lâm Thần nghe Nhật Duật nói thế thì đột nhiên tức giận, rút lên the the:

- Bọn lão xược, dám mạo phạm vùng đất thiêng lại còn đặt điều vu họa cho hà bá. Hà bá Lý Đà đầu mau ra đối chất.

Gã thổ địa vừa nói xong sau lưng y liền có một kẻ bước ra, chính là gã lái dò biến thành cá tinh mà Nhật Duật và Vi Mai vừa chạy thoát. Tên lái dò ở trên cạn điều bộ tỏ ra không thoải mái, người cứ giật giật liên hồi. Tuy nhiên y vẫn cố gắng rặn ra từng tiếng:

- Bọn này đến ngã ba Trung Hà làm... làm loạn, lại còn dám chống lại lệnh... chết từ hà bá ta. Như vậy là cãi lại mệnh... trời. Chúng bay đầu mau phanh thây xẻ thịt chúng.

Bọn lính vệ theo hầu nghe tay hà bá nói thế thì hùng hổ tiến tới trước. Bọn này đi được vài bước thì chân tay teo lại, bụng phình to ra, mặt tím vào, hiện nguyên hình là lũ quỷ đói.

- Bọn yêu quái dám giả danh thần thánh, thật đáng chết. - Vi Mai tức giận vùng vrom chém tới. Chỉ thấy đất cát bay lên tung tóe, một gurom của Mai khoét thành lỗ sâu trên mặt đất, dọa cho bọn quỷ bỏ chạy tán loạn.

Thấy tài phép của Mai, tên thổ địa Lâm Thần biết gặp phải đối thủ khó xơi. Mắt y vẫn lên đồ ngầu, đoạn y ngửa cổ lên trời rống lên hai tiếng “út ụt” vang vọng khắp núi rừng. Tiếng rống vừa dứt, cơ thể của tên thổ địa liền biến đổi không ngừng. Người y bỗng chốc mọc đầy lông lá, đầu to lên, mõm dài ra, hai cái răng nanh nhe hằn ra ngoài. Bộ quan phục trên người thổ địa rách tả tơi rơi xuống đất hóa thành đồng lá khô. Tên thổ địa hai tay chống xuống biến ra hai chân trước. Cả người y to ra, hiện nguyên hình là con lợn tinh khổng lồ. Lợn tinh đậm chân thành thạch, mũi thò phì phò, gương đôi răng nanh sắc nhọn lên nhằm về phía Nhật Duật và Vi Mai.

Thấy lợn tinh chuẩn bị tấn công, Mai định giờ gurom lên nghênh chiến nhưng lại bất chợt nôn ra một ngụm máu tươi. Thì ra Mai trọng thương chưa khỏi hẳn đã vội vàng dùng tới gurom Thanh Bạch nên huyền khí trong người nàng chạy loạn lên, không còn điều khiển được nữa.

Nhật Duật thấy tình thế như vậy thì vội vàng cởi tràng hạt đen đeo trên cổ ném về phía trước. Tràng hạt bay lên cao, tỏa ra ánh vàng lấp lánh trên đầu lợn tinh.

Lợn tinh tuy e ngại tràng hạt nhưng nhìn thấy hai con mồi ngon trước mặt thì đâu chịu dễ dàng bỏ qua. Con tinh rống lên một tràng rồi hùng hục lao tới. Tràng hạt đen thấy con lợn tấn công thì từ trên cao bay xuống, đánh thẳng vào trước mặt nó. Ánh sáng vàng tỏa ra từ tràng hạt trở nên nóng bỏng hơn hẳn. Và khi tràng hạt chạm vào chiếc mõm dài của con lợn liền gây ra vết sưng phồng lớn. Lợn tinh rống lên “eng éc”, chiếc đầu lông lá lắc lư dữ dội, cả người con tinh giật nảy lên. Do bị bỏng ngay đầu mõm là chỗ nhạy cảm nhất nên con lợn mất phương hướng lao thẳng vào gốc cây gần đấy gây nên trận rung động âm ỉ.

Chiêu Văn Vương thấy một đoàn thành công thì vui mừng, liền phát tay ra hiệu cho tràng hạt bay về gần bên mình để bảo vệ cho chàng và Vi Mai.

Lợn tinh tuy bị bỏng ở mõm nhưng không phải vết thương chí mạng. Sau một hồi giãy giụa đau đớn, con lợn lấy lại bình tĩnh. Nó quay đầu về phía Duật và Mai, mắt long lên song sọc, chuẩn bị cho đòn trả thù tàn khốc.

Nhật Duật thấy tình hình không ổn. Chàng vội vã giơ tay, chỉ huy tràng hạt đen tấn công con lợn trước để chiếm lấy thế chủ động. Tràng hạt bay tới, tiếp tục phát ra ánh sáng vàng, tuy nhiên ánh sáng lần này không còn được chói lọi như lúc trước. Lợn tinh biết tràng hạt lợi hại, nó không hung hăng nữa mà hếch mõm lên, rùn người lại rồi phun ra đám khí đen từ mõm. Đám khí bay tới cuốn lấy tràng hạt, bao phủ hết toàn bộ ánh sáng vàng. Tràng hạt vốn đã bị Hắc Hồ làm tổn hại từ trước, nay lại bị khí đen của lợn tinh tấn công thì cạn kiệt pháp lực, rơi thẳng xuống đất.

Khí đen từ mõm con lợn vô hiệu hóa tràng hạt xong vẫn lừ lừ bay tới, phủ lên người Duật và Mai. Nhật Duật biết khí đen nguy hiểm, chàng vội vã nằm đè lên người Mai, lấy thân mình để che chắn khí độc cho nàng. Qua một lúc khí độc tan đi, Mai cũng đã tỉnh táo hơn. Nàng đẩy Nhật Duật sang một bên thì thấy mặt chàng xạm lại chứng tỏ trúng độc rất nặng.

- Chiêu Văn Vương... chàng có sao không? - Vi Mai cuống quýt hỏi. Tuy nhiên Nhật Duật mắt nhắm nghiền, hôn mê bất tỉnh, không thể trả lời nàng được.

Tiếng phì phò như kéo bễ đưa Mai về thực tại. Nàng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy đôi mắt long song sọc và đôi răng nanh dài sắc nhọn của lợn tinh đang chìa về phía mình. Xung quanh con lợn, bọn quỷ đói đã quay trở lại với gurom giáo tua tua. Được bọn quỷ hộ tống, lợn tinh hăm hè bước tới, quyết tâm phanh thây xẻ xác hai con mồi ngon chẳng may lạc vào địa bàn của nó.

* * * * *

* Chú thích:

(1) Giờ Tý: Tức khoảng từ 1h đêm đến 1h sáng.

(2) Giờ Dần: Tức khoảng từ 3h đến 5h sáng.

(3) Mũ phốc đầu: Là một loại mũ đội đầu của quan lại thời xưa, hai bên có cánh như cánh chuồn chuồn nên còn gọi là mũ cánh chuồn.

(4) Thổ địa: Là vị thần cai quản đất đai một vùng.

(5) Hà bá: Là vị thần cai quản sông nước một vùng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triệu Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 14: Lão Đầu Tử

- Quái lạ, Tổng Thiết Phật Châu sao Phật lực yếu thế? Có con lợn tinh tép riu cũng không hạ được.

Người mới đến tăng chẳng ra tăng đạo chả ra đạo, trông vẻ bề ngoài thì là một ông lão. Tuy ông lão râu tóc bạc phơ nhưng khuôn mặt lại hồng hào tươi nhuận. Trên mình ông khoác một cái áo nâu sồng của sư, đầu ông lão đội chiếc nón lá, tay chống gậy gỗ. Không ai biết ông xuất hiện từ khi nào.

Lợn tinh đang trong lúc say máu chuẩn bị kết liễu con mồi tự nhiên bị phá đám thì mười phần giận dữ. Nó rống lên điên cuồng, không nhằm vào Nhật Duật và Vi Mai nữa mà nhằm thẳng vào ông lão lao tới.

Ông lão thấy lợn tinh âm ỉ xông đến thì chỉ cười khà khà, nói:

- Con lợn này dám tấn công cả ta, thật hỗn láo quá.

Ông nói xong tay cầm gậy liền hất lên một cái, đột nhiên có con gió to nổi lên. Lợn tinh đang đà chạy gặp phải con gió thì cả người bị cuốn lên cao, đầu ngửa ra sau rơi đánh rầm xuống đất, bốn vó chổng lên trời. Bọn quý dõi thấy thủ lĩnh bị đánh hạ thì nhao nhao tức tối, nhất loạt xông đến. Ông lão thấy vậy liền cời nón lá tung lên không. Nón lá bay lên trên, biến hóa thành một cái phễu khổng lồ. Cái phễu xoáy tròn tạo ra lực hút khủng khiếp, bắt nhốt hết bọn quý vào trong. Hút xong nón lá bé lại, rơi xuống yên ổn trên đầu ông lão. Con cá tinh trông thấy vậy biết là tinh thể không ổn, hấp tấp tìm cách bỏ trốn.

- Cá lên bờ còn đòi chạy sao? - Ông lão vừa nói vừa cười rồi tung mình lên không nhắm hướng cá tinh mà tới.

Cá tinh vừa cuồng cuồng chạy được vài bước thì đã bị một bàn tay hồng hào đặt lên đỉnh đầu. Y ngáp ngáp mấy cái rồi cả người teo lại, chỉ lát sau đã biến thành con cá chép con nằm yên ổn trên tay ông lão. Ông lão vung tay, con cá chép lượn một vòng cầu vồng trên không trung rồi rơi trở lại ngã ba Trung Hà.

- Còn con lợn đàn này nữa. - Ông lão vừa nói vừa tiến lại phía lợn tinh.

Lợn tinh biết là tinh thể chẳng hay ho gì. Bốn chân nó chổng lên trời quẫy đập, miệng rống eng éc ầm ĩ. Nhưng tất cả đều vô ích, ông lão tiến lại gần lợn tinh khẽ đặt tay lên đầu nó. Lợn tinh teo dần, teo dần, lát sau biến thành con lợn con bé xù.

- Biển đi nào.

Ông lão vỗ mông con lợn, nó liền ba chân bốn cẳng chạy biến vào trong rừng.

- Sao ông lại tha bọn yêu quái đi thế? - Vì Mai thấy thế thì cất tiếng hỏi.

Ông lão cười khà khà, đáp:

- Ta đã phá hết yêu khí ngàn năm tu luyện của chúng. Giờ chúng chẳng khác nào con lợn rừng, con cá sông bình thường. Tha đi chứ giết làm gì lại mắc thêm tội sát sinh.

Nói đoạn ông lão sầm mặt lại, mắng:

- Con nhóc nhà ngươi ăn nói với người lớn tuổi phải biết lễ phép chứ.

Thấy ông lão trở thân thông thu phục bọn yêu quái hung hãn, Mai biết đây nếu không phải thầy phép cao tay thì cũng là thần thánh một phương. Vì thế nàng không dám cãi lại, chỉ ấp úng đáp.

- Tôi... tôi... là người miền ngược, thường không quá câu nệ phép tắc. Ông đã nói vậy thì coi như tôi xin tạ lỗi.

Ông lão nghe thế cười khà khà:

- Được được, Lão Đầu Từ ta không chấp trẻ con. Mà thằng nhóc kia bị sao vậy?

Nghe ông lão nói, Mai vội quay lại phía Duật thì thấy chàng mặt mày xạm hẳn đi, hiển nhiên đã trúng độc nặng.

- Ông... ông xem có cách gì cứu được chàng không? - Vì Mai nói như khóc. Chiêu Văn Vương và nàng tuy quen biết chưa được bao lâu nhưng trong thời gian mấy ngày vừa rồi hai người đã trải qua nhiều phen sinh tử. Lúc này, Nhật Duật còn hy sinh thân mình để chặn khí độc cho nàng nên Vì Mai vô cùng cảm động.

- Để ta xem nào. - Lão Đầu Từ nói đoạn tiến tới, dựng người Nhật Duật dựa vào gốc cây rồi đưa tay bắt mạch cho chàng.

- Gã bị trúng độc, chất độc đã lan ra khắp người.

- Lão Đầu Từ... lão thần tiên, ông có cách gì chữa trị cho chàng? - Vì Mai mở miệng cầu khẩn.

Lão Đầu Từ nghe Mai cầu xin thì mềm lòng. Ông dựng Duật lên theo kiểu ngồi xếp bằng, tay đặt vào huyệt Phế Du sau lưng chàng, truyền khí vào kiểm tra một lượt kỳ kinh bát mạch. Lát sau Lão Đầu Từ dời tay ra, nói:

- Chà chà, độc này thật không hề tầm thường. Nó chính là độc tính trần môn của con lợn tinh. Độc được tạo ra từ phé(1) của con yêu, khi thâm nhập vào cơ thể con mồi liền làm phé của con mồi nhiễm độc. Phé của con mồi bị nhiễm độc nhưng hoàn toàn không bị tổn thương mà lại biến thành nơi sản xuất ra chất độc mới. Những chất này sau đó mới đi tàn phá toàn bộ cơ thể. Chính vì thế khi nhiễm độc của lợn tinh sẽ rất khó giải trừ, cách khả dĩ nhất là hủy phé.

Vì Mai nghe thấy vậy thì ngạc nhiên hỏi:

- Hủy phé ư? Nhưng hủy phé thì còn hô hấp thế nào được, khác nào tự tử?

Lão Đầu Từ gật gù, đáp:

- Quả đúng vậy.

Nghe thế, Vì Mai phát câu:

- Ông chữa bệnh kiểu gì thế, bắt bệnh nhân tự tử mới hết bệnh thì còn nói chuyện làm gì?

Lão Đầu Từ cười hi hi, nói:

- Không cần hủy phé, ta nghĩ ra cách rồi.

Nói đoạn ông lão cời nón lá đặt xuống đất rồi thò tay vào bên trong khua khoắng lúi ra một cái bọc. Vì Mai trở mắt ngạc nhiên, trông cái nón rách có vút đi cũng chả ai thêm nhặt hóa ra lại là bảo bối có phép thuật thần thông.

- Hà hà, có tên ngọc Hứa Tông Đạo vừa tìm ta xin tầm sư học đạo. Ta gật gù giả vờ đồng ý rồi cuỗm luôn bịch kim đan của gã. Thứ này giờ sẽ có ích đây.

- Kim đan ư? Thứ đó chẳng phải là đan dược luyện tiên của các đạo sĩ sao? Làm sao giúp Chiêu Văn Vương trị độc được?

- Được chứ, thứ này là kim đan làm bằng loại đá Từ Chu Sa cực hiếm, chỉ trên đất Đại Việt mới có. Hiệu quả của nó cũng rất độc đáo. Người cứ chờ đấy xem ta chữa trị. Chà chà xem nào, hai viên, không đủ, bốn viên, vẫn không đủ, thôi cho gần mười viên luôn.

Lão Đầu Từ nói xong liền móc trong túi ra một nắm kim đan, viên to viên nhỏ, viên dẹt, viên tròn nhìn rất không vừa mắt. Tất cả đều có màu đỏ tía.

- Nhóc con há mồm ra! – Ông lão nói đoạn bóp mồm Nhật Duật rồi tổng luôn cả đồng kim đan vào. Mai đang định lên tiếng phản đối nhưng đã không kịp.

- Hà hà, người trước đây chắc phải tu mấy kiếp mới được đích thân Lão Đầu Từ ta chữa bệnh cho. - Nói vừa dứt lời, ông đánh mạnh vào lưng làm Nhật Duật phun ra một vò máu.

- Ông sao lại đánh chàng? - Vì Mai trông thấy thế thì hét lên giận dữ, vung gươm nhằm Lão Đầu Từ chém tới.

Lão Đầu Từ thấy Mai tấn công thì vội vã nhảy ra xa để tránh đòn rồi trừng mắt nhìn nàng, quát:

- Con nhóc nhà ngươi nhìn cho kỹ vào, chưa gì đã tấn công ta.

Vì Mai nghe thế thì quay sang Nhật Duật, thấy chàng mồm miệng rỉ máu nhưng sắc mặt đã bớt xạm đen hơn trước.

- Chường vừa rồi của ta không những đẩy hết chất độc ra ngoài, làm cơ thể không bị tổn hại. Nó còn giúp phân hóa kim đan, làm kim đan hòa nhập vào bên trong cơ thể của chàng nhóc. Kim đan Từ Chu Sa là loại cực kỳ đặc biệt không giống các loại kim đan thông thường. Kim đan thường thì chỉ làm tăng công lực của người sử dụng còn kim đan này khi tan vào trong cơ thể lại biến thành các hốc trữ khí. Các luồng khí dù bên trong hay bên ngoài đều có thể được đem về trữ ở các hốc này, khi cần thì vận công ra để sử dụng mà không ảnh hưởng đến thân thể. Ngay cả khí độc cũng có thể được trữ ở đây.

- Nói vậy thì bất cứ chường lực nào đánh vào người đều có thể sử dụng các hốc do kim đan này tạo ra mà trữ lại ư? Như vậy thành ra vô địch thiên hạ rồi còn gì?

Lão Đầu Từ gật gù:

- Con nhóc này thông minh thật, nói cái là hiểu ngay. Nói là các hốc thì chỉ là hình tượng thôi, thực ra kim đan Từ Chu Sa tạo ra các xoáy khí trong Đan Điền. Vì thế một lực vừa phải từ bên ngoài tác động vào thì sẽ bị hút vào xoáy này, giúp cơ thể tránh tổn thương. Nhưng nếu một lực quá lớn đánh vào thì sẽ phá tan các xoáy khí, tạo ra cơn bão lốc trong Đan Điền. Lúc đấy cơ thể sẽ bị tâu hỏa nhập ma, thất khiếu chảy máu. Khí độc trong người thẳng nhóc do phế tạo ra liên tục, tuy là những luồng khí nhỏ nhưng lại được tích tụ lâu dài nên rất dễ ngấm vào lục phủ ngũ tạng. Chỉ có cách dùng kim đan Từ Chu Sa, tự động đem các khí đó đi trữ trong Đan Điền thì mới có thể trị tận gốc.

- Nói vậy là Chiêu Văn Vương phải sống cả đời với khí độc ư?

- Kim đan Từ Chu Sa ta truyền cho hẳn có thể sử dụng được ba năm. Sau đó lại phải tìm loại đá Từ Chu Sa luyện thành kim đan mà dùng tiếp. Nếu không luyện được kim đan thì chỉ sống được ba năm thôi chứ không phải cả đời đâu.

- Vậy ông cho bọn tôi luôn cái túi kia đi.

Lão Đầu Từ lắc đầu quầy quậy:

- Duyên chỉ đến thế, ta không muốn cho thêm

- Mai, nằng nặng làm khó lão thần thánh nữa. - Nhật Duật đã tỉnh lại. Tuy khắp người chàng đỏ mề hời đầm đìa nhưng ánh mắt đã trở nên linh hoạt.

- Đa tạ lão thần thánh cứu giúp, Nhật Duật tôi ngàn lần đội ơn. Nếu lão thần thánh có gì cần hỗ trợ, tôi quyết không từ chối.

- Đùng vội đa tạ ta, tính mạng người vẫn còn nguy hiểm lắm. - Lão Đầu Từ vừa nói vừa cười hề hề, coi chuyện tính mạng nguy hiểm chỉ như việc mọc nhọt ở mông.

- Lão thần thánh nói vậy là sao? - Vừa nói xong mặt Nhật Duật đã xạm đen trở lại, chàng loạng choạng ngã ngồi xuống đất.

- Yên nào, yên nào! - Lão Đầu Từ nói đoạn vỗ nhẹ xuống vai Chiêu Văn Vương. Chàng liền cảm thấy một luồng khí ấm áp tràn vào thân thể. Luồng khí này đè bẹp luồng khí độc trong người chàng, ép luồng khí độc chạy lại vào Đan Điền rồi tất cả hòa tan biến mất không vết tích.

- Như vậy là sao? - Duật mờ mắt ra ngơ ngẩn hỏi.

- Người phải học một phương pháp gọi là “Nghịch Chuyển Khí” để đưa các dòng khí huyết chạy ngược trở lại Đan Điền. Nội công bình thường mà người được học thì chỉ có cách truyền khí từ Đan Điền đi các bộ phận khác trong cơ thể. Nhưng khí độc của người xuất phát từ phế, muốn giải trừ được nó thì người phải nghịch chuyển khí độc này trở lại Đan Điền để các xoáy khí do kim đan Từ Chu Sa tạo ra hấp thu hết. Giúp người thì giúp cho trót, ta sẽ dạy cho người phương pháp tự nghịch chuyển khí.

Nhật Duật nghe thế thì nói:

- Lão thần thánh giúp cho như vậy, quả thật tôi không biết phải báo đáp thế nào.

Lão Đầu Từ cười hi hi, đáp:

- Chỉ cần người bảo lữ người trong quán Thái Thanh thôi quấy rầy ta thì có cứu mạng người thêm bao nhiêu lần ta cũng không tiếc.

- Không hiểu người trong quán Thái Thanh đã mạo phạm gì lão thần thánh. Có gì hiểu lầm giữa hai bên thì để tôi giảng hòa.

Lão Đầu Từ nghe thế thì lại xua xua tay, nói:

- Không có, không có, thôi người chỉ cần đứng cho ai biết là đã gặp ta là được. Mà giờ ta có việc gấp phải đi ngay kéo muộn, hai người đi cùng ta vậy.

- Chuyện này...

Vì Mai và Nhật Duật còn đang lưỡng lự đã thấy Lão Đầu Từ tung nón lá lên không trung. Cái nón lá bay lên cao, nhanh chóng dài ra ở hai đầu, chốc lát sau đã biến thành một chiếc thuyền lá. Lão Đầu Từ tay hữu móc đầu gậy vào người Vì Mai, tay tả nắm cổ tay Nhật Duật, vèo phát nhảy lên thuyền.

- Núi sắp tới rất linh thiêng. Các người nên ăn mặc nghiêm chỉnh một chút, hờ hang thể này thật không tiện.

Lão Đầu Từ nói xong liền lôi từ hốc trên sàn thuyền ra hai bộ trang phục đưa cho Nhật Duật và Vì Mai. Không chờ cho hai người mặc quần áo cho chỉnh tề, ông lão đã gõ nhẹ chiếc

gây vào thuyền lá. Chiếc thuyền liền lướt đi trên không veo veo. Vì Mai và Nhật Duật lần đầu biết đến cảm giác lâng lâng(2), ngạc nhiên trở mắt ra nhìn cảnh vật phía dưới bé tí teo trôi qua tầm mắt.

Đi được một hồi khí độc trong người Duật lại phát tác, Lão Đầu Từ chữa trị rồi giảng giải phương pháp Nghịch Chuyển Khí, Nhật Duật liền y lời làm theo. Cũng may chàng vốn sẵn tính thông minh, cùng với anh trai Chiêu Quốc Vương Trần Ích Tắc vẫn được đánh giá là hai người có ngộ tính cao nhất của họ Trần. Thành ra chỉ sau một hồi được thầy giỏi chỉ điểm Nhật Duật đã lĩnh hội được các điểm cốt yếu của thuật Nghịch Chuyển Khí.

Nên biết người bình thường luyện nội công đều phải hấp thu khí thiên của trời đất, rồi chuyển hóa khí này vào trữ trong Đan Điền để tăng cường sức lực cho bản thân. Việc hấp thu khí thiên là cực kỳ khó khăn, và mỗi lần luyện công cũng chỉ có một phần nhỏ khí thiên chuyển hóa thành công vào trong Đan Điền. Do vậy để có được nội công thâm hậu là cả quá trình gian khổ, phải trải qua hàng chục năm trời. Tuy nhiên phép Nghịch Chuyển Khí lại là một phương pháp thần kỳ có khả năng tăng cường hiệu quả của cả việc hấp thu lẫn chuyển hóa khí thiên lên rất nhiều lần.

Vì thế nếu biết phép Nghịch Chuyển Khí thì việc luyện tập nội công sẽ có bước tiến triển thần tốc. Tuy nhiên điểm cốt yếu của phép Nghịch Chuyển Khí là phải cải tạo được sự vận hành của luồng khí trong Đan Điền thành một vòng xoáy khổng lồ, qua đó tăng cường khả năng hút khí từ bên ngoài lẫn bên trong. Việc cải tạo này cực kỳ khó khăn và nguy hiểm, vì nếu chỉ cần làm sai phương pháp một chút thì Đan Điền sẽ bị phá nát khiến cho vô công bị phế bỏ hoàn toàn. May sao Nhật Duật được Lão Đầu Từ cho uống cả vốc kim đan Từ Chu Sa vốn có được tính tự tạo các xoáy khí trong Đan Điền. Vì thế bước gian nan nhất của phép Nghịch Chuyển Khí, Nhật Duật không cần luyện cũng đã tự thành. Các bước khác đơn giản hơn nhiều, Chiêu Văn Vương say mê tập một hồi là thành thực.

Trong lúc Nhật Duật loay hoay với Nghịch Chuyển Khí thì Lão Đầu Từ tranh thủ thời gian xem xét nội thương cho Vì Mai. Cũng chả biết ông lão sử dụng biện pháp gì mà chỉ cần vỗ nhẹ một chưởng vào lưng, nội thương của nàng đã gần như khỏi hẳn. Mai ngạc nhiên tột cùng tròn xoe mắt nhìn ông, cả lời cảm ơn cũng quên mất không nói.

* * * * *

Trời hừng sáng thì cũng là lúc thuyền lá bay vào một nơi trắng toát những mây và sương. Mây hững hờ trôi, gió hiu hiu thổi, ánh nắng bình minh hồng nhạt đậu nhẹ nhàng lên mình mây trắng như dải lụa đào cuốn eo người thiếu nữ. Vì Mai ngơ ngàng ngắm cảnh đẹp, cảm thấy như đang ở trong giấc mộng thần tiên.

- Kê nào xâm nhập địa bàn núi Tản Viên? - Tiếng nói uy nghiêm bắt chợt cất lên từ trong sương mờ.

Lão Đầu Từ nghe vậy thì cười khùng khục, đáp:

- Là bạn cũ của chủ tướng các ngươi tới chơi, không cần dò hỏi uy vũ trước mặt ta.

- Ra là lão Đạo, đã thất lễ rồi.

Vì Mai nhìn về hướng tiếng nói vừa phát ra, chỉ thấy ẩn sau đám mây mù có một đỉnh núi cao. Trên đỉnh núi lơ lửng bóng cờ xí, lại hình như loáng thoáng có bóng người mặc giáp trụ nhưng vì sương khói dày đặc nên không thể trông rõ được. Tuy nhiên khí thế của người trên đỉnh núi vẫn âm thầm tỏa ra làm Mai thấy ngẹt thở.

“Đây là thần tiên ư? Thật đáng sợ. Ngay cả Thượng Thiên Thanh Đồng khi được Thượng Thiên Thánh Mẫu nhập vào chắc cũng không có được khí thế mạnh mẽ như vậy”, Mai khiếp hãi nghĩ thầm.

Thực ra đứng đầu phủ Cao Sơn là ba vị Thanh Đồng thờ cúng và mượn sức mạnh của Tam Tòa Thánh Mẫu là Thượng Thiên Thánh Mẫu, Thượng Ngàn Thánh Mẫu và Thoái Phủ Thánh Mẫu. Còn bốn chữ “Ma Thị Cao Sơn” là mượn hình tượng bà Ma Thị để hù dọa người dân tộc vốn vô cùng kính sợ bà mà thôi.

- Lão thần tiên, ông rốt cục là thần thánh phương nào? - Nhật Duật đã tạm dừng việc luyện công, quay sang Lão Đầu Từ hỏi.

Lão Đầu Từ lắc đầu lia lịa, nói:

- Thần thánh quái gì, ta chỉ là một kẻ đa sự đi khắp Đông Tây Nam Bắc. Rốt cục chỉ hay chuốc phiền toái vào người.

Vì Mai nghe lão thần tiên nói thế tự nhiên nảy sinh lòng kính ngưỡng. Nàng hiểu rất rõ phép thuật càng cao thì càng có khí thế mạnh mẽ. Nhưng cao đến mức che dấu toàn bộ khí thế, nhìn qua chỉ như người thường thì phải đạt đến mức thực lực tương đương với trời đất, hòa nhập vào thiên nhiên. Lúc đó bản thân muốn biểu hiện thế nào thì sẽ ra thế đấy như Lão Đầu Từ đang cười hề hề trước mặt đây.

“Thần linh Đại Việt đúng là không thể xem thường. Bảo sao phủ Cao Sơn tài phép như vậy nhưng chỉ quanh quẩn hoạt động ở vùng rừng núi Tây Bắc chứ ít khi xuống đồng bằng.” – Vì Mai tặc lưỡi nghĩ thầm.

* * * * *

Thuyền ra khỏi đám mây mờ, trước mặt mọi người hiện ra một ngọn núi rộng có ba đỉnh. Bên dưới núi là vùng thung lũng trù phú và các dãy núi con thấp hơn uốn lượn xung quanh hết như đám quân thần quy tụ châu chực dưới chân ngai báu của đấng quân vương. Ngọn núi ba đỉnh không quá cao nhưng to lớn, vững chãi. Sườn núi được sương mờ bao phủ, đỉnh núi tựa như chạm vào mây khiến cho ngọn núi mang vẻ linh thiêng khôn tả. Thực đúng như hai câu thơ vịnh:

Châu hình đầu tiên thiên hoành không

Hạo khí quan mang vạn cổ tồn

(* Dáng hình sừng sừng ngang trời rộng

Hạo khí mệnh mang vạn thuở còn.)

- Đây chính là ngọn Tản Viên sao? – Nghe Vì Mai hỏi, Nhật Duật lặng lẽ gật đầu.

Núi Tản Viên có vị trí cực cao trong tâm linh của người dân Đại Việt. Núi Tản Viên, núi Nghĩa Lĩnh và núi Tam Đảo chính là ba ngọn núi linh thiêng tồn tại từ thuở hồng hoang. Trong ba ngọn núi trên thì núi Tản luôn có vị trí cao nhất. Đây là nơi ở của đức thánh Tản, vị thánh đứng đầu Tứ Bất Từ, người luôn hiển linh giúp chúng sinh trừ yêu diệt họa. Núi Tản Viên còn hợp với dãy Trường Sơn hùng vĩ tạo thành hình con rồng khổng lồ phun châu nhà ngọc hướng về phía biển. Khi Cao Biền nhà Đường qua xâm chiếm Đại Việt, trông thấy núi Tản Viên có linh khí đặc biệt bao trùm lên ra tay trấn yểm. Nhưng dù cho y dùng đủ loại phương cách thì vẫn chuốc thất bại nặng nề.

Hàng năm vào đầu xuân, vua tôi nhà Trần đều lên núi Tản Viên lễ tế vì thế Nhật Duật cũng thường xuyên lui tới nơi này. Nhưng tất cả người phàm, dù cho có là vua quan khi lên đến đỉnh núi chỉ thấy khung cảnh mờ ảo hơi sương, cổ thụ âm u tỏa bóng chứ nào thấy hình dáng của bất kỳ vị tiên nào.

Con thuyền lá bay qua đỉnh núi, lướt thẳng lên trên, đâm đầu vào trong một đám mây lớn. Nhật Duật và Vì Mai chỉ thấy xung quanh toàn màu trắng đặc. Lát sau, thuyền lá bay vọt hẳn

lên trên đám trắng đó, đưa mọi người tới nơi chỉ có Mặt Trời rực rỡ và một biển mây mênh mông không thấy bến bờ. Ở nơi biển mây vô tận, có một hòn đảo xanh ngắt đang lơ lửng trôi. Con thuyền di chuyển lại gần rồi cập vào bờ hòn đảo xanh.

- E rằng hòn đảo này chỉ có thần tiên thực sự mới tới được. Lần này may mắn đi trên thuyền của Lão Đầu Từ, lần sau dù có lên đỉnh Tàn Viên mà tìm kiếm cũng không chắc thấy lại được đảo tiên. - Nhật Duật đang nghĩ thâm trong lòng thì nghe ông lão cất tiếng.

- Đã đến nơi rồi, mấy đứa nhóc nhà ngươi chịu khổ tí vậy.

Chưa nghe hết câu thì Nhật Duật đã thấy huyết Phong Trì bị điểm trúng. Ở bên cạnh chàng cũng có tiếng Vi Mai ngã gục xuống sàn thuyền.

- Các ngươi ở lại ngoan nhé, ta đi có việc tí. - Lão Đầu Từ vừa nói vừa nhảy ra khỏi thuyền, chốc lát đã biến mất dạng sau làn sương.

* * * * *

* Chú thích:

- (1) Phế: tức là phổi theo tên gọi của Đông y.

- (2) Đẳng vân: có nghĩa là lướt đi trên mây.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triệu Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Tứ Bất Tử Hội

Vàng Thái Dương rót những tia nắng óng ả, vàng thắm như mặt lên cái mái ngói hình vây cá, khiến cho một tầng đồ càng trở nên nổi bật rực rỡ. Ánh nắng từ trên đỉnh tràn xuống, lan ra toàn bộ mái điện, rồi bị chặn lại một cách phù phàng bởi mảng sương trắng xóa phủ giăng trên trên khoảng sân phía dưới.

Trước cửa điện Chính Cung trên đảo thánh Tàn Viên bất kể tiết trời mưa nắng ra sao, lúc nào cũng được phủ kín bởi một màn mờ ảo như thế. Lão Đầu Từ bước vào cái sân ngập tràn sương trắng mà lòng vẫn canh cánh thắc mắc “Tại sao đức thánh Tàn lại triệu tập Tứ Bất Từ khẩn trương như vậy? Ất hẳn có sự gì trọng đại vừa xảy ra”.

Ông lão ngẩng đầu nhìn lên, ở chính giữa sân lơ lửng hiện ra bốn trụ đá cao để đến chục trượng. Trên đỉnh ba trên bốn trụ đều thấp thoáng có bóng người ngồi. Lão Đầu Từ cười khà, cất giọng nói lớn:

- Xin lỗi các vị, tôi đến trễ.

Ông nói xong liền nhảy lên đỉnh trụ đá còn trống duy nhất. Ở phía trên này sương mù không ngập tới, chỉ có bầu trời xanh ngắt phủ đầy nắng vàng hóp cùng cái mái ngói đỏ tươi và các đám mây nhỏ lơ lửng tạo ra một quang cảnh thần tiên.

- Lão Đạo sao lần nào ông cũng đến muộn thế? - Giọng trẻ con tinh nghịch, nghe vang và trong như tiếng chuông đồng cất lên.

Lão Đầu Từ cười hề hề, đáp:

- Đồng Thiên Vương trách oan tôi rồi. Tại thân già này hay thích đi ngao du khắp chốn, thành ra lần nào nhận được tin hội họp đều quay về chậm hơn một chút.

- Lão Đạo, ông đã sống cả nghìn năm rồi mà vẫn còn tính ham vui. Rốt cục tu Phật không xong, theo Đạo chả đến. - Người vừa lên tiếng ngồi trên trụ đá phía Đông là một nhà sư. Nhà sư mặc áo nâu sồng, chân đi giày cỏ, trang phục cực kỳ đơn sơ. Thế nhưng khuôn mặt to lớn và đặc biệt ánh mắt đầy sự nghiêm khắc khiến nhà sư toát ra một vẻ oai hùng kỳ lạ.

Nghe nhà sư lên tiếng, Lão Đầu Từ vừa cười vừa đáp:

- Tôi chỉ thích ngao du thiên hạ, không muốn thành Phật cũng chẳng muốn là Tiên. Tuy kiêm tu cả hai đường Phật, Đạo đều không đến nơi đến chốn nhưng cũng vẫn còn hơn lão sư già, chỉ vì tính cố chấp mà Phật pháp cao siêu vẫn không thể nhập Niết Bàn. Đứng là Không Tăng, quanh đi quẩn lại vẫn là Không.

Nhà sư nghe thế thì cười ruồi, nói:

- Bàn tăng tu luyện mới hơn được trăm năm tuy chưa có thành tựu gì nhưng cũng kể như xếp ngang hàng với lão Đạo đạo hạnh trải hàng ngàn năm.

- Các vị... - Người ngồi trên trụ chính Bắc lên tiếng cất ngang màn đầu khẩu. Chỉ thấy đây là một ông già râu tóc bạc phơ, quần áo mặc trên người trắng toát. Ông già thân thể rõ nét nhưng khi nhìn trực diện lại như hòa lẫn vào quang cảnh đằng sau. Ông già áo trắng vừa lên tiếng, mọi người liền im lặng chú ý lắng nghe. - Hôm nay Tứ Bất Từ chúng ta tụ họp là có chuyện quan trọng, xin các vị bớt chút thời gian bàn việc chính đã.

- Theo lệ cứ mười năm chúng ta mới họp một lần. Cuộc họp trước cách nay có hai năm. Lần này đức thánh Tàn cho triệu tập chúng tôi vội vàng như vậy, hẳn là phải có sự việc vô cùng hệ trọng xảy ra. - Nhà sư lo lắng nói.

Ông già áo trắng, tức chính là đức thánh Tàn Viên thờ dài, đáp:

- Thưa các vị, Tứ Bất Từ chúng ta đại diện cho toàn bộ thần tiên phương Nam cai quản vùng đất này về mặt tâm linh. Hiện tại tình hình phương Nam đang rất hỗn loạn. Không hiểu sao trong vòng một năm nay, yêu quái đột nhiên nổi lên hoành hành khắp chốn. Chúng ngày càng táo tợn và hung hăng. Thậm chí mấy tháng gần đây, yêu quái còn đánh đuổi cả thổ địa, hà bá, thành hoàng ở nhiều nơi để chiếm địa bàn, ngang nhiên tác quái.

Giọng trẻ con cất lên lạnh lót:

- Lại thế, yêu quái dù có hung tợn đến đâu nhưng từ trước đến nay chỉ hoạt động trên một khu vực nhất định. Thổ địa, hà bá, thành hoàng trên đất này đều có từ thời Thượng Cổ. Tuy các vị ấy chỉ là hạ đẳng thần nhưng tu luyện không yếu, sao lần này lại đồng loạt bị yêu quái đuổi đánh là thế nào? Việc này đúng là không bình thường.

- Tôi đến đây qua đường ngã ba Trung Hà, cũng chứng kiến thổ địa và hà bá ở đó đã bị đuổi đi. Con lộn tinh và cá tinh chiếm đóng địa bàn, tự xưng làm thổ địa, hà bá, lừa người vào

đánh chén. Ngã ba Bạch Hạc là chốn linh thiêng chưa thấy gì, nhưng việc đã xảy ra ở ngã ba Trung Hà thì có thể lây lan đến ngã ba Bạch Hạc bất cứ lúc nào. - Lão Đầu Từ suy tư nói, khác hẳn cái vẻ tung tung thường thấy.

- Các vị, sự việc lần này ta đã suy nghĩ nhiều rồi, rất có thể là do ảnh hưởng của Thần Chiến lần thứ mười tám. – Đức thánh Tản nói với giọng nghiêm trọng.

- Thần Chiến thứ mười tám ư? - Cả ba vị còn lại kêu lên lo lắng.

- Đúng vậy, thời gian gần đây Thần Chiến liên tục có chuyển biến, gây xáo trộn lớn đến sự cân bằng của cả sáu cõi Luân Hồi.

Nhà sư nghe vậy thì vội vàng hỏi:

- Thần Chiến là cuộc chiến dai dẳng hàng vạn năm giữa Cõi Trời và Cõi Tu La. Mười bảy Thần Chiến trước đây đều gây ảnh hưởng nặng nề lên các cõi. Thần Chiến thứ mười tám này chắc không phải ngoại lệ. Thưa đức thánh, người có tin tức gì mới về Thần Chiến sao?

- Chư Thiên(1) trên Cõi Trời bất ngờ thất bại liên tiếp. Thành Tây Thượng Thiên đã chính thức thất thủ, còn Bắc Thượng Thiên thì bị quân Tu La(2) vây hãm gắt gao. – Đức thánh Tản vừa dứt lời, ba vị còn lại đều tỏ ra vô cùng kinh hãi.

Chúng ta nên biết thế gian có sáu cõi là Cõi Trời, Cõi Tu La, Cõi Người, Cõi Quỷ, Cõi Súc Sinh và Cõi Địa Ngục. Sáu cõi này còn được gọi dưới cái tên Lục Đạo Luân Hồi. Tại sao lại gọi là Lục Đạo Luân Hồi, gọi như vậy là vì chúng sinh trong sáu cõi bất kể là Chư Thiên, Tu La, người, quỷ hay súc sinh đều có sinh có diệt. Chúng sinh kiếp này ở cõi này, dựa vào tu hành và chứng quả, kiếp sau sẽ được đầu thai vào cõi khác. Những kẻ tàn ác thì bị đẩy xuống Địa Ngục để chịu phạt chứ không được đầu thai.

Các vị Phật thì ở Cõi Phật tồn tại độc lập và không nhập vào Lục Đạo Luân Hồi. Vì thế Phật Giáo vẫn luôn coi mình là con đường sáng duy nhất để thực sự giải thoát còn Đạo Giáo chỉ là đường đi nửa chừng, giúp người ta lên Cõi Trời nhưng vẫn phải nhập vào Luân Hồi. Đạo Giáo thì lại cho rằng Phật Giáo hoàn toàn đứng ngoài Luân Hồi, thực tế là chịu kiếp vô vi không dứt là con đường không đúng. Còn Đạo Giáo sau khi tu luyện sẽ được đầu thai vào Cõi Trời. Một khi đã là Chư Thiên trên Cõi Trời thì vạn vạn kiếp sau sẽ luôn là Chư Thiên, hưởng cuộc sống sung sướng vĩnh viễn. Vì thế Đạo Giáo mới là con đường chân chính để theo đuổi. Đạo, Phật không ai chịu ai, tranh luận ngăn đời không dứt.

Trong sáu cõi Luân Hồi thì Cõi Trời được xem là hùng mạnh nhất. Tại Cõi Trời, khu vực trung tâm được gọi là Ngọc Hoàng Ngự, chính là nơi ở của Ngọc Hoàng Thiên Đế, vị vua đứng đầu toàn bộ thần tiên. Xung quanh Ngọc Hoàng Ngự là vùng Tam Viên, cũng là chốn dung thân của rất nhiều thần tiên quan trọng trên Cõi Trời. Và để bảo vệ Ngọc Hoàng Ngự cũng như cả vùng Tam Viên, Chư Thiên cho đặt bốn thành lớn là thành Bắc Thượng Thiên, Nam Thượng Thiên, Đông Thượng Thiên và Tây Thượng Thiên. Khu vực đặt bốn thành này được gọi là Nhị Thập Bát Tú vì mỗi nơi đều có bảy vị tinh tú trấn thủ xung quanh.

Và từ xưa đến nay, bốn thành Thượng Thiên luôn được coi là thành trì bất khả xâm phạm của Cõi Trời. Bên ngoài vùng Nhị Thập Bát Tú lại có hàng nghìn thành trì lớn nhỏ khác nhau, tạo nên vùng Thiên Cương Địa Sát là khu vực rìa của Cõi Trời. Tu La và Chư Thiên qua hàng vạn năm tồn tại đã xảy ra hàng nghìn cuộc chiến lớn nhỏ. Các cuộc chiến lớn và có ảnh hưởng lên toàn bộ sáu cõi thì được gọi là Thần Chiến. Tuy nhiên từ trước đến nay, ngay cả đối với các Thần Chiến dữ dội nhất, quân Tu La cũng hiếm khi chiếm được các thành trì vùng Thiên Cương Địa Sát chứ chưa bao giờ hạ gục nổi một thành Thượng Thiên nào. Vì thế, khi nghe đức thánh Tản nói thành Tây Thượng Thiên đã bị hạ, Bắc Thượng Thiên thì bị bao vây, cả ba vị còn lại đều cảm thấy ngạc nhiên không thốt nên lời.

- Không thể thế được, quân Tu La tuy hung hăng, thiện chiến nhưng từ trước đến nay Thần Chiến luôn cân bằng. Từ khi tôi đắc đạo tới nay chưa bao giờ nghe nói Tu La có thể vượt qua được vùng Thiên Cương Địa Sát. Cách đây hơn một năm tôi còn nhận được thông tin quân Tu La đánh mãi không chiếm nổi chục thành ở vùng này. Tại sao chỉ trong thời gian ngắn mà chiến sự đã biến đổi nhanh chóng vậy? - Lão Đầu Từ cau mày, hỏi.

Đức thánh Tản nghe vậy thì thờ dãi, đáp:

- Nguyên nhân Chư Thiên liên tục thất bại thì ta không rõ. Có thể Tu La tìm ra được cách thức gì đó hoặc trong nội bộ Chư Thiên có vấn đề để Tu La tận dụng được.

- Nếu Tu La chiếm được Cõi Trời, thì kết quả... sẽ như thế nào đây? - Giọng trẻ con sợ hãi kêu lên.

Đức thánh lắc đầu, đáp:

- Thị trật tự của toàn bộ sáu cõi Luân Hồi sẽ bị đảo lộn. Tuy nhiên chưa cần tới mức đấy, ngay bây giờ đây khi cuộc chiến giữa Chư Thiên và Tu La vào hồi căng thẳng đã gây ảnh hưởng lớn tới toàn bộ sáu cõi rồi.

Lão Đầu Từ nghe thế thì gật đầu:

- Đức thánh nói phải lắm, khi Chư Thiên và Tu La bận đánh nhau sống chết thì cả Cõi Quỷ lẫn Cõi Người đều bị bỏ mặc kệ không ai quản lý. Tại Cõi Người, bọn yêu ma bắt đầu trỗi dậy làm loạn. Còn tại Cõi Quỷ, lũ khát máu lúc nào cũng nhăm nhe tìm cơ hội mò lên Cõi Người để phá phách. Thần Chiến càng kéo dài thì sự hỗn loạn trong sáu cõi càng thêm mạnh mẽ.

Nghe Lão Đầu Từ nói, cả ba vị không ai bảo ai cùng đồng loạt thờ dãi. Tại sáu cõi Luân Hồi, ngoài Địa Ngục hoàn toàn tách biệt so với các cõi khác, đóng vai trò là nơi trừng phạt chúng sinh tạo nghiệp ác và luân chuyển linh hồn kẻ đã chết, năm cõi còn lại có mối tương quan phụ thuộc, cai quản và tranh đấu lẫn nhau. Cõi Súc Sinh bị Cõi Người chăn dắt, Cõi Người lại chịu sự quản lý của Cõi Trời, Cõi Tu La thì ra lệnh được cho Cõi Quỷ. Tu La với quỷ cũng có ảnh hưởng như Chư Thiên với người vậy. Do vậy cuộc chiến giữa Chư Thiên và Tu La nếu kéo dài và khốc liệt, ngay lập tức sẽ ảnh hưởng rõ rệt lên các cõi còn lại của Lục Đạo.

- Ta còn nhận được một tin quan trọng là đức Long Đế đã dẫn quân Bát Hải lên Cõi Trời cứu nguy. Và trước khi đi, người đã cho truyền Guom Ròng xuống phương Nam. - Đức thánh vuốt chòm râu bạc, trầm ngâm nói.

- Guom Ròng được truyền xuống phương Nam rồi sao? - Ba vị còn lại thêm một phen sững sờ.

- Mỗi lần Guom Ròng xuất hiện là y như rằng sắp có biến cố lớn xảy ra. - Nhà sư thờ dãi, khuôn mặt nghiêm nghị đã bắt đầu hằn lên các nếp lo âu.

- Đúng thế, đức Long Đế hiện giờ chính là Bồ Ròng Lạc Long Quân, thủy tổ của đất phương Nam. Người lúc nào cũng lo lắng, quan tâm cho con cháu mình. Vì thế mỗi lần đoán trước phương Nam sắp xảy ra kiếp nạn, Bồ Ròng liền cho truyền Guom Ròng xuống để giúp con cháu vượt qua cơn sóng gió bão tố.

- Thưa đức thánh, ngài có thông tin gì về địa điểm cụ thể hạ phạm của Guom Ròng không?

- Chưa có thông tin gì! - Đức thánh lắc đầu, đoạn lại nói. - Chúng ta từ trước đến nay tuy khước từ bổng lộc và chức tước của Cõi Trời, tự mình cai quản phương Nam nhưng khi Cõi Trời lâm nguy thì ảnh hưởng đến phương Nam không phải là nhỏ. Việc lần này chúng ta không thể hỗ trợ Cõi Trời còn Chư Thiên cũng không đủ người để quân đến phương Nam nữa. Chúng ta phải tự mình giải quyết những rắc rối trên đất này. Các vị có cao kiến gì xin mời đưa ra.

- Tôi nghĩ chúng ta nên phân ra để dẹp yên tình hình các nơi, tránh để yêu quái ngày càng lộng hành. - Lão Đầu Từ nói.

- Lão Đạo ít khi nói gì có lý, có điều lần này hẳn tăng hoàn toàn đồng ý với ông ta. - Nhà sư cất lời.

Ngay sau đó giọng trẻ con lạnh lẽo cất lên:

- Thừa đức thánh, ngài đã sớm có bố trí cả rồi đúng không? Ngài cứ nêu ra đi bọn tôi sẽ chấp hành. Tứ Bất Tử về hình thức là ngang hàng với nhau nhưng chúng tôi luôn theo chỉ đạo của ngài.

Lão Đầu Tử và nhà sư đều gật gù, hướng về phía đức thánh. Chủ nhân núi Tần trầm ngâm một lúc rồi cất lời.

- Các vị, như đã biết phương Nam có bốn vùng đất vô cùng quan trọng, tụ tập linh khí của đất trời được đặt tên theo các bộ phận trên thân thể loài rồng bao gồm Đầu Rồng, Tim Rồng, Ngọc Rồng và Đuôi Rồng. Đầu Rồng nằm ở phía Bắc chính là ngọn Tiên Tây Lung tập trung linh khí toàn bộ núi rừng. Ngọc Rồng ở phía Đông là kinh đô Thăng Long nơi sông ngòi tụ hội. Đuôi Rồng ở phía Nam nằm tận cùng dãy Trường Sơn, tọa lạc trong kinh đô Đồ Bàn của người Chăm. Cuối cùng là Tim Rồng, nơi linh thiêng nhất của phương Nam, chính là ngọn Tần Viên này đây. Bốn vùng đất này có các long mạch(3) cung cấp khí thiêng cho phương Nam, nuôi dưỡng thánh thần, bảo vệ cư dân, là các pháo đài quan trọng chống lại yêu ma quỷ quái. Dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra, chỉ cần giữ vững long mạch tại bốn vùng đất là phương Nam sẽ trường tồn. Tim Rồng là nơi quan trọng nhất nên ta phải định cư ở đây, trấn giữ hàng nghìn năm trời, hiện tại lại càng cần bảo vệ nghiêm ngặt. Còn lại ba nơi là Đầu, Ngọc và Đuôi, các vị phân chia nhau cùng coi sóc.

Đức thánh vừa dứt lời, Lão Đầu Tử đã cười khà khà, nói:

- Đầu Rồng nằm trên đỉnh Tiên Tây Lung vùng Tây Bắc. Mấy trăm năm gần đây các thầy phép dân tộc có lập một phủ tên là Cao Sơn trấn giữ vùng ấy. Tôi có chút ít cơ duyên với Cao Sơn, Đầu Rồng xin giao cho tôi đi.

- Vậy nhờ lão Đạo cất công lên Tây Bắc một phen. - Đức thánh gật đầu đồng ý.

- Thành Thăng Long là nơi tôi ở hàng chục năm, cố nhân tại đây không ít. Vùng Ngọc Rồng xin để lại cho Không Tăng này. – Nhà sư lên tiếng.

- Hi hi, hai lão này xí phần nhanh quá. Còn lại Đuôi Rồng, Đồng Sóc tôi đành nhận nốt.

Đức thánh Tần vuốt chòm râu bạc ra vẻ hài lòng:

- Được, có các vị trấn giữ ba vùng đất còn lại thì dù tương lai có xảy ra chuyện gì cũng không quá đáng lo. Lần họp này kết thúc tại đây, các vị mau lên đường càng sớm càng tốt. Có vấn đề gì Tứ Bất Tử chúng ta sẽ liên lạc theo cách thức thường dùng.

Đức thánh vừa dứt lời, trời đột nhiên chuyển mây đen, sấm chớp ầm ầm kéo tới tạo thành cơn dông lớn. Nhìn thấy sắc trời mù mịt, đức thánh Tần tái mặt giật dũ, quát:

- Kẻ nào to gan dám xâm phạm bầy sấm sét của ta!

Sấm chớp rạch nẻi nhòang mấy đường trên nền trời đã chuyển ra màu xám tro. Rồi nghe đùng một tiếng, tia sét như mũi tên không lồ xuyên nát nền trời u ám, nhằm thẳng hướng hậu điện của đạo thánh mà đánh tới. Khi tia sét bay qua đầu, Tứ Bất Tử với tài phép cao siêu vẫn cảm nhận được luồng nóng bỏng và cái uy doanh tột cùng của trời đất. Một tiếng nổ lớn vang lên, cát bụi bay mù mịt, đạo thánh rung lên bần bật như gặp phải trận động đất.

* * * * *

* Chú thích:

(1) Chư Thiên: tức là các thần tiên trên Cõi Trời.

(2) Tu La: tức là các ác thần, có sức mạnh, có phép thuật nhưng luôn đối chọi với các Chư Thiên.

(3) Long mạch: là địa điểm tụ tập tinh hoa và khí lành của cả một khu vực rộng lớn. Người xưa tin khi xây mộ, dựng nhà hoặc thành trì, kinh đô đúng long mạch thì sẽ thu hút được khí tốt, có thể làm thịnh vượng cho cả dòng họ hoặc quốc gia.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triệu Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Bầy sấm sét

Nhật Duật cả người cứng đờ nằm trên sàn thuyền. Sau khi đã cố thử nhiều lần nhưng không thể cử động dù chỉ một ngón tay, Duật đành bỏ cuộc. Chàng vừa nằm vừa nghĩ vẩn vơ. Chàng nghĩ rằng tuy bị Lão Đầu Tử điểm huyết nhưng may mắn là không bị ngắt đi. Và hẳn ông lão phải có việc rất quan trọng, nên mới làm thế với chàng và Mai. Dù sao ông lão đã bỏ bao công sức cứu hai người thì cần gì phải bày mưu tính kế hãm hại.

Nghĩ thế Chiêu Văn Vương cảm thấy thanh thản, tiếp tục nằm im lặng trong thuyền mặc thời gian trôi qua. Nằm không một lúc cũng chán, tay chân lại không thể cử động được, Nhật Duật liền thử sử dụng phép Nghịch Chuyển Khí.

Chiêu Văn Vương vận công, theo đúng những gì Lão Đầu Tử truyền dạy, cố gắng điều khiển luồng khí chạy từ phế về Đan Điền. Chàng luyện đi luyện lại một lúc, thấy tinh thần trở nên sáng khoái, nổi đau nhức ở phế cũng bớt đi nhiều. Luyện thêm một hồi là khí độc trong phế đã cạn hẳn. Duật hết việc để làm, đang nằm buồn chán bỗng nảy ra ý tưởng hay ho liền thử thực hiện. Ý tưởng này không có gì đặc biệt, chính là phép điều khí thông thường đưa khí có sẵn trong Đan Điền truyền đến các bộ phận khác nhau trong cơ thể, nhưng sau đó không phát tiết ra ngoài bằng các chiêu thức võ công, mà lại hút trở về Đan Điền theo phép Nghịch Chuyển Khí. Luồng khí cứ chạy qua chạy lại trong cơ thể Nhật Duật, nó không làm tăng công lực mà cũng chẳng phát được ra chiêu thức, rốt cục chỉ là phương tiện để chàng thực hành Nghịch Chuyển Khí trong lúc rỗi rãi.

Tuy nhiên khi luồng khí được điều đến huyết Phong Tri rồi rút về Đan Điền, Nhật Duật thấy có sự lạ xảy ra. Số là huyết Phong Tri của Duật là nơi bị Lão Đầu Tử điểm huyết. Phương pháp của Lão Đầu Tử không có gì đặc biệt nhưng nội công lại cực kỳ hùng hậu. Vì thế luồng khí lão thần tiên đưa vào trong người Nhật Duật đọng lại tại huyết Phong Tri như một cái nút sắt bị chặt, khiến khí trong người chàng hề đi đến đâu là tắc nghẽn, làm cho toàn bộ cơ thể không cử động được. Tuy nhiên khi Duật nghịch linh tính, đưa khí vào huyết này rồi lại dùng Nghịch Chuyển Khí hút ra thì chàng thấy cái nút sắt bị lỏng ra một chút.

Chiêu Văn Vương vội vàng tỉnh tâm, đưa khí vào lại huyết Phong Tri rồi tiếp tục hút. Lần này, chàng cảm nhận rõ ràng khí của Lão Đầu Tử bé tại huyết Phong Tri cũng bị hút theo khí của chàng chạy về Đan Điền. Nhật Duật vui mừng khôn xiết, tập trung tinh thần đưa khí liên miên về Phong Tri rồi hút quay lại Đan Điền. Chỉ chốc lát sau, huyết Phong Tri được khai

thông. Duật rũ tay, rũ chân rồi đứng dậy, lòng cảm thấy phơi phới. Chẳng thật không ngờ Nghịch Chuyển Khí còn có công dụng giải huyết đạo thật lợi hại.

Nhật Duật cúi xuống xem xét Vi Mai, thấy nàng vẫn hôn mê bất tỉnh. Bình thường khi bị điểm vào huyết Phong Trì thì bất kỳ người nào cũng bị hôn mê. Nhưng khi bị Lão Đầu Từ điểm huyết, Nhật Duật chỉ bất động ngã xuống. Chẳng suy nghĩ rồi đoán rằng nguyên nhân chắc là do phương pháp Nghịch Chuyển Khí mới luyện tập đã tự động bảo vệ mình.

Nhật Duật loay hoay xem xét hồi lâu mà không có cách gì giải huyết đạo được cho Mai. Chẳng đành bỏ cuộc, ngồi xuống khoang thuyền ngắm nàng ngủ. Ngồi được một lúc thấy tù chân, Duật đánh liều trèo ra khỏi mạn thuyền đi thăm thú xung quanh.

Đảo thánh sương phủ giăng giăng, cây cối xanh tươi rậm rạp, thời tiết vô cùng mát mẻ. Chiêu Văn Vương đặt bước lên đảo, lòng ngỡ ngàng biết mình đang lạc vào cõi tiên. Tai nghe gió thổi rừng tre xào xạc như tiếng sáo của lũ trẻ chăn trâu, mắt nhìn mây đậu lác đác dưới chân, lòng chàng chợt thấy lâng lâng vui sướng. Duật thoắt thân đi dạo vào trong khu rừng cây một hồi, bỗng gặp con đường nhỏ ngoằn ngoèo dẫn lên trên cao. Chàng nổi tính hiếu kỳ liền cất bước theo đường mà đi, lòng khắp khối không biết lộ trình sẽ dẫn đến động tiên nào.

Đi được một lúc, con đường dẫn lên một sân gạch rộng. Chắn trước sân gạch là căn nhà ba gian mái cong vẩy cá. Nhà xây giản dị, không lầu gác cao sang mà chỉ có cột đá để trơn. Đôi cánh cửa gỗ của căn nhà mở rộng nhưng trông vững chãi và uy nghiêm lạ kỳ. Nhật Duật không nén nổi tò mò liền vượt qua sân gạch, bước qua cửa gỗ tiến vào phía trong.

Trong nhà không gian mờ mờ, tĩnh lặng. Nhìn bề ngoài quả thật không thể ngờ bên trong rộng rãi đến vậy. Chiêu Văn Vương cứ thế bước tới, lát sau trước mặt chàng xuất hiện chiếc giềng trời khổng lồ. Giữa giềng trời đặt một chiếc bàn đá khắc hình âm dương. Trên bàn đá được chiếu sáng bởi ánh nắng dịu nhẹ có nàng thiếu nữ đang nằm say ngủ.

“Không hiểu tiên nữ nào đây”, Nhật Duật thầm nhủ trong bụng. Nghĩ đến tiên nữ lòng tò mò của Chiêu Văn Vương trỗi dậy, chàng liền bước về phía bàn đá. Khi nhìn rõ mặt tiên nữ, Nhật Duật chợt thấy sững sờ. Nàng không phải ai xa lạ mà chính là người Duật cùng Mai vất vả tìm kiếm bấy lâu nay.

- Bạc Nương, sao em lại ở đây? - Nhật Duật vội vàng trèo lên bàn đá đỡ Bạc Nương dậy.

Đột nhiên có tiếng sấm xì xèo nổi lên, xung quanh bàn đá chợt xuất hiện bảy luồng ánh sáng màu sắc khác nhau. Các luồng ánh sáng nổi tia sét rồi quay như chong chóng tạo thành bức tường chói chang bao vây Nhật Duật và Bạc Nương vào giữa. Duật biết mình đã lọt vào bẫy phép, chàng lặng im quan sát để tìm cách giải quyết. Sau một hồi suy tính, Chiêu Văn Vương quyết định vận công, giờ chuông đánh về phía bức tường ánh sáng.

Chỉ nghe “đùng” một tiếng, Nhật Duật bị hất lại vào giữa bàn đá, tay áo cháy xém. Các luồng ánh sáng phát ra các tiếng xì xèo còn âm ỉ hơn lúc trước. Rồi bọn ánh sáng quay càng lúc càng nhanh, chẳng mấy chốc đã biến thành bức vách kín như bưng và tràn đầy nguy hiểm. Bức vách từ từ khép lại như muốn dồn hai kẻ tù nhân vào con đường chết.

Nhật Duật toát mồ hôi. Cái bẫy chết người giờ đã được khởi động, nếu không mau chóng tìm ra phương pháp thì cả chàng và Bạc Nương sẽ bị nó nướng chín. Nhật Duật đột nhiên nảy ra một ý. Tuy chàng biết là có phần liều mạng nhưng sự việc đã đến nước này, chần chừ hơn nữa thì chỉ có nước chết cháy mà thôi. Nghĩ đến đây, Nhật Duật quyết định nhảy lên, tung chuông đánh về phía tường sét. Khi lòng bàn tay vừa chạm vào bức tường, chàng liền dùng Nghịch Chuyển Khí hút thẳng các tia sét vào trong Đan Điền. Bức tường chói lóa thối không thu hẹp lại và mờ đi đôi chút.

Các tia sét nhập vào Đan Điền gây ra cảm giác nóng rất rất khó chịu. Tuy nhiên thấy bức tường có hiện tượng mờ dần, Nhật Duật liền cắn răng, giờ tay còn lại lên đánh thẳng về phía trước. Trong giây lát, cả hai chuông của chàng đều dính chặt vào một màn chói lóa. Trải qua thời gian độ tàn nửa nén hương, tường sét suy yếu dần, Duật mừng thầm gia tăng lực hút, lòng cảm thấy vui mừng khôn xiết vì sắp giải thoát được cho bản thân và Bạc Nương khỏi chiếc bẫy hung hiểm. Đúng khi tường sét sắp tắt hẳn thì đột nhiên có tiếng rống gầm, bảy luồng ánh sáng tạo ra tường sét chợt dừng hẳn lại, phóng vút lên cao nhập thành một quả cầu chói lóa phía trên đầu Nhật Duật và Bạc Nương.

Nhật Duật trông thấy quả cầu thì biết tình thế không ổn. Chàng vội thu chuông lại, cúi xuống bế Bạc Nương rồi đề khí, dậm chân, nhảy ra khỏi bàn đá. Tuy nhiên, khi chân Duật vừa rời mặt bàn được một chút, chàng đột nhiên thấy Đan Điền đau nhói. Khí trong người Nhật Duật chạy loạn, chàng ngã ngồi xuống bàn. Cùng lúc ấy trên đầu chỗ giềng trời, mây đen sấm chớp kéo đến ầm ầm, ken đặc cả lại. Một tiếng “đùng” lớn vang lên, tia sét khổng lồ như con rồng điện xé nát không gian, nhằm thẳng bàn đá mà đánh tới.

Nhật Duật thấy trước mắt chói lóa những sấm và sét. Tiếng “đi đùng” trong tai chàng vang lên từng hồi, từng hồi không dứt.

* * * * *

Tứ Bất Từ lao nhanh về hướng hậu điện. Khi bốn vị bước vào phía trong chỉ thấy mù mịt khói bụi.

- Hướng này! - Thánh Tản nói lớn rồi lướt như bay tới trước, ba vị kia vội vã chạy theo.

Hậu điện tuy rộng nhưng chỉ có thẳng một lối, bốn vị chạy một lúc ra đến khoảng giềng trời ở chính giữa. Tại đây một cảnh tượng kỳ quái xảy ra. Gạch đỏ ngói rơi, lửa cháy cửa gỗ, khói đen mịt mù. Chính giữa giềng trời, trên chiếc bàn đá có một thiếu nữ đang nằm, tóc tai xơ xụi. Ngay phía trên thiếu nữ là khối cầu sét khổng lồ lơ lửng giữa không trung, giam giữ một người thanh niên ở bên trong. Các tia sét trong khối cầu xoẹt qua xoẹt lại, tấn công người thanh niên liên miên không dứt. Người thanh niên quần áo, râu tóc cháy xém, cắn răng chịu đựng từng đợt roi điện tra tấn.

- Gã này là ai? Sao lại vào được đến hậu điện của đảo thánh mà không bị phát hiện?

Lão Đầu Từ nhìn kỹ tay thanh niên, thở ra một hơi nói:

- Người này tên là Trần Nhật Duật, nếu tôi không lầm thì là vương gia của triều đình. Còn gã vào được đến đây là do lỗi của tôi.

Nghe vậy ba vị còn lại liền quay sang nhìn Lão Đầu Từ chờ giải thích.

- Tôi đi ngang qua ngã ba Trung Hà thấy gã và một cô gái bị bọn yêu quái bao vây. Sau đó tôi lại thấy gã dùng Tống Thiết Phật Châu nên mới đoán, người thanh niên này nếu không phải là tôn thất lưu lạc của nhà Lý thì cũng là vương gia thế tử của nhà Trần. Vì thế tuy đang vội gấp lên núi Tản Viên dự họp, tôi vẫn cố cứu hai người bọn họ. Thời gian họp lại gần kề nên tôi đành mang gã này và cô gái theo cùng lên đảo thánh. Lúc này, tôi đã điểm huyết hai người bọn họ, bỏ lại trong thuyền lá. Không hiểu sao Nhật Duật tự giải huyết được, đi lung tung rồi gây ra sự việc.

- Gã có Tống Thiết Phật Châu sao? - Không Tăng cất tiếng hỏi, giọng đầy quan tâm.

- Phải, lúc nào gã cũng mang theo mình. Trông thấy Tống Thiết Phật Châu tôi nghĩ gã chắc có liên quan đến lão sư già nhà ông. Không thì tôi cũng chẳng vác gã theo đến đây làm gì.

Không Tăng nhìn quanh, phát hiện ra vòng tràng hạt đen nằm lăn lóc trên sàn nhà. Từ tràng hạt còn bốc ra làn khói mỏng do vừa bị tia sét đánh vào. Không Tăng làm rầm đọc chú, tràng hạt dưới đất tự động bay lên chui vào trong tay áo ông.

- Hừ, mịa mai thật. Tống Thiết Phật Châu ta làm ra tặng cho thái tử nhà Lý, không ngờ cuối cùng lại cứu mạng vương gia nhà Trần.

Không Tăng nói xong quay sang phía đức thánh Tản.

- Nhà Phật coi trọng nhất là chữ “duyên”. Nay Tổng Thiết Phật Châu đã cứu mạng cho thanh niên này thì tôi cũng không thể ngó lơ. Thưa đức thánh, ngài có cách gì thu hồi lại bầy sét không? Để một hồi nữa tôi sợ tay vương gia kia biến thành than mất.

- Cho đáng đời gã. - Đức thánh Tản nói thế nhưng vẫn tung mình bay về phía quả cầu sáng chói. Khi gần đến nơi, ông giăng tay ra đánh mạnh một chưởng.

Chỉ nghe các tiếng xì xèo vang lên giữa không trung, cầu sét dần dần bị hút hết vào trong tay áo của đức thánh Tản. Nhật Duật thoát khỏi bầy sét rơi xuống, Lão Đầu Từ nhanh nhẹn thò tay ra đỡ lấy chàng. Đức thánh cũng đã hạ thân xuống, quanh nơi ông đặt chân tia sét phóng ra rồi bị hấp thu luôn vào nền đất.

- Địa triệt Lôi. Đứng là bầy sấm sét này chỉ có Sơn Tinh mới nhẹ nhàng hóa giải được. - Không Tăng nói, đoạn lại quay qua Lão Đầu Từ hỏi:

- Gã có sao không?

Lão Đầu Từ cau mày, đáp:

- Từ khi nào mà lão sư giả nhà ông quan tâm đến người của họ Trần như vậy? Xem ra mặt trời sắp mọc đằng Tây rồi. Gã thanh niên này được Tổng Thiết Phật Châu đỡ cho một phần sấm sét nên không bị cháy xém thân thể. Nhưng gã vẫn bị quả cầu sét tra tấn một hồi, kỳ kinh bát mạch sắp vỡ nát rồi. Hy vọng cứu được là hết sức nhỏ nhoi.

Tuy nói vậy nhưng Lão Đầu Từ vẫn thò tay vào trong ngực áo lôi ra bọc kim đan Từ Chu Sa. Ông lão đổ hết đồng kim đan ra đất rồi ngồi xếp bằng xuống nhắm mắt vận công. Chỉ sau chưa đầy một khắc, đám kim đan rung lên bần bật rồi từ từ bay lên. Kim đan bay ngang trước mặt Lão Đầu Từ rồi xoáy tròn, càng lúc càng nhanh. Hạt to vỡ nát thành hạt nhỏ, hạt nhỏ vỡ nát thành bụi, bụi lại hóa ra thành nước. Chỉ trong chớp lát, cả bọc kim đan đã hóa nhuyễn thành dòng chất lỏng rồi tụ lại biến thành quả cầu tím lơ lửng trước mặt Lão Đầu Từ.

- Hầy - Lão Đầu Từ hô lớn đoạn vung tay điều khiển quả cầu tím.

Quả cầu bay lượn vòng vòng trên cao rồi bất ngờ chui tọt vào mồm Nhật Duật. Cả người Chiêu Văn Vương rung bần bật, tia lửa điện đột ngột xuất hiện bao phủ xung quanh chàng. Lão Đầu Từ dựng Duật dậy, hai chưởng đánh thẳng vào lưng. Tia điện lại bắn ra tung tóe.

- Thưa đức thánh, cảm phiền người cho tôi mượn hậu điện vài canh giờ.

- Hy vọng ông cứu được gã. - Đức thánh Tản nói rồi dời đi, Đồng Sóc thấy vậy liền vội vã chạy theo sau. Không Tăng cũng dợm bước đi theo bọn họ nhưng trước khi đi ông quay đầu, nói với lại một câu:

- Nếu gã này còn sống, phiền lão Đạo nhân dẫn về chùa Báo Thiên tại Thăng Long có Không Tăng muốn gặp.

Rồi không chờ Lão Đầu Từ đáp lời, Không Tăng quay đầu đi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triệu Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Người sấm sét

Nhật Duật chìm đắm trong cơn lốc sấm sét chói lòa. Chàng cảm thấy toàn thân bỏng rát, máu sôi sùng sục trong huyết quản. Từng ly từng tấc của cơ thể như bị thiêu đốt trong lò lửa. Trong các mạch máu của Duật dường như có hàng trăm vạn con kiến thi nhau cắn loạn xạ, vùng Đan Điền thì giống kiểu có một con thú điên đang tung bùng quậy phá. Rồi đột nhiên cơ thể Duật lên cơn co giật không thể kiềm chế. Co giật một hồi làm đầu óc chàng mụ đi. Nóng đến cùng cực, bỏng đến đã man dân hóa thành tê dại. Cảm giác đau đớn bị đẩy đến tận cùng tất yếu sẽ trở thành chai sạn.

Đúng lúc Chiêu Văn Vương cảm thấy cơ thể mình nguội dần, từ nóng chuyển sang lạnh ngắt, từ thống khổ trở thành vô hồn thì đột nhiên có luồng khí ôn hòa truyền vào. Luồng khí này vừa ấm áp, vừa dịu dàng, đi đến huyết đạo nào trong cơ thể chàng thì cuốn luôn những tê dại, đau đớn của huyết đạo ấy hòa nhập vào luồng khí rồi tắt cả đổ về Đan Điền. Đan Điền của chàng đón nhận luồng khí thì đang sục sôi bỗng chốc trở nên thanh bình, yên ả.

Nhưng Nhật Duật chưa kịp hưởng sự thanh bình được bao lâu, Đan Điền lại lên cơn bùng nổ. Không phải là sôi sục hay bỏng rát nữa mà đã chuyển thành một cơn cuồng nộ. Khí trong Đan Điền xoáy tròn tạo thành một cơn lốc khủng khiếp. Cơn lốc đầy gồm cảm giác đau xót của chất độc, tê dại của sấm sét, ấm áp của khí linh. Tất cả hòa quyện, trộn lẫn vào nhau tạo thành một mớ hồ lộn không gì so sánh nổi. Mớ hồ lộn sau khi gây rối loạn trong Đan Điền thì chạy đi khắp kỳ kinh bát mạch. Nhật Duật cảm nhận rõ các mạch máu của chàng lúc thì trương phồng lên, khi lại xẹp hẳn xuống, lúc khác lại co giật liên hồi.

Nhật Duật đau, rất và vô cùng nôn nao. Chàng chỉ muốn vô đầu bứt tai, hét lên thật lớn để giảm bớt nỗi khổ sở nhưng lại không thể cử động dù chỉ một ngón tay. Qua thêm một lúc mà Duật cảm thấy như dài hàng trăm năm, chàng chợt nhớ ra ngum máu lớn. Nôn ra máu xong chàng thấy đỡ hơn, các dòng khí huyết đi vào ổn định không còn xoáy loạn lên nữa mà dần dần tụ tập về Đan Điền. Tuy nhiên Đan Điền của chàng hiện tại đã trở nên hết sức nhộn nhào.

Chiêu Văn Vương mở mắt ra, thứ đầu tiên mà chàng thấy chính là khuôn mặt cười hề hề của Lão Đầu Từ.

- Ha ha, rốt cục tài phép của lão già ta không hề tầm thường, vẫn giữ được cái mạng nhỏ cho người.

- Lão thần tiên, đã xảy ra chuyện gì vậy? - Duật nói xong thì thấy khí nóng bốc lên ào ạt, cả người đỏ mề hôi đầm đìa. Tuy thế tay chân chàng lại có tí lực, có thể cử động được.

Lão Đầu Từ lắc đầu, nói:

- Người thật không biết trời cao đất dày. Tại sao không nghe lời ta ở yên trong thuyền lá mà chạy loạn lên để mắc vào cái bầy sấm sét đáng sợ của đức thánh Tản?

- Cái bầy vừa rồi là của đức thánh Tản sao? - Nhật Duật ngạc nhiên hỏi lại.

- Phải rồi, người cực kỳ may mắn mới sống sót khi bị sấm sét đánh trúng. Không có Tổng Thiết Phật Châu thêm vào kim đan Từ Chu Sa của ta thì người đã hóa ra tro rồi.

Nhật Duật được một phen rùng mình sợ hãi, tới giờ chàng mới ý thức được tính mạng mình bị đe dọa ra sao. Đột nhiên nhớ tới Bạc Nương, Nhật Duật liền vội vã hỏi Lão Đầu Từ.

- Cảm ơn lão thần tiên đã cứu mạng tôi, nhưng ở cùng với kẻ phạm có một cô gái cũng bị mắc kẹt trong bầy sấm sét. Ngài có biết nàng bây giờ ra sao không?

- Hừ, người tính mạng chưa yên đã đi lo cho người đẹp rồi, thật là số đào hoa quá đấy. Đứa con gái mà người nói có phải con bé đáng kia không?

Nhật Duật nhìn theo hướng Lão Đầu Từ chỉ, nhận ra Bạc Nương đang nằm yên ổn trên bàn đá.

- Bạc Nương! - Nhật Duật chạy lại bế nàng lên. Bạc Nương hơi thờ phập phồng nhưng vẫn hôn mê không biết gì.

- Lão thần tiên, đây là Bạc Nương. Nàng ban đầu đi cùng chúng tôi nhưng sau đó bị Hắc Hồ bắt đi mất. Cũng vì nàng mà chúng tôi phải lặn lội đuổi theo Hắc Hồ đến ngã ba Trung Hà rồi rơi vào bẫy của bọn yêu quái. Lúc này tôi chỉ định đi xung quanh ngắm cảnh cho đỡ nhàm chán, không ngờ lại gặp Bạc Nương tại đây. Và cũng chính vì định cứu Bạc Nương nên tôi mới trót động vào bẫy sét của đức thánh.

- Người nói cô gái này bị Hắc Hồ bắt đi ư? Hắc Hồ nào? Có phải Hắc Hồ trong Ngũ Hồ Thần không? - Lão Đầu Từ cau mày hỏi.

Nhật Duật gật đầu, đáp.

- Đúng vậy, Hắc Hồ giờ đây đã theo phe yêu quái. Chính hắn nuốt mất linh hồn của bọn tôi, sau đó còn bắt cóc Bạc Nương mang đi. Tôi và Vi Mai đuổi theo đến ngã ba Trung Hà thì mất dấu hắn.

- Hắc Hồ trở lại làm yêu quái ư? - Lão Đầu Từ sừng sốt hỏi lại. Ông suy nghĩ một lúc, lát sau mới nói giọng lo lắng. - Chuyện này không bình thường chút nào. Người mau theo ta đi gặp đức thánh, thuật lại cho ngài chi tiết mọi việc.

Lão Đầu Từ nói xong đứng dậy quay lưng bước nhanh ra cửa. Nhật Duật không dám chậm trễ liền mặc kệ con đau nhức toàn thân, bế Bạc Nương trên tay bám gót theo sau.

* * * * *

- Người nói sao? Yêu quái đó là Hắc Hồ? - Đức thánh Tản ngồi trên tấm nệm cỏ ở chính giữa điện, bên cạnh ngài là chiếc đỉnh đồng lớn hương khói mù mịt.

- Vâng, thưa đức thánh! - Chiêu Văn Vương lễ phép đáp. Tôi giờ chàng vẫn không thể tin được ông già trong bộ quần áo trắng trước mặt lại là vị thánh uy danh vang lừng Đại Việt.

- Phán sự(1) của ta là Ngô Soạn cách nay hai ngày có bắt gặp một tên yêu quái cấp một cô gái lên lút bay qua địa phận của núi Tản Viên. Ngô Soạn ra tay cướp được cô gái nhưng yêu quái đã nhanh chân chạy thoát. Thật không ngờ yêu quái kia lại là Hắc Hồ. Nhưng tại sao Hắc Hồ tấn công các người?

- Bẩm đức thánh, kẻ phạm này không biết. Nhưng hình như có liên quan đến vật của phủ Cao Sơn.

- Vật gì vậy? - Cả thánh Tản lẫn Lão Đầu Từ đều không nén nổi tò mò, cùng hỏi.

- Kẻ phạm này không rõ. Chỉ biết đấy là một chiếc hộp gỗ, trên mặt có khắc chữ “Long”.

- Hộp gỗ trên mặt có khắc chữ “Long” ư? - Đức thánh Tản và Lão Đầu Từ nhìn nhau hoảng hốt. - Đó chẳng phải là hộp chứa Gurom Rồng sao?

Nghe nhắc đến hai từ “Gurom Rồng”, Nhật Duật tò mò hỏi.

- Thưa các vị, Gurom Rồng là gì vậy?

Lão Đầu Từ nghe vậy liền trả lời.

- Gurom Rồng là thanh gurom thần của đức Long Đế Lạc Long Quân truyền xuống khi phương Nam gặp phải tai họa. An Dương Vương Thục Phán và Triệu Việt Vương Quang Phục khi xưa đều nhờ có được Gurom Rồng mà gây dựng nên nghiệp lớn. Tương truyền Gurom Rồng hay được chứa trong một chiếc hộp gỗ gọi là Hộp Rồng. Hộp Rồng này được truyền từ đời này sang đời khác nhưng không bao giờ có thể mở được trừ khi Gurom Rồng hạ trần.

Nghe Lão Đầu Từ giải thích, Nhật Duật “à” lên một tiếng.

- Thảo nào hết phủ Cao Sơn rồi Bạc Luông tốn bao nhiêu tâm huyết hàng chục năm trời cũng không sao tìm ra bí mật trong hộp gỗ kia.

- Nhưng hiện tại Gurom Rồng đã hạ trần, Hộp Rồng có thể mở ra bất kỳ lúc nào. Hắc Hồ đang làm Ngũ Hồ Thần được phủ Cao Sơn thờ phụng đột nhiên lại phản bội đi tìm cướp Hộp Rồng. Yêu tinh, quỷ quái thì nổi lên khắp bốn phương. Ta chỉ sợ có kẻ nào đó đang bày mưu tính kế đối với phương Nam chứ không đơn thuần do ảnh hưởng của Thần Chiến. - Lão Đầu Từ cau mày nói.

- Xem ra việc này không hề đơn giản. - Đức thánh Tản nói xong liền vòng tay ra sau búng đánh cong vào chiếc đỉnh đồng, đoạn gọi lớn. - Ngô Soạn.

Chiếc đỉnh vang lên những tiếng “u u...” không dứt, nghe kỹ thì dường như âm thanh tạo thành bốn tiếng “phán sự Ngô Soạn” truyền đi miên man trong không gian. Khói ở đầu đột nhiên bốc mù mịt phủ trắng cửa điện. Lát sau từ trong khói bước ra một người mặt mũi đoan chính, tướng mạo đường hoàng, vóc dáng khỏe mạnh như tráng sĩ nhưng lại ăn mặc theo lối văn nhân.

- Bẩm, đức thánh cho gọi bề tôi? - Người mới xuất hiện chấp tay chào mọi người rồi hướng về phía thánh Tản thi lễ mà hỏi.

- Ngô Soạn, kẻ bắt cóc cô gái này chạy về hướng nào? - Đức thánh vừa nói vừa chỉ vào Bạc Nương đang nằm ngoan ngoãn trên nệm cỏ.

- Bẩm, y chạy về hướng Đông, nhiều khả năng là tới thành Thăng Long.

Đức thánh trầm ngâm suy nghĩ, rồi nói.

- Tình hình ngày càng nghiêm trọng. Tuy thành Thăng Long đã có Không Tàng về lo liệu, nhưng việc Hắc Hồ đoạt Hộp Rồng rồi chạy về hướng Thăng Long thì rất có thể nơi đây chính là sào huyệt của lũ yêu quái. Ngô Soạn, người mau về kinh đô trợ giúp Không Tàng, đồng thời báo tin cho ông ấy việc Hắc Hồ phản bội.

- Bẩm đức thánh, yêu tinh tôi gặp mặt chính là Hắc Hồ sao?

- Đúng thế, Hộp Rồng hiện giờ đang nằm trong tay hắn.

- Được, vậy bề tôi xin lên đường ngay.

- Khoan đã! - Nhật Duật đột nhiên cất tiếng. - Thưa đức thánh, có thể để chúng tôi đi cùng hỗ trợ cho vị phán sự này được không?

Đức thánh Tàn gật đầu, đáp.

- Được, dù sao tài phép của Hắc Hồ và hình dáng Hộp Rồng thế nào các ngươi biết rõ hơn Ngô Soạn. Không chừng có thể giúp ích được ít nhiều.

- Bẩm đức thánh, cô gái nhỏ này có những khả năng rất phi thường. Chính vì khả năng đó mà Hắc Hồ mới bắt cóc nàng. Nay xin đức thánh đánh thức Bạc Nương dậy, cho nàng đi cùng chúng tôi luôn.

- Chuyện đấy đơn giản thôi nhưng trước hết ta có thứ này muốn truyền cho ngươi đã. - Đức thánh nói xong liền phát tay.

Nhật Duật chỉ thấy trước mặt cảnh vật mờ dần rồi nhòe hẳn đi. Lão Đầu Tử, Ngô Soạn, Bạc Nương tất cả đều theo căn phòng đột nhiên biến mất. Xung quanh người Chiêu Văn Vương giờ chỉ còn một màn đen đậm đặc. Ở phía xa nơi cuối màn đen chợt có quang sáng lớn thoát ần, thoát hiện. Quang sáng bay lại gần chỗ chàng rồi biến thành hình đức thánh Tàn đang ngồi xếp bằng. Từ người đức thánh tỏa ra ánh sáng vàng nâu dịu nhẹ mà ấm áp.

* * * * *

* Chú thích:

- (1) Phán sự: một chức vụ như kiểu thư ký ngày nay

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triệu Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Địa Linh Thần khí

Đức thánh đưa tay ra phía trước, ánh sáng vàng nâu liền theo tay ông chiếu thẳng vào người Nhật Duật. Ánh sáng đó không quá chói, không quá nóng bỏng. Khi được nó tràn tới bao phủ xung quanh thân thể, Chiêu Văn Vương liền cảm thấy hết sức khoan khoái, nhẹ nhàng. Những cơn đau đớn sâu tận tâm can của chàng do sấm sét gây ra, sau khi tiếp xúc với ánh sáng vàng nâu đã dịu đi rất nhiều. Tựa hồ như lũ hung hăng, bạo ngược được đưa vào khuôn phép, trở nên hiền lành hơn bội phần.

Hồi lâu sau, đức thánh Tàn rút tay lại, tia sáng vàng nâu cũng biến mất.

- Ta đã truyền cho ngươi Địa Linh Thần khí. Thần khí này là do khí thiêng hàng nghìn năm trên đỉnh Tàn Viên hợp lại mà thành nên vô cùng thuần khiết. Nó là khắc tinh của các tia sét còn đọng trong cơ thể ngươi. Tuy ngươi đã có kim đan Từ Chu Sa hỗ trợ hấp thụ sấm sét, nhưng bấy sấm sét có uy lực kinh khủng, vẫn để lại một số lượng lớn các tia sét trong Đan Điền, bất kỳ lúc nào cũng có thể quay ra cắn xé khắp kỳ kinh bát mạch. Nay Địa Linh Thần khí sẽ trợ giúp ngươi khống chế triệt để tia sét. Từ giờ chỉ trừ khi ngươi muốn phóng sét để tấn công, còn không tia sét sẽ không tự động tác oai, tác quái nữa. Địa Linh Thần khí cũng sẽ giúp hấp thu hết chất độc trong phế, như vậy là ngươi đã gỡ bỏ được gánh nặng nom nớp lo mất mạng.

Nhật Duật nghe đức thánh nói thế thì lòng vui mừng khôn xiết. Lần này thật là may mắn, không những hết hẳn chất độc trong người mà chàng lại còn có thêm khả năng phóng ra sấm sét. Chiêu Văn Vương đã biết tia sét lợi hại đến nhường nào, giờ đây có thể tùy ý sử dụng thì chẳng phải đã từ người bình thường biến thành thần tiên sao? Đúng là chuyển bại thành lợi mà còn là mối lợi vô cùng to lớn.

- Sét trong người ngươi còn có tính năng hút các tia sét khác ngoài tự nhiên. Vì thế khi phóng ra hết sét, ngươi có thể hấp thu thêm sấm sét của tự nhiên, và dùng Địa Linh Thần khí cũng như Nghịch Chuyển Khí để giữ chúng lại trong Đan Điền. Lão Đạo đã kể cho ta về việc truyền Nghịch Chuyển Khí cho ngươi rồi, nhưng để kết hợp tốt với Địa Linh Thần khí nhằm khống chế sấm sét thì cần thêm một số biến đổi khác. Tình thế hiện giờ rất cấp bách, ta không có thời gian giảng giải kỹ cho ngươi được. Vì thế ta sẽ truyền miệng cho ngươi toàn bộ phương pháp, ngươi phải tự mình học hỏi, hiểu được bao nhiêu đều phụ thuộc vào bản thân ngươi thôi.

Đức thánh Tàn nói xong thì đọc ngân nga một tràng dài. Nhật Duật tập trung tinh thần để hết sức ghi nhớ nhưng rồi chàng chợt ngẩn người ra, không hiểu bằng cách nào mà những thứ dài dòng rắc rối đức thánh vừa đọc lại tự động khắc sâu vào trí óc chàng như từng nhất chữ một lên đá.

Lát sau giọng đọc trầm trầm của đức thánh dừng lại. Nhật Duật liền nhắm mắt suy nghĩ, mang những thứ được khắc rõ vào đầu ra xem xét lại một lượt. Thời gian dần dần trôi, khuôn mặt Nhật Duật ban đầu tràn ngập sự ưu tư, sau mới từ từ giãn ra rồi cuối cùng nở thành nụ cười sung sướng.

Chiêu Văn Vương mở mắt, thấy trước mặt là ánh nhìn hiền từ của đức thánh.

- Thế nào rồi?

- Đa tạ đức thánh, kẻ phàm này tạm thời đã hiểu được một chút vô ngoài. Tin chắc khi huy động sấm sét có thể miễn cưỡng thành công.

Đức thánh nghe thế thì gật đầu, nói:

- Như thế là được rồi. Khẩu quyết và cả diễn giải ta đều đã khắc sâu vào tâm trí ngươi, hàng ngày rồi cứ nhớ lại mà luyện tập. Địa Linh Thần khí tu luyện thì khó chứ sử dụng không khác khí công là mấy, chỉ cần tập thường xuyên thì sẽ dễ dàng thuần thục. Thời gian không còn nhiều, các ngươi chuẩn bị lên đường đi.

Đức thánh vừa dứt lời, một vòng xoáy tròn đột ngột hiện ra hút cả người Nhật Duật vào bên trong. Đến khi Chiêu Văn Vương ý thức được xung quanh thì đã thấy mình trở lại chính điện từ lúc nào.

Đức thánh Tàn vẫn ngồi yên ổn trên tấm nệm cỏ như chưa hề di động một li. Ngài hướng về phía Nhật Duật và Ngô Soạn nói:

- Các ngươi về Thăng Long mau kéo không kịp, lấy ngựa Hồng Mao mà đi.

Đoạn đức thánh phát tay, Bạc Nương từ nệm cỏ dưới đất nhẹ nhàng bay lên nằm trên tay Nhật Duật. Nàng ú ớ cựa mình rồi mở mắt:

- Ta... Ta đang ở đâu đây? Mèo già đâu rồi?

- Chạy mất rồi, chúng ta cùng đi săn mèo nào. - Nhật Duật cười lớn rồi đặt Bạc Nương xuống đất. Bạc Nương tựa vai chàng tự đứng dậy.

- Phiên Lão Đầu Từ giải huyết Vi Mai giúp. Nàng biết rất rõ về Hộp Rồng và Hắc Hồ, đi theo chắc chắn có ích.

- Tất nhiên, tất nhiên. - Lão Đầu Từ gật gù, quay người bước ra phía cửa.

Nhật Duật vái chào đức thánh, rồi dẫn Bạc Nương cùng Ngô Soạn đi theo.

* * * * *

Lúc ba người bọn Nhật Duật ra đến chỗ thuyền lá đã thấy Vi Mai ngồi trên mạn thuyền chỉnh lại đầu tóc. Lão Đầu Từ đứng bên cạnh nàng cười hề hề.

- Mấy đứa nhóc các người mau lên đường sớm kéo lại mất dấu Hắc Hồ.

Nhật Duật gật đầu, đoạn hỏi:

- Thưa Lão Đầu Từ, vì sao trên đảo thánh mọi người lại gọi ông là lão Đạo vậy? Thực sự thì ông là ai?

Ngô Soạn nghe thế thì trở mắt ra nhìn Chiêu Văn Vương như quái vật:

- Người không biết sao? Đây chính là đức Đệ Tam trong Tứ Bất Từ, Đạo Tổ Chử Đồng Tử.

- Cái gì? - Cả Duật lẫn Mai đều hoảng hốt kêu lên.

- Hôm nay là Tứ Bất Từ Hội, mấy năm rồi mới có một lần. Ngoài đức thánh Tân Viên Sơn Tĩnh và đức Đạo Tổ Chử Đồng Tử ra, còn có đức Phù Đồng Thiên Vương Đồng Sóc và đức Không Tạng Nguyễn Minh Không, các người đã gặp qua chưa?

Nhật Duật nghe Ngô Soạn nói thế thì lắc đầu. Khi Phù Đồng Thiên Vương và Không Tạng bước vào hậu điện thì chàng đang bị vây khốn trong bầy sấm sét nên không biết. Đến lúc này, cả Mai và Duật vẫn không thể ngờ ông lão có vẻ ngoài tưng tưng kia lại là đức Đạo Tổ trong Tứ Bất Từ “Tân, Đồng, Đạo, Không” uy danh lừng lẫy.

Đạo Tổ bất chợt lên tiếng:

- Các người cứ gọi ta là Lão Đầu Từ thôi. Tên Đạo Tổ ta đã bỏ không dùng từ lâu rồi, rắc rối lắm.

Đạo Tổ lắc đầu, đoạn phất tay thu thuyền lá trở về thành chiếc nón đội lên đầu.

- Mấy đứa nhóc nhà người mau tới thành Thăng Long đi, sử dụng ngựa Hồng Mao sẽ sớm bắt kịp Hắc Hồ thôi. À, còn việc này nữa... - Đức Đạo Tổ nói đoạn quay sang Nhật Duật – Vòng tràng hạt đen của người đã bị Không Tạng thu lại. Chiếc vòng đó ngày xưa vốn do lão sư giả lấy sắt tốt trong kho của quân Tống mà rèn nên, rồi tặng nó cho thái tử nhà Lý, không hiểu sao bây giờ nó lại rơi vào tay người. Nếu người muốn lấy lại tràng hạt thì khi về Thăng Long tới chùa Báo Thiên tìm lão ta mà đòi. Thôi các người mau đi đi, ta có chuyện cần bàn tiếp với đức thánh.

Nói dứt lời Đạo Tổ quay lưng bỏ đi, chỉ vài bước đã xa bọn Nhật Duật.

- Chúng ta cũng đi thôi. - Ngô Soạn nói đoạn chấp tay làm phép. Một phần đất đá của đảo thánh dưới chân mọi người tự động tách ra, rơi nhanh xuống phía dưới.

Bay xuyên qua tầng mây trắng, bọn Nhật Duật hạ xuống đỉnh Tân Viên. Phần đất đá kia sau khi xong nhiệm vụ thì bay lên trời, quay lại về phía đảo thánh.

Mọi người lững thững đi xuống núi, Nhật Duật quay sang Ngô Soạn hỏi:

- Phán sự có biết vì sao mà đức Đạo Tổ luôn tránh tiết lộ thân phận, tự xưng là Lão Đầu Từ không?

Ngô Soạn nghe vậy liền cười hà hà, đáp:

- Đức Đạo Tổ không những là người đầu tiên tu đạo mà cũng là người đầu tiên theo Phật ở phương Nam này. Dù bất kể là Đạo hay Phật thì ngài ấy cũng xứng đáng được tôn làm ông tổ. Người tu Đạo luôn cầu trường sinh vì thế bất kỳ đạo sĩ nào ở phương Nam đều lấy đức Đạo Tổ làm mục tiêu phấn đấu. Khi nghe tin đức Đạo Tổ xuất hiện tại đâu là bọn họ nhao nhao bu lại, rồi lại còn cả các nhà sư cũng kéo đến xin học. Nhiều khi cả tăng, cả đạo cãi vã nhau ầm ĩ trước mặt đức Đạo Tổ. Đức Đạo Tổ vì ngán gặp phải rắc rối phiền phức nên toàn tự xưng là Lão Đầu Từ.

Nhật Duật gật gù.

- Ra là vậy.

Bốn người gia tăng tốc độ. Vừa đi Nhật Duật và Vi Mai vừa hỏi chuyện Bạc Nương. Bạc Nương áp ứng kể qua loa. Thật ra thì nàng chẳng biết gì lắm, vì Hắc Hồ trừ buổi tối bắt dăm ba con thú nhỏ nướng lên cho nàng ăn, thời gian còn lại đều điểm huyết nàng hôn mê để tránh gây chuyện. Kể cả khi Hắc Hồ bị Ngô Soạn đánh đuổi, đoạt lại Bạc Nương, cho đến khi Nhật Duật cứu nàng ra khỏi bầy sấm sét, Bạc Nương đều không biết tí gì. Duật và Mai gật gù, cùng kể lại chuyện trên đường đi theo dấu vết của Hắc Hồ tới ngã ba Trung Hà, rồi lên núi Tân Viên ra sao. Ba người dù sao có chút sống chết cùng nhau nên lần tái ngộ này tỏ ra rất thân thiết.

Đi được nửa ngày, mọi người xuống đến chân núi. Ngô Soạn tiếp tục dẫn đường đưa cả bọn tới khu nhà xây từ thời Lý để cho khách thập phương có chỗ trú chân mỗi khi tới núi Tân Viên lễ bái.

- Giờ không còn sớm nữa, chúng ta nghỉ ngơi tại nơi này. Ngày mai vào lúc chính Ngọ là khi ngựa Hồng Mao tới đồng cỏ gần nơi đây, chúng ta ra đấy và tùy theo duyên số của từng người mà chọn con ngựa phù hợp. - Ngô Soạn thân nhiên nói.

Nghe Ngô Soạn nói vậy, Nhật Duật ngạc nhiên hỏi lại.

- Nói vậy tức là ngựa Hồng Mao không phải do đức thánh Tân nuôi dưỡng mà là ngựa hoang ư?

Ngô Soạn nghe thế thì quay sang chàng, đáp.

- Ở núi Tân Viên của chúng ta tất thấy mọi thứ đều thuận theo tự nhiên. Mọi loài sinh vật đều có tính thần riêng. Chúng theo chúng ta vì tự nguyện, chứ không phải vì bị thuần phục hay ép buộc. Những con ngựa Hồng Mao này đều là loại sinh vật có sẵn thần khí từ lúc mới sinh ra, vì thế con nào cũng là linh thú. Đức thánh Tân tuy cai quản bầy ngựa Hồng Mao, nhưng

đối với chúng như tướng quân với binh sĩ dưới quyền, chứ không phải như con người đối với thú vật. Tuy đức thánh đã cho phép các người được sử dụng ngựa Hồng Mao nhưng nếu duyên không đủ thì các người cũng không thể nào cưỡi lên lưng bọn chúng được.

Nhật Duật nghe thế thì nói.

- Thưa phán sự, tôi muốn hỏi một câu. Có phải bọn ngựa Hồng Mao này là con cháu của giống ngựa Chín Hồng Mao trong truyền thuyết không?

Ngô Soạn cười, đáp.

- Phải mà cũng không phải. Ngựa Hồng Mao là linh thú còn ngựa Chín Hồng Mao lại là thần thú. Mấy trăm, mấy nghìn năm trong đàn Hồng Mao mới sinh ra được một con Chín Hồng Mao. Ngựa Hồng Mao bình thường đã vốn là ngựa chiến, ngày đi mấy chục dặm không nghỉ, nhưng ngựa Chín Hồng Mao mới thực xứng danh ngựa thần, nó có thể đi liên tục cả trăm dặm không mỏi. Không những thế, ngựa Chín Hồng Mao còn có thể xông pha chiến trường, đấu được với cả voi chiến. Có thể nói ngựa Chín Hồng Mao là con thần mã vô địch thiên hạ. Phương Bắc khi xưa cũng có một con Chín Hồng Mao nổi tiếng là con Xích Thổ. Phương Nam thì từ ngàn đời nay mới chỉ xuất hiện hai con Chín Hồng Mao. Một con là lễ vật đức thánh Tần dâng Hùng Vương thứ mười tám để cưới mỹ nương Ngọc Hoa. Con còn lại chính là Ngọc Phong, chiến mã trước đây của đức thánh.

Nhật Duật vốn là tướng quân nghe nói đến ngựa quý thì vô cùng ngứa ngáy. Tuy biết Hồng Mao là loại ngựa tốt vào loại bậc nhất nhưng chàng vẫn thầm hy vọng mình có duyên gặp được con Chín Hồng Mao huyền thoại. Mọi người trò chuyện về đề tài ngựa Hồng Mao xong thì tất bật sửa soạn phòng ốc, chuẩn bị bữa tối.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Ngựa Hồng Mao

Đạo Tổ ngồi trên nệm cỏ, nhìn sang phía đức thánh Tần, hỏi:

- Thưa đức thánh, người nghĩ thế nào về Thần Chiến lần này?

Đức thánh Tần thở dài, đáp:

- Tình thế hiện giờ rất nghiêm trọng. Cõi Trời mà bị Cõi Tu La thôn tính hết thì toàn bộ cân bằng của sáu cõi sẽ bị đảo lộn. Tình huống xấu nhất chính là “Thiên Hủy Địa Diệt”.

- Thiên Hủy Địa Diệt ư? - Đạo Tổ nghe thấy bốn từ đấy thì sững sờ. - Có thật là đến mức đấy không?

Đức thánh lắc đầu, đáp:

- Không thể biết được, theo giáo lý nhà Phật thì Lục Đạo Luân Hồi bản thân cũng có luân hồi riêng của nó. Đến một lúc nào đấy sáu cõi sẽ bị hủy diệt làm cơ sở tạo ra một thế giới khác.

Đạo Tổ ngắt ra, nói:

- Nói vậy thì ưu tiên bây giờ chính là bảo vệ Cõi Trời, chống lại Tu La sao?

Đức thánh thở dài, đáp:

- Việc của Cõi Trời và Cõi Tu La không phải thứ mà chúng ta lo được. Ngọc Hoàng Thiên Đế, Bát Hải Long Đế, Diêm La Địa Đế, La Ha Tu La Đế là Tứ Đại Thần Đế đứng ngang hàng nhau mấy nghìn năm nay. Bát Hải Quân thực lực không hề thua kém Chư Thiên Quân và Tu La Quân. Nếu đức Long Đế đã chỉ huy Bát Hải Quân lên bảo vệ Cõi Trời thì tình hình cũng chưa có gì đáng ngại. Hiện tại việc của chúng ta là ổn định phương Nam. Trách nhiệm hàng đầu của Tứ Bất Tử cả ngàn năm nay đều là bảo vệ con dân Đại Việt.

Đạo Tổ gật đầu, đáp:

- Đức thánh nói phải lắm. Về chuyện Hắc Hồ lần này, ngài định thế nào?

- Trước hết ta sẽ thông báo cho Không Tạng theo cách thường dùng, dù gì ông ấy cũng đang trên đường về Thăng Long. Còn Hắc Hồ ta nghĩ sau lưng hắn chắc chắn có kẻ khác giật dây. Lại thêm việc yêu quái nổi lên khắp nơi, ta chỉ e kẻ địch đang có mưu đồ lớn. Có lẽ mình Tứ Bất Tử lo liệu là không đủ.

- Vậy theo ngài có nên tổ chức hội nghị, thông báo sự việc cho toàn thể thần thánh phương Nam được biết?

- Tổ chức hội nghị sẽ gây náo động toàn cõi Đại Việt, như thế không phải đánh rắn động cỏ sao? Trước mắt kẻ địch đứng sau sự việc lần này là ai chúng ta hoàn toàn chưa biết, vì thế cứ bí mật tìm hiểu có khi hay hơn.

Đạo Tổ gật gù:

- Đức thánh nói thế cũng phải, nhưng tôi nghĩ dù sao chuyện này cũng nên báo cho đức Phật Mẫu biết.

- Được, vậy để ta biên thư.

Đức thánh dứt lời liền lúi từ trong đám khói trắng bay phất phơ trên đỉnh lư hương ra một cây bút lông. Ngài cầm bút viết vào không khí, các chữ vàng lần lượt xuất hiện. Đức thánh viết một lúc cho đến khi toàn bộ khoảng không trước mặt ngài tràn ngập chữ. Viết xong ngài khẽ phẩy tay, chiếc bút lông và mấy hàng chữ biến mất thay vào đó là một quyển lụa vàng rơi vào trong lòng.

Đức thánh Tần đưa tay ra búng vào đỉnh đồng. Tiếng “u. u. .” vang lên tràn ngập không gian. Vừa lúc tiếng vang dứt, trước cửa điện lại nghe thấy tiếng vỗ cánh phản phật. Bóng một con chim lớn xuất hiện, che hết cả ánh nắng trên thềm cửa. Bóng chim từ từ hạ xuống, thu lại, biến đổi nhanh chóng ra hình thù một người đàn ông. Người đàn ông bước vào điện. Trông vẻ bề ngoài của ông ta chỉ trạc bốn chục nhưng mái tóc lại bạc trắng.

- Cát Trắng, người mang bức thư này cho Phật Mẫu. Bay hết tốc lực, không được chậm trễ. – Đức thánh Tần dứt lời liền tung quyển lụa về hướng trung niên. Trung niên cung kính đón lấy rồi vãi chào, quay lưng bước nhanh ra hướng cửa. Giây lát sau tiếng đập cánh vang lên phản phật, chim đã bay xa.

- Việc cần bàn đã xong. Thừa đức thánh, tôi xin phép lên đường.

- Được, Đạo Tổ ông mau đi đi. Có vấn đề gì thì báo về cho ta biết theo cách mọi khi.

Đạo Tổ vái chào rồi quay lưng bước ra cửa. Loáng một cái bóng ông đã biến mất vào trong ánh nắng ban chiều.

* * * * *

Từ tờ mờ sáng cái lạnh đầu đông đã ập tới đột ngột cùng cơn mưa phùn rả rích. Sự rét mướt tràn về bất ngờ và nhanh chóng len lỏi trong từng bờ cây, ngọn cỏ. Việc chuyển biến thời tiết chóng vánh đó, khiến cho những tia nắng vàng ấm áp của hôm trước như chuyện quá khứ trời xa vào dĩ vãng. Đã sắp chính ngọ mà trời vẫn còn xám xịt, mưa dai dẳng như muốn thông báo danh thép rằng mùa đông thực sự đã chiếm lĩnh trọn vẹn nơi này.

Cái lạnh thấu xương và sự rét mướt khó chịu là kết quả một cơn nùng nịu của trời đất không làm cho đoàn người dưới chân núi Tản Viên bớt háo hức hơn. Gần tới thời điểm giữa ngày, tức là bọn ngựa Hồng Mao có thể đến bất kỳ lúc nào. Trời vẫn mưa không ngớt. Và mặc kệ cái màn âm u ướt đó, Ngô Soạn dẫn mọi người tới chỗ đồng cỏ rộng dưới chân núi, ngay bên bờ con sông Đà đoạn chảy vắt ngang vùng đồng bằng.

Nhật Duật hất cái nón lá lụp xụp lên để nhìn quang cảnh trước mặt rõ hơn. Đồng cỏ rộng bát ngát mênh mông, lại gần nơi sông nước nên cỏ lên tốt, có những đoạn cao quá bắp chân người lớn. Tuy rộng rãi lắm vậy nhưng đồng lại rất trống trải. Duật căng mắt lên nhìn xuyên qua màn mưa mù mịt mà vẫn không hề thấy bóng dáng của bất kỳ loài thú ăn cỏ nào, chứ đừng nói tới một đàn ngựa đồng đảo, dũng mãnh.

Mưa đột ngột dừng, ánh Mặt Trời bất ngờ quay trở lại mà không hề báo trước. Nắng chói lọi rồi dịu đi, rồi lại chói lọi và nhạt dần tạo thành những đợt chớp tắt rất lạ. Nhật Duật neoh mắt cho bớt khó chịu. Nắng như rơi trên đồng cỏ tạo nên những vệt sáng lẫn lộn trên một vùng xanh mướt. Ngô Soạn bỏ chiếc nón lá sang một bên, bất ngờ cất tiếng nói:

- Nào, mau ra chọn ngựa thôi!

Dứt lời ông bước phăm phăm về phía trước. Ba người bọn Nhật Duật nghe thế thì ngỡ ngàng, ngựa đâu ra mà chọn? Lúc này nắng dịu bớt đi, Vì Mai đột nhiên kêu “à” lên một tiếng rồi quay sang giục Nhật Duật và Bạc Nương:

- Mau tập trung huyền lực vào mắt.

Nhật Duật nghe thế thì vội vàng theo phương pháp sử dụng tia sét mà đức thánh Tản đã chỉ dạy. Chàng huy động sấm sét ở trong Đan Điền truyền lên trên. Chỉ thấy cơn người Duật rực sáng, tia nhìn đột nhiên trở nên mãnh liệt như ánh chớp.

Quang cảnh chợt biến đổi, các cụm nắng trên đồng cỏ đông đặc lại rồi động dẩy và rõ nét dần. Bắt đầu cái đầu xuất hiện, rồi đến chiếc cổ dài to khỏe, sau cùng là phần thân chắc nịch và bốn vó trắng tấp. Cụm nắng gần nhất nhanh chóng biến thành hình một con chiến mã với bộ lông bóng mượt rực màu hồng đỏ, đi kèm theo chiếc bờm dày dặn và chiếc đuôi dài rũ như đầu phát trần của bọn đạo sĩ. Con ngựa đầu tiên hiện ra, tiếp sau đó là con thứ hai, thứ ba. Chẳng mấy chốc đồng cỏ đã ngập tràn một đàn ngựa đỏ. Nhật Duật trông thấy vậy liền “ồ” lên sung sướng.

- Sao... sao ta không thấy gì? - Bạc Nương thấy thái độ vui mừng của mọi người thì phụng phịu ra mặt, âm ức hỏi.

- Em phải tập trung huyền lực vào mắt. – Nhật Duật vừa cười vừa bảo.

- Huyền lực là gì? – Bạc Nương ngờ ngác.

- Huyền lực là... À đúng rồi, em nhìn theo cách nhìn Mây í!

Bạc Nương vừa “à” một tiếng, Nhật Duật đã không kiềm chế nổi chạy vội về phía trước. Tướng quân thấy đàn chiến mã thì làm sao chịu ở yên một chỗ được.

Ngô Soạn lúc này đang đứng giữa đàn ngựa. Ông rút từ trong người ra chiếc sừng dê nhỏ rồi đưa lên thổi một hồi tiếng “tuuu...” vang khắp cánh đồng. Đoàn ngựa Hồng Mao nghe thấy tiếng tù và liền ngẩng đầu lên, con nào con nấy thần sắc khẩn trương, móng gỗ xuống nền đất vang cồm cộp. Tiếng ngựa thở phì phò tràn ngập không gian.

- Mau lên nào, chúng ta không có thời gian đâu! - Ngô Soạn nói đoạn nhảy lên mình con Hồng Mao gần nhất. Con ngựa thấy được chọn liền hí lên hồi dài mừng rỡ.

Cách Ngô Soạn không xa, Bạc Nương đang vỗ đầu một con Hồng Mao nhỏ. Vì Mai cũng đã chọn được ngựa cho mình. Nhật Duật nhìn quanh, đàn Hồng Mao quả thật con nào cũng là ngựa tốt hạng nhất, chọn con này bỏ con kia đều đáng tiếc.

Đột nhiên ánh dương chói lòa, không gian bỗng trở nên bức bối lạ thường. Ánh nắng hồng tụ lại tại trung tâm đồng cỏ càng ngày càng đậm đặc hơn. Một tiếng hí lớn vang lên. Cỏ cao, ngực nở, bụng thon, chân thẳng, toàn thân hoàn mỹ không có điểm nào khiếm khuyết, con ngựa Hồng Mao mới xuất hiện trông vẻ ngoài trẻ trung nhưng đáng diệu lại mười phần uy phong.

Nhật Duật nhìn con chiến mã không chớp mắt. Con ngựa quá đẹp, quá dũng mãnh. Dù trên đời này thực sự tồn tại ngựa Chín Hồng Mao thì chắc cũng chỉ được đến thể này là cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triệu Trần* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 20: Đông A Xích Thổ

Con Hồng Mao vừa tới cực kỳ mạnh động. Nó chạy bên Đông đá bên Tây, sinh sự với các con Hồng Mao khác. Bọn Hồng Mao còn lại biết nó lợi hại, không con nào dám giao tranh cùng. Nhật Duật trông thấy con ngựa hung hăng như thế thì rất hào hứng, phàm là chiến mã bao giờ cũng phải bắt kham. Chiêu Văn Vương lặng lẽ vận công xuống chân rồi bất ngờ nhắm hướng con ngựa mà lao tới như một tia chớp.

Con Hồng Mao phát hiện ra có kẻ dám thách thức nó thì kinh ngạc tột độ. Nó chỉ sững sờ trong giây lát, là đã đủ thời gian để Nhật Duật nhảy lên lưng. Vì Mai và Ngô Soạn thấy vậy thì vô cùng ngạc nhiên, hai người không thể ngờ một người phàm như Nhật Duật lại có tốc độ kinh hồn đến vậy. Còn về phần Nhật Duật thì chàng đã có tính toán kỹ từ trước. Chiêu Văn Vương thấy con Hồng Mao tuy dũng mãnh nhưng cũng rất kiêu ngạo. Chắc chắn từ trước đến nay nó khinh thường đàn ngựa đã quen, và chưa gặp được kẻ nào ngang sức nên lúc nào cũng chủ quan. Khi Nhật Duật dùng sấm sét truyền lên mắt để có thể nhìn thấy bọn ngựa Hồng Mao, chàng còn nhận ra nhãn quan của mình đã trở nên sắc bén gấp trăm lần.

Thế là Chiêu Văn Vương này ra ý định dồn sấm sét xuống chân, để khiến cho khả năng khinh công trở thành lợi hại.

Nghĩ là làm lại có đối tượng để thử hiệu quả, Nhật Duật liền truyền sấm sét xuống phần thân dưới rồi chạy về phía con ngựa Hồng Mao trẻ. Kết quả thu được thật mười phần mỹ mãn, con ngựa thuộc loại nhanh nhẹn và dũng mãnh nhất trong đàn ngựa thần cũng không kịp đối phó với khinh công chớp giật của Chiêu Văn Vương, rốt cục để cho kẻ khác lần đầu tiên cười lên mình.

Nhưng con Hồng Mao nào dễ dàng chịu đầu hàng như thế. Sau khi thấy có kẻ ở trên lưng, con ngựa liền lồng lên hung dữ. Cả người nó nhảy lên, vó sau đập tung trời quyết tâm hất văng kẻ liều lĩnh nọ. Nhật Duật nằm trên lưng ngựa thấy trời đất quay cuồng, khí huyết nhộn nhạo. Chẳng vội vã dàn đều sấm sét ra các nơi trên thân thể rồi gồng người lên, ôm chặt cổ con ngựa, hai chân kẹp vào bụng nó. Con ngựa thấy vậy càng lồng dữ dội hơn. Cả thân mình nó như tung bay trong không trung, móng guốc giầy lên hất văng từng mảng cỏ và đất.

Bọn Hồng Mao còn lại thấy con ngựa trẻ lên con máu nóng thì vội vã chạy biến. Ba con Hồng Mao được chọn thì không chạy đi, nhưng lũ này bèn chồm dậy, dúi đầu vào người đã chọn chúng ra chiều sợ hãi. Ngay cả Ngô Soạn và Vi Mai thấy con ngựa trở nên điên cuồng thì cũng không biết làm thế nào, chỉ đành cố gắng chạy tới gần rồi thay nhau hò hét để kiềm chế nó lại.

Con Hồng Mao sau một hồi lồng lộn mà không hất được Nhật Duật xuống thì liền thôi không làm loạn ở một chỗ nữa, mà bất ngờ chuyển sang phi nước đại. Ngô Soạn và Vi Mai chưa kịp phản ứng thì con ngựa đã kéo theo Nhật Duật trên lưng chạy ra xa tít, bỏ lại đám bụi mờ và bãi cỏ giờ đã trở thành bãi lầy như vừa bị đàn trâu điên giày xéo.

Chiêu Văn Vương nằm trên lưng ngựa Hồng Mao. Gió thổi qua mặt chàng bóng rắt, cánh vật hai bên nhoe đi không còn rõ hình thù. Nhật Duật nép người xuống, áp sát thân mình vào người con Hồng Mao, mặc kệ cho nó phi tùy ý. Ngựa Hồng Mao phi một lúc thì lại lồng lên, lúc thì vừa phi vừa chuyển hướng, khi lại đang phi nước đại đột nhiên hãm lại, chồm hai chân trước, dựng đứng cả thân mình. Nhật Duật mặc kệ nó, thúi chung bám chặt vào lưng ngựa không hề lơ lửng.

Con Hồng Mao lúc này đã nổi điên thật sự. Nó phi như bay lên ngọn núi gần đấy, nhằm hướng bụi cây lớn nhảy tới. Chỉ nghe “xoạt” một tiếng, cả người cả ngựa lao thẳng vào vùng rậm rịt đầy gai nhọn. Nhật Duật quần áo rách te tua, con ngựa da cũng hiện mấy vết trầy xước. Tuy nhiên con Hồng Mao vẫn chưa dứt con, nhằm hướng vách đá mà tiếp tục lao tới. Lại một tiếng “xoạt” lớn vang lên, con ngựa đã bất chấp tất cả cựa mạnh thân mình vào bức vách thiên nhiên màu xám lía chia những mảnh nhọn hoắt. Rất may cho Nhật Duật là chàng đã đoán trước hành động của con ngựa. Ngay trước khi con Hồng Mao lao vào vách đá, chàng kịp thời xoay thân mình theo chiều ngược lại đồng thời truyền sấm sét xuống bảo vệ chân phải. Thành ra Duật thân thể vẫn an toàn, chỉ có con Hồng Mao đã tự gây nên các vết xước lớn dọc người nó.

Máu từ thân Hồng Mao bắt đầu đổ ra làm bộ lông càng thêm rực lửa. Con ngựa điên cuồng hí to, dường như nó sẵn sàng liều chết cùng kẻ hỗn xược cười trên lưng còn hơn là chịu thuần phục.

“Con súc sinh này điên mất rồi. Nếu cứ tiếp tục khéo nó dám lôi cả ta nhảy xuống vực lắm. Tính cao ngạo của nó quả thật ngút trời, ta phải mau ra tay trừng trị không thì tính mạng khó bảo toàn”. Nhật Duật nghĩ đoạn liền dồn sấm sét từ trong Đan Điền xuống hai tay. “Xoẹt, xoẹt, xoẹt...”, sấm sét từ chưởng của chàng phóng ra bắn vào người Hồng Mao. Con ngựa hí lên đau đớn, chân trước chồm lên, tốc độ chậm hẳn lại. Nhật Duật thấy vậy thôi không truyền sấm sét. Ngựa Hồng Mao đi nước kiệu một lúc, cả người nó vẫn còn tê dại. Lát sau đã kịp hoàn hồn, con Hồng Mao lại bắt đầu nhảy chồm chồm. Duật vừa thấy nó lên con thì cho xoi thêm một ít sấm sét. Con chiến mã tê bại cả người, không đủ sức lồng lên nữa. Cứ như thế ba bốn lần, hễ ngựa Hồng Mao dõ tinh hung dữ là Nhật Duật sử dụng sấm sét. Dù có là thần mã thì sau một hồi nếm đòn thỏa thuê, con ngựa cũng kiệt lực. Dần dà nó chỉ còn đi nước kiệu không dám gây sự với Duật nữa.

Chiêu Văn Vương thấy vậy biết mình đã thuần hóa được con ngựa, trong lòng vui sướng khôn xiết. Chàng khẽ kéo bõm, bắt nó quay đầu đi xuống núi. Con Hồng Mao ngoan ngoãn tuân theo. Duật khẽ vuốt ve con chiến mã, thấy bên trái mình nó các vết xước vẫn tiếp tục rỉ máu. Chàng cùng con ngựa đi thêm một đoạn thì thấy mấy cây thuốc nam có công dụng cầm máu và sát trùng vết thương. Duật liền dừng ngựa lại, nhảy xuống hái lá thuốc xát lên mình con Hồng Mao. Con ngựa mặc dù bị xót nhưng cũng biết Nhật Duật trị thương cho nó nên hí lên sung sướng, cõ bõm vào người chàng.

Chiêu Văn Vương xoa đầu nó đầy vẻ hài lòng. Chàng chợt nghĩ ra một ý, nói:

- Người toàn thân đỏ rực, đáng vẻ uy phong lắm liệt không thua gì ngựa Xích Thổ khi xưa. Được lắm, từ giờ ta sẽ gọi người là Đông A Xích Thổ.

Con Hồng Mao dường như hiểu những gì Duật nói, khi nó nghe đến cái tên Đông A Xích Thổ thì nhảy chồm hai chân trước lên ra chiều mừng rỡ.

- Đông A Xích Thổ, đi nào!

Nhật Duật nói đoạn trèo lên lưng ngựa, khề thúc vào hông. Đông A Xích Thổ hí lên tràng dài rồi bắt đầu phi như bay tạo thành một cơn lốc đỏ rực.

* * * * *

- Cho ta cười nó với! - Bạc Nương hí hửng tiến lại gần Đông A Xích Thổ. Con ngựa bất ngờ phi lên hung dữ làm cô gái nhỏ hoảng sợ lùi lại mấy bước.

- Em cẩn thận đấy, con ngựa này tính tình không dễ chịu mấy đâu. – Nhật Duật vội vã nhảy xuống khỏi lưng ngựa, vỗ về nó.

- Không sao đâu, hiện tại nó vẫn còn chút tính hoang dã, qua một thời gian sẽ lành hơn thôi. - Ngô Soạn nói đoạn tiến lại Đông A Xích Thổ. Ông mặc cho con Hồng Mao lồng lên vẫn nắm lấy bõm của nó xem xét. Nhật Duật thấy thế trấn an con ngựa, liền tục nói “ngoa nào, ngoa nào”.

Ngô Soạn vạch đám lông bõm ra, mắt sáng rực. Nhật Duật thấy vậy thì tò mò liền tiến lại cùng xem. Chỉ thấy giữa đám lông của Đông A Xích Thổ có ba xoáy tròn mờ mờ.

- Lạ thật, lạ thật. - Ngô Soạn vừa ngắm chỗ xoáy, vừa dăm chiêu nói.

- Có chuyện gì vậy thưa phán sự? - Nhật Duật tò mò hỏi.

- Con ngựa này có nhiều đặc điểm rất giống ngựa Chín Hồng Mao.

Nhật Duật nghe thấy thế thì cực kỳ mừng rỡ, tìm đập thỉnh thịch trong lòng ngực, vội vàng hỏi lại:

- Phán sự nói như thế là sao? Con Đông A Xích Thổ này có gì đặc biệt vậy? Tôi tưởng ngựa Chín Hồng Mao là phải có đủ chín chiếc bõm chứ?

Ngô Soạn vừa cười vừa lắc đầu nói:

- Không phải ngựa Chín Hồng Mao là con ngựa có chín chiếc bõm đâu. Trong đám lễ vật của đức thánh Tản dăng Hùng Vương thứ mười tám chỉ có Gà Chín Cựa là có đúng chín cựa thật còn lại Voi Chín Ngà và ngựa Chín Hồng Mao thì là do đặc điểm khác mà được gọi tên như vậy. Như con ngựa Chín Hồng Mao, thực ra nó chỉ có một chiếc bõm như các con Hồng Mao khác nhưng trên bõm lại có chín xoáy tròn rất riêng biệt, vì thế nên được gọi là Chín Hồng Mao. Con Đông A Xích Thổ của người cũng có xoáy tròn nhưng chỉ là ba xoáy tròn nhỏ thôi. Tuy nhiên tổ chất của nó cũng không thua kém so với bọn thần mã Chín Hồng Mao là bao nhiêu.

Nhật Duật nghe vậy vẫn thấy sung sướng, nói.

- Không sao, Đông A Xích Thổ tuy chỉ có ba xoáy thôi nhưng thế vẫn là đặc biệt rồi. Dù nó có là ngựa Chín Hồng Mao hay không thì tôi cũng cảm thấy rất may mắn.

Ngô Soạn thấy Nhật Duật sung sướng vậy thì cũng vui lây, ông lại nói.

- Còn một điểm nữa khiến cho con Đông A Xích Thổ của người rất giống ngựa Chín Hồng Mao, đó là các con Hồng Mao bình thường khác sau khi được thu phục thì màu lông trên thân từ từ chuyển hóa thành các màu trắng, xám, đen, đỏm. Khi đó người phàm có thể nhìn thấy chúng và khi nhìn vào chỉ nghĩ bọn chúng là ngựa thường, không nhận ra là ngựa thần. Duy chỉ có Chín Hồng Mao là dù bị cưỡi thường xuyên màu lông vẫn đỏ rực như lửa. Nay xem ra con ngựa của người giống thế lắm.

Ngô Soạn nghe Ngô Soạn nói thế thì nhìn quanh. Quả thật ba con ngựa còn lại màu lông đều đã chuyển dần qua xám và nâu chứ không còn đỏ rực nữa, còn con Đông A Xích Thổ toàn thân vẫn như ánh dương giữa ngọc. Chiêu Văn Vương thấy vậy thì vui mừng vuốt ve Đông A Xích Thổ. Con ngựa nhảy chồm lên ra chiều phản kích.

Ngô Soạn vuốt râu cười. Rồi chợt nhớ ra một việc, ông rút từ trong ngực áo ra ba chiếc lá tre đưa cho mọi người.

- Đây là lá Triệu Tập. Khi các vị chọn được ngựa Hồng Mao cho mình thì bán thân và con ngựa đã hình thành mối liên kết tâm linh. Sau này dù các vị ở nơi đâu, chỉ cần đưa lá Triệu Tập lên miệng thổi thì bọn Hồng Mao sẽ cảm nhận được vị trí để tìm tới. Tất nhiên nó chỉ có tác dụng trong khoảng cách vài dặm.

Ba người còn lại nghe vị phán sự nói vậy thì nhận chiếc lá tre rồi cẩn thận dút vào trong người. Sau đó mọi người lục tục trèo lên lưng ngựa. Ngô Soạn vuốt bồm con chiến mã của mình, nói.

- Giờ đã muộn rồi, chúng ta mau lên đường thôi.

Ông thúc nhẹ chân vào bụng ngựa, nhắm hướng Đông mà phi. Ở phía đằng sau, ba người ba ngựa còn lại nhanh chóng bám theo.

* * * * *

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triệu Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Quyển 1 - Chương 21: Thần Mộc Miên

Bốn người, bốn ngựa đi với tốc độ thần tốc. Tuy nhiên do trước đó con Đông A Xích Thổ làm loạn mất quá nhiều thời gian nên phải đến cuối giờ chiều, cả đoàn mới về đến phủ Đông Đô, ngoại thành Thăng Long. Trời mới vào đông chuyển tối nhanh chóng. Hoàng hôn như đưa trẻ tinh nghịch đang dát vàng đường đất thì bị màn đêm giống mù đàn bà thành thực giành mất chỗ, ôm trọn lấy đất trời vào lòng.

Mọi người vốn định cố sức về đến Thăng Long rồi nghỉ ngơi luôn thế nhưng bóng tối ập đến quá nhanh, chà mấy chốc khắp nơi đã một màu đen kịt. Ngựa Hồng Mao thuộc tính trời sinh phải được hấp thụ ánh dương ấm áp nay bốn bề tù mù thì ngựa xuống sức rất mau. Chỉ mỗi con Đông A Xích Thổ còn hung hăng chứ ba con Hồng Mao còn lại thì ra chiều mệt mỏi, thờ phỉ phờ. Cũng may khi đó đã vào đến đầu một ngôi làng, tất cả liền xuống ngựa dắt bộ vào trong tìm chỗ nghỉ.

Bước qua chiếc cổng bề thế được làm theo lối tam quan, con đường đất trải ra trước mặt cả bọn. Con gó lớn thổi hơi nước từ dưới con sông gần đó lên, mang theo cái lạnh se sắt. Mọi người đang khẽ rung mình vì đột giá rét thì Bạc Nương kêu lên một tiếng thất thanh rồi chỉ vào khoảng đất trống mênh mông bên tay tả con đường.

- Cái... cái gì kia?

Cả bọn nhướng mắt lên nhìn theo hướng tay Bạc Nương. Chỉ thấy đây là một khu đất trải dài ra đến sát bờ sông, rộng hàng mấy chục mẫu. Trên khu đất lạ thay không phải các ruộng lúa trơ trọi sau khi qua vụ mùa mà là vô số các mái lều lợp tranh lợp xúp. Bên trong lều là các gò lớn, phòng ở đầu, dài ở đuôi, trông từ xa như nông tằm khổng lồ. Không những bên tay tả mà ngay cả bên tay hữu cũng có lác đác các gò đất như vậy. Nhật Duật sau một hồi quan sát cẩn thận liền cười lên một tràng.

- Các gò dưới kia là các lò gốm. Hóa ra đây là làng làm gốm.

Bọn Vi Mai và Ngô Soạn nghe vậy liền “à” lên một tiếng. Bạc Nương từ nhỏ ở trên núi cao chưa từng xuống vùng đồng bằng, đồ dùng trong nhà cũng toàn bằng gỗ hoặc sắt nên nghe thấy tên “làng gốm” thì chỉ biết mờ mịt ra ngạc nhiên chứ không rõ đó là thứ gì.

Mọi người cứ lầm lũi đi theo con đường đất vượt qua khu lò gốm thì bất gặp một lũy tre to như dấu hiệu thông báo đã vào nơi dân cư. Quạt qua lũy tre, con đường đất được thay thế bằng con đường lát đá xám. Nhà cửa hiện lên san sát, toàn bộ đều được xây bằng gạch đỏ và lợp mái ngói vẩy cá. Nhiều nhà còn đắp tường đất cao vây quanh thay thế cho hàng rào bằng phen, nứa. Ngô Soạn thấy làng này trù phú như vậy thì tấm tắc khen.

- Không ngờ mới mấy năm không qua lại chốn kinh kỳ mà nơi đây đã thay đổi vượt bậc. Ngay cả một ngôi làng ngoại thành cũng quá sức khang trang.

Vi Mai và Bạc Nương ngoái Đông, ngoái Tây, tỏ ra hết sức tò mò với lối kiến trúc nhà cửa kiên cố san sát nhau. Trên vùng cao nơi các nàng ở thì nhà sàn vốn chỉ được lợp bằng các tấm gỗ hoặc tấm phen, lại nằm giữa vùng đồi núi cây cối heo hút chứ đào đâu ra cánh gạch ngói tầng tầng lớp lớp. Ngay Nhật Duật cũng thấy ngạc nhiên, ngôi làng lớn như vậy ở gần Thăng Long mà chàng không hề biết tới. Thật không ngờ chỉ trong vòng hai năm trấn thủ nơi miền ngược mà vùng kinh kỳ đã biến đổi khác hẳn.

Bốn người tiếp tục đi vào trong làng, nhưng càng đi càng thấy kỳ quái. Trái ngược với vẻ trù phú, phồn thịnh của nhà cửa và khu lò gốm là cảnh im ắng và vắng vẻ bóng người trên con đường đá xám. Ngôi làng bày ra một sự lặng lẽ và trống trải đón tiếp những người khách mới tới. Không có ánh đuốc, ánh lửa, không có tiếng khóc, tiếng cười. Cả làng như vừa trải qua cuộc di tản khẩn cấp.

Đi qua một khu bề thế, chợt cả bọn nghe thấy tiếng nói xôn xao và ánh đuốc hùng hực. Bốn người cả mừng liền đi về hướng đấy. Quạt qua mấy nóc nhà ngói, bọn họ thấy dưới sân gạch rộng mênh mông của mái đình cong vút có mấy trăm người tụ họp, đuốc đốt sáng trưng như ban ngày. Bên ngoài dãy hàng rào cọc tre của khu đình là một lũ người đông đúc chủ yếu gồm người già, phụ nữ và trẻ con đang đứng lố nhố, thấp thò nhìn về phía ánh đuốc nhưng không dám lại gần.

- Thưa cụ, làng mình đang có chuyện gì quan trọng phải không? - Nhật Duật tiến tới hỏi một bà già đang cố gắng kiềm chân chống lại cái sự gù lưng của mình để nhìn qua tường rào, quan sát sự kiện diễn ra trên sân đình.

Bà lão nghe hỏi thì gạt mình, miếng trầu đang nhai bóp bép rơi đánh “bạch” xuống nền đất.

- Bẩm ông... ông, ngài hỏi gì lão ạ?

Nhật Duật cười, nhắc lại:

- Thưa cụ, chẳng hay trong làng mình đang có chuyện gì quan trọng mà đông người tụ tập tại đình làng thế kia?

Bà lão nghe hỏi thế thì trở mắt nhìn chàng như quái vật. Có vẻ như bà không mấy khi được người khác đối xử lễ phép đến thế.

- Ông... ngài không biết à? Vào ngày rằm là làng Mộc Miên chúng tôi có tục thỉnh thành hoàng, mời ngài về ban phép và chỉ đường dẫn lối cho dân làng.

- Làng này tên là làng Mộc Miên(1) sao?

Lúc mới vào do trời nhá nhem tối, nên cả bọn không ai để ý đến những cây to được trồng xung quanh làng. Nay định thần nhìn kỹ mới biết các cây đó đều là cây gạo. Tiết trời vào đông tước hết hoa, lá trên cây, biến các cành thành những cánh tay gầy gò, khẳng khiu vươn lên đâm thủng nền trời đen thẫm.

- Thành hoàng làng này chắc linh lắm ạ? - Nhật Duật lại hỏi tiếp.

Bà lão gật đầu, đáp:

- Thành hoàng làng là thần Mộc Miên trú trong cây gạo cổ thụ mọc giữa gian chính của đình làng. Cả cái làng này xây xung quanh cây thần đấy. Trước nay thì thần ít hiển linh nhưng từ dạo dân làng đổ bệnh lạ thì thần hay về cứu chữa lắm. Kể cứ rằm với mừng một là thần lại về.

- Dân làng mình đang bị bệnh gì sao? - Nhật Duật tò mò hỏi.

- Phải, phải. - Bà lão gật đầu lia lịa, nét mặt bỗng chuyển qua nhăn nhó.

- Thế là bệnh gì vậy? - Trông bộ dạng bà lão, Nhật Duật thấy kỳ lạ, hỏi tiếp.

- Bệnh khó chịu, khó chịu lắm. Chết thật, lại đến giờ phát tác rồi. - Bà lão dằng dặc lúc càng lúc càng khó coi hơn. Bà ôm bụng, gập người, lật đật chạy vào trong sân.

Nhật Duật quay sang bảo mọi người:

- Chúng ta lại gần chỗ đình xem sao.

Vì Mai nghe thế thì cau mày, nói:

- Bây giờ chỉ cần một chỗ nghỉ tạm để mai phải vào thành sớm, vương lại lắm chuyện làm gì vậy?

Nhật Duật cười, nói:

- Lần này về Thăng Long là để điều tra Hắc Hồ. Làng này có sự lạ thì cũng nên xem xét cẩn thận, biết đâu lại có liên hệ với nhau. Thà đa nghi một chút còn hơn bất cẩn bỏ qua.

- Trước giờ ta chỉ nghe nói thần cây đa, mà cây gạo chứ chưa bao giờ biết đến thành hoàng nào trú trong cây gạo cả. Ngô Soạn ta cũng muốn tìm hiểu việc này cho kỹ càng. Hơn nữa dân làng đang bị bệnh lạ, chúng ta không thể bỏ mặc.

Vì Mai thấy mọi người bàn thế thì không nói gì thêm. Cả bọn liền buộc ngựa vào gốc cây gần đấy rồi bước vào trong sân đình.

* * * * *

Giữa cái sân to lát gạch đỏ, đuốc đốt sáng rực như sao sa. Các hương chức(2) của làng mũ áo chỉnh tề quỳ lạy trước một bàn đầy cỗ lớn đặt ngay giữa cửa tam quan của gian chính.

- Chúng con xin kính thỉnh đức ngài đại thần Mộc Miên cai quản sáu cõi nhân gian, ân đức bao trùm bốn bể. Xin đức ngài về cho chúng con hầu hạ!

Hương chức mặc áo dài xám, đầu vấn khăn xám quỳ chính giữa đọc lớn đoạn dập đầu cồm cộp xuống thềm gạch. Đám hương chức phía sau liền quỳ mọp theo, cùng đồng thanh hô:

- Xin đức ngài về cho chúng con hầu hạ!

Vì Mai nghe vậy thì bĩu môi:

- Có chức thành hoàng nhỏ nhoi mà cũng đòi quân cả sáu cõi nhân gian cơ à?

Nhật Duật quay sang nàng “suyt” một tiếng. Bọn dân làng quỳ lố nhố xung quanh đã có vài người ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ.

- Thỉnh đức ngài Mộc Miên về cho chúng con hầu hạ! - Hương chức áo xám lại hô tiếp, cả làng đồng thanh hô theo lão. Giọng bọn họ trầm bổng trong không khí quyện với khói hương và khí lạnh bốc lên từ nền gạch ẩm tạo ra một thứ quang cảnh thờ cúng trần đầy tục khí.

- Thỉnh đức ngài Mộc Miên về cho chúng con hầu hạ!

Giọng hô của cả làng càng ngày càng khản trương hơn. Dường như có chút run rẩy thoát ra từ đám đông dân làng.

- Thỉnh đức ngài Mộc Miên về cho chúng con hầu hạ!

Lần này giọng hô lẫn cả tiếng hét, tiếng khóc thút thít, tiếng kêu rên rĩ. Trong đám dân làng nhiều người ôm bụng ngã vật ra đất, tỏ ra đau đớn cùng cực. Quang cảnh đang từ trang nghiêm, thành kính đã nhanh chóng chuyển qua hỗn loạn.

- U u u ô ô ô...

Gió đột nhiên thổi to, hương khói bốc lên ngùn ngụt phủ kín sân đình, mọi thứ trở nên mờ lung kỳ lạ. Hoa gạo bỗng xuất hiện ngập tràn không trung, tỏ rõ thắm các cành cây khẳng khiu, gầy gò thành các bó đuốc khổng lồ rực cháy trên cao. Một cơn gió vi vu lướt qua, lắc dắc vài cánh hoa rụng xuống đám người bên dưới. Đám đông bỗng trở nên âm ỉ, hỗn loạn. Dân làng giành giật, tranh nhau từng bông hoa gạo. Người này chộp, người kia cướp, kẻ chạy, kẻ đuổi nào loạn cả góc đình.

* * * * *

* Chú thích:

- (1) Mộc Miên: là tên Hán Việt của cây gạo.

- (2) Hương chức: để chỉ các chức sắc trong làng thời xưa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triệu Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Chuột tinh

Hương chức áo xám trông thấy cảnh bát nháo thì vội quay đầu lại, quát lớn:

- Tất cả trật tự.

Dân làng đang âm ỉ nghe thấy thế liền im bật. Vẫn còn một vài người ôm bụng rên la nhưng tiếng máng chửi nhau thì đã tắt hẳn. Hương chức áo xám quay lại về phía đình làng. Lão kính cẩn quỳ rồi dập đầu xuống trước hương án.

- Thỉnh đức ngài ban cho chúng con thêm thuốc thần để trị bệnh.

Hương chức áo xám vừa dứt lời, đằng sau cả làng đã đồng thanh hô theo:

- Thỉnh đức ngài ban cho chúng con thêm thuốc thần để trị bệnh.

- U u u...

Gió nổi lên ầm ầm, khói hương mờ mịt lan tỏa khắp nơi. Từ phía trong đình bỗng vang ra một giọng the thé chói tai.

- Cống vật đâuuu???

Hương chức áo xám vai run lên, lũ người xung quanh lão cũng lấy bầy theo.

- Bầm... bầm đức ngài, mâm cao cỗ đầy đã dọn sẵn ra để dâng lên đức ngài.

- CỐNG VẬT!!! - Tiếng rít cắt lên sắc nhọn, chói thê. Ngay cả bọn Nhật Duật có huyền thuật bảo vệ mà vẫn thấy đình tai nhức óc.

Tất cả tụi hương chức nghe tiếng rít đều tỏ ra sợ hãi, vội vã quỳ mọp xuống.

- Bầm...

- É é é... CÁC NGƯỜI ĐỪNG TRÁCH TA ĐỘC ÁC!

Khói ở đâu bỗng bốc lên mù mịt, lẫn trong đám trắng đục còn có mùi tanh tươi. Khói và mùi tanh tràn tới các gốc cây. Ngay lập tức hoa đỏ trên cây tàn héo, rụng những bông màu nâu xỉn xuống dưới sân gạch.

- Thuốc thần, thuốc thần biến mất rồi! - Tiếng kêu hoảng hốt cắt lên như con gió thổi đồng tro tàn âm ỉ bùng lên thành đám cháy lớn.

Không gian xung quanh như nổ tung với tiếng la hét, tiếng khóc, tiếng gào thét điên cuồng. Dân làng từng người một lần lượt đổ gập xuống, ôm bụng rên rĩ. Quang cảnh trên sân đình lại trở thành hỗn loạn.

- BẦM XIN ĐỨC NGÀI ĐẠI XÁ! - Hương chức áo xám lấy hết sức lực hô to. Hô xong lão vội vàng quỳ mọp xuống, lưng áo ướt đầm mồ hôi.

Dân làng nghe tiếng hô của tay hương chức như đám thủy thủ trong cơn giông tố thấy ánh đèn hải đăng le lói đằng xa, tất thấy đều nhin đau, quỳ xuống đồng thanh hô theo.

- XIN ĐỨC NGÀI ĐẠI XÁ!

- XIN ĐỨC NGÀI ĐẠI XÁ!

Tiếng hô đồng đều, vang vọng khắp nơi như từng đợt sóng âm thanh tràn qua ngôi làng. Thần Mộc Miên mặc kệ đám người đang quỳ mọp cầu xin, tiếng rít của y cắt lên như mũi dao sắc nhọn đâm thủng toác tiếng hô của dân làng.

- CỐNG VẬT!!!

Tiếng hô lập tức chấm dứt, cả làng trở nên yên lặng như tờ. Hương chức áo xám run rẩy đứng dậy rồi khoát tay.

- Mau... mang cống vật ra. Mau lên!

Bốn gã trai ăn mặc chỉnh tề quỳ ở đằng xa thấy hiệu lệnh thì vội vã bật dậy, chạy như bay về phía ngôi nhà gần đấy. Tiếng cửa gỗ kêu cọt két vang lên, loáng chốc sau bốn gã trai từ trong nhà đi ra khiêng thêm một chiếc kiệu. Khi bọn trai trắng tiến vào trong sân gạch, Nhật Duật nhìn thấy rõ chiếc kiệu được sơn son thiếp vàng có cả lọng che giấu cùng. Trên kiệu có một người mặc trang phục như công chúa, đầu che kín bằng khăn phượng hoàng đỏ chói. Người ngồi trên kiệu cứ lắc lư xoay tròn trông rất buồn cười.

Bốn gã trai khiêng kiệu đi về phía gian chính của đình, mắt hút vào trong đám khói trắng. Bỗng có tiếng rơi vỡ loảng xoảng, rồi ngay sau đó bốn gã ba chân bốn cẳng chạy ra, mặt cắt không còn hột máu. Tiếng xột xoạt xen lẫn kéo kẹt vang lên liên hồi.

- ÉÉÉCCC!!!

Tiếng kêu chọc thấu tầng không, kèm theo đó là một vòi máu tươi phun ra từ phía trong đám khói. Mấy tay hương chức đầu làng không kịp tránh, trúng ngay vòi tanh tươi đầy người. Bọn họ mồm miệng méo xệch, định cất tiếng chửi đồng thì chợt nhớ ra đang ở trước mặt đáng thần linh. Cả lũ đành im lặng tiếp tục quỳ dưới sân, mặc cho cái mùi lợm giọng bốc lên xộc thẳng vào mũi.

Tiếng xé, tiếng nuốt, tiếng nhai xương rau rầu vang lên ầm ĩ. Sau thời gian độ tàn nén hương, dường như thần Mộc Miên đã no nê, tiếng nhai nuốt nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Hương chức áo xám quần áo, mặt mũi lấm đầy vết máu, thu hết can đảm lên tiếng:

- Bẩm... bẩm đức ngài, xin đức ngài ban cho chúng con thuốc thần.

Cả làng nghe lão nói thì nghe thấy tiếng pháo hiệu, đều đồng thanh hô theo:

- Bẩm, xin đức ngài ban cho chúng con thuốc thần!

Từ trong đám khói lại nổi lên tràng cười e é chói tai:

- Các người muốn xin thuốc thần hả?

Cả làng nghe thế thì quỳ mọp xuống, đồng thanh hô:

- Cầu xin đức ngài rủ lòng thương!

- HÉ HÉ, ĐƯỢC, ĐƯỢC... - Thần Mộc Miên lại cười lớn, tiếng cười sắc lạnh làm cho đám dân làng run rẩy bầy. - Nay thì thuốc thần này!

Chiếc móng vuốt đen xì, phủ đầy lông lá bất chợt thò ra từ trong đám khói, chớp lấy một gã trai rước kiệu lúc trước. Gã trai không kịp phản ứng, trong phút chốc đã bị lòi mắt hút vào phía sau màn khói.

- KHÔNG, KHÔNG, Á Á Á!!!

Kèm theo tiếng hét của gã trai là tiếng “bọt” lớn vang lên. Mùi tanh tươi xộc ra khắp bốn phía. Bọn dân làng thấy thế đều khiếp đảm, rụng rời chân tay.

- Ta bảo các người cống người, các người lại dám đem lợn để thay thế. Đã thế ta sẽ thỏa chí giết chóc, chén một bữa cho thỏa thích!

Câu nói vừa dứt, có chiếc miếng nhọn không lồ thò ra từ phía sau cái màn trắng đục mờ mịt, ngoạm luôn một tên hương chức đang quỳ trên thềm gạch mà nhai rau rầu. Đám dân làng thấy vậy liền trở nên bát nháo. Người khóc, kẻ chạy ầm ĩ một vùng.

- Định chạy à? - Giọng the thé lại từ trong đám khói vang lên. - Các người chạy đâu cho thoát, hé hé!!!

Từng tràng cười sắc lạnh cất lên liên hồi. Tiếng cười như mũi kim đâm vào màng nhĩ, xuyên thấu lên tận óc. Đám dân làng hết người này đến người khác lần lượt bị tiếng cười làm cho ngã gục tại chỗ, tiếng kêu rên tràn ngập khắp nơi.

Chiếc chân lông lá lại thò ra từ đám khói, chộp vào một người đang lăn lộn gần đấy.

- Ha ha, các người dám lừa cho ta ăn thịt lợn bao nhiêu lần rồi. Hôm nay ta phải chén bữa thịt người thỏa thuê mới được.

- Yêu quái dám cả gan hoành hành ngang ngược! – Cây bút lông cán bạc nhắm hướng bàn chân lông lá phóng tới, ngay phía sau là thân hình vạm vỡ của Ngô Soạn.

Tiếng nổ lớn như sấm động vang lên, gạch đá văng tung tóe trên sân đình. Đầu bút lông được tiếp thêm huyền lực của Ngô Soạn đâm xuống sàn gạch làm thủng một lỗ toang hoác. Đám khói trắng bị sức gió từ vụ nổ thổi bay sang một bên. Khói vừa tan mất, chính giữa cửa đình hiện ra một thân hình ục ịch, xấu xí. Mũi nhọn và to như chiếc cối xay lúa, chân đầy vuốt sắc như liềm gặt, chiếc đuôi trần cuộn quanh thân như dây thừng thắt cổ, chuột tinh bị lộ nguyên hình thì rít lên từng tràng the thé.

Ngô Soạn nhìn thấy chuột tinh thì quát to:

- Yêu quái, mau chịu tội!

Tiếng quát vừa dứt, chiếc bút lông đang cắm dưới sân liền bay trở lại trên tay vị phán sự. Ngô Soạn vung bút lên, vạch một đường sáng màu lục trên không bắn thẳng về hướng chuột tinh.

Chuột tinh vội vã nhảy sang một bên né tránh. Thân hình nó trông nặng nề mà di chuyển cực kỳ nhanh nhẹn. Đường sáng màu lục bay tới rất mau mà nó vẫn tránh được dễ dàng. Ngô Soạn đánh hụt thì trở nên thận trọng hơn. Một thân, một tinh gườm gườm nhìn nhau. Trên sân đình ngổn ngang gạch vỡ ngói tan.

- Hé hé, nhà người phép thuật cũng không tề. Kể ra cũng có chút thực lực so với cái gã hạ đẳng thần trấn giữ đình làng này ngày trước. – Chuột tinh cất tiếng, nói với giọng đều giả.

Ngô Soạn nghe thế thì cau mày, mắng:

- Yêu quái, người đã làm gì thành hoàng làng rồi?

Chuột tinh cười ré lên:

- Vào bụng ta rồi.

Vừa dứt tràng cười, con tinh liền khạc ra một luồng khói đen. Luồng khói xoay vòng trên không trung rồi bay thẳng tới trước mặt Ngô Soạn. Vị phán sự nín thở nhảy lên cao, tránh khỏi luồng khói dễ dàng. Tuy nhiên khi chân ông chưa kịp chạm đất, đã thấy ba bốn luồng khói khác phóng tới. Ngô Soạn vẫn bình tĩnh như không, thân hình vạm vỡ đột nhiên trở nên nhẹ nhàng. Ông không cần điểm tựa, rướn mình bay cao hơn để tránh được tất cả các làn khói độc. Sau đó vị phán sự đáp xuống sân đình, cười khẩy nói:

- Yêu quái nhà người phép ma chỉ có thể thôi à?

Chuột tinh nghe vậy thì lại cười ré lên tràng dài, giọng đầy vẻ đắc ý.

- Tên thần tép riu nhà ngươi thật ngu ngốc. GIẾT HẮN CHO TA!!!

Từ phía đằng sau một cây sào gỗ bỗng bay thẳng vào người Ngô Soạn. Vị phản sự vùng chường lên dễ dàng đánh nát vụn cây sào. Rồi lại có bóng đen phía bên hông chọt chụp tới, Ngô Soạn bị bất ngờ nhưng vẫn kịp phản ứng. Ông hạ thấp trụ, nhún vai vật bóng đen về đằng trước. Chỉ nghe rầm một tiếng, bóng đen đổ ập xuống nền gạch. Ngô Soạn nhìn lại thì thấy hóa ra là một hương chức trong làng.

Cục diện đột nhiên thay đổi kỳ lạ, khói đen tỏa ra khắp nơi mù mịt. Dân làng nửa nằm dưới đất la hét đau đớn, nửa còn lại đứng lên theo kiểu tập tễnh, mắt tròn tròng, đầu lắc lư. Trên trán bọn họ người nào cũng có vết đen như quệt nhọ nổi lên.

Chuột tinh chìa cái mõm nhọn về phía dân làng, gào lớn:

- Xé xác lũ hỗn xược này cho ta!

Lũ dân làng trán đen đột nhiên trở nên hung dữ, nhắm bọn Nhật Duật lao tới như lũ thú điên.

Ngô Soạn thấy vậy thì hô to:

- Trong khi có chất thôi miên, mọi người cẩn thận!

Nói đoạn ông dùng cán bút lông đánh văng một tay hương chức đang hùng hổ lao tới. Vì Mai đứng gần đấy cũng vùng chân ra đá hai gã dân làng đang nhảy bổ vào. Sau đó nàng rút gươm đâm thẳng tới cổ họng gã thứ ba, quát:

- Lũ người láo xược!

Nhật Duật trông thấy vậy thì vội vã chạy lại, hô:

- Dám động tới người đẹp này!

Nói đoạn chàng vùng chường lên đánh vào người gã dân làng. Gươm của Mai chưa chạm vào họng của gã này, thì chường của Duật đã đánh tới. Gã dân làng trúng chường ngã lăn đùng ra sân rồi nằm im bất động. Duật đánh xong liền tiếp tục vùng tay lên, chọc vào giữa ngực một kẻ khác đứng gần đấy. Tên này chân tay mềm nhũn, ngã ngồi xuống sân.

- Bọn họ đều bị thôi miên hết, không biết đau đớn gì đâu. Đừng nên dùng gươm, điểm huyết có hiệu quả hơn.

Vì Mai không đáp chỉ lạnh lùng gật đầu với Nhật Duật. Nàng vùng gươm lên nhắm các huyết đạo của mấy gã dân làng mà đâm tới. Trong chốc lát đã có hơn chục người nằm gẫy giữa dưới đất.

Tình hình không hề bớt căng thẳng hơn, số dân làng bị trúng khí đen ngày càng nhiều. Bọn họ trở nên hung hãn và dữ dội hơn hẳn lúc trước.

- Hé hé, chỉ có một tên trung đẳng thần và ba tên người phạm nhãi nhép. Bọn dân làng hôm nay ta tạm tha làm phúc, dành sức đánh chén lũ láo xược này trước vậy. Bay đâu, xé xác bọn chúng cho ta!

Đám dân làng nghe lệnh của chuột tinh thì như phát cuồng, nhảy xô vào bọn Nhật Duật.

- Sức sinh chó vội ngông cuồng, Dây Mây Trói Quỷ. - Ngô Soạn hô lớn đoạn cầm mạnh cây bút lông xuống đất.

Chỉ thấy từ đầu bút lông phát ra luồng sáng màu lục tỏa đi bốn phía. Luồng sáng này khi chạm vào thân thể của những kẻ bị nhiễm khí đen thì biến thành một dây mây xanh trói chặt kẻ địch như bó giò. Trong chốc lát bọn dân làng nhiễm khí đã bị trói dòn thành đồng.

- Bây giờ tới lượt ta phản công, Bút Nhanh Vẽ Báo! - Ngô Soạn hét lớn, đoạn rút bút lông từ dưới đất ném về phía trước.

Cây bút bay lên cao, tự động vẽ những nét ngang dọc khắp một khoảnh sân đình. Bút lông vẽ rất nhanh, bụi đất trên sân bị hút lên cuốn theo đầu bút. Đám bụi cuốn lại, mờ mịt, biến thành con bão cát nhỏ. Lát sau bão cát tan đi, một tràng găm gù nổi lên, trên sân đình đã xuất hiện thêm bốn con báo vàng từ lúc nào. Ngô Soạn giờ tay ra, thu bút lông trở về. Bọn báo chạy theo cây bút lại đứng xung quanh viên phản sự.

Ngô Soạn giờ bút lên, chỉ vào người chuột tinh quát to:

- Phạt!

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Báo vàng

Bốn con báo vàng nhe nanh, găm gù chạy tới chỗ chuột tinh. Rồi sau đó bọn này tản ra, bao vây con yêu quái vào giữa. Bọn báo phối hợp với nhau nhịp nhàng, con này đi sang mé tả, con kia rình bên mé hữu, con đằng sau, con đằng trước, nhanh chóng vây chặt chuột tinh. Đối mặt với bọn báo vừa nhanh nhẹn, linh hoạt lại biết phối hợp tác chiến, con tinh liền xù lông, nhe nanh ra đe dọa. Lũ báo nào có coi con chuột ra gì, chúng giờ vuốt lên vồ thẳng tới. Con yêu quái ré lên the thé, xoay liên tục bốn phía điên cuồng chống đỡ. Vì chuột tinh phản ứng quá mãnh liệt nên tạm thời lũ báo không gây được thương tích gì đáng kể cho nó.

- Vương lo bảo vệ Bạc Nương. - Vì Mai nói với Nhật Duật rồi chạy tới hỗ trợ lũ báo. - Quan Thanh Hiện Linh!

Mai nói dứt lời liền ném gươm Thanh Bạch về phía chuột tinh. Chỉ nghe “xùy” một tiếng, thanh gươm đã biến thành con rắn xanh, há miệng, lao thẳng tới con yêu quái mà đớp. Chuột tinh vốn chống đỡ bốn con báo đã vô cùng vất vả, nay lại thêm rắn xanh tấn công thế như sấm sét nên không kịp tránh. Nhân lúc con chuột sơ ý, rắn nanh rắn đã cắm ngập vào cổ nó. Chuột tinh liền kêu lên những tiếng đinh tai nhức óc:

- RRRÉÉÉCCC...

Rắn xanh nghe con chuột kêu la thì càng cắn mạnh hơn. Con tinh rú thêm một tiếng nữa, máu bắt đầu rỉ ra từ cổ nó.

- RRR É É É CCC...

- RÉCCC... các ngươi đã ép đến mức này thì đừng trách ta độc ác.

Chuột tinh nói đoạn phun ra một quả lựu từ trong họng. Mọi người chưa kịp nhìn rõ thứ quả chuột tinh vừa phun ra là gì, thì nó đã giờ mồm, cắn nát quả đó. Một luồng khí đỏ chột xuất hiện, tràn đầy miệng con tinh, tuôn trào cả ra ngoài, bốc lên mùi tanh tươi lợm họng. Con chuột ngậm khí đỏ trong mồm thì như ngậm phải than nóng, rít lên từng tràng đau đớn.

- RRRÉÉÉCCC...

Con chuột vận mình quần quai, rồi cơ thể nó bỗng to lên nhanh chóng. Khắp người con tinh lông đen tróc từng mảng. Làn da trắng ón hiện ra sau khi đám lông rụng đi, lại nhanh chóng chuyển thành màu vàng đồng. Con tinh vẫn tiếp tục rít những tiếng đinh tai.

- RRRÉÉÉCCC...

Rắn xanh chột toàn thân khê rung lên. Chiếc răng nanh dài của nó bật ra khỏi cổ chuột tinh nơi vừa hóa thành đồng đặc. Răng nanh chuột tinh dài ra, nhọn hơn và xin màu đi trông như hai thanh gươm bằng đồng. Móng con chuột hóa thành vuốt đồng, đuôi thành roi đồng. Toàn thân chuột tinh đặc màu vàng xin, đôi mắt nó rực lửa đỏ đầy hoang dại. Giờ đây con rắn xanh đã không còn cắn được vào cổ chuột tinh nữa, cả thân hình dài ngoẵng bị trượt sang một bên. Chuột tinh nhân cơ hội đó liền lao về phía một con báo vàng.

- GRÀOOO....

Cả ngọn núi đồng sáng loáng xô tới. Luận về tốc độ báo là loài nhanh nhất trong tất cả các loài. Ấy vậy mà khi bị chuột tinh vồ, con báo lại không kịp né tránh. Vuốt đồng của con tinh cắm sâu vào người con báo. Rồi có tiếng nổ lớn vang lên, con báo vàng đã tan thành đồng bụi cát. Ba con còn lại thấy đồng bọn bị chuột tinh giết chết thì cực kỳ tức giận, đồng loạt nhảy tới tấn công trả thù.

Chuột tinh tránh Đông né Tây, móng đồng và đuôi đồng vung lên. Chỉ nghe ầm ầm mấy tiếng, ba con báo còn lại đều bị nó đánh cho tan xác. Chuột tinh giải quyết lũ báo xong liền há mồm, phóng ra một dòng âm thanh những tiếng “o o...” bắn thẳng vào người rắn xanh. Rắn xanh bị dòng âm thanh bắn trúng thì quần quai thân mình rồi quay đầu bay về phía Vi Mai. Khi tới gần Mai, rắn xanh rít lên theo thế rồi biến lại thành gươm Thanh Bạch rơi xuống dưới chân nàng.

Chuột tinh tiếp đà tấn công gào lên hung dữ, vung đôi vuốt đồng vồ thẳng về phía Ngô Soạn. Ngô Soạn thấy con tinh trong nháy mắt thực lực tăng mạnh, chỉ có vài chiêu đã giết hết lũ báo thì hoàn toàn bất ngờ, đôi vuốt đồng sắp đánh đến nơi mới cuống cuồng phản ứng, vung bút lên vẽ một bức tường cát chắn trước mặt.

“ẦMMM...”, bức tường cát nổ tan tành, Ngô Soạn bị đánh văng ra mấy thước, nhổ ra một ngụm máu. Chuột tinh cũng không khá hơn, tường cát phát nổ tạo ra lực đẩy mạnh hất văng cả người nó sang một bên. Con tinh nặng nề rơi xuống lồm cồm bò tan cả góc sân đình.

Miệng chuột tinh lúc này đã rớm máu. Nó neho mắt đánh giá Ngô Soạn là kẻ địch không hề dễ chơi. Chuột tinh vô cùng gian trá, sau khi cân nhắc, nó liền chuyển hướng tấn công về phía Vi Mai. Thân hình khổng lồ của con chuột như ngọn núi con lao tới. Vuốt đồng, răng đồng hung dữ nhe ra. Mai thấy bộ dạng dữ tợn của con tinh thì vẫn hết sức bình tĩnh, vung gươm lên ứng chiến. Một tiếng “choang...” chát chúa vang lên, tuy chặn được vuốt đồng nhưng gươm Thanh Bạch trên tay Mai bị đánh văng đi, còn bản thân nàng thì bị hất về sau mấy thước.

Chuột tinh tấn công thất bại liền gào lên một tiếng, con quái vật tiếp tục điên cuồng lao về phía Vi Mai. Mai tái mặt, vũ khí nàng đã rơi mất chỉ còn lại cơ thể máu thịt đối đầu với đôi vuốt đồng, thật chẳng khác nào cá nằm trên thớt.

- Đôn Phục Lôi Kịch!

Có tia sét dữ dội xuyên qua không trung bắn thẳng vào người chuột tinh. Con chuột dù có nhanh nhẹn vô cùng cũng không thể tránh khỏi. Chỉ nghe tiếng rít chói tai vang lên, chuột tinh bị sét đánh trúng giật nảy cả người, quần quai lăn một vòng trên sân gạch.

- Nàng lo cho Bạc Nương đi! Con chuột tinh này để cho tôi thử bộ chương pháp sấm sét mới! - Nhật Duật nói đoạn chạy tới đứng chắn trước mặt Vi Mai.

- Vương nhớ cẩn thận. - Mai nhặt thanh gươm rơi trên sân gạch rồi quay lại chỗ cô gái nhỏ.

Chuột tinh lúc này đã lồm cồm bò dậy. Nó thò ra phì phì rồi neho đôi mắt đỏ lừ nhìn đối thủ mới. Tuy đòn sấm sét vừa rồi làm con tinh nổi giận, nhưng vì toàn thân vẫn còn tê dại nên nó tạm thời chưa tấn công vội.

Trước mặt chuột tinh là một gã người phạm không có gì nổi bật, ngoại trừ đôi mắt sáng và cương quyết. Gã người phạm đối đầu với nó không hề tỏ ra căng thẳng, thân mình hoàn toàn buông lỏng tự nhiên. Chuột tinh cảm thấy có chút gì đó không đúng, nhất định thực lực của gã người này không hề đơn giản.

- GGRRRRÀOOO...

Con tinh gầm lên hung dữ. Đối thủ trước mặt dù sao cũng chỉ là người thường, ngay cả thần tiên nó còn không sợ nói gì đến lũ người vô dụng. Vuốt đồng vồ tới, đuôi đồng quật xuống, chuột tinh không tin dưới tốc độ tấn công khiến báo vàng còn phải bỏ mạng, tên người kia có thể chống đỡ được.

- Khá lắm! – Nhật Duật nói đoạn theo cách lần trước thuần phục Đông A Xích Thổ, dồn sấm sét xuống chân thì triển khinh công để né tránh.

Trên chiến trường nổi lên một trận gió nhẹ, Chiêu Văn Vương lướt đi ngang dọc như chớp. Thân pháp chàng không có gì đặc biệt nhưng tốc độ lại nhanh đến mức không tưởng. Chuột tinh hét vồ bên Đông lại chụp sang Tây, nhưng không thể chạm đến cái chéo áo của chàng.

- Yêu tinh, đỡ chiêu! - Ngô Soạn nhân lúc chuột tinh đang bận đối phó với Nhật Duật liền ra tay tấn công.

Tiếng chát chúa vang lên, cây bút lông cắm vào người chuột tinh thì bật ra như vào vách đá. Chuột tinh bị đâm vào người liền gầm lên theo thế. Nó bỏ Nhật Duật quay đầu lại đánh nhau với Ngô Soạn.

- Đôn Phục Lôi Kịch! – Chiêu Văn Vương từ sau lưng chuột tinh đánh ra một chưởng. Sấm sét xuất hiện trong không khí, kêu xì xèo bắn thẳng vào người con tinh.

Bị sét giật, chuột tinh rít lên đau đớn. Tuy nhiên sấm sét chỉ khiến con tinh tê dại một lúc chứ không ảnh hưởng gì đáng kể. Chuột tinh sau khi hoàn hồn liền tấn công Nhật Duật liên tiếp, không cho chàng có thời gian xuất chiêu, còn các đòn thế của Ngô Soạn đánh lên người thì nó mặc kệ. Chỉ nghe các tiếng “keng keng...” vang lên liên miên không dứt, toàn thân chuột tinh như khối đồng đặc, bị bút lông của vị phẫn sự núi Tản đâm tới tấp mà hoàn toàn không tổn thương gì.

- Chiêu Văn Vương, ngươi còn chương gì uy lực hơn không? - Ngô Soạn vừa nói vừa không ngừng tấn công chuột tinh để ngăn cản nó tập trung đánh Nhật Duật.

Duật nhảy sang tránh khỏi cú ngoạm của chuột tinh, nói vọng lại:

- Lộ chương pháp này tôi vừa nghĩ ra trên đường đi, mới được năm chiêu thôi. À, nhưng có một chiêu vô cùng mạnh mẽ, có điều phải sử dụng sấm sét trong tự nhiên.

Ngô Soạn nghe thấy thế thì mừng rỡ, nói:

- Vậy bây giờ ta kéo sấm sét đến cho người. Người có thể đánh ra chiêu đấy không.

Nhật Duật cười ha hả, đáp:

- Chiêu này mới chỉ là lý thuyết, không biết có thực sự dùng được không.

Ngô Soạn gật đầu, nói:

- Được hay không cứ thử làm thì biết!

Nói đoạn vị phán sự rút từ trong ngực áo ra một quả pháo nhỏ ném lên cao. Quả pháo rời tay Ngô Soạn bay thẳng lên trời, nổ ra tràng dài các tiếng lụp bụp. Tiếng lụp bụp vừa dứt, thì trên trời chợt xuất hiện một xoáy khí. Xoáy khí xoay tròn, tạo ra lực hút lớn. Không khí xung quanh bị hút vào trong xoáy biến thành từng đợt gió thổi vu vù. Lát sau cả mấy đám mây đen cũng bị xoáy khí hút về dày đặc. Không gian xung quanh trở nên ẩm ướt rõ rệt. Rồi nghe có tiếng đi đùng, một tia sét như con rồng điện bất chợt xuất hiện rạch đối nền trời đen thẫm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Cây cổ thụ héo

Chuột tinh không hiểu bọn Nhật Duật đang làm gì và nó cũng không mất thời gian tìm hiểu. Nhân lúc Ngô Soạn bận tung pháo, con yêu liền nhào tới vị phán sự.

- Ái chà. - Ngô Soạn kêu lên, cuống cuồng tránh né đòn tấn công của chuột tinh.

Lúc này sấm sét kéo tới càng lúc càng nhiều hơn. Bốn năm tia sét như một lũ quỷ đói tranh nhau xâu xé miếng mồi ngon là mấy đám mây đen. Mưa từ vết thương của mây rơi rả rích xuống đầu mọi người. Nhật Duật thấy vậy thì thốt lên:

- Hay lắm!

Đoạn chàng ngồi xếp bằng dưới đất, mặc kệ cả chuột tinh lẫn Ngô Soạn.

- Chiêu Văn Vương, mau nhanh lên nhé! - Ngô Soạn vừa hét lớn, vừa cuống cuồng chống đỡ chuột tinh.

Kể ra huyền thuật của Ngô Soạn vượt xa con chuột, thế nhưng không hiểu bằng biện pháp gì, chuột tinh đã biến hóa toàn thân thành đồng đặc vô cùng cứng rắn. Dù vị phán sự núi Tân đã thử qua đủ các đòn thế mà vẫn không làm tổn thương được nó.

Nhật Duật nghe Ngô Soạn kêu gọi í ới thì vẫn ngồi im lặng. Xung quanh người chàng dần tụ lại quãng sáng màu vàng nhạt. Độ sau thời gian tàn nửa nén hương, Chiêu Văn Vương mở mắt thì nhìn thấy cảnh vị phán sự núi Tân đang bị chuột tinh dồn đuổi đến toát mồ hôi. Đúng lúc ấy, chợt có một đợt sấm sét dữ tợn tràn tới.

- Phán sự, xin ngài tránh ra!

- Ta rất sẵn lòng. - Ngô Soạn đáp rồi bắn ra quả cầu cát về phía chuột tinh.

Cầu cát quá to, chuột tinh có tránh cũng không nổi. Chỉ nghe “đùng” một tiếng, quả cầu phát nổ đẩy con chuột bay thẳng về phía Nhật Duật.

- Yêu tinh mau chịu chết! – Chiêu Văn Vương hét lớn, tay hữu chỉ thẳng lên trời. Địa Linh Thần từ trong người chàng được giải phóng tạo thành cột vàng nhạt nổi bật trên nền trời đen thẫm. Một tia sét như con rồng điện không lồ bị cột vàng hút vào, nhanh chóng truyền thẳng xuống người Duật.

- Bất Viển Lôi Kích! - Đúng lúc tia sét vĩ đại của tự nhiên vừa tràn vào người, Nhật Duật liền sử dụng Địa Linh Thần đã tích tụ này giờ biến thân thể thành vật dẫn, đẩy nhanh luồng hủy diệt kia bay về phía chuột tinh.

Con tinh cảm nhận được cái chết đang tràn tới, nó rít lên the thé, nhưng không thể tránh né một chương sấm sét với uy lực tàn phá kinh khủng.

Hàng loạt các tiếng “xèo xèo...” vang lên như tiếng mỡ lợn thả vào chảo nóng. Cả thân hình to lớn của chuột tinh đổ vật sang một bên. Con yêu không kịp kêu thêm tiếng nào đã lăn ra chết tốt. Chuột tinh tuy toàn thân bằng đồng, không thứ gì gây tổn hại ngoài da được, nhưng sấm sét lại tấn công trực tiếp vào bên trong cơ thể. Vì thế tuy chỉ trúng phải một chiêu, nhưng nội tạng con tinh đã bị tia sét đốt cháy sạch.

- Thật lợi hại! - Ngô Soạn không kìm được cất tiếng khen ngợi.

Nhật Duật không trả lời vị phán sự mà nhổ ra một ngụm máu. Chàng vội vàng ngồi xếp bằng xuống đất.

- Truyền sấm sét còn thừa vào Đan Điền, lấy Địa Linh Thần hóa giải dần. - Ngô Soạn nói đoạn ngồi xuống sau lưng Chiêu Văn Vương. Tay ông áp vào huyệt Phế Du của chàng để giúp trị thương.

Một hồi sau thấy gương mặt Nhật Duật đã hồng hào trở lại, Ngô Soạn mới thờ phào rút tay về rồi đứng dậy. Nhật Duật mở mắt ra nhìn lên, nói:

- Xin cảm ơn ngài!

Ngô Soạn lắc đầu, đáp:

- Khách khí làm gì, lộ chương pháp này của ngươi rất lợi hại. Nếu ta không nhầm hẳn là ngươi lấy quẻ Phục trong Kinh Dịch để đặt tên cho các chiêu. Đúng không?

Nhật Duật gật đầu, đáp:

- Đúng vậy, quẻ Phục do hai quẻ Khôn và Chấn tạo thành, chính là hai quẻ tượng trưng cho đất và sấm sét. Bản thân quẻ Phục mang ý nghĩa quay lại, phục hồi, cũng là mối quan hệ giữa đất và sấm sét, vừa triệt nhau lại sinh ra nhau, liên miên không dứt. Khi tôi được đức thánh Tản truyền cho Địa Linh Thần để khắc chế sấm sét, cũng đã suy nghĩ rất nhiều về phương pháp vận dụng. Sau đó tôi thử kết hợp Địa Linh Thần cùng sấm sét vào bộ chương pháp của họ Trần, thấy các chiêu có tính chất rất giống với các hào trong quẻ Phục. Vì vậy tôi đặt tên cho bộ chương pháp mới này là “Địa Lôi Phục Chương Pháp”.

Ngô Soạn nghe vậy thì nói:

- Địa Lôi Phục thật là bộ chương pháp lợi hại, có điều không dễ sử dụng. Khi dùng ngươi cần cực kỳ cẩn thận không thì sẽ gây tổn thương cho cơ thể.

- Tôi biết rồi, ngài cứ yên tâm!

Nhật Duật nói vừa dứt lời thì tiếng la hét chọt vang lên khắp nơi cắt ngang cuộc trò chuyện giữa hai người.

* * * * *

Ngồi ngang trên sân đình là cảnh hàng trăm người nằm ôm bụng kêu la. Chuột tinh đã chết, dân làng không còn bị khói đen của nó điều khiển, dây mây của Ngô Soạn chỉ quán quỵ nên tự động rời khỏi người bọn họ rồi biến mất. Tuy nhiên những cơn đau bụng quá ác vẫn còn ở lại, hành hạ đám dân làng không thương xót. Mưa rơi rả rích càng làm cho thảm cảnh dưới sân thêm bi đát.

- AAA...

Già, trẻ, lớn, bé đồng thanh kêu la ầm ĩ, lẫn lộn dưới màn mưa. Tình trạng phơi bày trước mắt khiến đám người Nhật Duật thấy tội nghiệp vô cùng.

- Phán sự, ông có biết đây là loại bệnh gì không?

Ngô Soạn chau mày suy nghĩ rồi đáp:

- Ta cũng không rõ, nhìn về ngoài chỉ như đau bụng thường. Quả là khó đoán!

Đột nhiên Ngô Soạn nghĩ ra một thứ, nói:

- Việc này rất có thể liên quan đến cây gạo cổ thụ. Vì chuột tinh dựa vào cây này mà lừa phỉnh dân làng, giả làm thành hoàng.

- Vậy chúng ta mau vào bên trong xem thử. - Nhật Duật nói đoạn thúc giục mọi người tiến lại phía đình.

Vượt qua khoảng sân gạch, chỉ với một cước Chiêu Văn Vương đã đập tung cửa gỗ. Trước mặt mọi người hiện ra gian điện thờ chính. Khác với các đình làng ở mọi nơi là điện chính thường có ban thờ với tượng thánh và lư hương, điện chính của đình làng Mộc Miên chỉ có một cây gạo khổng lồ mọc thẳng lên trên xuyên qua cả nóc nhà. Phía trước cây gạo có hương án với các lư gốm sứ nề nằm lẫn lộn. Xung quanh gốc cây là hàng đồng xương trắng ớn. Mùi hôi thối bốc lên xộc vào mũi mọi người nồng nặc.

- Thưa phán sự, tôi thấy khi dân làng ôm bụng kêu la thì chuột tinh đã sử dụng hoa gạo chữa trị cho mọi người. Xem ra hoa gạo chính là thuốc giải cho căn bệnh ngoài kia và cây gạo cổ thụ này hẳn là nơi tạo ra thuốc.

Ngô Soạn nghe Nhật Duật nói vậy thì không đáp ngay, chỉ lẳng lặng tới gần cây cổ thụ. Tay ông đưa ra đặt lên thân cây rồi nhắm mắt, tập trung tinh thần. Thái dương hai bên vị phán sự nổi gân xanh, cả người ông chột bùng sáng. Quảng sáng trên người Ngô Soạn càng lúc càng chói mắt hơn. Sau đó quảng sáng lan ra, bao phủ toàn bộ gốc cây gạo.

Nhật Duật và Vi Mai căng thẳng quan sát Ngô Soạn. Sau thời gian tàn một nén hương, vị phán sự thu tay lại thờ hồng hộc. Quảng sáng trên người ông mờ dần rồi từ từ biến mất.

Chiêu Văn Vương thấy vậy thì vội vã tiến lại gần, hỏi:

- Sao rồi thưa phán sự?

Ngô Soạn lắc đầu, trán ông đầm mồ hôi:

- Cây gạo cổ thụ này vốn do thành hoàng cũ của làng là thần Mộc Miên trấn giữ. Huyền thuật của thần và cây cổ thụ bổ sung, bồi dưỡng cho nhau nên cây có thể xanh tốt trải qua hàng trăm năm. Có điều hiện giờ thần Mộc Miên đã bị chuột tinh nuốt vào bụng. Cây gạo thì bị nó bòn rút thần lực để giả thần giả quỷ, lừa bịp dân làng. Đến thời điểm này cây gạo chỉ còn là một cái xác mục rữa, ngay cả Mộc Tồn Công Pháp của ta cũng không phục hồi nổi.

- Ngài nói vậy là không có cách gì chữa trị cho dân làng sao?

Ngô Soạn lắc đầu, đáp:

- Cách trị bệnh thì ta không rõ, nhưng điều chắc chắn là cây cổ thụ này không cứu được nữa rồi.

Vị phán sự núi Tản vừa dứt lời thì chột có tiếng lanh lảnh cất lên:

- Lão ngốc, nói sai rồi!

Tất cả mọi người đều sững sốt, người vừa lên tiếng chẳng phải ai khác chính là Bạc Nương. Ngô Soạn tức muốn xít khói, dù gì ông cũng là phán sự của núi Tản Viên, cấp bậc trung đẳng thần. Giờ tự dưng bị một con bé hí mũi chưa sạch gọi là “lão ngốc” thì không nổi cơn tam bành mới lạ. Tuy nhiên khả năng kìm chế của Ngô Soạn rất cao, thân phận của ông là bề trên nên không thể chấp nhận lời nói bậy bạ của con trẻ.

- Con bé kia, ta tuy tài phép không nhiều nhưng cũng không phải loại vô dụng. Ngươi dám nói ta là đồ ngốc thì quả thực không biết trên dưới gì cả.

Nhật Duật nghe Bạc Nương nói vậy thì cũng rất không hài lòng.

- Bạc Nương, em mau xin lỗi phán sự đi.

Bạc Nương lè lưỡi, đáp:

- Việc... việc dễ vậy mà lão mãi không làm được. Chả phải đồ... gốc thì là gì?

“Con ranh con nhà người có tài phép gì mà dám mắng ta gốc”, Ngô Soạn càng nghĩ càng tức. Tuy thế ông vẫn cố gắng kiềm chế, thờ hồng hộc rồi nói:

- Hay lắm, ta bắt tài. Người có giỏi thì thử làm cây này sống dậy xem nào!

Bạc Nương lắc đầu, đáp:

- Ta... ta chẳng thích cây. Có điều nếu các người muốn chơi với cây thì ta... ta sẽ nhờ người khác.

- Người khác ư?

Nhật Duật, Vi Mai và Ngô Soạn nghe vậy đều ngẩn ra. Ở đây ngoài bọn họ thì chỉ còn đám dân làng sống dờ chết dờ. Trong đám đấy hiện giờ, tìm ra một kẻ có đủ sức lực đi cuốc đất tưới cây đã khó, huống hồ là hồi sinh lại cây cổ thụ mấy trăm năm tuổi đã chết queo.

Bạc Nương thấy bọn họ ngẩn tò te thì cười hi hi rồi chạy lại bên gốc cây cổ thụ.

- Lão già... lão già xấu, mau dậy mà chơi với cây đi này!

Nàng nói đoạn vỗ mạnh vào thân cây. Bọn Nhật Duật tập trung nhìn, chẳng có gì xảy ra.

- Dậy... dậy mau lão già xấu. - Bạc Nương vỗ thêm mấy phát nữa.

Vẫn không có gì chuyển biến. Nhật Duật khẽ lắc đầu, có khi nào pháp thuật của Hắc Hồ đã tác động đến đầu óc của Bạc Nương không.

- Dậy đi nào... LÃO GIÀ XẤU!

Bạc Nương tức tối đâm thùm thụp vào thân cây, giọng như muốn sắp khóc. Ngô Soạn đứng bên cạnh Nhật Duật trông thấy vậy thì bắt đầu sực sùi:

- Con bé hâm mất rồi, thật tội nghiệp. Vậy mà ta còn định dậy dỗ nó một trận nên thân.

- LÃO GIÀ XẤUUU!!! - Bạc Nương gào lớn, đột nhiên từ người nàng phát ra ánh sáng chói lòa. Bọn Nhật Duật cũng bị ánh sáng làm cho lóa mắt.

Một tiếng “bụp” vang lên rõ ràng. Ánh sáng trên người Bạc Nương tụ lại thành đồng lù lù dưới gốc cây. Trông thấy dáng vẻ ngỡ ngàng của Ngô Soạn và Vi Mai khi nhìn vào đồng sáng đấy, Nhật Duật hiểu ra liền tập trung huyền lực lên mắt. Đôi con người chàng kè lên như ánh chớp trong bóng tối, chốc lát đã nhìn ra đồng sáng kia là hình dáng mờ mờ của một gã đàn ông đang nằm co ro.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Thành hoàng ăn mày

Ngô Soạn chấp tay bắt quyết chỉ vào đồng sáng dưới đất, lập tức có cành cây to từ trên thân cổ thụ rơi xuống đứng ngay vào chỗ đó. Đồng sáng bị cành cây rơi đè thì lóa lên rồi nhập hẳn vào bên trong. Cành cây sau đó dài ra, rồi mọc thêm những đoạn hình đầu, hình chân, hình tay, dần dần biến đổi thành thân thể một gã ăn mày đầu tóc bù xù, quần áo rách rưới, trên người còn có mấy đốm ghê lở.

- Người... ai... làm gì tôi vậy? - Gã ăn mày chợt bừng tỉnh, ôm đầu lắc lư rồi lồm cồm bò dậy.

Ngô Soạn thấy vậy thì bước đến trước mặt gã ăn mày, nắm vai lắc lấy lắc dề:

- Người có phải thành hoàng cũ của làng này không?

Gã ăn mày lắc đầu, đáp:

- Tôi không phải thành hoàng, chỉ nương thân tạm trong cây này thôi. Mà chuyện gì đã xảy ra với tôi vậy? Các người vừa bắt giữ linh hồn của tôi à?

Ngô Soạn thờ dài, nói:

- Con chuột tinh đã giam người vào bên trong cây cổ thụ, sau đó giả làm thành hoàng lừa phỉnh dân làng cống người cho nó ăn thịt.

Gã ăn mày đã đứng thẳng dậy được, giương đôi mắt óc nhồi ra nhìn mọi người. Rồi gã bất ngờ kêu lớn, quỳ sụp xuống trước mặt Ngô Soạn.

- Phải rồi, vậy chính các người đã cứu tôi. AN NHÂN!

Ngô Soạn vội vàng đỡ gã dậy, lắc đầu nói:

- Không phải ta, người đã cứu người là con bé kia cơ.

Ngô Soạn nói xong thì chỉ vào Bạc Nương. Lão ăn mày nhìn qua cô gái nhỏ, ngơ ngác hỏi lại:

- Là cô đã cứu tôi à?

Bạc Nương cười chúm chím, đáp:

- Ta... ta thấy ánh sáng của người bé, chắc đang ngủ. Lão ngốc lại thách... thách ta. Vì thế ta mới đánh thức người dậy, cho lão... lão ngốc biết tay.

Bạc Nương vừa nói vừa lè lưỡi ra trêu Ngô Soạn. Ngô Soạn mặc dù bị gọi là lão ngốc thì rất tức giận nhưng cũng không có biện pháp trị nằng.

Gã ăn mày lúc này đã quay sang phía Bạc Nương, cầm tay nàng nước mắt rung rung.

- Không phải tôi đang ngủ đâu, mà là linh hồn yếu ớt của tôi sắp ngóm cù tôi. Đa tạ cô đã cứu lão già này, cô có việc gì cần cứ bảo tôi một tiếng.

Bạc Nương cười hi hi nói:

- Ngóm cù tôi là gì? Ta chẳng hiểu. Mà ta gọi ông dậy rồi, đến lượt ông gọi cây to tỉnh dậy đi.

- Cây to? À, ý cô là Mộc Miên Đại Thụ hả? - Lão ăn mày vừa nói vừa tiến lại gần gốc cây gạo.

Cây cổ thụ tuy vẫn đứng vững nhưng vô bị tróc ra từng mảng chứng tỏ đã chết khô từ bên trong. Lão ăn mày ngắm nhìn thân cây một lúc rồi trầm ngâm nói:

- Mộc Miên Đại Thụ bị hút hết sinh khí rồi!

Nhật Duật không để lão ăn mày tư lự lâu. Chàng tiến lại gốc cây rồi kéo gã xềnh xệch ra khỏi diện chính.

- Ông đi ra ngoài này với tôi đã!

Cảnh tượng bên ngoài rất bi đát. Dân làng kêu khóc âm ỉ, nhiều người bắt đầu nôn mửa, cơ thể co giật. Con mưa nhỏ đã tạnh từ lúc nào để lại bùn lầy khắp nơi. Dân làng nằm lẫn lộn trên đám bùn trông cực kỳ thảm hại.

Nhật Duật trở vào bọn họ, hỏi:

- Ông có biết họ bị làm sao không?

Lão ăn mày mặt mũi tối xầm lại, đáp:

- Chính là bệnh kiết lỵ. Làng này từ xưa được dựng trên nguồn nước nhiễm độc nên dân làng rất dễ bị kiết lỵ. Vì lẽ đó tổ tiên chúng tôi mới cho trồng rất nhiều cây gạo khắp nơi, do hoa gạo là liều thuốc chữa kiết lỵ số một. Mộc Miên Đại Thụ cũng theo đó mà trở thành cây thần của làng.

- Nói như vậy liều thuốc chữa trị cho dân làng chính là hoa gạo?

- Đúng vậy. - Gã ăn mày đáp, rồi lại chán nản nói. - Nhưng hoa gạo chỉ nở vào mùa xuân. Giờ mới là đầu đông, chờ đến mùa xuân chắc cả làng này đang rên la dưới Địa Ngục rồi.

Ngô Soạn đột nhiên cất lời:

- Cách khá dĩ nhất chữa trị cho bọn họ là dựa vào huyền lực của Mộc Miên Đại Thụ tạo ra hoa gạo trái mùa. Có điều Mộc Miên Đại Thụ bị hút hết thần lực, giờ chỉ còn là cây gỗ mục. Thành hoàng, huyền lực của người có cùng loại với Mộc Miên Đại Thụ không?

Lão ăn mày gật đầu, đáp:

- Huyền lực của tôi với Mộc Miên Đại Thụ là một. Trước đây tôi là ăn mày trong làng, sau khi chết đi thì lấy Mộc Miên Đại Thụ làm chỗ trú thân. Huyền lực của tôi có được là do cây ban tặng, mà tôi không phải thành hoàng đâu.

Ngô Soạn mặc kệ câu cuối của gã ăn mày, vui mừng nói:

- Vậy thì hay lắm, ta có thể sử dụng Mộc Tồn Công Pháp nhập linh hồn người và Mộc Miên Đại Thụ làm một. Sau đó Mộc Miên Đại Thụ có thể sử dụng chính huyền lực của người để tự phục hồi. Vậy coi như dân làng được cứu rồi.

Gã ăn mày nghe thế thì nheo mắt:

- Vậy linh hồn tôi thì sao? Làm kiểu đó có phải sẽ khiến cho linh hồn tôi bị biến mất hoàn toàn không?

Ngô Soạn lắc đầu:

- Không, linh hồn của người vẫn tồn tại, chỉ có điều nằm hẳn trong Mộc Miên Đại Thụ thôi.

Ngô Soạn chưa dứt lời, gã ăn mày đã ba chân bốn cẳng chạy tuốt, bỏ lại đằng sau lưng một câu nói:

- Tôi không muốn bị biến thành cái cây, hơn nữa cũng chẳng muốn cứu bọn dân làng thối tha này.

Mọi người thấy gã ăn mày bỏ chạy thì sững người, có thành hoàng nào lại bỏ mặc làng như vậy chứ. Ngô Soạn sau chút bất ngờ thì tức tối đuổi theo.

- Đứng lại, người dù gì cũng là thành hoàng, không thể vô trách nhiệm như vậy được.

Ba người bọn Nhật Duật nhìn theo hai bóng trắng khuất dần sau đám nhà mái ngói, lắc đầu không biết nói gì.

- A A A... - Tiếng dân làng kêu la âm ỉ lại vang lên.

Vi Mai quay sang phía Nhật Duật và Bạc Nương, nói:

- Vô cây gạo có thể làm thuyền giảm bệnh kiết lỵ đôi chút. Trong lúc chờ phán sự bắt lại tên thành hoàng vô dụng đó về, mọi người cùng tôi mau đi pha thuốc trị liệu tạm thời cho dân làng.

Nhật Duật và Bạc Nương nghe nàng ta nói thế thì vội và tìm các cây gạo trong làng rạch vỏ bằng trụ. Còn Vi Mai vào các ngôi nhà gần đấy kiểm một lọ các loại nôi niêu rồi vác ra chất lên đồng lửa vừa được Nhật Duật nhóm giữa sân đình. Bọn Nhật Duật, Vi Mai và Bạc Nương vớt và cả canh giờ mới nấu xong năm nôi thuốc lớn, sau đó khăn trương mang đi phân

phát cho dân làng. Lát sau thuốc phát huy tác dụng, dân làng tuy vẫn bị con kiết lỵ hành hạ nhưng đã có thể đứng, ngồi một chút. Thảm trạng kêu rên la khóc tạm thời chấm dứt.

Hương chức áo xám đứng đầu làng lúc này đã hồi phục, đi cùng hai hương chức khác đến chỗ bọn Nhật Duật:

- Tôi là Nguyễn Phú, hương trưởng(1) làng này. Nay thay mặt dân làng xin tạ các vị ân nhân.

Nhật Duật liền chấp tay đáp lễ. Chàng hỏi thăm xã giao vài câu rồi thôi vì không muốn lộ thân phận Chiêu Văn Vương. Vi Mai đứng bên cạnh chàng lạnh lùng cất lời:

- Các người chớ vội mừng, thuốc này chỉ tạm thời đẩy lui kiết lỵ chứ chưa trị dứt bệnh. Nếu Mộc Miên Đại Thụ không thể hồi phục thì dân làng các người sớm xuống Địa Ngục hết thời.

Hương trưởng nghe thế thì tái mặt:

- Cô nói vậy là sao? Mộc Miên Đại Thụ xảy ra việc gì rồi ư?

Vi Mai vẫn giọng lạnh lùng, nói:

- Các người tự vào đình mà xem.

Chẳng cần Vi Mai nhắc đến câu thứ hai, ba vị đứng đầu hội đồng hương chức lật đặt ôm bụng chạy vào trong đình. Lát sau, tiếng kêu la hoảng hốt của ba vị vọng ra vang rền. Kêu khóc chán, các vị lật đặt chạy ra cầu xin Vi Mai:

- Ân nhân, mong người giúp thì giúp cho trót, xin người độ lượng ra tay phục hồi lại Mộc Miên Đại Thụ. Không thì cả làng tôi qua đêm nay chắc không còn ai sống sót.

Vi Mai cười khẩy, đáp:

- Các người lúc trước thờ phụng yêu ma, tự tay hủy hoại Mộc Miên Đại Thụ. Bây giờ thấy hối hận e rằng đã muộn rồi.

- Ân nhân! - Các vị hương chức nghe thế thì khóc rống lên. - Cầu xin các người rủ lòng thương!

Nói đoạn ba vị hương chức dập đầu lạy Vi Mai như tế sao. Mai thấy thế thì hốt hoảng tránh sang một bên.

- Các người, các người làm trò gì thế này?

Đúng lúc Mai không biết làm sao với các vị hương chức thì một con lốc xoáy bỗng nổi lên ù ù. Và khi lốc xoáy tan, Ngô Soạn cùng gã ăn mày hiện ra giữa sân đình.

- Ha ha, thành hoàng người bỏ chạy khi cả làng gặp nguy. Có lý nào lại thế!

Ngô Soạn vừa nói vừa ném gã ăn mày xuống đất. Gã ăn mày tay chân không bị trói nhưng cái ném của Ngô Soạn khiến gã nằm lén ra, thân thể cứng đờ bất động.

- Thà tôi ra, tôi làm thành hoàng bao giờ. Các người bắt nhầm người rồi. - Gã ăn mày tuy không cử động được chân tay nhưng mồm miệng lại rất linh hoạt, chưa gì đã kêu la ầm ĩ. Giọng ăn vạ oang oang của gã nhanh chóng át hết cả tiếng khóc thút thít của các vị hương chức.

Ngô Soạn nghe thế thì lông mày xoắn tít, nói:

- Rõ ràng người bị cô gái nhỏ lôi ra từ trong Mộc Miên Đại Thụ. Mộc Miên Đại Thụ lại được cả làng này thờ cúng, xây đình xung quanh. Vậy thì người đích thị là thành hoàng làng này còn gì?

- Vớ vẩn, tôi là một linh hồn vất vưởng sống trên một cái cây mọc giữa đình đâu có nghĩa tôi là thành hoàng. Các người dựa vào đâu mà bắt tôi cứu cái làng này, mau thả tôi ra đi!

Gã ăn mày vừa nói vừa kêu khóc tuy nhiên câu cuối đã lọt vào tai ba vị hương chức. Ba vị hương chức không hổ là gừng càng già càng cay, tâm trí rất linh mẫn, nhanh chóng nhận ra gã ăn mày đang kêu gào dưới đất là chìa khóa để giải cứu mọi người. Hương trưởng Nguyễn Phú cùng hai hương chức còn lại liền bỏ Vi Mai, quay sang gã ăn mày:

- Quan lớn thành hoàng, quan lớn mau cứu chúng con!

Nói rồi ba vị hương chức lại sử dụng độc chiêu dập đầu lia lịa. Gã ăn mày nghe thế thì biến sắc, mặt mày tím tái quất:

- Lũ dờ hơi, ai là thành hoàng của các người. Đừng có mà thấy người sang bắt quàng làm họ!

Bọn Nhật Duật nhìn nhau không biết nên cười hay khóc. Một gã ăn mày nằm dưới đất lại đi chửi người khác “thấy người sang bắt quàng làm họ”. Quả là chuyện quái dị.

Ngô Soạn được thế cười hà hà:

- Lần này thì người hết chối nhé, các vị hương chức đã thừa nhận rồi. Ta sẽ giúp người hoàn thành bổn phận của thành hoàng.

Ngô Soạn nói xong đưa tay ra xách gã ăn mày lên. Gã ăn mày biết hết đường chạy trốn liền hét lên:

- Khoan đã, tôi có lời muốn nói.

Ngô Soạn gật đầu đồng ý:

- Được, vậy người nói đi.

- Hừ, thằng nhóc Nguyễn Phú kia, người có biết ta là ai không?

Hương trưởng nghe thấy gã ăn mày hỏi thì mới ngước lên, cẩn thận nhìn gã. Qua một hồi, đột nhiên người hương trưởng run lên bần bật.

- Ngài... ngài là...

Tên ăn mày cười khẩy, đáp:

- Ta tên Phạm Kháng.

Nghe thấy tên này, ba vị hương chức liền dập đầu lạy như tể sao.

- Chú Phạm Kháng, mọi tội lỗi đều do đời trước. Bọn cháu hồi đấy còn quá nhỏ không liên quan đến cái chết của chú.

Phạm Kháng chẳng thèm quan tâm đến ba vị hương chức, lời nói càng lúc càng lạnh lùng:

- Đời cha ăn mặn, đời con khát nước. Cha ông các người đã phạm sai lầm nhưng các người cũng chẳng tốt đẹp hơn bọn họ là bao.

Phạm Kháng nói xong liền hướng về phía Ngô Soạn:

- Các vị muốn sử dụng linh hồn tôi để phục hồi Mộc Miên Đại Thụ cũng được. Nhưng tôi có đôi điều muốn kể về gốc tích làng Mộc Miên, các vị có hứng nghe không?

Ngô Soạn nghe gã nói thế thì gật đầu:

- Người kể đi, chúng ta vẫn còn thời gian.

Phạm Kháng chậm rãi cất lời, lịch sử làng Mộc Miên dần dần được hé lộ.

* * * * *

* Chú thích:

(1) Hương trưởng: chức sắc đứng đầu làng ở dưới xuôi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Làng Mộc Miên

Làng Mộc Miên vốn do cụ tổ bốn đời của Nguyễn Phú và cụ ba đời Phạm Kháng lập nên. Do làng có vị trí gần kinh thành lại nằm ngay trên mỏ đất sét loại tốt, nên rất thuận tiện cho nghề gốm. Hai họ Nguyễn, Phạm nhờ mỏ đất sét mà giàu lên nhanh chóng, làng xóm cũng vì thế ngày càng trù phú, phát triển.

Tuy nhiên đến đời bố Phạm Kháng, thì ông phát hiện ra một bí mật động trời mà tổ tiên đã che giấu. Hóa ra làng tuy nằm trên mỏ đất sét nhưng nguồn nước lại nhiễm độc nặng. Nguồn nước của làng nhờ có đất sét khử độc, dân làng mới có thể sống yên ổn. Tuy nhiên khai thác đất sét càng nhiều, nước được khử độc càng ít, dân làng nguy cơ nhiễm bệnh càng cao. Vì thế ông nội Nguyễn Phú mới cho trồng cây gạo khắp làng nhằm tạo ra được liệu giải độc. Vào lúc đấy, bố Phạm Kháng đã phát hiện ra việc nước nhiễm độc, mới đề nghị hội đồng hương chức dừng việc khai thác đất sét. Vì nếu cứ tiếp tục khai thác, thì cả làng có mọc đầy cây gạo cũng không thể cứu được mọi người.

Nhưng hội đồng hương chức do ông nội Nguyễn Phú đứng đầu vì kẻ sinh nhai đã bắt chấp hết, dầu việc nhiễm độc nước sau đó còn hãm hại khiến bố Phạm Kháng chết bất đắc kỳ tử(1). Phạm Kháng là đứa con duy nhất cũng bị đầu độc, thân thể thành ốm yếu chỉ có thể đi ăn xin để sống qua ngày. Khi Phạm Kháng mất, linh hồn không siêu thoát được mới náu tại Mộc Miên Đại Thụ cho đến nay.

Đến đời Nguyễn Phú, tuy thấy nguồn nước đã ô nhiễm nặng, nhưng vẫn vì lòng tham không đáy mà tiếp tục khai thác đất sét không ngừng nghỉ, mặc cho bệnh tình dân trong làng càng lúc càng khó chữa.

- Khi chuột tinh tới chiếm cây cổ thụ, phong ấn linh hồn ta, dùng phép ma lừa phỉnh dân làng, thì các người lại đi phong nó làm thành hoàng, hương khói và phục dịch quanh năm. Bây giờ xảy ra việc lại đến cầu xin ta. Các người hãy nói cho ta nghe xem, các người có đáng được cứu không? - Phạm Kháng mắng sa sã, nước bọt văng tung tóe, đáng về hùng hổ, oai phong.

Ba vị hương chức nghe chửi thì im thin thít, cả thờ cũng không dám chửi đừng nói cãi lại nữa lời.

Ngô Soạn thấy thế thì thờ dài, nói:

- Cứu hay không tùy người, quả thật không ai ép được.

Nói đoạn vị phán sự khoát tay, Phạm Kháng thân thể lại cử động được bình thường.

- Ha ha, ta tự do rồi. - Phạm Kháng nhảy lên hò reo mừng rỡ. Gã hò reo chán chê xong liền giơ tay chỉ mặt ba vị hương chức.

- Gieo nhân nào gặt quả nấy, các người tự cứu mình đi. Ta không rảnh.

Dứt lời gã ăn mày quay người, đáng vẻ nhấp nhồm định bỏ đi. Ba vị hương chức thấy thế thì dập đầu lạy lia.

- Ăn mày quan lớn, là chúng con sai rồi!

Bọn Nhặt Duật được thêm một phen dờ khóc dờ cười. Đã “ăn mày” lại còn “quan lớn”, ba vị hương chức đúng là sợ chết nên loạn hết trí lên rồi.

- Ăn mày quan lớn, tội lỗi của chúng con đúng là chết nghìn lần không gột hết. - Nguyễn Phú vừa dập đầu, vừa nói.

- Ngài không cứu chúng con là hợp tình hợp lý, mấy lão già bọn con không dám oán một câu. Nhưng ngài nhìn xem, hơn trăm đứa trẻ trong làng đều vô tội, chúng không đáng phải chịu tội nghiệt thay cho cha ông chúng. Và trong số bọn chúng cũng có không ít con cháu họ Phạm.

Như phụ họa cho lời Nguyễn Phú, tiếng gào khóc của trẻ con vang lên ầm ĩ. Trên sân đình, kẻ già người bé đều lẫn lộn, nhất thời nhốn nháo cả vùng. Phạm Kháng nhìn qua một lượt. Góc này thì bà lão run rẩy, góc kia thì trẻ thơ kêu rên, chỗ khác thì lại vang lên tiếng ỉ ôi của mấy đứa con gái.

Phạm Kháng thấy tình cảnh thế thì thở dài, nói:

- Có thật là mọi người trong làng không qua được khi trời sáng không?

Lần này Vi Mai là người lên tiếng:

- Đúng vậy, bệnh tình của họ đã quá nặng rồi.

Phạm Kháng nhắm mắt lại, khi mở ra thì thần thái đầy kiên định, không còn có vẻ hèn hạ của một gã ăn mày nữa.

- Được, vậy nhờ các vị đưa tôi đi hỏi sinh Mộc Miên Đại Thụ.

Ngô Soạn nghe gã nói vậy thì cười lớn:

- Hay lắm, người quả thực xứng đáng làm thành hoàng của làng này.

Vị phán sự nổi dút lời liền xách bóng gã ăn mày lên chạy vào gian chính của đình. Phía sau Nhật Duật, Vi Mai và Bạc Nương bám theo ông sát gót.

* * * * *

Ngô Soạn ngồi xếp bằng giữa gian chính đình làng, tinh thần tập trung cao độ. Từ người ông phát ra ánh sáng màu xanh lá chiếu lên người Phạm Kháng và Mộc Miên Đại Thụ.

- Tụ Mộc Hóa Lâm - Ngô Soạn hô lớn. Ánh sáng xanh tràn qua toàn bộ căn phòng, nhuộm khuôn mặt tất cả mọi người thành một màu mị non.

Qua mắt một lúc, ánh sáng xanh dần nhạt đi. Ngô Soạn thở ra hồng hộc, khắp người mồ hôi đầm đìa. Phạm Kháng giờ đây đã biến mất, thay vào chỗ gã ăn mày vừa ngồi là cành cây mục. Còn phía bên trên thân Mộc Miên Đại Thụ xuất hiện một bóng sáng trắng như cánh bướm khổng lồ.

- Không đủ lực... - Ngô Soạn nói đoạn nhắm mắt tĩnh dưỡng. Mồ hôi ông tuôn ra như suối ướt đầm hết quần áo.

Mọi người nghe ba từ “không đủ lực” thốt ra từ miệng vị phán sự thì đều cảm thấy lo lắng, chăm chú quan sát cây cổ thụ. Chỉ thấy ánh sáng trắng chớp lên một cái, nhập vào bên trong thân cây rồi tắt hẳn. Ánh sáng xanh lá bao phủ xung quanh tuy có làm cho cây tươi hơn một chút nhưng cũng nhanh chóng nhạt dần rồi nổi gót ánh sáng trắng mà tàn đi.

- Ân nhân, thế này là sao? - Ba vị hương chức hốt hoảng kêu lên. Nhìn tình hình hiện tại trẻ con cũng biết có điều không ổn.

Ngô Soạn không nói gì chỉ ngồi bất động, có lẽ ông không còn sức mà nói nữa.

- Lão ngốc ơi là ngốc! - Bạc Nương lúc lắc đầu. Điều bộ của nàng rất đáng yêu nhưng Ngô Soạn đang nhắm mắt dưỡng thần chỉ nghe được lời trêu chọc. Ông tức giận nuốt ực máu mồm.

- Lão già thôi đã biến thành cây khô rồi. Vui quá là vui!

Nhật Duật đang định cất tiếng bảo Bạc Nương đừng gây thêm rắc rối thì nàng đã chạy lon ton lại phía Mộc Miên Đại Thụ.

- Lão già cây, chơi với ta nhé! - Bạc Nương nói đoạn giơ hai tay ấn mạnh vào cây. Ánh sáng xanh lá đã mất đột nhiên xuất hiện trở lại, thậm chí còn rực rỡ hơn lúc trước gấp mấy lần.

- Lão già cây, dậy này!

Ánh sáng xanh càng lúc càng chói, rồi trước sự ngạc nhiên của tất cả mọi người, nó cuộn lên thân cây mục rỗng như dòng suối xanh tươi mát ôm núi cao điệu vợi rót xuống ruộng vườn. Gió bỗng thổi, ngân nga khúc nhạc vi vu vui tai. Ánh sáng xanh càng chói hơn, bao phủ hoàn toàn thân cây vào trong lòng nó để thỏa sức vỗ về, ôm ấp. Lát sau, ánh sáng dịu dần, trước mặt mọi người hiện ra một thân cổ thụ to lớn, vững chãi, tràn đầy sức sống thay thế cho cái cây mục nát lúc trước.

Gió xào xạc thổi, từ ngoài đình vọng vào những tiếng hò reo ầm ĩ. Ba vị hương chức ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài, bọn Nhật Duật tuy không bị kết lỵ đe dọa đến tính mạng nhưng cũng vội vã bám theo.

Trước đình làng ngập một màu đỏ, là sắc của hoa gạo tung bay đầy trời.

- Cảm tạ Mộc Miên Đại Thần! Cảm tạ Mộc Miên Đại Thần! - Toàn bộ dân làng đều quỳ xuống, hướng về phía đình làng vái lạy.

Trong không trung, trên nóc nhà, khắp sân đình, đâu đâu cũng thấy hoa gạo phủ kín.

- Chỗ này đủ để chế thuốc chữa bệnh rồi. Các người đứng là cao số đấy. - Vi Mai quay sang ba vị hương chức nói.

Ba vị hương chức tuy nghe ra giọng điệu mỉa mai của nàng nhưng vẫn ngoác mồm cười. Dù gì thì tính mạng vẫn là quan trọng nhất.

- Việc này là sao? - Nhật Duật đột nhiên kêu lên. Mọi người ban đầu chưa hiểu gì nhưng dõi theo ánh mắt của chàng thì liền phát hiện ra sự lạ.

Số là chuột tinh sau khi chết thân thể đã mất đi màu đồng, trở lại nguyên hình là con chuột khổng lồ toàn thân trụi lông với nước da trắng ớn. Và hiện giờ phủ trên thân hình to lớn nằm thù lù một đồng trên nền đất ẩm là hàng hà sa số các cánh hoa tàn héo.

Mọi người để ý quan sát kỹ thì thấy các cánh hoa gạo trong không trung bay lại gần xác của chuột tinh trong vòng mười thước đều bị tàn úa rồi rơi xuống đất.

- Trong người yêu tinh có vật lạ! - Ngô Soạn nói đoạn chạy vội về phía con chuột. Bọn Nhật Duật thấy vậy liền bám theo sau.

Chỉ nghe “phập” một tiếng, Ngô Soạn đã ném cây bút lông cắm sâu vào bụng chuột tinh. Sau đó vị phán sự lại gần rút cây bút ra, trên đầu bút cắm theo hạt cây đen xì.

- Đây là thứ gì?

Ngô Soạn vừa giơ hạt cây lên đột nhiên người xiêu đi, thân mình loạng choạng suýt ngã.

- Tà vật! - Vị phán sự kêu to rồi vội vã ném cây bút ra xa. Trên trán ông lấm tấm mồ hôi.

Nhật Duật thấy vậy thì lo lắng lại gần, hỏi:

- Phán sự, có chuyện gì vậy?

Ngô Soạn đứng như trời trồng, trợn mắt nhìn vào hạt lạ trên đầu cây bút đang nằm chông chênh dưới đất, thốt lên đầy kinh hãi:

- Đây là thứ gì, sao nó có thể làm huyền lực trong người ta rối loạn một cách dễ dàng?

Gió lớn chợt nổi lên đầy trời, có bóng trắng như ánh chớp lướt qua chỗ cây bút. Bóng trắng tụ lại trên thân cây gạo đối diện rồi biến thành một thư sinh. Thư sinh mặt mũi sáng sủa, vóc dáng cao gầy nhưng không èo lả. Trang phục của thư sinh vô cùng đẹp đẽ, nhìn thoáng qua tương đối giống với các vương công quý tộc triều đình, nhưng trên áo của thư sinh lại có một số họa tiết kỳ lạ mà Nhật Duật chưa từng thấy bao giờ. Thư sinh cầm cây bút của Ngô Soạn trên tay, vừa ngắm nghía vật găm trên đầu bút, vừa điềm tỉnh cất lời:

- Thứ này cực kỳ nguy hiểm, các người không nên đụng vào.

Ngô Soạn thấy vậy thì tức tối bước tới trước, hằm hằm nói:

- Nguy hiểm hay không tự ta suy xét được. Người là thần hay là yêu? Ở phương nào tới? Vật kia rất quan trọng mau trả lại cho ta!

Thư sinh mặc kệ thái độ hùng hổ của Ngô Soạn, chỉ lắc đầu đáp:

- Ta bảo rồi vật này vô cùng nguy hiểm, tốt nhất là để ta giữ.

- Người...

Ngô Soạn đang định động tay động chân thì bị Nhật Duật ra sức kéo lại.

- Phán sự cứ bình tĩnh đã, có gì nói chuyện thêm vài câu rồi hẵng hay.

Chiêu Văn Vương nói đoạn chấp tay về hướng thư sinh vái chào rồi hỏi:

- Chẳng hay quý anh tên họ là gì? Trông bộ dạng quý anh chắc là khách từ phương xa tới.

Trái với suy đoán của mọi người, thư sinh lại lắc đầu nói:

- Ta ở gần đây thôi. Tên ta... ờ, lâu lắm rồi không sử dụng. Trước đây ta ở một nơi gọi là Tiểu Thạch Sơn, vậy các người cứ gọi ta là Thạch Sơn đi.

- Tiểu Thạch Sơn ư? Gần đây làm gì có nơi nào gọi là Tiểu Thạch Sơn? - Nhật Duật nghe thế thì cau mày. Chàng sinh trưởng tại thành Thăng Long, tính tình lại thích tìm hiểu, ham đi đây đó. Vùng kinh đô và ngoại ô xung quanh Nhật Duật đã ngao du chán chê nhưng chàng chưa bao giờ nghe thấy cái tên Tiểu Thạch Sơn cả.

- Ta có việc cần đi gấp, không rảnh để trò chuyện với các người. - Thạch Sơn nói đoạn nhảy xuống khỏi cành cây, tung mình chạy đi.

- Đứng lại, mau trả lại ta bút và hạt cây. - Ngô Soạn tức tối đuổi theo.

Nhật Duật thoáng ngờ ngàng rồi cũng để khí, chạy theo Ngô Soạn. Chỉ trong chốc lát ba người đã mất hút vào màn đêm tối.

* * * * *

* Chú thích:

(1) Bất đắc kỳ tử: chết một cách bất ngờ, đột ngột.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Thạch Sơn

Hương trưởng Nguyễn Phú tiến lại chỗ mọi người, vòng tay cảm tạ:

- Tôi thay dân làng xin cảm ơn các vị đã vất vả dốc sức cứu chữa.

Vì Mai lờm y sắc lẹm, đáp:

- Tạm thời dân làng không còn bị đe dọa đến tính mạng nữa. Thuốc ta chế biến còn rất nhiều, người cứ sao lại thành viên cho mọi người uống. Nhưng nguồn bệnh là do nước, muốn trị dứt bệnh ta khuyên các người nên tìm chỗ khác mà sinh sống.

- Việc này... - Nguyễn Phú suy nghĩ rồi lắc đầu. - Sau sự việc lần này tôi cũng muốn dời làng đi chỗ khác, có điều nơi này đã được ông cha tôi gây dựng bao nhiêu đời nên thực sự không nỡ bỏ.

Hai người đang nói chuyện đột nhiên có tiếng hét lớn chen ngang:

- Mộc Miên... Mộc Miên Đại Thụ bị làm sao kia???

Vì Mai và Nguyễn Phú nghe thế thì ngừng đầu nhìn lên, chỉ thấy các tán lá của cây gạo khổng lồ đang tàn héo đi nhanh chóng. Hoa gạo cũng không còn nở ra nữa.

- Đi mau! - Vì Mai nói đoạn chạy thẳng vào gian chính của đình. Nguyễn Phú và Bạc Nương vội vã theo sau.

Ở bên trong đình, mọi người ngỡ ngàng thấy Mộc Miên Đại Thụ đã lại héo chết thành một thân khô.

Vi Mai thở dài, nói:

- Mộc Miên Đại Thụ cố gắng nở hoa để cứu các người. Nhưng huyền lực của cây mới được bổ sung từ Phạm Kháng vốn chẳng có nhiều vì thế sau khi tạo ra hoa thì cây lại chết héo.

Ba vị hương chức nghe thế thì khóc ròng:

- Là bọn tôi sai rồi. Sai lầm của bọn tôi đã hại chết Mộc Miên Đại Thụ.

- Ý lão già thôi vẫn còn kia! - Bạc Nương nói đoạn chạy lại phía Mộc Miên Đại Thụ rồi vót ra một quãng sáng lập lòe từ cái hốc to trên thân cây.

- Mau, mang cho ta cái nồi kia! - Vi Mai chỉ tay vào góc nhà nơi có chiếc nồi đất nhỏ chắc của người giữ đình khi trước vớt lại. Chiếc nồi tuy không sứ sọc gì nhưng phủ đầy bụi bẩn và mốc meo.

Nguyễn Phú ba chân bốn cẳng chạy đi lấy nồi rồi mang lại cho Vi Mai.

- Bạc Nương, em mang gã Phạm Kháng lại đây cho ta.

Bạc Nương nghe thế thì khum tay, ôm quãng sáng bước tới chỗ Mai. Quãng sáng so với lúc ban đầu đã nhạt hơn đôi chút. Vi Mai rút từ trong người ra một lá bùa màu vàng rồi hô lớn:

- Thu Hồn Nhập!

Quãng sáng trên tay Bạc Nương nghe lời chú của Vi Mai liền bay vèo lên không mấy vòng rồi chui tọt vào lá bùa vàng. Mai ném lá bùa vào trong chiếc nồi rồi đẩy chặt nắp lại.

- Linh hồn Phạm Kháng đang ở trong này. Gã do giúp sức Mộc Miên Đại Thụ nên huyền lực bị ảnh hưởng nặng nề, linh hồn suýt bị tan thành mây khói. Ta tạm thời phong ấn gã vào trong chiếc nồi để giúp gã ổn định linh hồn, hồi phục huyền lực. Dù sao các người đã thừa nhận Phạm Kháng là thành hoàng vì thế ta giao lại chiếc nồi cho các người. Nhớ tuyệt đối không được tùy tiện mở ra.

Ba vị hương chức nghe thế thì vâng dạ luôn mồm, vừa nhận được chiếc nồi từ tay Vi Mai liền đề nghiêng xuống đất, lấy dây mây sẵn có trong đình trói chặt từ miệng nồi xuống đáy ba bốn lần. Sau đó bọn họ cung kính nâng chiếc nồi mốc lên như nâng hộp châu báu.

- Còn nữa, nay Mộc Miên Đại Thụ đã héo khô, bệnh của các người nếu phát tác không cách gì chữa được. Nên tính chuyện dời làng sớm đi.

- Chúng tôi biết rồi! - Ba vị hương chức nghe Mai nói vậy thì mặt buồn rười rượi, đáp.

- Mai, cô mau ra đây! - Giọng Ngô Soạn từ ngoài sân bắt chợt vọng vào.

Vi Mai và Bạc Nương nghe ông ta gọi liền vội vã chạy ra.

* * * * *

Khi Vi Mai và Bạc Nương ra đến sân đã thấy Nhật Duật đang ngồi xếp bằng dưới đất, sắc mặt xanh tím biến đổi lẫn lộn. Ngô Soạn đứng sau lưng Chiêu Văn Vương, lắc đầu ra chiều ngán ngẫm:

- Ta đã báo y nên sử dụng Địa Lôi Phục chương pháp một cách thận trọng. Vậy mà thằng nhóc này vẫn cứ dùng bùa bãi, hậu quả bị gã Thạch Sơn kia đánh trả một chương suýt tẩu hỏa nhập ma.

- Gã Thạch Sơn kia lợi hại lắm sao? - Vi Mai hỏi lại.

Ngô Soạn thờ ra một hơi, đáp:

- Rất lợi hại, gã đánh ra một chương là phá tan được mấy chiêu sấm sét của Chiêu Văn Vương. Sau đó gã thuận tay ném trả cây bút cũng bức ta phải lùi hơn ba trượng mới giữ được. Nếu gã thực sự ra tay thì e bọn ta chẳng về được đến đây. Ta suy nghĩ mãi mà không nhớ ra ở phương Nam có nhân vật nào như vậy.

- Hay gã từ phương Bắc xuống?

Ngô Soạn lắc đầu, đáp:

- Không có khả năng, với tính cách của gã chắc chắn sẽ không mạo nhận thân phận. Mà cái đó chúng ta tìm hiểu sau, việc cần làm hiện giờ là phải cứu chữa cho Chiêu Văn Vương trước đã. Y bị gã Thạch Sơn kia bế khí, chương pháp sấm sét còn chưa kịp phát ra đã bị đánh bật lại. Hiện tại các tia sét đang chạy loạn trong người y. Giờ ta và cô phải hợp sức điều tia sét trong người Chiêu Văn Vương chạy ngược trở về Đan Điền, nhờ Địa Linh Thần ở đó hấp thu dần.

Vi Mai nghe vậy liền ngồi xếp bằng xuống, đang định giờ hai chương ra đặt vào lưng Nhật Duật thì Ngô Soạn đã xua tay ngăn cản.

- Cô truyền từ huyệt Đan Trung ở phía trước vào, huyệt Phế Du phía sau lưng để ta truyền cho. Ta với y có cùng Địa Linh Thần, truyền vào huyệt Phế Du sẽ thuận lợi hơn. Cô truyền khí vào huyệt Đan Trung trợ giúp ổn định Địa Linh Thần của ta thôi.

- Nhưng...

Mai mặt đỏ ửng lên, đang định phản đối thì Ngô Soạn đã lắc đầu nói:

- Huyệt Đan Trung(1) nằm ở vị trí nhạy cảm nhưng cứu người là quan trọng cô không nên giữ lễ nghĩa nhiều quá làm gì.

Vi Mai nghe Ngô Soạn nói thế cũng không ý kiến gì thêm, đỏ mặt đứng dậy rồi ngồi xuống phía trước Nhật Duật. Chiêu Văn Vương tuy trán đầm đìa mồ hôi, mặt lúc xanh lúc tím nhưng dường như vẫn nghe được đối thoại giữa Ngô Soạn và Vi Mai, miệng khẽ nở một nụ cười. Mai chẳng biết làm sao, đành đưa chương ra vung về chạm vào huyệt Đan Trung của chàng.

Ngô Soạn thấy thế nghiêm giọng, nói:

- Cứu người là quan trọng, xin cô tập trung cho.

- Tôi biết rồi. - Mai cần môi đáp.

- Bắt đầu thôi!

Ngô Soạn nói đoạn truyền Địa Linh Thần vào trong người Nhật Duật. Ở phía đối diện Mai cũng truyền huyền lực hỗ trợ Địa Linh Thần đè nén các tia sét, bắt ép bọn chúng chảy ngược về Đan Điền của Chiêu Văn Vương.

Sau khoảng thời gian tàn một nén hương, Ngô Soạn và Vi Mai cùng rút chuông về. Lúc này quần áo của Nhật Duật ướt đầm mồ hôi, nhưng mặt chàng thì đã hồng hào trở lại không còn xanh tím như trước nữa.

- Phù, đa tạ hai vị – Nhật Duật mở mắt ra. Ánh mắt chàng phát sáng như tia chớp trong đêm tối.

Ngô Soạn thấy Duật đã nói được thì mừng rỡ:

- Chiêu Văn Vương người lần này tuy suýt bị tẩu hỏa nhập ma nhưng lại được ta và Mai cứu chữa kịp thời. Đồng thời nhờ việc này mà hình thành nên đường vận chuyển các tia sét trong cơ thể chạy ngược về Đan Điền. Từ giờ trở đi, mỗi khi người sử dụng sấm sét sẽ đỡ bị ảnh hưởng hơn. Xem ra người được lợi không ít đâu.

- Đúng vậy, lần này tôi thực sự mang ơn hai vị rất nhiều.

Ngô Soạn cười ha hả, đáp:

- Người đích thân được đức thánh Tản truyền cho Địa Linh Thần thì cũng coi như là người của núi Tản Viên. Việc cứu người là điều đương nhiên ta phải làm. Nếu cần cảm ơn thì người hãy cảm ơn Mai đi.

- Mai, tôi vô cùng cảm kích...

- Hừ, đồ tồi... Tại sao vương lại để tên Thạch Sơn kia bé khí chứ? - Vi Mai đột ngột nổi giận, đứng dậy hờn dỗi bỏ đi.

- Nàng... - Chiêu Văn Vương bị người đẹp mắng thì ngẩn tò te, không biết làm thế nào.

Ngô Soạn ra chiều thông cảm vỗ vai chàng:

- Chuyện dính líu đến đàn bà con gái, ta không thể giúp người được.

Ngô Soạn nghe ông ta nói vậy chả biết đáp gì, chỉ cười méo xệch. Ngô Soạn chợt nhớ ra một điều, quay sang Nhật Duật bảo:

- Giờ đã muộn rồi, đáng lẽ chúng ta nên nghỉ ngơi để mai vào Thăng Long điều tra dấu vết của Hắc Hồ và gã Thạch Sơn kia. Có điều ta thấy tuy người đã được truyền Địa Linh Thần và có sấm sét trong cơ thể nhưng vẫn chưa hiểu biết căn cớ về huyền thuật. Người sử dụng vũ khí mà không rõ về nó thì sẽ rất nguy hiểm. Thế này đi, chúng ta vào trong đình, ta sẽ giảng giải cho người về huyền thuật và đạo thần tiên.

Ngô Soạn nghe thấy thế thì mừng rỡ, đáp:

- Vậy xin phiền phán sự một phen!

Ngô Soạn không nói gì chỉ cười gật đầu. Ông đã nhận lệnh từ đức thánh Tản trên đường nếu có cơ hội thì chỉ bảo thêm cho Chiêu Văn Vương. Lần trước vì có rất ít thời gian, nên đức thánh chỉ có thể căn cứ theo phương pháp luyện khí và phát chuông trong võ học của người phạm, mà hướng dẫn cho Nhật Duật cách sử dụng Địa Linh Thần và huy động sấm sét trong cơ thể. Nhưng những cách đây chỉ là mở phòng, dùng tạm chứ không phải bản chất của huyền thuật. Vì thế Ngô Soạn muốn nhân cơ hội này nói cho Chiêu Văn Vương hiểu về bản chất nguồn sức mạnh trong cơ thể chàng.

Vị phán sự vừa đi vừa nghĩ, cùng Nhật Duật nhanh chóng tiến vào trong đình.

* * * * *

* Chú thích:

- (1) Huyệt Đan Trung: là huyệt quan trọng nằm ở giữa hai vú.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Ngũ Hành, Ngũ Tượng

Chiêu Văn Vương ngồi giữa đình làng, ngay bên dưới gốc cây cổ thụ đã héo tàn, cành teo tóp, thân quắt queo. Ngô Soạn ngồi đối diện chàng, điệu bộ giảng giải như thầy đồ dạy trò làng. Thấy Nhật Duật chăm chú nghe, viên phán sự núi Tản càng nói càng hào hứng, chốc chốc lại nhắc chân múa tay minh họa.

Thực ra huyền thuật tu luyện mới khó chứ kiến thức chung thì khá đơn giản. Ngô Soạn nói qua một hồi là Nhật Duật đã nắm được hết. Tất cả các loại phép thuật gồm phép tiên, phép ma, phép quý, phép yêu... tuy khác nhau về cách tu luyện, nhưng về bản chất thì đều là một và được gọi chung là huyền thuật. Huyền thuật có nhiều phương pháp, nhiều cách định nghĩa và vô vàn cách gọi. Ngô Soạn trước đây là người phạm, ông biết Chiêu Văn Vương có kiến thức về Đạo Giáo tương đối sâu sắc, nên lấy quan niệm của Đạo Giáo mà giảng cho chàng.

Theo Đạo Giáo, tu luyện huyền thuật có ba mức là luyện tinh, luyện khí và luyện thần, tóm lược trong câu “luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, luyện thần hoàn hư”. Trong cơ thể con người có dòng năng lượng cơ bản nhất gọi là “tinh”. Người tu luyện huyền thuật bước đầu tiên là phải “luyện tinh hóa khí”, tức là luyện cho năng lượng “tinh” trong cơ thể dần biến chuyển thành “khí”, vận chuyển được, sử dụng được và làm tăng công lực cho bản thân.

Việc “luyện tinh hóa khí” từ Đạo Giáo còn được sử dụng trong võ công, chính là cách luyện tập nội công. Nhật Duật tu luyện Đông A Khí Công từ nhỏ nên khi được truyền Địa Linh Thần và Nghịch Chuyển Khí, chàng tiếp thu rất nhanh. Căn bản nó không khác biệt mấy so với thứ mà Duật vẫn rèn luyện hàng ngày.

Sau bước luyện “tinh” mà người phạm nào cũng tập được, đến bước thứ hai là “luyện khí hóa thần”. Chỉ khi luyện tập thành công bước này mới coi như trở thành thần thực sự, và được xếp hạng thần cấp. Thần cấp là cấp bậc của các vị thần tiên, phân chia ra làm bốn loại là hạ đẳng, trung đẳng, thượng đẳng và tối thượng thần.

Các vị thần như thổ địa, hạ bá ở mức hạ đẳng thần. Như Ngô Soạn hơn một chút, cấp bậc trung đẳng thần. Còn Tứ Bất Tử thì khác hẳn, các ngài đều là thượng đẳng thần. Phần lớn thần tiên trên Cõi Trời đều ở mức thượng đẳng thần. Lại có các vị thần tiên siêu việt, có khả năng vô hạn như Tứ Đại Thần Đệ thì mới được tính là tối thượng thần.

Bản thân trong mỗi cấp của thần cấp lại tiếp tục phân ra thành các bậc hơn kém khác nhau. Ngay cấp thấp nhất là hạ đẳng thần cũng có đến hàng chục bậc, trung đẳng và thượng đẳng thì ít bậc hơn một chút, tối thượng thần thì không phân thứ hạng. Việc phân chia này rất phức tạp nên Ngô Soạn không nói rõ.

Sau khi tu luyện thành thần thì đến bước thứ ba là “luyện thần hoàn hư”. “Hư” có nghĩa là hư không, không là gì cả mà cũng là tất cả. Có thể nói khi tu luyện đến bước này tức là đã biến thành tự nhiên trời đất. Cơ thể sẽ trở nên bất diệt hay là bị hòa tan. Điều này thì trừ ba vị Tam Thanh ra không ai biết được, vì từ xưa đến nay chỉ mỗi Tam Thanh là được tính đã luyện tới bước thứ ba.

Tóm lại, đối với người tu luyện nội công thì chú trọng ở chữ “khí”, còn đối với người tu luyện huyền thuật thì cao hơn một nấc, chính là chú trọng ở chữ “thần”. Còn chữ “hư” rất ít kẻ có thể đạt tới nên không đề cập nhiều.

Khi tu luyện “khí” thì về căn bản tất cả các cách thức hoặc phương pháp tu luyện đều cho kết quả như nhau, không khác biệt mấy, chỉ có mức độ nặng nhẹ hơn kém về tu vi chứ không khác về bản chất. Nhưng khi tu luyện đến mức “thần”, hoặc chỉ cần gần mức “thần” thì huyền lực trong cơ thể sẽ chia rõ ràng vào Ngũ Hành là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, tùy theo tính chất của “thần” ở trong người. Bản thân trong mỗi “hành” lại phân ra thành Ngũ Tượng tức Thái Âm, Thiếu Âm, Nguyên, Thiếu Dương và Thái Dương. Ngũ Tượng hợp cùng Ngũ Hành tạo ra hai mươi lăm biến hóa bao phủ hết toàn bộ đặc tính của huyền thuật. Hai mươi lăm biến hóa đó được gọi là các thần khí và lần lượt có tên là:

Thấu Khiển Kim Phù Vân

Dưỡng Mê Mộc Độc Thanh

Tàng Thông Thủy Băng Vũ

Trưởng Cường Hỏa Sa Điện

Hóa Ảnh Thổ Thạch Phong

Cứ mỗi năm biến hóa là thuộc về một “hành”. Ví dụ như “Thấu Khiển Kim Phù Vân” là thuộc về hành Kim. Trong đó “Thấu” là Thái Âm, “Khiển” là Thiếu Âm, “Kim” là Nguyên, “Phù” là Thiếu Dương, “Vân” là Thái Dương. Cách phân chia tương tự như vậy đối với hai mươi biến hóa còn lại.

Ngoài ra “thần” còn khác với “khí” là không phải ai cũng tu luyện được. Có kẻ cả đời theo đuổi Phật pháp, Đạo pháp nhưng chỉ là công dã tràng. Có người lại có sẵn thần lực, không cần tu luyện nhiều vẫn có thể trở thành thần. Lại còn có cách khác để thành thần đó là được ban thần lực.

- Ví dụ như ta, ban đầu chỉ là một tên thư sinh giá áo túi cơm, nhưng vì có chút công lao và tính tình ngay thẳng nên đã được đức thánh Tản bân cho thần lực, trở thành trung đẳng thần.

Nhật Duật nghe Ngô Soạn nói vậy thì suy nghĩ, rồi hỏi:

- Thần lực của ngài là được đức thánh Tản bân cho, vậy phải chăng thần khí của ngài cũng là Địa Linh Thần? Thần khí này có phải thuộc hành Thổ không?

Ngô Soạn gật đầu, đáp:

- Phải mà thực ra không phải. Địa Linh Thần là thần khí thuộc hành Thổ, tượng Nguyên. Nhưng sau khi được đức thánh ban thần lực, thì tự bản thân Địa Linh Thần hòa trộn trong người ta biến hóa ra một loại thần khí khác là “Sa”, có tượng là Thiếu Dương Hỏa. Đồng thời về sau ta lại tu luyện được một loại thần khí nữa là “Mộc”.

- Kẻ phạm này cũng được ban thần lực và thần khí đúng không? Vậy tại sao tôi vẫn là người thường? Còn Vi Mai và Bạc Nương nữa, các cô ấy đều có thần lực sao?

Ngô Soạn đáp:

- Ta đang định nói tới việc này. Thực ra người phạm hoàn toàn có thể tu luyện “thần”, thậm chí có thể tu luyện đến mức có thần lực tương đương với hạ đẳng thần. Nhưng ngay cả người phạm có thần lực thì vẫn chỉ là con người. Phải sau khi người đó hết dương thọ, thần thể ban đầu mất đi, chỉ còn lại linh hồn. Rồi từ linh hồn lại tu luyện, biến hóa ra thần thể mới gọi là thần thể, thì mới chính thức trở thành thần. Thần thể cũng gần giống như thần thể chỉ có điều là mạnh mẽ, có khả năng biến hóa và hồi phục cao hơn nhiều. Và vì thần thể là thứ hữu hình, nên cũng hoàn toàn có thể bị tổn thương và phá hủy. Như vừa rồi ta biến hóa ra cơ thể cho Phạm Kháng từ cành cây Mộc Miên Đại Thụ, chính là thần thể đó. Còn những người phạm có thần lực như bọn các người, thường được người đời gọi là các thầy phép hoặc thầy phù thủy. Nếu ta đoán không lầm thì thần khí của Vi Mai là “Phủ”, thuộc về tượng Thiếu Dương Kim. Thần lực của Vi Mai chắc tương đương với hạ đẳng thần. Còn thần khí trong người người là “Điện”, thuộc hành Hỏa, tượng Thái Dương Hỏa. Người được đức thánh truyền cho Địa Linh Thần, nhưng Địa Linh Thần của người chủ yếu chỉ để dung hòa âm sát, không có tác dụng thực chiến.

- Còn Bạc Nương thì... có gái này rất kỳ lạ... - Nói đến Bạc Nương, Ngô Soạn tư lự hồi lâu.

Nhật Duật thấy ông ta trầm ngâm mãi không nói liền sốt ruột giục:

- Bạc Nương thì thần khí là gì? Thuộc hành gì? Tượng gì? Ngài mau nói cho tôi hay.

Ngô Soạn lắc đầu, đáp:

- Ta cũng không rõ, chỉ nghi ngờ thần khí của cô ta là “Đưỡng”, thuộc hành Mộc, tượng là Thái Âm Mộc. Nhưng các tượng Thái Âm của Ngũ Hành cực hiếm. Vì chúng chính là ý niệm cơ bản của Ngũ Hành, sinh ra Ngũ Hành và sinh ra cả sáu cõi Luân Hồi. Những nhân vật có được thần khí thuộc về Thái Âm đều là thần thánh siêu việt đứng riêng một góc trời.

Nhật Duật nghe thế thì ngạc nhiên, nói:

- Thật vậy sao? Chẳng lẽ cô gái nhỏ mồ côi cả bố lẫn mẹ lại ghê gớm như vậy?

Ngô Soạn lắc đầu, đáp:

- Ta không chắc thần khí của cô ta có phải là “Đưỡng” hay không. Trong hai mươi lăm loại thần khí thì có ba loại có thể tác động vào linh hồn kẻ khác là “Mê”, “Khiển” và “Đưỡng”. Theo lời người kể, lý do Hắc Hồ bắt cóc cô ta vì thần khí của cô ta có thể điều khiển linh hồn của hắn, thì về về ngoài mà nói thần khí của Bạc Nương rất có thể là “Khiển” như mọi thầy phục hồ khác. Tuy nhiên vừa rồi cô ta lại phục hồi được cả linh hồn cho Phạm Kháng và Mộc Miên Đại Thụ. Kẻ có thần khí là “Khiển” không thể làm được việc này. Hồi phục

cho linh hồn là một việc rất khó khăn, chỉ những kẻ có thần khí là “Đường” mới làm được. Người nổi tiếng nhất của phương Nam từ xưa đến nay có thần khí là “Đường” là ai, người có biết không?

Nhật Duật lắc đầu, đáp:

- Tôi mới bước đầu làm quen với huyền thuật và các việc thần tiên, làm sao mà biết được.

Ngô Soạn gật đầu, nói:

- Chuyện này ngay cả các hạ đẳng thần nhiều người cũng không biết. Thần khí là “Đường” rất ít thấy, người đầu tiên có thần khí là “Đường” được ghi nhận tại phương Nam chính là tổ tiên của chúng ta, Mẹ Tiên Âu Cơ.

- Cái gì??? Là Mẹ Tiên sao???

Nhật Duật nghe thế thì vô cùng sùng sốt. Thần khí là “Đường” thì chàng mới nghe lần đầu, cũng chả rõ ghê gớm thế nào nhưng Mẹ Tiên Âu Cơ thì người người đều biết. Phàm là người Đại Việt nào đều thuộc lòng chuyện con rồng, cháu tiên.

Xa xưa cách nay hàng ngàn năm, chàng rồng Lạc Long Quân kết duyên cùng nàng tiên Âu Cơ đẻ ra bọc trăm trứng, nở ra trăm người con. Năm mươi người con theo mẹ lên núi, năm mươi người con theo bố xuống biển. Năm mươi người lên núi về sau trở thành các vua Hùng, lập ra nước Văn Lang, chính là tiền thân của Đại Việt sau này. Vì thế người Đại Việt vẫn tự xưng là con rồng, cháu tiên. Và bọn họ gọi Lạc Long Quân và Âu Cơ là Bố Rồng và Mẹ Tiên.

- Bố Rồng Lạc Long Quân bây giờ đã trở thành đức Long Đế đứng đầu Bát Hải, là vua của loài rồng. Lần này phương Nam có biến, ngài đã cho truyền Gươm Rồng xuống trần. Còn Mẹ Tiên Âu Cơ thì không biết đang ở phương nào, trước giờ chưa từng thấy người xuất hiện. Bậc Nương nếu quả thực có thần khí là Đường thì không biết có liên quan gì đến Mẹ Tiên không? Có quá nhiều chuyện chúng ta vẫn chưa tường tận được. - Ngô Soạn lắc đầu chán nản nói.

Nhật Duật im lặng suy nghĩ, đột nhiên nhớ ra một chuyện, hỏi:

- Thế có phải nếu là thần rồi mới đạp mây cưỡi gió được hay không? Kẻ phàm này tuy sau khi có thần lực sử dụng vào trong kinh công khiến thân thể có thể di chuyển nhanh như chớp, nhưng vẫn không thể bay lên trời được.

Ngô Soạn nghe vậy thì cười, đáp:

- Bay hay gọi là đằng vân thực ra cũng là một dạng kinh công mà thôi. Như ta là trung đẳng thần tuy cũng có thể đằng vân được một ít, nhưng chỉ có thể đi xa hơn kinh công của người chứ tốc độ còn không bằng. Hơn nữa đằng vân rất tốn thần lực, vì thế ta mới sử dụng ngựa Hồng Mao. Phải từ cấp thượng đẳng thần trở lên mới thực sự đằng vân đi xa được. Còn như kiểu trong chớp mắt đi được một vạn tám nghìn dặm, thì chỉ có phép Càn Đầu Vân của Đấu Chiến Thắng Phật(1) là đạt được thôi, chúng thần không ai có khả năng ấy. Thôi muộn rồi, người đi nghỉ đi, mai chúng ta lên đường sớm. Người đã biết thần khí của mình là “Điện”, thuộc hành Hỏa. Lúc trước đối phó với chuột tinh, người đoán mò lấy sấm sét giết chết chuột đồng lại chính hợp với Ngũ Hành là Hỏa khắc Kim. Ngũ Hành có tương sinh, tương khắc(2) những kiến thức này người rất rõ rồi ta cũng không giảng thêm. Sau này đối phó với yêu ma quỷ quái nhớ để ý xem thần khí của bọn chúng là gì mà xử lý.

Nhật Duật gật đầu, đáp:

- Tôi biết rồi.

Ngô Soạn thờ ra một hoi, nói:

- Ta phải đi báo cáo cho đức thánh đây. Mới có hơn một ngày mà xảy ra bao nhiêu chuyện.

Ông ta nói xong tất tả bỏ đi, mặc kệ Chiêu Văn Vương ở lại trầm ngâm suy nghĩ.

* * * * *

Ngô Soạn lấy từ trong tay nải ra một nắm cát vàng ném vào trong chậu. Lửa bùng lên dữ dội, khói bốc nghi ngút. Khói tỏa ra không có màu xám như khói thường mà lại trắng toát như sương sớm.

- Ngô Soạn, có thông tin gì mới mau báo đi! - Giọng của đức thánh Tản Viên bất chợt vọng ra từ trong đám khói.

Ngô Soạn nghe thế thì khoanh tay, kính cẩn đáp:

- Bẩm đức thánh, hiện tại đã xảy ra ba việc. Việc thứ nhất là hôm nay chúng bề tôi gặp mặt với một con chuột tinh. Con yêu này chỉ là loại yêu tinh tầm thường, nhưng không hiểu sao sau khi nó biến hóa thì thân thể đột nhiên rắn chắc kinh khủng. Tất cả các đòn tấn công của bề tôi lên người con yêu đều hoàn toàn vô dụng. May mà Chiêu Văn Vương mụm được sấm sét của trời đất mới giết được con yêu.

Từ trong đám khói, đức thánh Tản có vẻ như đang trầm tư suy nghĩ, lát sau ngài mở lời:

- Không có loài yêu quái bình thường nào ở phương Nam hiện nay có thể chống lại sức mạnh của trung đẳng thần. Căn bản đó là hai cấp độ hoàn toàn khác nhau. Người đã kiểm tra kỹ lại thân thể con yêu xem có gì đặc biệt chưa?

Ngô Soạn đáp:

- Bẩm đức thánh, lúc đánh nhau chuột tinh có cắn nuốt một loại quả có màu đỏ như máu, từ đó sức mạnh trở nên khác hẳn. Và sau khi giết được chuột tinh, bề tôi có kiểm tra thì phát hiện ra trong người nó có một vật lạ giống hạt cây, màu đen tuyền và có khả năng làm rối loạn huyền lực của kẻ nào lại gần.

Đức thánh nghe nhắc đến vật lạ thì mười phần quan tâm, nói:

- Loại quả có màu đỏ như máu ư? Ta chưa từng nghe về thứ như thế bao giờ. Còn vật trông như hạt cây rất có thể là từ thứ quả kia mà ra. Người mau gửi hạt cây về cho ta xem xét!

- Bẩm, đây lại là việc thứ hai bề tôi muốn báo cáo. Hạt cây đã bị một kẻ tài phép cao cường, tự xưng là Thạch Sơn cướp mất.

- Thạch Sơn ư?

- Bẩm đức thánh, đúng vậy. Y không nói tên thật, chỉ nói chỗ ở gọi là Tiểu Thạch Sơn nên y tự xưng là Thạch Sơn.

- Tiểu Thạch Sơn, Tiểu Thạch Sơn... Ta chưa từng nghe tới nơi này!

- Bẩm tên Tiểu Thạch Sơn(3) nghe rất chung chung, có thể chỉ là tên gọi nội bộ tại nơi nào đó, chưa từng phổ biến ra ngoài.

Đức thánh Tàn đồng tình:

- Người nói cũng phải. Vậy phép thuật của tên đấy thế nào?

Tuy yếu, ma, tiên, người đều tu luyện phép thuật nhưng phép thuật của từng kẻ vẫn có những điểm khác biệt rất riêng. Nếu là kẻ có thực lực thì chỉ cần dựa vào đặc tính của phép thuật là có thể đoán ra chút lai lịch.

Ngô Soạn tỏ vẻ xấu hổ, đáp:

- Bề tôi quả thật không rõ. Khi đối phó với kẻ lạ mặt, bề tôi không dám khinh suất đã sử dụng đủ mười thành công lực, nhưng kẻ đấy chỉ cần một chiêu đã hóa giải hết, lại còn đẩy lùi bề tôi ra xa mấy trượng. Chiêu thức của y rất đơn giản nhưng uy lực không thể chống đỡ được. Bề tôi thật không nhìn ra phép thuật của y.

Đức thánh Tàn thoáng ngỡ ngàng, nói:

- Một chiêu đã đẩy lùi được trung đẳng thần thì thực không tầm thường. Lai lịch của kẻ này bí ẩn, thực lực thì mạnh mẽ, nếu hẳn là kẻ địch thì rất phiền phức. Sau khi cướp được vật lạ từ người, kẻ này chạy về phương nào?

Ngô Soạn đáp:

- Bề tôi vì lúc đó mãi cứu Chiêu Văn Vương nên không khẳng định được, nhưng nhiều khả năng là hắn đã chạy về Thăng Long.

Đức thánh Tàn trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Trước giờ ở phương Nam, mà đúng hơn là toàn bộ Cõi Người, không có bất kỳ loại quả nào có khả năng tăng cường phép thuật cho các loại yêu quái ngay lập tức cả. Con chuột tinh kia làm sao lại có thứ quả kỳ lạ này? Rồi còn gã Thạch Sơn phép thuật cao cường không hiểu từ đâu đột nhiên xuất hiện nữa. Ta e rằng đằng sau những sự việc vừa rồi có bàn tay của thế lực nào đó, chứ không đơn thuần chỉ là bọn yêu quái nổi dậy làm càn. Như vậy đi, ngày mai các người vào Thăng Long điều tra thì thông báo luôn cho Tứ Trấn Thần biết tình hình.

Ngô Soạn nghe thế thì lưỡng lự, hỏi:

- Tứ Trấn Thăng Long trước giờ không can thiệp vào sự vụ của phương Nam, chỉ lo trấn thủ kinh kỳ. Lần này liệu bọn họ có chịu ra tay chung sức không?

Thánh Tàn nghiêm giọng lại, nói:

- Tình hình ngày càng rối ren. Hơn nữa rất có thể Thăng Long chính là sào huyệt của kẻ địch vì cả Hắc Hồ lẫn gã Thạch Sơn đều chạy về nơi đấy. Ta chỉ e rằng đến thời điểm này, Tứ Trấn cũng đã bị bọn chúng quấy nhiễu rồi. Nếu mà Tứ Trấn Thần không chịu hợp tác thì người cứ dùng tới danh của núi Tản mà yêu cầu bọn họ.

- Bề tôi hiểu rồi.

Thánh Tàn gật đầu, đoạn lại nói:

- Loại quả kia theo lời người có khả năng tăng cường sức mạnh cho kẻ sử dụng. Vì thế việc điều tra ra nguồn gốc của quả lạ đặt lên làm nhiệm vụ hàng đầu. Người nên cố gắng tranh thủ sự giúp đỡ của Tứ Trấn càng nhiều càng tốt.

Ngô Soạn cúi đầu, đáp:

- Bề tôi tuân lệnh!

- Thế còn việc thứ ba là việc gì?

Ngô Soạn ngập ngừng.

- Việc thứ ba thì bề tôi không chắc. Đó là hình như thần khí của cô gái nhỏ lần trước bề tôi cứu từ tay Hắc Hồ chính là “Đường”.

- Sao người lại nghĩ vậy?

- Vì cô ta có thể phục hồi linh hồn cho gã ăn mày đã bị chuột tinh hút gần hết huyền lực, sau đó lại còn hồi sinh linh hồn cho cây cỏ thụ Mộc Miên. Hơn nữa huyền lực của cô ta không phải do tu luyện mà là bẩm sinh đã có.

Thánh Tàn nghe thế thì đắm chiêu, nói:

- Cũng có thể cô ta là hậu duệ kế thừa huyền lực của Mẹ Tiên. Tuy chưa thể khẳng định thần khí của cô ta có phải là Đường hay không, nhưng người cũng cần để mắt đến cả cô gái ấy. Ta thấy có nhiều vấn đề như vậy, tốt nhất là gặp Không Tăng bảo ông ấy đi cùng các người.

- Vậy...

- Sau khi vào thành Thăng Long thì các người đi gặp Không Tăng trước, sau đó mới tìm Tứ Trấn. Mọi việc cứ tiến hành như thế đi, có gì tiếp tục thông tin cho ta biết. Còn cái hạt cây thì người đựng lại một bản rồi gửi Cát Trắng mang về cho ta.

Ngô Soạn cúi mình, đáp:

- Bề tôi đã rõ.

Khói trắng mờ dần đi, lát sau thì mất hẳn. Ngô Soạn nhìn ra phía cửa sổ, bóng chim đã xuất hiện từ lúc nào.

Ngô Soạn vận huyền lực vào tay, hồ lớn:

- Phục Dụng Chuyển Hóa!

Chỉ thấy trên tay vị phán sự cát vàng tụ tập lại hăng hà sa số, xoáy tít vào nhau tạo thành một con ốc nhỏ. Lát sau, gió thổi cát bay đi hết, còn lại một hạt cây nằm yên ổn. Hạt cây kia lớn hơn hạt đào một tí, màu đen tuyền, ngay cả khi tủa ra cũng có vài phần kỳ quái giống như khí của hạt cây đã bị gả Thạch Sơn cướp đi.

- Cát Trắng, mau chuyển vật này về cho đức thánh!

Ngô Soạn nói đoạn tung hạt cây về phía cửa. Tiếng vỗ cánh phản phật vang lên rồi xa dần.

* * * * *

* Chú thích:

(1) Đẩu Chiến Thắng Phật: tức Tôn Ngô Không. Sau khi thỉnh kinh tại Tây Thiên thành công thì Ngô Không được phong làm Đẩu Chiến Thắng Phật.

(2) Ngũ Hành tương sinh: Thổ sinh Kim, Kim sinh Thủy, Thủy sinh Mộc, Mộc sinh Hỏa, Hỏa sinh Thổ.

Ngũ Hành tương khắc: Thổ khắc Thủy, Thủy khắc Hỏa, Hỏa khắc Kim, Kim khắc Mộc, Mộc khắc Thổ.

(3) Tiểu Thạch Sơn: có nghĩa là ngọn núi nhỏ.

(Để tri ân tác giả, mời các bạn vào facebook gõ "Thần Chiến triều Trần" và like fanpage của truyện. Xin chân thành cảm ơn!)

HẾT QUYỂN 01 "SƯƠNG MỜ TÂY BẮC".

XIN MỜI CÁC BẠN ĐÓN XEM QUYỂN 02 "ĐẤT ĐỘNG THĂNG LONG"

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 29: Bến Tây Dương

Sáng đầu đông trời se lạnh, mưa bay lất phất tạo nên một màn buồn thảm. Mặt trời đã lên cao nhưng bị mây che khuất khiến dưới đất chỉ có thứ ánh sáng nhờ nhờ. Mưa làm cho đường đất nhão nhoét thành các vũng lầy lội, khiến mỗi lần vô ngựa bước qua là một trận bùn sinh nhỏ nhỏ bắn khắp xung quanh.

Bọn Nhật Duật người khoác áo mưa rom, thúc ngựa đi nước kiệu trên cầu Tây Dương bắc qua sông Tô Lịch tiến về phía Tây thành Thăng Long.

Đại Việt khi xưa vốn bị phương Bắc đô hộ cả ngàn năm. Thời Đường, Đại Việt chỉ là phủ An Nam nằm dưới sự quản lý của nhà Đường. Vào năm Hàm Thông thứ năm (864) đời Đường Ý Tông, quân nước Nam Chiếu(1) chiếm thành Giao Chỉ(2). Đường Ý Tông sai Cao Biền đi đánh dẹp. Cao Biền dẫn quân bao vây thành Giao Chỉ, đến năm Hàm Thông thứ bảy (866) thì chiếm được thành. Sau khi đánh đuổi quân Nam Chiếu ra khỏi An Nam, Cao Biền được nhà Đường phong làm Tĩnh Hải Tiết độ sứ cai quản phương Nam. Phủ Tiết độ sứ được đặt tại thành Giao Chỉ.

Cao Biền thấy thành Giao Chỉ có thể rồng cuộn hổ ngồi, giao thông thuận tiện liền cho đắp tường, đào hào, cải tạo lại. Sau đó đổi tên thành là Đại La.

Trải qua hơn trăm năm, Đại Việt dành được độc lập, tách ra khỏi phương Bắc tự chủ một cõi trời Nam. Thành Đại La trải qua các thời Đinh, Lê vẫn giữ nguyên tên cũ. Đến thời Lý khi vua Lý Thái Tổ dời đô từ Hoa Lư về Đại La thì nơi đây mới được chọn làm kinh đô. Tên Đại La được đổi thành Thăng Long.

Thành Thăng Long dưới triều Lý được dựng trên nền thành Đại La xưa, gồm ba vòng thành. Vòng trong cùng là cung cấm, nơi ở của vua được gọi là Cấm Thành. Vòng thứ hai là nơi thiết triều và làm việc của vua cùng quan lại được gọi là Hoàng Thành. Vòng thành thứ ba là vòng ngoài cùng, vừa đóng vai trò bức tường phòng ngự bảo vệ Thăng Long, vừa là con đê phòng chống lũ lụt được cải tạo từ tường thành Đại La nên được gọi là Đại La Thành. Khu vực ở giữa Hoàng Thành và Đại La Thành được gọi là kinh thành, là nơi ở của các hoàng tử, vương tôn quý tộc, quan lại và dân chúng.

Thành Đại La thời Cao Biền hay thành Thăng Long thời Lý, Trần đều được xây ở khu vực trung tâm bốn con sông lớn là sông Nhị Hà(3), sông Thiên Phù(4), sông Tô Lịch và sông Kim Ngưu. Sông vừa là nơi thông thương, buôn bán, vừa là hào nước an ninh bảo vệ kinh thành. Kinh đô của phương Nam tuy không thể sánh với phương Bắc về độ phồn hoa và giàu có, nhưng cũng có điểm độc đáo và trù phú riêng.

Do đặc tính sông nước bao bọc nên xung quanh thành Thăng Long có rất nhiều bến thuyền, tuy nhiên các bến chủ yếu tập trung ở phía Đông nơi có con sông lớn Nhị Hà chảy qua. Ở phía Tây thì chỉ có bến Tây Dương nằm gần cửa Tây Dương của Đại La Thành, sát bên bờ con sông Tô Lịch là lớn nhất.

Mặc dù bến Tây Dương không phải là nơi giao thương sầm uất như các bến thuyền phía Đông, nhưng lúc bình thường cũng rất nhộn nhịp. Mọi ngày cứ vào tảng sớm là dưới bến thuyền bè tấp nập, khách thương cùng dân đánh cá mặc cả từng rổ thủy sản tươi rói. Hoa quả của khu Thập Tam Trại(5) cũng được đem tới nơi này mua bán, trao đổi. Tuy nhiên lần này đi trên cầu Tây Dương, bọn Nhật Duật tuyệt không nghe thấy một chút âm thanh nào vọng lại từ dưới bến thuyền.

Nhật Duật thấy vậy thì ngạc nhiên:

- Tại sao dưới bến lại im ắng như thế? Hay là có chuyện gì rồi?

Nói đoạn chàng vội vã thúc ngựa phi nước đại băng qua cầu. Sương khói mặt sông nổi lên bảng lảng, bến Tây Dương nằm phía bên tả dần hiện ra trong tầm mắt. Xuống khỏi cầu, Chiêu Văn Vương ngoặt cương ngựa phi về nơi tập trung các mái nhà lá lụp xụp ẩn hiện sau những tán cây xanh, vờn ra tận sát bờ sông nơi có hơn chục chiếc thuyền lớn nhỏ đang neo đậu lộn xộn.

Càng vào gần tới bến, sự im lặng khác thường càng làm cho Nhật Duật cảm thấy bất an. Chàng vội vã thúc vào hông con Đông A Xích Thổ phi thẳng tới trước. Con ngựa Hồng Mao đưa chàng lướt như bay trên con đường đất nhỏ tiến vào giữa khu trung tâm bến thuyền. Một quang cảnh khủng khiếp chợt đập vào mắt Chiêu Văn Vương.

XÁC. Cả bến Tây Dương toàn là xác chết.

Xác người, xác ngựa, xác gia súc, gia cầm phủ đầy bến. Xác dân chài và thương lái nằm la liệt trên từng chiếc thuyền chở cá và rau quả đổ im lìm.

Nhật Duật thấy thảm cảnh như vậy thì vội vã nhảy xuống ngựa. Sự việc kinh hoàng bày ra trước mắt khiến chàng sững sờ không thốt lên lời. Duật từ bé đã là một hoàng tử hoạt bát, tinh tỉnh lại hiểu động nên hay rong chơi khắp kinh thành Thăng Long. Bến Tây Dương là nơi mà chàng thường xuyên ghé qua. Quang cảnh bến sông thanh bình mọi khi giờ đã biến thành nghĩa địa đầy xác chết làm cho Duật phần uất vô cùng. Ba người bạn Ngô Soạn tới sau trông thấy cảnh đó cũng không kém phần hốt hoảng.

Chiêu Văn Vương là người lấy lại bình tĩnh đầu tiên. Chàng cố nén nỗi buồn đau trong lòng rồi đi vào khu nhà lá gần đấy, lật từng cái xác lên kiểm tra cẩn thận. Ngô Soạn thấy thế vội theo sau hỗ trợ. Dù sao vị phán sự núi Tản đã sống hơn mấy trăm năm, sự lạ trên đời thấy qua rất nhiều nên thảm cảnh tại bến thuyền không làm ông phải sững sờ. Vì Mai và Bạc Nương lúc này cũng đã xuống ngựa và bước hẳn vào trong bến. Hai nàng một người đảm lược lớn, xông pha rừng thẳm từ bé, một người thì ngay thơ, không quá dễ tâm đến bất kỳ chuyện gì trên đời, chính vì thế quang cảnh ghê rợn trước mắt không khiến hai nàng sợ hãi.

Nhật Duật kiểm tra kỹ từng xác người trong mấy khu nhà lá rồi ra giữa bến lật cả xác bọn thú vật lên xem xét. Sau đó chàng còn xuống hẳn mấy chiếc thuyền neo đậu gần bờ ra soát một lượt.

Sau khi lục lọi chán chê, Duật kéo Ngô Soạn lại gần xác một người đánh cá và chỉ cho ông xem

- Phán sự nhìn này, xác mọi người trên bến ngay cả thú vật không có vết đâm chém gì. Nhưng nếu quan sát kỹ sẽ thấy trên thất khiếu(6) đều có vết máu khô.

Ngô Soạn nghe vậy thì gật đầu đồng tình rồi bổ sung:

- Những xác này trắng bệch như xác chết trôi nhưng không bị trương phình lên. Giống như kiểu bị hút sạch máu vậy.

- Bị hút sạch máu ư? Bến thuyền cả người lẫn thú đều bị hút sạch máu, việc này chắc chỉ có thể do yêu quái gây nên. Không biết loại yêu quái gì mà kinh khủng như thế?

Ngô Soạn lắc đầu, đáp:

- Ta cũng không rõ. Yêu quái có khả năng hút máu thì ở phương Nam chỉ có muỗi tinh hoặc đĩa tinh. Nhưng bọn này giống thì ở trong rừng rậm, giống thì ở dưới sông sâu, và lại nếu chúng là thú phạm thì phải cả đoàn đông đảo mới đủ khả năng hút máu nhiều người thế này. Hơn nữa lũ này dù hút máu cũng không làm người ta chết khô được.

Nói xong phán sự núi Tản nhăn mày, bóp trán suy tư. Ông nghĩ mãi mà không ra loại yêu quái nào khác có thể hút cạn máu người. Nhật Duật đang nói chuyện với Ngô Soạn chợt như nhận ra điều gì. Chàng bỏ vị phán sự lại với cái xác, trèo lên nóc nhà gần đấy rồi phóng mắt nhìn ra xung quanh. Chiêu Văn Vương quan sát một lúc thì nhảy xuống, chạy lại khoảng đất trống giữa bến. Ngô Soạn đang mải suy nghĩ, thấy Nhật Duật hành động thì sực tỉnh, vội vã tiến lại hỏi:

- Người phát hiện được gì sao?

Duật gật đầu, đáp:

- Phán sự nhìn xem, tất cả xác người, xác thú đều được xếp thành hình vòng tròn xoáy tròn ốc. Và trung tâm vòng xoáy chính là chỗ này đây.

Ngô Soạn nghe Duật nói thế thì “à” lên. Ông cẩn thận nhảy lên nóc nhà gần đấy quan sát một lúc rồi quay trở lại:

- Người giỏi thật, như thế mà cũng nhận ra. Thế còn phát hiện được gì nữa không?

Nhật Duật thờ dãi chán nản:

- Tôi chỉ tìm ra mỗi thế. Chỗ này tuy là trung tâm của vòng tròn xác chết nhưng chỉ là một khoảng đất trống, ngay cả dấu chân lạ cũng không có. Hung thủ gần như không để lại bất kỳ dấu vết gì nữa.

Lúc này Vì Mai và Bạc Nương đã đi tới, nghe Nhật Duật nói về vòng tròn xác chết thì hai nàng đều mở to mắt ngạc nhiên.

Đúng lúc đấy trên trời bỗng có tiếng gió rít, rồi có luồng khí lạnh không hiểu từ đâu bất ngờ chực thẳng xuống chỗ mấy người đang đứng. Ngô Soạn phát hiện ra luồng khí đầu tiên, ông kêu to rồi vùng bứt lỏng bắn một luồng ánh sáng xanh lên phía trên. Chỉ nghe có tiếng nổ lớn, luồng khí lạnh đụng phải ánh sáng xanh thì bị bắn nát, biến thành một cơn gió thổi ào ạt ra bốn phía xung quanh.

- Bọn yêu quái thật lợi hại, phá được cả phép tiên của ta! – Kẻ vừa tới cất tiếng quát. Gã mặc áo bào đạo sĩ, chân đi hài cò, tuổi chừng bốn chục, nét mặt vốn có chút tiên phong đạo cốt giờ đã xám ngoét như tro. Sau lưng gã có hơn chục đạo sĩ nữa độ tuổi trẻ hơn đang lơ đãng theo sau.

- Bọn yêu quái kia ở nơi nào? Dám đến thành Thăng Long làm loạn. Hạc Dực trận, triển khai! – Gã đạo sĩ đi đầu ra lệnh. Bọn phía sau nghe vậy vội vàng chia ra thành hàng lối, trong chốc lát đã xếp thành thế trận quy củ.

Nhật Duật trông thấy bọn đạo sĩ thì nhận ra ngay, chàng vội vã kêu lên:

- Khoan đã, các người là người của quán Thái Thanh đúng không? Ta là Chiêu Văn Vương đây. Mọi người ở đây đi cùng với ta, các người đánh nhầm rồi!

- Chiêu Văn Vương ư? - Đạo sĩ đi đầu nghe thế không tấn công nữa, hạ giọng xuống hỏi lại.

- Lệnh bài vương gia đây! - Nhật Duật vừa nói vừa đưa ra tấm thẻ làm bằng bạc có chạm nổi hai từ Chiêu Văn. Lệnh bài thoạt trông có vẻ giản dị nhưng nhìn kỹ mới thấy tinh xảo vô cùng.

* * * * *

* Chú thích:

(1) Nước Nam Chiếu: là nước của người Bạch và người Di ở Vân Nam (Trung Quốc) hiện nay.

(2) Giao Chi: tức thành Thăng Long xưa.

(3) Sông Nhị Hà: tức sông Hồng ngày nay.

(4) Sông Thiên Phù: sông này ở dọc bờ hồ Tây, gần đường Thụy Khuê hiện nay. Hiện tại sông đã bị lấp hết.

(5) Thập Tam Trại: là tên gọi chung chỉ các làng nghề ở phía Tây kinh thành Thăng Long.

(6) Thất khiếu: tức bảy cái lỗ trên mặt gồm hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi, và miệng.

(Đề tri ân tác giả, mời các bạn vào facebook gõ "Thần Chiến triều Trần" và like fanpage của truyện. Xin chân thành cảm ơn!)

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 30: Đại La thành

Đạo sĩ trung niên tiến lại gần nhìn rõ lệnh bài thì chuyển ngay thái độ. Gã xua tay ra hiệu giải tán trận pháp đoạn cúi người cung kính vái chào:

- Bần đạo là Đoàn Chân, chỉ vì nóng lòng truy lùng kẻ ác nên đã đánh nhầm. Mong đức ông thứ tội!

Nhật Duật gật đầu với gã rồi nói:

- Các người có biết gì về sự việc xảy ra tại đây không?

Đoàn Chân lắc đầu, đáp:

- Bẩm đức ông, sáng nay khi binh lính ở cổng Tây Dương đi tuần thì phát hiện việc thám sát ở dưới bến thuyền. Bọn họ đoán là yêu quái gây ra nên một mặt báo về kinh thành, một mặt đến gọi chúng bản đạo đang trông coi đạo quán nhỏ ở gần đây. Bản đạo khi nghe tin dữ liền vội vàng dẫn các đạo sĩ khác trong quán chạy ra điều tra thì gặp mấy người bên đức ông. Chúng bản đạo tưởng nhầm là hung thủ quay trở lại xóa dấu vết nên mới đường đột tấn công.

Nhật Duật nghe đạo sĩ nói thế thì chán nản, hóa ra bọn này còn biết ít manh mối hơn cả chàng.

- Các người chia nhau ra kiểm tra, tìm xem có yêu khí hay dấu vết nào của yêu quái để lại không? - Đoàn Chân hạ lệnh cho đám đạo sĩ dưới quyền.

Ngô Soạn thấy vậy thì chen ngang, nói:

- Những người trên bến đều bị hút sạch máu nhưng tuyệt nhiên không có chút yêu khí hoặc dấu vết gì do hung thủ để lại đâu. Các người khỏi cần tìm làm gì cho tốn công.

Đoàn Chân nghe ông ta nói thế thì ngần ngại. Người vừa lên tiếng chỉ một đòn đã phá tan chiêu “Hợp Kiếm Công” của bọn gã chứng tỏ bản lĩnh rất cao cường, nếu ông ta đã không tìm ra manh mối thì sao bọn Đoàn Chân có thể thấy nổi. Tuy nhiên lệnh ban ra khó lòng rút lại, Đoàn Chân không nói gì chỉ im lặng đứng nhìn lũ đạo sĩ túa đi dò xét. Lát sau đám này quay lại báo cáo với vị đạo sĩ đứng đầu quán đúng những điều mà Ngô Soạn đã nói.

- Lạ thật máu bị hút hết ư? Là yêu quái gì vậy? - Đoàn Chân nhăn mày, nhăn trán.

Nhật Duật thấy thế thì bình luận:

- Cả người cũng không rõ là yêu quái gì ư? Chả phải quán Thái Thanh chuyên hàng yêu phục ma, thế mà bây giờ xảy ra việc đến tung tích yêu quái còn không đoán được là sao?

Đoàn Chân nghe vậy thì nét mặt từ nhăn nheo đã chuyển sang nhàu nhĩ.

- Bẩm đức ông, quả thật loại yêu quái có khả năng hút cạn hết máu của hơn trăm người và súc vật thì bọn bản đạo chưa từng nghe qua bao giờ.

Ngô Soạn chen vào, nói:

- Cũng chả trách gã được, đến ta chuyên bắt yêu ma mấy trăm năm nay còn không biết đây là do loại yêu quái gì gây ra. Kỳ quái nhất là việc hung thủ để lại một vòng xoáy xác trắng.

- Vòng xoáy ư? - Đoàn Chân nghe thế ngạc nhiên hỏi lại.

- Đúng vậy! - Ngô Soạn gật đầu đáp. – Các xác người và thú vật ở trên bến tạo thành vòng xoáy tròn ốc. Không tin các người cứ kiểm tra lại mà xem!

Đoàn Chân nghe nhắc tới bốn từ “vòng xoáy tròn ốc” thì đột nhiên hốt hoảng:

- Vòng xoáy tròn ốc... rồi lại còn các xác chết bị hút máu? Lẽ nào... lẽ nào...

Gã càng nói khuôn mặt càng trở nên trắng bệch:

- Lẽ nào thuật bói toán của sư tổ lại chính xác. Thượng Cô... Thượng Cô đã trở về... Nguy thật...

Đoàn Chân vội vã quay sang Nhật Duật, nói:

- Bẩm đức ông, việc ở bến Tây Dương rất nghiêm trọng. Bản đạo phải về quán chủ báo cho sư tổ biết ngay. Xin đức ông thứ lỗi cho bản đạo đi trước, các đạo sĩ còn lại sẽ đưa mấy vị vào thành sau.

Ngô Soạn đời nào để gã đi dễ dàng thế. Ông xông tới trước, nói:

- Khoan đã, rõ ràng nhà người có manh mối. Mau nói cho ta hay rồi đi đâu thì đi!

Đoàn Chân ngay từ đầu với Ngô Soạn đã e dè mấy phần, nay thấy ông ta hùng hổ thế thì lại càng ái ngại:

- Vị này... chà, đây là thuật bói toán bí truyền của sư tổ. Tôi thật không dám tiết lộ.

Ngô Soạn nghe gã nói thế thì phùng mang trợn má mắng:

- Vớ vẩn, sư tổ cái quán Thái Thanh nhà ngươi chắc là gã bọm già Đạo Thập chứ gì? Lão già đó đã bói ra được cái gì mau nói ta hay!

Đoàn Chân tuy rất ngại Ngô Soạn nhưng nghe người khác gọi sư tổ của mình là “bọm già” thì làm sao có thể nhịn được. Gã mặt mày đỏ ửng, tay lăm le rút gươm ra:

- Ngươi... ngươi dám chửi sư tổ của ta. Ta liều chết với ngươi!

Ngô Soạn thấy gã đạo sĩ nổi cáu vẫn chã coi vào đâu, chỉ điềm nhiên nói:

- Đạo Thập là lão bọm già thì ta nói là lão bọm già. Khi xưa ta vẫn chỉ mặt chửi y là lão bọm già suốt đấy thôi. Chi e lúc đấy ngay cả ông nội ngươi cũng chưa ra đòi thì đưa nhóc nhà ngươi làm sao mà biết được?

Đoàn Chân tức muốn xị khói. Gã rút gươm ra thật, chỉ thẳng mặt Ngô Soạn quát:

- Lão... lão khốn nhà ngươi dám nhục mạ sư tổ. Ta phải dạy cho ngươi một bài học!

Nhật Duật thấy tình hình căng thẳng liền vội vã đứng giữa khuyên can:

- Đoàn Chân đạo sĩ, chắc vị phẫn sự đây nhầm người thôi. Có lý nào sư tổ quán Thái Thanh lại là một gã bọm già được. Việc cần thiết bây giờ là điều tra manh mối yêu quái chứ không phải gây sự đánh lộn lẫn nhau.

Đoàn Chân thấy Nhật Duật can ngăn thì không dám làm căng, chỉ đành hậm hực rút gươm vào bao rồi nói:

- Hôm nay nể mặt Chiêu Văn Vương nên ta coi như ngươi nói bừa, không thêm chấp. Giờ ta phải về bẩm báo sư tổ đây. Xin đức ông thứ lỗi cho bản đạo không thể đưa ngươi vào thành.

Đoàn Chân nói dứt lời liền quay người chạy vội ra chỗ mấy con ngựa được bọn đạo sĩ buộc ở đầu bến. Gã nhảy lên mình con ngựa to khỏe nhất, thúc vào hông giục nó phi nước đại về phía thành Thăng Long.

Ngô Soạn thấy gã đạo sĩ bỏ đi thì định chạy theo đuổi bắt nhưng bị Nhật Duật ngăn lại:

- Thưa phẫn sự, gã chắc không biết nhiều đâu. Bây giờ quan trọng nhất là phải điều tra manh mối, người đừng gây sự thêm nữa.

Ngô Soạn khịt mũi một cái, nói:

- Ta nghĩ tên đạo sĩ đó biết được điều gì quan trọng. Hấn cứ lăm bằm cái gì mà Thượng Cổ, Thượng Cổ... Ngươi có biết hấn nói về cái gì không?

Nhật Duật lắc đầu, đáp:

- Tôi cũng không rõ, nhưng trước hết cứ vào thành đã. Nếu không thể điều tra thêm manh mối thì chúng ta cứ trực tiếp đến quán Thái Thanh hỏi sư tổ bọn họ là được.

Ngô Soạn nghe thế thì cười ha hả, gật đầu đáp:

- Ngươi nói rất đúng. Nhớ ngày xưa khi ta lần đầu gặp hấn, Đạo Thập đó chỉ là một đạo sĩ trung niên có chút trôi phú về huyền thuật. Vậy mà giờ đây hấn đã là sư tổ cả đạo quán lớn. Thời thế thay đổi thật nhanh chóng!

Nhật Duật không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ ra hiệu cho mọi người lên ngựa rời khỏi bến Tây Dương. Mưa chợt trở nên nặng hạt, tựa hồ như con khóc thương của đất trời dành cho những số phận hẩm hiu không may bỏ mạng.

* * * * *

Đoàn người bọn Nhật Duật từ dưới bến thuyền đi lên một đoạn thì thấy bức tường màu nâu sùng sững của Đại La Thành hiện ra trong tầm mắt. Tường thành Đại La được đắp bằng đất cao hơn hai trượng, chu vi lên tới hàng chục dặm. Bên trên tường thành có cả hành lang cho lính canh đi lại. Bên dưới có con hào dẫn nước từ sông Tô Lịch vào, thông với sông Kim Ngưu về phía Nam nên lúc nào cũng đầy ắp. Ngay trước mặt cây cầu nhỏ bắc qua hào nước là cánh cổng gỗ lớn, phía trên cổng có lầu gác. Cung tên, giáo mác, cờ quạt ở trên lầu đâm ra tua tủa.

Bạc Nương và Vi Mai lần đầu tiên nhìn thấy bức tường to lớn trải dài như thế, lại thêm đám lính gác kín đặc phía trên với cơ man nào là vũ khí, áo giáp nên cả hai đều cảm thấy choáng ngợp khó tả. Binh lính canh cổng từ khi xảy ra chuyện tại bến thuyền thì duy trì kỷ luật cực kỳ nghiêm ngặt. Bất kỳ ai đi vào thành đều được thẩm vấn, kiểm tra kỹ càng. Bọn Nhật Duật đi theo đoàn đạo sĩ quán Thái Thanh nên được cho qua mà không bị hỏi han gì. Sau khi qua cổng Tây Dương, bọn đạo sĩ chào từ biệt mọi người, quay trở lại phía bờ sông để tiếp tục điều tra nên chỉ còn lại bốn người Nhật Duật tiến vào phía trong kinh thành.

- Hôm qua ta đã liên lạc với đức thánh, ngài dặn dò nên tìm đức Không Tăng báo cáo tình hình. Sự việc càng lúc càng nghiêm trọng, chúng ta phải mau chóng tới chùa Báo Thiên.

Nhật Duật nghe Ngô Soạn nói thế thì đáp:

- Tôi thân vừa là vương gia, vừa là tướng quân. Khi ở xa thì thôi nhưng đã về đến kinh thành thì phải vào yết kiến đức quan gia và đức thượng hoàng. Việc tôi tự ý rời khỏi quân cũng phải bẩm báo để quan gia định tội. Hơn nữa những gì xảy ra trên bến Tây Dương khiến tôi thấy không an tâm, quả thực muốn gặp hai vua một chút.

Ngô Soạn nghe thế không nói gì thêm, chỉ bảo:

- Ngươi tự ý bỏ quân đi, tội không nhẹ. Liệu lần này về kinh thành có bị phạt không?

Nhật Duật cười, đáp:

- Phạt hay không phải để đức quan gia xử trí, phận làm thần tử tôi vẫn phải giữ trọn. Các vị cứ qua chỗ đức Không Tăng đi, có gì chúng ta gặp lại nhau sau.

Ngô Soạn nói:

- Được, vậy khi xong việc ngươi hãy nhanh chóng tới chùa Báo Thiên. Chúng ta sẽ chờ ở đấy.

Nhật Duật gạt đầu đồng ý, đoạn rút từ trong người ra tấm thẻ đưa cho Ngô Soạn. Tấm thẻ này một mặt cũng khắc hai chữ “Chiêu Văn” hệt như tấm lệnh bài mà Nhật Duật đã gior cho Đoàn Chân xem, chỉ khác là tấm thẻ được làm bằng gỗ và son son thiếp vàng chứ không phải bằng bạc như lệnh bài vương gia.

- Ngai cầm lấy thẻ này. Nếu có quan binh kiểm tra thì đưa ra, bọn họ sẽ không hỏi han phiền phức nhiều.

Ngô Soạn nghe vậy thì gạt đầu nhận tấm thẻ rồi dứt vào trong người. Nhật Duật lại quay sang phía Vi Mai và Bạc Nương nói:

- Hai nàng cứ đi theo phán sự, xong việc tôi sẽ tới hội ngộ.

Mai nghe thế thì cau mày, đáp:

- Chúng ta còn nhiều việc phải làm, vương nhớ quay lại sớm.

Bạc Nương thấy Nhật Duật sắp rời đi liền níu tay áo:

- Người... người nói dối. Người nhận làm anh của ta rồi mà sao bỏ mặc ta lại cho lão già ngốc.

Nàng nói đoạn òa lên khóc rồi bám chặt tay Nhật Duật không chịu buông khiến chàng dờ khóc dờ cười không biết làm thế nào.

- Em... em mau thả ra, ai lại làm thế này!

Ở thời Trần, Nho Giáo mới phát triển được một thời gian, tư tưởng vẫn thoải mái không quá gò bó chuyện lễ nghĩa. Tuy nhiên việc trai gái đụng chạm, níu kéo nhau giữa đường vẫn là chuyện rất hiếm khi xảy ra.

- Không... người nhất định phải cho ta đi cùng. Ta không đi cùng lão già ngốc đâu.

Ngô Soạn bị cô gọi là lão già ngốc đến mấy lần tức muốn ói máu mà không làm gì được. Chẳng nhẽ đường đường là trung đẳng thần lại hơi một tí đi tranh cãi với cô gái nhỏ mới mười mấy tuổi đâu.

Sau một hồi giằng co bất phân thắng bại, Nhật Duật đầu hàng:

- Thôi được, em mau bỏ ra đi, ta sẽ đưa em đi cùng. Nhưng ta cấm em không được gây chuyện.

Bạc Nương nghe thế thì hớn hở ngay:

- Người... à anh nhớ đấy. Không được... lừa ta đâu.

Nhật Duật gạt đầu, đoạn quay sang Vi Mai:

- Tôi đi cùng Bạc Nương vậy. Nàng với phán sự qua chỗ thần tăng xem thế nào!

Mai nghe thế thì đột nhiên trở nên bức bối, đáp:

- Hai anh em vương đi với nhau vui vẻ rồi. Tôi qua chỗ nào thì kệ tôi, vương quan tâm làm gì?

Nhật Duật nghe nàng nói thế thì cười hì hì, nói:

- Do tôi đã hứa chăm lo cho Bạc Nương nên giờ không thể bỏ mặc. Nàng với phán sự cứ đi trước, chúng ta sẽ gặp lại nhau sớm.

Vi Mai lạnh lùng quay mặt đi, không thèm đáp. Chiêu Văn Vương nửa cười nửa mỉa, quay sang Ngô Soạn nói:

- Phien phán sự đề ý nàng, chúng tôi phải đi đây cho kịp giờ vào cung cấm.

Ngô Soạn gạt đầu, rồi đưa cho Nhật Duật túi vải nhỏ dặn:

- Người lúc nào cần liên lạc với chúng ta thì ném ít cát trong túi này vào lửa.

Nhật Duật nhận túi vải rồi chấp tay chào tạm biệt Ngô Soạn và Vi Mai. Sau đó chàng cùng Bạc Nương thúc vào hông đôi ngựa Hồng Mao, giục bọn chúng sai vó phi như bay trên con đường đất.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 31: Phủ Chiêu Văn

Thăng Long thời Trần ngoài khu vực Hoàng Thành ra thì đều thuộc phủ Phụng Thiên. Phủ Phụng Thiên bao gồm hai huyện lớn là Vĩnh Thuận và Thọ Xương. Huyện Thọ Xương ở phía Đông, nằm giáp với sông Nhị Hà và là khu vực buôn bán sầm uất. Huyện Vĩnh Thuận thì ngược lại với Thọ Xương, ở phía Tây và bao gồm cả khu Thập Tam Trại là nơi canh tác nông nghiệp, tạo ra sản vật cung lương thực chủ yếu cho toàn bộ Thăng Long.

Sau khi đi qua cửa Tây Dương của Đại La Thành, Nhật Duật và Bạc Nương phi ngựa tới khu vực huyện Vĩnh Thuận. Bến Tây Dương tuy nằm bên ngoài kinh thành nhưng lúc nào cũng tấp nập vì nơi đây vừa là bến thuyền, lại vừa là chợ. Còn khu vực huyện Vĩnh Thuận mặc dù nằm bên trong nhưng bình thường rất yên ắng do chỉ toàn đường đất với đồng ruộng. Tuy nhiên do sáng nay xảy ra việc động trời tại bến Tây Dương, nên hiện thời khu vực này khá nhộn nhịp. Binh lính đóng tại trại Giảng Võ, trại Kim Mã được điều động về phía Tây để hỗ trợ điều tra. Trên đường đi, Nhật Duật và Bạc Nương gặp khá nhiều quân Túc Vệ(1). Bọn họ ai nấy đều lưng hùm, vai gấu, giáp trụ sáng loáng. Hai người băng qua toán lính, thúc ngựa phi nước đại trên con đường xuyên qua khu Thập Tam Trại.

Cảnh sắc hai bên đường liên tục thay đổi, từng cánh đồng mạ non màu như cốm chín trải dài của trại Vạn Phúc nhanh chóng nhường chỗ cho các trại ngựa ồn ào, chất đống cỏ khô của

trại Kim Mã. Sau khi trêu ghẹo lũ ngựa chiến chán chê, hai con Hồng Mao đưa Nhật Duật và Bạc Nương lạc vào cánh đồng hoa bát ngát của trại Ngọc Hà.

- Úi chà, đẹp thật đấy. Em thích!

Bạc Nương hồ hởi ngó nghiêng xung quanh. Cánh đồng hoa vào thời điểm này trong năm bắt đầu tàn tạ, không có được vẻ rực rỡ như mùa xuân và mùa hè, nhưng đối với Bạc Nương vẫn là một khu vực ngập tràn màu sắc. Ngựa Hồng Mao tốc độ mau lẹ, nhanh chóng băng qua trại hoa. Bạc Nương thấy vậy thì quay sang Nhật Duật năn nỉ.

- Anh... ta... em muốn dừng ở đây xem trại hoa.

Ngật Duật cười giòn, nói:

- Sau này ta sẽ đưa em quay lại trại Ngọc Hà xem hoa, còn nhiều dịp mà. Hiện tại ta cần vào Cẩm Thành gấp.

Bạc Nương nghe thế thì hơi sứt sùi nhưng không nài nỉ thêm, chỉ nói:

- Anh... anh nhớ nhé.

Ngật Duật gạt đầu, đoạn thúc nhẹ vào bụng ngựa. Đồng A Xích Thổ phi vọt lên trước, con ngựa Hồng Mao của Bạc Nương liền tăng tốc theo sau. Hai con ngựa cứ thế phi mau. Sau khi băng qua Thập Tam Trại, con đường đất mở rộng ra, đưa Ngật Duật và Bạc Nương vào khu trung tâm của kinh thành. Lúc này Thăng Long mới phô trương ra vẻ đồ sộ của đô thành lớn nhất phương Nam. Tại khu trung tâm, đường đất to rộng, sông suối, ao hồ có cầu gỗ bắc qua, nhà cửa thì đều mái ngói vẩy cá, thấp thoáng ẩn hiện giữa các vườn cây xanh.

Ngật Duật và Bạc Nương đi qua mấy khu phủ đệ hoành tráng thì tới chùa Diên Hựu. Tại đây bọn họ rẽ ngoặt xuống phía Nam, phi ngựa thêm một đoạn đường ngắn nữa là tới khu nhà rộng có tường bao quanh nằm sát bên bờ hồ Liên Thủy. Trên chiếc cổng to của khu nhà có treo tấm biển đề ba chữ “Chiêu Văn Phủ”. Ngật Duật phi ngựa tới trước cổng thì nhảy xuống, rồi chàng lần mò tìm chiếc búa con kẹp trên cổng. Sau đó chàng lấy búa gõ mạnh lên chiếc chuông đồng treo phía ngoài khu nhà hai tiếng, rồi dừng lại một nhịp lại gõ thêm ba tiếng nữa, lại dừng thêm một nhịp rồi dứt điểm bằng hai tiếng thật đanh. Tiếng chuông dứt được một hồi thì từ bên trong khu nhà vọng ra tiếng người hô vội vã tiếp nối bằng tràng kéo kệt. Cửa chính khu nhà trong chốc lát mở toang, một lão bộc già với mấy chục kẻ hầu, người hạ hàng lối chỉnh tề ra đón tận nơi.

- Đức ông... đức ông đã về! - Lão bộc trông thấy Ngật Duật thì không giấu nổi vẻ vui mừng, kêu to sung sướng. Bọn người hầu đằng sau thì vội vã vái chào.

Ngật Duật bước tới nắm lấy đôi tay gầy guộc của lão bộc, nói thân thiết.

- Lão Phúc, lão vẫn khỏe chứ? Hai năm nay chăm nom nhà cửa cho ta khiến lão vất vả nhiều rồi.

Lão bộc nghe Ngật Duật nói vậy thì lắc đầu, sứt sùi đáp.

- Bẩm đức ông, chăm nom vương phủ cho đức ông là bổn phận của lão bộc này, nào có gì gọi là vất vả. Đức ông phải đóng quân ở biên cương xa xôi, lại chỗ rừng thiêng nước độc mới thật là lao碌. Lão vẫn luôn lo lắng cho ngài lắm. Nhưng hiện ngài đã trở về, thân thể lại khỏe mạnh, cường tráng. Lão thấy mừng vô cùng.

Lão Phúc nói xong thì rom róm nước mắt khiến Ngật Duật cũng cảm động lây. Chàng từ bé được lão bộc già chăm sóc chú đáo, tình cảm rất khăng khít. Ngật Duật vỗ vai, nói vài câu động viên lão bộc rồi chàng một tay kéo Bạc Nương, một tay dắt con Đồng A Xích Thổ tiến vào trong phủ. Bọn người hầu chờ khi chủ nhân vào hẳn nhà liền cài then đóng cửa, lẻ đi theo sau.

* * * * *

Phủ Chiêu Văn tuy không phải là phủ đệ hoa mỹ, đẹp đẽ nhất trong các phủ tại kinh thành, nhưng Ngật Duật vốn là người quảng giao, có nhiều bạn bè, vì thế phủ Chiêu Văn rất rộng, lại chia thành các khu gồm nhiều gian nhà trống làm nơi nghỉ ngơi cho những môn khách đến tìm chàng đàm đạo. Trước khi Ngật Duật được giao cho quản lý Chiêu Văn Quân đóng tại Tây Bắc thì phủ Chiêu Văn hết sức đông vui, nhộn nhịp, ngày nào cũng nườm nượp khách khứa ra vào. Sau khi Chiêu Văn Vương đi trấn thủ biên cương, nơi đây quả thực đã có chút vẻ quạnh hiu.

- Đức ông, người mau vào phòng nghỉ ngơi để kẻ hầu này đi pha nước tắm. À, người có thích ăn món nào không để tôi bảo nhà bếp làm luôn.

Ngật Duật quay sang lão bộc trung thành, nói.

- Không cần đâu lão Phúc. Ông bảo người chuẩn bị cho ta một bộ quần áo sạch để ta vào yết kiến đức quan gia và đức thượng hoàng luôn. À, bảo người trông nom và tắm rửa cho cô gái nhỏ này nữa.

- Vị tiểu thư này là... - Lão Phúc nhìn qua Bạc Nương, ánh mắt sáng lên mừng rỡ.

“Vẫn còn hơi nhỏ nhưng nhan sắc thật là phi phàm, quả cũng có đáng đáp vương phi tương lai lắm”, lão bộc già vừa ngắm Bạc Nương vừa nghĩ. Ngật Duật thấy ánh mắt khác thường của lão ta thì thờ ra, nói:

- Đây là em gái nuôi ta mới nhận, tên là Bạc Nương. Giờ ta có việc gấp phải vào Cẩm Thành đây, lão nhớ chăm lo chu đáo cho nàng.

Lão Phúc nghe thế thì ngăn người ra, nói:

- Vậy không phải là... vương... ..

Ngật Duật nghe thế thì phát cáu:

- Vương, vương cái gì, lão mau đi chuẩn bị đồ cho ta.

Lão Phúc sợ hãi vâng dạ liên tục đoạn lật đật chạy đi. Ngật Duật chờ lão bộc đi rồi mới quay sang Bạc Nương, nói:

- Em ở đây chờ nhé. Ta vào yết kiến đức quan gia rồi quay trở lại ngay.

Bạc Nương nghe thế thì mặt mũi xám xịt, nói:

- Anh không giữ lời, đã bảo mang em theo luôn mà.

Ngật Duật cười, đáp:

- Cung cấm không phải là nơi ai vào cũng được. Nếu em chịu khó ngoan ngoãn ở yên trong phủ, khi nào có thời gian ta sẽ đưa em đi chơi trại hoa Ngọc Hà.

Bạc Nương nghe nhắc đến trại hoa thì rạng rỡ hơn hẳn, nói:

- Hoa đẹp lắm, em thích. Được, vậy em sẽ ở đây chờ anh. Nhưng anh nhớ đi nhanh về đấy nhé, đừng bỏ em lại một mình.

Nhật Duật nghe Bạc Nương nói thế có chút cảm động, đáp:

- Em yên tâm. Em đã là em gái ta rồi, ta không bao giờ bỏ rơi em đâu.

Chàng nói xong liền đưa tay ra xoa đầu Bạc Nương. Cô gái nhỏ lẻ lười nhưng không phản ứng gì. Vừa lúc đó lão Phúc đi vào, tay cầm theo bộ đồ mới.

Nhật Duật vào trong phòng thay quần áo. Khi chàng trở ra thì mưa chỉ còn lất phất nhưng bầu trời vẫn một màu đen kịt. Mấy tên gia tướng trong nhà nghe lão Phúc thông báo đã chuẩn bị xong kệu và sẵn sàng đi theo tháp tùng, nhưng Nhật Duật cho bọn chúng lui hết. Chàng nhảy lên lưng con Đông A Xích Thổ, dặn dò lão Phúc chăm sóc cho Bạc Nương rồi phi ra khỏi phủ, nhằm hướng công Quảng Phúc của Hoàng Thành mà tới.

* * * * *

Hoàng Thành là vòng thành thứ hai của Thăng Long, bao bọc bên ngoài Cẩm Thành. Nơi đây tập trung nhiều đền đài, cung điện quan trọng của kinh thành. Đồng thời Hoàng Thành cũng là nơi đóng quân của đội quân Thánh Dực, một đội quân chuyên nhiệm vụ bảo vệ cho đức vua và thượng hoàng.

Lúc còn nhỏ Nhật Duật và mấy anh chị em khác cũng ở tại một cung điện trong Hoàng Thành. Nhưng khi trưởng thành, mọi người đều phải ra bên ngoài tự lập phủ riêng.

Chính vì quan trọng như thế nên khác hẳn với Đại La Thành chỉ toàn tường đất, Hoàng Thành được vây xung quanh bởi bức tường đá lớn kiên cố. Công Quảng Phúc là một trong bốn công chính của Hoàng Thành. Hiện tại công đóng im lìm, quân lính đi lại canh phòng nghiêm ngặt phía trên bức tường đá. Nhật Duật đứng dưới cổng thành, dờ lệnh bài ra hét lớn:

- Mau chóng mở cổng, ta có việc gấp cần vào trong.

Lát sau tiếng cọt kẹt vang lên, đích thân viên đội trưởng của tốp lính đang canh gác xuống tận nơi đưa Nhật Duật vào. Gã trông thấy Chiêu Văn Vương thì nụ cười liền hiện ra trên khuôn mặt đầy căng thẳng như cây cao xanh tốt mọc lên giữa vùng đất đai khô cằn.

- Bẩm, bề tôi lâu lắm mới được gặp lại đức ông. Người mấy năm rồi mới về lại kinh thành.

Nhật Duật cũng cười với gã, nói:

- Nguyễn Xiển, người vẫn khỏe chứ. Giờ đã được thăng lên làm đội trưởng rồi à?

Nguyễn Xiển thấy Nhật Duật vẫn nhớ tên mình thì càng vinh dự, cười tít đáp.

- Bẩm, bề tôi có chút cố gắng, hiện vừa được phong đội trưởng cách nay chưa đầy một tháng.

Nhật Duật gật đầu, nói:

- Vậy chúc mừng người. Ta đang có việc quan trọng cần vào Cẩm Thành, lần sau có thời gian trò chuyện với người sau. Hiện giờ bên Tây Dương vừa xảy ra việc, các người canh gác nhớ không được lơ là.

- Bẩm đức ông, chúng bề tôi biết. - Nguyễn Xiển vâng dạ rồi rít, trên mặt biểu hiện đầy vẻ trách nhiệm.

Duật gật đầu với gã đội trưởng rồi lên ngựa trở lại. Phía trong Hoàng Thành đường lát đá xám, lầu son, gác tía, cung điện đài các hiện lên hết lớp này đến lớp khác. Hoàng Thành tuy tráng lệ, đẹp đẽ nhưng khác với khu Đại La Thành ở bên ngoài có đông dân cư, chợ búa sầm uất nên vô cùng nhộn nhịp, Hoàng Thành chỉ gồm các cung điện, đền đài, chùa chiền được rào xung quanh bởi các dải tường đá đã lên màu rêu phong. Vì vậy đường xá trong Hoàng Thành tuy to rộng nhưng ít người qua lại nên có đôi phần đìu hiu.

Trời càng lúc càng âm u, mưa bắt đầu rơi nặng hạt trở lại khiến cho gần trưa mà cảnh sắc vẫn một màu tối tăm. Bất chấp cái thời tiết ẻo le đó, Nhật Duật vẫn miệt mài phi ngựa trên con đường đá xám tịnh không một bóng người.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 32: Đại hành khiển

Đại La là vòng tường đất bao bọc ngoài cùng Thăng Long với hai mươi cổng phân bố tại bốn phía Đông, Tây, Nam, Bắc. Vào đến bên trong Hoàng Thành thì số lượng cổng chỉ còn bốn gồm Diệu Đức ở phía Bắc, Tường Phủ ở phía Đông, Đại Hưng ở phía Nam và Quảng Phúc ở phía Tây(1). Còn Cẩm Thành, khu vực trong cùng là nơi ở của đức vua thì có đúng một cổng duy nhất để ra vào là Dương Minh Môn.

Hoàng Thành tuy diện tích khá lớn nhưng công Quảng Phúc vốn rất gần Dương Minh Môn, con Đông A Xích Thổ chỉ sai vô dăm ba bước là Nhật Duật đã ở trên cầu Đoạn Nguyệt. Qua cầu, Duật kim cương con ngựa chỉ cho nó phi nước kiệu. Dương Minh Môn trong chốc lát đã hiện ra sừng sững trước mặt chàng.

Cổng Dương Minh thời Trần chính là Ngũ Phụng Lâu thời Lý đóng vai trò cổng chính nam của Cẩm Thành, lối ra vào duy nhất giữa Cẩm Thành và Hoàng Thành. Cổng Dương Minh có kiến trúc dạng môn các. Bên dưới là môn gồm có Dương Minh ở giữa, Nhật Tân ở bên trái, Văn Hội bên phải. Bên trên là gác được gọi là gác Triều Thiên. Cổng Dương Minh ở giữa luôn đóng im ỉm, chỉ dành cho đức vua và thượng hoàng. Cổng Nhật Tân bên trái dành cho văn võ bá quan trong triều. Cổng Văn Hội bên phải dành cho sứ giả và quan lại nước ngoài.

Nhật Duật đến dưới cổng Dương Minh thì thấy cờ xí ợp khoảng sân trước mặt. Trên gác Triều Thiên đèn đuốc sáng trưng. Quân Túc Vệ dàn hàng mấy đội, đứng chật cả một khu vực lớn. Đằng sau các đội Túc Vệ, Nhật Duật còn thấy thấp thoáng bóng cờ có thêu ba chữ vàng “Thánh Dực Quân”.

Như vậy là cả quân Thánh Dực cũng được điều động rồi, Chiêu Văn Vương thăm nghĩ. Thánh Dực Quân hay còn gọi là Thiên Từ Quân là đạo quân tinh nhuệ chuyên lo việc bảo vệ

đức vua và thượng hoàng. Đạo quân này gồm toàn những người xuất thân đặc biệt như dân không ruộng đất, trộm cướp, tù nhân, người tử cớ vô thân, được triều đình tập hợp lại, huấn luyện và trang bị chỉnh quy. Vì đạo quân này gồm toàn những người không gia đình, không bạn bè, được triều đình ban cho cuộc sống mới nên đặc biệt trung thành với nhà vua và có tinh thần cảm tử cũng như độ tinh nhuệ số một phương Nam. Nhắc đến Thánh Dực Quân thì ngay cả các vị tướng quân hàng đầu như Trần Quốc Tuấn, Trần Quang Khải cũng phải nể trọng.

Nhật Duật xuống ngựa, tiến lại gần toán quân Túc Vệ đang canh gác trước cửa Dương Minh nói:

- Chiêu Văn Vương xin vào yết kiến đức quan gia có việc gấp!

Thấy người mới tới là vị vương gia quyền cao chức trọng, tên đội trưởng đám lính gác liền vội vã bước ra thưa:

- Đức ông, xin người thứ lỗi. Hiện tại đang có lệnh giới nghiêm, hạn chế tối đa ra vào Cẩm Thành.

Nhật Duật nghe vậy liền rút từ trong người ra tấm lệnh bài vương gia, đưa cho viên đội trưởng xem

- Ta có việc quân khẩn cấp cần báo cáo.

Tên đội trưởng lưỡng lự đôi chút, rồi đáp:

- Được, vậy để tôi dẫn đức ông vào. Ngựa của đức ông xin để lại bên ngoài, tôi sẽ cử người trông.

Nhật Duật gật đầu, quy định trong Cẩm Thành từ trước đến nay trừ đức quan gia và thượng hoàng thì tất cả đều không được phép cưỡi ngựa. Tên đội trưởng liền lệnh cho gã lính gần đây tiến lại, đỡ dây cương Đổng A Xích Thố từ tay Nhật Duật. Con ngựa thấy thế hí lên một tràng, hai vó trước nhảy chồm lên. Mấy tên lính đứng xung quanh và cả tên đội trưởng thấy con ngựa vừa hung dữ vừa dũng mãnh như vậy đều sợ xanh cả mặt.

- Ngoan nào, người đi theo bọn họ. Chờ khi ta xong việc sẽ trở ra đón!

Nhật Duật vừa nói vừa vuốt ve con Hồng Mao. Con ngựa dường như hiểu lời chàng, không chồm lên nữa mà để yên cho tên lính dắt đi. Viên đội trưởng thấy con ngựa ngoan ngoãn trở lại thì yên tâm, vội vã đi trước dẫn đường. Gã đưa Nhật Duật băng qua đám lính Túc Vệ, tiến về phía cửa Nhật Tân.

Cần đến cổng thành, Chiêu Văn Vương nhìn sang phía đội quân Thánh Dực đang đứng im lìm canh gác trước Dương Minh Môn. Quân Thánh Dực người nào người nấy thân thể cao lớn, mình mang giáp vàng, tay phải cầm giáo, tay trái cầm khiên, hai bên hông dắt theo một đôi gươm ngắn. Bọn họ đầu đều cạo trọc, giữa trán thích ba chữ “Thiên Từ Quân”. Số lượng của họ chỉ khoảng hơn trăm người nhưng lại có khí thế áp đảo cả nghìn lính Túc Vệ.

“Quả là tinh binh, một có thể địch trăm. Nghe đồn quân Thánh Dực còn được học phép thuật trong quán Thái Thanh, chẳng biết thực hư thế nào?” Nhật Duật vừa nghĩ vừa theo viên đội trưởng bước qua cổng thành.

* * * * *

Qua cổng Dương Minh là đến một khoảng sân rộng lát đá xanh. Cuối sân có bậc đá đầu rồng dẫn lên khu điện các hoa lệ. Khu điện các này chính là Tập Hiền Điện và Minh Linh Các, nơi vua Trần thiết yến tiệc.

- Đức ông, xin mời người đi lối này!

Viên đội trưởng nói đoạn chỉ vào lối đi bên trái.

- Chúng ta sang phía điện Thọ Quang sao?

Nhật Duật hỏi lại, viên đội trưởng không đáp chỉ lẳng lẳng gật đầu. Nhật Duật thấy vậy không nói gì thêm. Bình thường các vương hầu, quan lại có việc gấp cần gặp vua Thiệu Bảo(2) thì đều đi thẳng qua Tập Hiền Điện, tiến vào Long Trì phía trong. Lần này Nhật Duật lại được dẫn ra phía điện Thọ Quang, chàng đoán là do lệnh giới nghiêm mới ban.

Điện Thọ Quang nằm bên trái điện Tập Hiền, được dùng làm nơi nghị luận quân sự và võ thuật, tính chất tương tự điện Giảng Võ dưới thời Lý. Viên đội trưởng sau khi dẫn Nhật Duật vào đây thì mời chàng ngồi trên chiếc ghế lót da hổ, sau đó vội vã chạy đi.

Nhật Duật chờ một lúc lâu vẫn không thấy động tĩnh gì. Chàng bắt đầu đi ra, đi vào tò vò về sốt ruột. Đúng khi đấy có toán quan hành khiển(3) lật đật chạy vào. Đi đầu toán hành khiển là một ông già với búi tóc bạc trắng nhưng động tác vẫn còn cực kỳ nhanh nhẹn.

- Phạm Ứng Mộng bái kiến đức ông!

Nhật Duật ngay lập tức nhận ra người hoạn quan già. Phạm Ứng Mộng làm hoạn quan từ thời Trần Thái Tông vua cha của Nhật Duật, giờ đến đời Thiệu Bảo là cháu nội của Thái Tông cũng được tính là lão thần ba đời vua. Chàng nhanh chóng lại gần đỡ lão dậy, nói:

- Đại hành khiển không cần hành lễ, người đừng làm tôi áy náy. Đã lâu không gặp, đại hành khiển vẫn khỏe chứ?

Phạm Ứng Mộng biết Nhật Duật từ hồi bé. Khi xưa lão hoạn quan thường hay chăm lo cho chàng. Mấy năm gần đây Nhật Duật được điều lên trấn ải biên cương nên ít gặp lão, giờ hàn huyên thấy có đôi chút bùi ngùi.

Lão hoạn quan già cười vui vẻ, nói:

- Tôi vẫn khỏe, đức ông trông rảnh rỗi lắm!

- Đại hành khiển, tôi muốn gặp đức quan gia và đức thượng hoàng có chuyện khẩn cần báo cáo.

Lão hoạn quan nghe thấy thế thì trầm tư, đáp:

- Hiện giờ đức quan gia và đức thượng hoàng đang bàn chuyện với thái sư. Đức ông có thể chờ một lát được không?

Nhật Duật lắc đầu, thái độ càng thêm khẩn trương:

- Vậy càng hay. Chuyện mà tôi muốn báo cáo là việc có liên quan đến sánh Phi Y.

Phạm Ứng Mộng nghe nhắc đến sảnh Phi Y thì nét mặt chợt trầm hẳn xuống. Cần biết vào thời Trần việc quản lý đất nước được chia cho ba sảnh thượng thư tương đương với lục bộ thời sau. Nhưng ngoài ba sảnh thượng thư chính ra, nhà Trần còn một sảnh khác cực kỳ bí mật gọi là Phi Y. Phi Y có nghĩa là không quần áo, không trang phục, một cách chơi chữ của họ Trần. Nhưng ngoài ra Phi Y còn mang nghĩa những điều cơ bản nhất, không bị che dấu bởi bất kỳ thứ gì. Sảnh Phi Y là nơi tập trung hoàng thân quốc thích, thực hiện những nhiệm vụ bí mật của họ Trần. Ngay cả Phạm Ứng Mộng cũng không hề biết sảnh Phi Y thực hiện những việc gì và bao gồm những ai. Lão chỉ biết là chuyện có liên quan đến sảnh Phi Y thì không thể chậm trễ.

- Vậy mời đức ông đi theo tôi!

Phạm Ứng Mộng không nói thêm lời thừa. Lão xua tay cho bọn hành khiển khác lui ra rồi tự mình dẫn đường cho Chiêu Văn Vương.

Phạm Ứng Mộng năm nay đã ngoài bảy mươi nhưng vẫn rất nhanh nhẹn. Lão dắt Nhật Duật đi qua hành lang của điện Thọ Quang, xuyên qua gác Minh Hà, vòng vèo phía sau Nguyệt Lâu của sân Long Trì. Hành lang nối tiếp hành lang, lầu gác xen lẫn lầu gác, thêm vào đó là các tấm bình phong, cây cảnh bố trí theo trận đồ Bát Quái. Nhật Duật tập trung tinh thần, thử nhớ lại quang cảnh và lối đi nhưng đột nhiên chẳng thấy huyền lực trong người trở nên loạn xạ, phải cố lắm mới giữ ổn định được. Duật sức tỉnh, ngoài trận đồ Bát Quái thì nơi này chắc chắn được yểm thêm cả bùa của quán Thái Thanh. Đây rất có thể là tác phẩm của Đạo Thâm sư tổ.

- Đức ông, đã đến nơi. Xin người đứng đây chờ tôi một lát!

Phạm Ứng Mộng nói với Nhật Duật rồi tiến về phía hai hàng quân Thánh Dực đang đứng gác im lìm trước cổng một khu nhà trông kín đáo, bốn bề bao bọc bởi cây xanh và tường rào. Lão hoạn quan già trao đổi nhỏ to với tên đội trưởng toán lính một lúc. Tên này sau khi nghe lão hoạn quan nói xong thì không ừ, không hừ lấy nửa lời, chỉ ra hiệu cho Ứng Mộng đợi. Sau đó gã hể công ra khoảng nhỏ chỉ vừa đủ một thân người rồi bước vào trong. Thấy viên đội trưởng đi qua cổng, bọn lính canh liền đóng chặt lại. Chờ độ tàn nửa nén hương, viên đội trưởng đi ra gắt đầu với Ứng Mộng. Đại hành khiển nét mặt mừng rỡ, vội vàng chạy lại báo với Nhật Duật:

- Đức quan gia có lệnh cho mời đức ông vào.

- Đại hành khiển, cảm ơn người!

Nhật Duật chào lão hoạn quan rồi bước qua hai hàng lính Thánh Dực uy nghiêm, đẩy cánh cổng gỗ tiến vào bên trong.

* * * * *

* Chú thích:

(1) Diệu Đức hiện giờ là cửa Bắc, Tường Phù là cửa Đông, Đại Hưng là cửa Nam còn cổng Quảng Phúc đã không còn dấu tích.

(2) Thiệu Bảo: tức niên hiệu của vua Trần Khâm từ năm 1279-1285. Vua Trần Khâm thường được biết tới với tên miếu hiệu là Trần Nhân Tông.

(3) Hành khiển: là chức quan dành cho hoạn quan thời Lý, Trần, chuyên lo việc hành chính trong cung.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 33: Sảnh Phi Y

Đứng trước khu nhà là một khoảnh sân rộng lát gạch đỏ. Duật nhanh chóng băng qua sân, bước vào trong căn nhà ba gian với hàng cột phía trước để tron một mực chứ không chạm trở rồng phượng cầu kỳ như những nơi khác trong Cẩm Thành. Bên trong khá nhỏ, chỉ kê độc hai hàng ghế lót da hồ đối diện nhau. Trên những chiếc ghế đó hoàn toàn trống trơn không có người ngồi. Đúng khi Chiêu Văn Vương đang nghỉ hoặc nhìn quanh thì bất chợt có giọng nói trầm trầm và dứt khoát vang lên từ góc tường bên tay tả gian nhà:

- Vào đây đi!

Nhật Duật nghe thấy thế thì lòng chợt bùi ngùi. “Mấy năm rồi không gặp, đức thượng hoàng chắc vẫn khỏe nên lời nói mới sang sảng như vậy”.

Thượng hoàng Trần Hoảng là anh ruột của Trần Nhật Duật, con trai thứ hai của vua Thái Tông (1), còn Nhật Duật là con thứ sáu. Tuy Duật kém thượng hoàng gần hai mươi tuổi nhưng sau khi lên ngôi vua, thượng hoàng rất quan tâm, chăm sóc chàng. Đối với Duật, thượng hoàng không chỉ là đức bề trên mà thực sự là người anh tận tâm và đáng kính.

Chiêu Văn Vương đi lại góc nhà, lần mò một lúc thì tìm ra được cánh cửa gỗ bí mật. Chàng mở cửa, bước vào trong. Đằng sau cánh cửa lại là gian nhà khác rộng rãi hơn nhiều. Ngay khi tiến vào, Nhật Duật liền chạm trán bốn người lính Thánh Dực đang đứng gác nghiêm trang. Bốn người lính này mang mặt nạ dát vàng nhưng vẫn để lộ ra khoảng trán xăm chữ “Thiên Từ Quân”. Vóc dáng và trang phục của bọn họ cũng oai vệ hơn hẳn so với lính Thánh Dực thường. Lúc đi ngang qua, Nhật Duật còn cảm nhận được huyền lực tỏa ra từ người bọn họ. “Thánh Dực Tứ Tướng xem ra đều biết phép thuật, quả là danh bất hư truyền”, Chiêu Văn Vương nghĩ thầm rồi tiếp tục tiến tới.

Ở chính giữa gian nhà rộng có hơn chục chiếc ghế to xếp thành hình bán nguyệt. Hiện tại đang có bốn người ngồi trên ghế nhìn thẳng ra phía cửa. Còn một người mảy rậm, cằm vuông, vóc dáng như rồng như hổ, trên mình khoác giáp bạc thì lặng lẽ đứng hầu sau lưng bốn người trên.

Ngồi ngoài cùng bên tay tả là một thanh niên chạc hai mươi, my thanh, mực tú, khoác áo hoàng bào. Thanh niên trông thoáng qua thì đầy vẻ thư sinh nhưng vầng trán cao và đôi mắt sáng tạo ra cảm giác đầy là con người thông minh, quyết đoán. Thanh niên khoác áo hoàng bào chính là đức vua Thiệu Bảo. Bên cạnh vua là một trung niên mặt vuông chữ điền, nét mặt sáng ngời đầy vẻ nghiêm khắc. Ông là Thượng hoàng Trần Hoảng, bố ruột của nhà vua và anh trai của Nhật Duật. Ngồi kế bên thượng hoàng là trung niên hao hao giống ông. Trung niên mình mặc áo giao lĩnh vàng, ngồi cạnh hai vua mà bên hông vẫn dắt theo gươm báu. Ánh mắt trung niên sắc lẹm nhưng nụ cười lại rất hiền từ. Trung niên hiệu là Chiêu Minh Vương, tên thật Trần Quang Khải, đảm đương chức vụ thái sư đầu triều hiện giờ. Cuối cùng bên tay hữu có một lão đạo sĩ già mặc bộ áo xanh bạc màu, chân đi hài cỏ. Đạo sĩ đầu tóc bạc phơ nhưng da dẻ vẫn hồng hào tươi nhuận. Đôi mắt lão lúc nào cũng lờ mờ khiến không ai có thể đoán ra trong đầu đang suy nghĩ gì. Đạo sĩ không rõ họ, chỉ biết tên Thâm nên hay được gọi là Đạo Thâm, là sư tổ quán Thái Thanh. Nhật Duật đã từng gặp lão mấy lần.

- Trần Nhật Duật xin bái kiến đức quan gia, đức thượng hoàng, thái sư và Thái Thanh sư tổ.

Thượng hoàng và Thái sư Quang Khải thấy em mình từ khi ra trấn thủ Tây Bắc thì cường tráng hơn, thân thể nhanh nhẹn, ánh mắt tinh minh có thần, đôi khi còn như phát ra tia chớp thì nhất loạt đều mỉm cười hài lòng. Sư tổ Đạo Thâm ngồi im trên ghế, không tỏ động thái gì. Riêng vua Thiệu Bảo là người mừng rỡ hơn cả, nhanh chóng đứng dậy bước tới đỡ Chiêu Văn Vương dậy. Nhà vua và Nhật Duật tại triều chính thì là phận quân thần, trong dòng họ là quan hệ chú cháu nhưng hai người tuổi gần suýt soát nhau, lúc nhỏ cùng lớn lên trong Hoàng Thành nên thường hay đá cầu, luyện võ chung. Do vậy cả hai đặc biệt thân thiết như bạn bè đồng trang lứa. Trước khi Nhật Duật lên trấn thủ Tây Bắc, chính vua Thiệu Bảo đã tặng cho

chàng trăng hạt đồng đen Tổng Thiết Phật Châu để hộ thân.

- Chú về đây thật hay quá. Ta rất nhớ chú!

Nhật Duật thấy tình cảm chân thành của nhà vua thì cảm động, nói:

- Đức quan gia ngày càng cường tráng, anh minh. Thần trấn giữ biên cương cũng thấy yên lòng.

Vua Thiệu Bảo lắc đầu thờ dài:

- Tình hình đang lúc rối ren, chú là người thông thạo tiếng và tập tục của người Man, ngoài chú không ai có thể trấn ải trên Tây Bắc tốt hơn không thì ta đã bàn với thượng hoàng giữ chú lại triều. Hôm trước có bọn Bồ Bà Ma Các sứ giả Chiêm Thành sang cống voi trắng mà dâng thư với luận đàm mấy ngày cả triều không ai hiểu tường hết ý. Nếu có chú có phải mọi việc đơn giản không?

Nhật Duật cười, đáp:

- Đức quan gia quá coi trọng thần rồi!

Chiêu Văn Vương từ nhỏ vốn đã thông minh hơn người. Chàng không những lâu thông kinh sử, võ nghệ cao cường mà còn nổi tiếng bởi khả năng ngoại ngữ và giao tiếp đặc biệt. Mới hơn hai mươi tuổi mà hầu như các tiếng dân tộc của Đại Việt, Nhật Duật đều nói được hết. Ngoài ra chàng còn nói tốt tiếng phương Bắc, tiếng Chiêm Thành nên sớm trở thành nhà ngoại giao có tiếng trong triều. Trước kia sứ giả các nước sau khi vào yết kiến vua Trần đều tạt qua phủ Chiêu Văn chơi. Hiện tại trong phủ Chiêu Văn vẫn có đám ba người nhạc công Chiêm Thành lưu lại.

- Thưa đức quan gia, bọn Bồ Bà Ma Các còn ở sứ quán không? Nếu có thời gian thần sẽ qua thăm hỏi.

Vua Thiệu Bảo gật đầu, nói:

- Vẫn còn. Nay quân Thất Sát lại chuẩn bị xâm lược bờ cõi nước ta. Việc đàm phán, liên kết với Chiêm Thành cũng rất quan trọng.

Nhật Duật đáp:

- Thần hiểu!

Thượng hoàng bất chợt cắt lời, cắt ngang câu chuyện của hai chú cháu:

- Chiêu Văn Vương người lần này bỏ quân về kinh thành, nếu không có việc thực sự hệ trọng thì tội không nhỏ đâu.

Tình cảm của thượng hoàng với người em thứ sáu tuy rất tốt nhưng ông cũng là người công bằng vô tư, thưởng phạt nghiêm minh. Nhật Duật nghe thượng hoàng nói vậy liền đưa mắt nhìn sang phía sư tổ quán Thái Thanh. Đạo Thâm vẫn ngồi im lìm không nhúc nhích. Thượng hoàng thấy cái nhìn đầy của chàng thì khẽ gật đầu. Nhật Duật hiểu ý, vội vã tâu:

- Bẩm đức quan gia, bẩm đức thượng hoàng, thần về đây gấp vì có việc cần báo cáo cho sánh Phi Y. Số là thần tình cờ biết được tin tức về Gurom Ròng. Nghe nói đây là thứ vũ khí thần kỳ mà Bồ Ròng Lạc Long Quân cho truyền xuống để bảo vệ phương Nam mỗi khi có loạn lạc.

- Gurom Ròng ư? – Vua Thiệu Bảo, thượng hoàng và thái sư quay sang nhìn nhau ngơ ngác.

Sư tổ Đạo Thâm nãy giờ vẫn im lặng bất chợt lên tiếng:

- Gurom Ròng là thứ vũ khí được tạo thành từ một mảnh của gurom Phi Long, thứ thần binh Bồ Ròng luôn mang theo bên mình. Nghe đồn Gurom Ròng có nhiều phép thuật kỳ diệu. Tại phương Nam khi xưa còn lưu truyền tin tức rằng ai lấy được Gurom Ròng tức là được Bồ Ròng chọn, có tư cách làm chủ cả vùng đất này.

Thượng hoàng nghe sư tổ quán Thái Thanh nói vậy thì nhăn mày:

- Như vậy tức là ai có Gurom Ròng trong tay thì sẽ trở thành vua của Đại Việt sao?

Nhật Duật nghe thế biết thượng hoàng có ý lo lắng cho ngôi cửu ngũ(2). Chàng vội vã đáp:

- Bẩm đức thượng hoàng, không hẳn vậy. Theo như lời đức thánh Tản Viên thì Gurom Ròng được truyền xuống mục đích chính là để giúp cho phương Nam thoát khỏi cơn loạn lạc. Còn chủ nhân của Gurom Ròng cũng không bắt buộc phải là vua của toàn Đại Việt.

- Người đã gặp đức thánh Tản Viên sao? – Cả thượng hoàng và thái sư đều ngạc nhiên, đồng thanh hỏi.

Nhật Duật thờ dài, kể lại hết toàn bộ mọi chuyện. Bắt đầu từ khi chàng bị người của phủ Cao Sơn bắt đi tìm Bạc Lương rồi đến việc đánh nhau với hồ tinh, tìm thấy Hộp Ròng rồi lại bị Hắc Hồ cướp mất, cho đến cả chuyện chàng và Vi Mai được Đạo Tổ Chữ Đồng Tử cứu, tình cờ tham dự vào cuộc họp của Tứ Bất Tử trên đảo thánh.

Đạo Thâm nghe xong câu chuyện thì đứng bật dậy, nói:

- Thưa đức thượng hoàng, đức quan gia và thái sư, tôi vừa nói cho mọi người về Thượng Cỗ Tử Yêu, giờ hóa ra kẻ địch còn lợi kéo được thêm Hắc Hồ từ Ngũ Hồ Thần. Xem ra bọn chúng rất ghê gớm chứ không phải vừa.

- Thượng Cỗ Tử Yêu ư? - Nhật Duật thấy vậy thì tò mò hỏi lại. Chàng chưa bao giờ nghe qua bốn từ này.

- Phải. - Đạo Thâm nghiêm giọng đáp. - Sự việc trên bến Tây Dương chắc đức ông Chiêu Văn cũng đã chứng kiến rồi. Cái vòng tròn xác trắng đó là kết quả của Vũ Diệu Hút Máu. Một điệu múa đẹp đẽ mà cũng tàn ác bậc nhất thời thượng cổ. Điệu múa của một trong Thượng Cỗ Tử Yêu là Hồ.

- Hồ? Tức là cáo tinh sao? - Nhật Duật kêu lên kinh hãi.

Đạo Thâm gật đầu:

- Đúng vậy, chính là cáo tinh. Thượng Cỗ Tử Yêu gồm bốn yêu quái thời thượng cổ là Hồ, Kê, Mọc, Ngư(3). Thời xưa khắp phương Nam đâu đâu cũng là yêu quái nhưng Hồ, Kê, Mọc, Ngư có pháp thuật cao cường và tàn ác nhất. Khi đó dân chúng phương Nam dưới sự lãnh đạo của vua Hùng liên miên chịu tai họa do yêu quái gây ra, liền không ngừng lập đàn hướng ra phía biển Đông cầu khóc Bồ Ròng. Sau bốn chín ngày cầu khẩn liên tục, Bồ Ròng động lòng từ Bát Hải xa xôi trở về phương Nam, cầm gurom Phi Long vi hành một vòng diệt

hết Tứ Yêu triệt hạ cho dân.

- Thừa sư tổ, nói vậy tức là Thượng Cô Tứ Yêu đều đã bị Bồ Rồng giết chết. Tại sao giờ lại xuất hiện Vũ Diệu Hút Máu?

Đạo Thập lục đầu, giải thích:

- Thực ra Bồ Rồng không giết Thượng Cô Tứ Yêu mà chỉ phong ấn bọn chúng lại. Thượng Cô Tứ Yêu hấp thụ linh khí từ thời Thượng Cổ, trải qua hàng ngàn năm tu luyện nên không thể bị diệt trừ dễ dàng. Bồ Rồng chỉ có thể phong ấn bọn chúng, chờ qua tháng năm từ từ làm triệt tiêu hết yêu khí.

Nhật Duật nghe thế thì rất lo lắng, nói:

- Thừa sư tổ, ý của người là có kẻ đã giải phong ấn được cho Thượng Cô Tứ Yêu rồi ư?

Đạo Thập lục đầu, đáp:

- Chuyện này bản đạo không chắc lắm. Nhưng Vũ Diệu Hút Máu đã xuất hiện, hơn nữa bọn đồ tể, đồ tôn của tôi vừa báo cáo mực nước ở hồ Dâm Đàm(4) cách nay mấy hôm đột ngột tụt hẳn xuống.

Nhật Duật ngạc nhiên hỏi lại:

- Thừa sư tổ, hồ Dâm Đàm thì có liên quan gì đến Tứ Yêu?

- Hồ Dâm Đàm có nghĩa là đầm xác cáo. Đây chính là nơi khi xưa Bồ Rồng phong ấn Hồ.

Đạo Thập lục vừa dứt lời, trong gian nhà kín đáo bỗng nhiên nổi gió. Con xào xạc mang theo cả mùi ẩm của đất, mùi ướt của lá. Khi mọi người còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì sư tổ quán Thái Thanh bất ngờ kêu lên:

- Có yêu quái!

Ông ta nói đoạn rời khỏi chỗ ngồi, chạy như bay ra ngoài. Nhật Duật không chút chậm trễ vội vã bám theo sau.

* * * * *

* Chú thích:

(1) Trần Hoàng: miếu hiệu là Trần Thánh Tông, vị vua thứ hai đời Trần, cũng là con thứ hai của Trần Thái Tông. Con đầu của Thái Tông là Trần Quốc Khang, vốn là con của An Sinh Vương Trần Liễu, anh ruột Thái Tông. Khi xưa Trần Thủ Độ ép Trần Liễu phải nhường người vợ đang mang thai là Thuận Thiên công chúa cho người em là vua Thái Tông. Do vậy dù trên danh nghĩa là con cả, Trần Quốc Khang không được trao ngôi vua mà ngôi này được dành cho người con trai thứ hai của Thái Tông là Trần Hoàng.

(2) Ngõ cửu ngũ: Tức chỉ ngôi vua. Hào cửu ngũ trong quẻ Càn của kinh Dịch có là tượng con rồng bay trên trời, tức là tượng vị vua. Do đó ngôi vua gọi là ngôi Cửu ngũ.

(3) Thượng Cô Tứ Yêu: Hồ, Kê, Mọc, Ngư có nghĩa là bốn yêu quái từ thời Thượng Cổ gồm cáo tinh, gà tinh, cây tinh và cá tinh.

(4) Hồ Dâm Đàm: tức hồ Tây ngày nay.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 34: Liễu

Bạc Nương trầm mình xuống hồ. Một cái hồ kỳ lạ. Hồ được lát gỗ xung quanh và còn đặt trong phòng kín. “Lúc này bà lão kia nói đây là cái gì nhỉ? À, là phòng tắm! Người dưới xuôi thật buồn cười, sao họ không ra suối tắm luôn cho tiện mà lại đào hồ trong nhà thế này?”.

Cô gái nhỏ chìm hẳn người xuống. Làn nước ấm vỗ về thân thể khiến nàng thấy khoan khoái vô cùng. “Kể ra cũng thích thật đấy, mà ấm áp thế này làm buồn ngủ quá. Trước giờ tắm cảm giác sướng nhất là sạch, bây giờ mới biết là còn có thể thoải mái thế này. Buồn ngủ quá cơ! Bỏ dận lúc nào cũng phải tỉnh táo, để phòng mọi thứ. Nhưng sao mà ta thấy mệt thế? Làm thế nào để tỉnh táo được đây?”.

Khuôn mặt Bạc Luồng hiện ra, thân quen nhưng cũng rất mơ hồ. “Con cần phải biết rằng cuộc sống vốn rất khó khăn. Cuộc sống của một thầy phép lại càng khó khăn hơn nữa. Con cần phải tỉnh táo và lạnh lùng, nên nhớ nếu chưa tin ai thì đừng để người ta biết mình có phép thuật. Đừng thân thiết với bất cứ ai, lại càng không để có tình cảm với bất kỳ người nào. Tình cảm là mọi nguồn gốc của khổ đau. Ngay cả ta nếu mất, con cũng phải nhanh chóng quên, đừng đau buồn. Hãy luôn nhớ, cuộc sống của con mới là thứ quan trọng nhất!”.

Khuôn mặt của Bạc Luồng mờ dần, mờ dần, hóa thành một quảng trắng. “Mây, Mây ơi, Mây! Bồ nói gì nhỉ, không được thân thiết với bất cứ ai, không để có tình cảm với bất kỳ người nào. Nhưng Mây không phải là người. Bồ lúc nào cũng cảm đoán, bắt ta phải thế này thế kia, nhưng ông lại không ôm ta, không thủ thi với ta, không vỗ về ta, không cho ta gục đầu vào lòng. Mây lại khác. Từ khi biết Mây, ta cảm thấy vui hơn, ta có chỗ tâm sự, ta được nói, được khóc, được cười. Mây ơi! Giờ Mây ở đâu? Ta nhớ Mây quá! TA NHỚ MÂY QUÁ!”.

Bạc Nương cảm nhận rõ ràng từng dòng nước mát tuôn đầm hai bên má. “Tại sao ta lại ở đây? Tại sao ta vẫn phải sống? Giờ ta đi về đâu? Giờ ta nên làm gì? Không ai an ủi, không ai vỗ về, giờ cũng không có ai hướng dẫn, chỉ báo. Bồ đã mất rồi, Mây cũng đi luôn. Ta... ta thật... ta thật sao nhỉ? Đúng rồi CÔ ĐƠN! Ta thật cô đơn! Bồ đã nói con phải cô đơn và hãy cố gắng càng cô đơn càng tốt. Nhưng ta không muốn thế này! Ta thực sự không muốn! Ta không thích cô đơn!”.

Bạc Nương khóc nức nở, nàng không còn cảm nhận được hai hàng nước mát tuôn rơi nữa nhưng nàng vẫn biết mình đang khóc ghê lắm. Khóc như chưa bao giờ được khóc, nàng đang khóc bằng tâm hồn.

Bỗng nhiên một mùi ẩm ướt đột ngột tràn vào phòng, như mùi của đám lá mục, lại giống mùi đất dậy lên sau cơn mưa to. Mùi hơi lạnh, hơi se sắt nhưng lại nhẹ nhàng, thoang thoang. Bạc Nương ngửi thấy mùi đấy thì bình tĩnh lại thôi không khóc nữa. Chỉ trong chớp lát mùi lạ đã tràn ngập căn phòng tắm.

* * * * *

Bà hầu già cầm bộ quần áo vừa bước vào đã như hóa đá. Cơ thể Bạc Nương trắng hồng như ngọc, mịn màng không chút tí vết. Trông nàng đẹp đẽ, cao sang giống Hằng Nga trên trời.

- Bà... bà làm sao thế? - Bạc Nương nhìn bà ta tò mò hỏi.

Bà già hít vào một hơi, tạm bình tĩnh lại được rồi nói:

- Tiểu thư... tiểu thư đẹp quá! Bình sinh kẻ hầu ở phủ Chiêu Văn này các cô ả đào, rồi vũ công nghiêng nước, nghiêng thành thấy qua rất nhiều. Có điều không ai đẹp được bằng một phần của tiểu thư.

Bạc Nương nghe thấy bà hầu cứ một điều “tiểu thư”, hai điều “tiểu thư” thì lễ lười, nói:

- Ta tên Bạc Nương, tiểu thư cái gì? Bà mang đồ cho ta đây à?

Bà lão nghe thế sực tỉnh, đáp:

- Trong phủ quần áo nữ chả có mấy, may mà đợt trước có vài bộ của các vũ công Chiêm Thành để quên. Tôi thấy vừa người tiểu thư nên mang cho tiểu thư đây.

- Cảm ơn bà! - Bạc Nương nói đoạn đón lấy bộ trang phục từ tay bà hầu.

Bà lão quay người đi, tìm đập thành thình. “Kính khùng thật, ta là một bà già mà còn cảm thấy thế này. Thêm mấy năm nữa tiểu thư này nhất định làm khuynh đảo đất nước. Đức ông của chúng ta quả thật có con mắt tinh đời”.

* * * * *

- Tiểu thư đang đi tham quan quanh phủ à? Để tôi dẫn tiểu thư đi! - Lão Phúc cất tiếng đột ngột làm Bạc Nương giật mình.

- Ta... ta đang đi tìm... mùi!

- Mùi ư? Mùi gì thế? - Lão bộc già ngo ngoác hỏi lại.

Bạc Nương lắc đầu chả biết phải giải thích với lão thế nào.

- A tôi biết rồi, hay là mùi từ nhà bếp. Tiểu thư đói rồi chứ gì, để tôi bảo người dọn cơm. - Lão Phúc cười tít mắt. “Hóa ra là kiến bò bụng đây mà, cái này thì lão Phúc ta xử lý dễ dàng”.

- Không phải!

Bạc Nương lắc đầu đáp rồi chỉ vào một lối đi bên ngạch:

- Mùi khác cơ, từ hướng này!

- À, đây là hướng ra phía khu vườn sau nhà. Trời đang mưa mà tiểu thư vẫn muốn đi vãn cảnh ư?

Bạc Nương gật đầu dù nàng chả hiểu đi vãn cảnh là gì.

- Được, vậy mời tiểu thư theo tôi. - Lão bộc già với lấy cái ô rom để đầu hành lang, lật đặt đi trước dẫn đường.

Phía sau phủ Chiêu Văn là một khu vườn rộng rãi. Phủ đã vốn rất lớn mà khu vườn phải chiếm đến hơn nửa diện tích. Trong vườn trồng nhiều cây cối, có cả các tảng đá to già làm núi non. Cuối vườn là một chiếc hồ nhỏ có tường rào bao quanh ngăn cách với hồ lớn Liên Thủy ở bên ngoài. Bên bờ hồ có thủy đình(1) làm nơi ngồi chơi ngắm cảnh hoặc gảy đàn, uống trà. Trên bờ hồ đối diện thủy đình nơi sát với tường rào có một cây cổ thụ to. Cây xanh rì, không rõ bao nhiêu tuổi. Từng tán lá dài của cây thướt tha như bộ tóc xanh khổng lồ che phủ khoảng lớn mặt hồ.

- Kia là cây gì mà đẹp thế? - Bạc Nương đứng trên thủy đình, chỉ cây xanh mà hỏi lão Phúc.

Lão Phúc nghe nàng hỏi thế thì cười, đáp:

- À, cô là người miền ngược nên không biết hả? Đây là cây liễu. Cây này hay được trồng ven hồ. Tại Thăng Long trồng nhiều liễu lắm, dọc suốt hồ Dâm Đàm và hồ Lục Thủy(2) trồng toàn là liễu thôi. Mà khoan, cây liễu thuộc ngũ quý(3) vốn không ai trồng trong nhà. Phủ chúng ta cũng có trồng liễu bao giờ đâu nhỉ?

Mùi ẩm ướt bất ngờ bốc lên ngào ngạt, sương ở đâu hiện ra trắng xóa mặt hồ. Lão Phúc chợt thấy đầu óc mụ mị, người lão đảo rồi ngã đánh huych xuống nền đá xám. Bạc Nương không để tâm tới lão bộc già, chỉ hướng tầm mắt ra xa, nhìn xuyên qua làn sương trắng trên mặt hồ. Nàng mỉm cười, cất tiếng nói to:

- Người cũng đang rất cô đơn, có phải không?

Cây cổ thụ trên bờ đối diện rung rinh cành lá, gió nổi lên xào xạc.

* * * * *

- Bà là ai?

- Ta là mẹ của con, con gái ạ! Con hãy dựa vào người ta, ngủ đi nào con ngoan!

- Bà là mẹ thật ư? Mẹ hóa ra là như thế này à? Ấm áp thật đấy, ấm áp như Mây vậy!

- Đúng thế, ta là mẹ con đây. Con ngủ ngoan nào. Àu ơ...

- Mẹ, mẹ ơi!!

- Con ngoan hãy ngủ đi, hãy chìm vào giấc mơ để quên đi nỗi cô đơn. Ta sẽ nâng niu, thương yêu, che chở cho con.

- Bà thật là dịu dàng, thật là ấm áp. Nếu có một người mẹ như bà thật, ta hẳn sẽ sung sướng lắm.

- Con nói gì vậy, ta chính là mẹ của con mà!

- Ta cũng mong như vậy nhưng mẹ ta mất đã lâu rồi. Bà đã từng mất con, có phải không? Bà cũng đáng thương như ta.

- CON NÓI CÁI GÌ VẬY? TA KHÔNG MẤT CON. CON LÀ CON CỦA TA MÀ!

- Bà cô đơn rất lâu rồi. Còn cô đơn hơn cả ta cơ, cô đơn hàng ngàn năm. Thật tội nghiệp!

- Không, không, ta không cô đơn. Con của ta, trả con cho ta! Ngươi là con của ta mà. Con ơi, lại đây với ta! Ngủ đi con, ngủ đi nào!

- Bà rất dịu dàng, bà rất ấm áp, nhưng lại rất cô đơn. Con của bà đã không còn nữa nhưng từ giờ bà có thể ở bên ta.

- Ngươi, ngươi... con nhóc kia, ngươi là ai?

* * * * *

Bạc Nương mở mắt ra. Sương đã tan mất, mưa vẫn còn lất phất, thay vào vị trí cây cổ thụ đối diện bên hồ là một người đàn bà đẹp. Dáng bà dong dong cao, khuôn mặt thanh tao, mái tóc xõa dài xanh đậm không khác gì tán cây rù bóng mặt hồ. Người đàn bà trông thấy Bạc Nương thì đột nhiên rít lên cảm thán như tiếng quý tộc kêu gào dưới đáy Địa Ngục.

Chỉ thấy nhoáng lên một cái, người đàn bà đã đứng bên này thủy đình. Khuôn mặt bà ta hiện rõ, không phải mặt người phụ nữ mà là bộ mặt của con quý cái khát máu đang lúc tức giận. Những lọn tóc xanh như hàng ngàn cánh tay yếu quái vươn ra, cuốn chặt lấy Bạc Nương nâng lên cao:

- Con nhãi ranh nhà ngươi dám trêu đùa ta! Ngươi phải chết!!!

Bạc Nương đối diện với nữ quý vẫn bình thản, từ tốn nói:

- Bà.. bà thật đáng thương. Con bà mất đã lâu lắm rồi... có phải không? Cô đơn hàng ngàn năm chắc không dễ dàng gì?

Nữ quý nghe thế thì càng rít lên hung tợn:

- Ngươi... ngươi nói gì? Ta sẽ giết ngươi, sau đó hút cạn linh hồn ngươi!

- Bà đừng làm thế... không nên làm thế. Mẹ... mẹ ơi...!

Bạc Nương nói rồi bất chấp khuôn mặt vô cùng đáng sợ của nữ quý ôm bà ta vào lòng.

- Mẹ... từ giờ bà làm mẹ ta nhé! Có gì ta sẽ tâm sự... thủ thi với bà. Bà hãy bảo vệ ta, che chở ta và... vỗ về ta, an ủi ta nữa...

- Ngươi, ngươi... - Nữ quý đã không còn rít, âm thanh bớt hung dữ hơn.

- Từ giờ bà và ta ở bên nhau, chúng ta sẽ không còn sợ... sợ cô đơn nữa!

Nữ quý lặng thinh không nói gì. Hình ảnh xa xưa hiện ra mờ ảo trong tâm trí.

* * * * *

* Chú thích:

(1) Thủy đình: Là một dạng kiến trúc được xây ven hồ để ngắm cảnh, hoặc có thể xây ở giữa hồ dùng làm nơi múa rối nước.

(2) Hồ Lục Thủy: Tức hồ Gươm hiện nay.

(3) Ngũ quý: Là một khái niệm trong phong thủy chỉ về những điều xấu. Nếu nói về thực vật thì ngũ quý chỉ năm loài cây không nên trồng trong nhà gồm có liễu, hòe, si, đa và gạo.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 35: Rồng khí

Vào thời Hùng Vương thứ mười hai, yêu quái ở phương Nam rất nhiều, hoành hành ngang ngược. Hùng Vương và dân tộc Lạc Việt được thừa kế trực tiếp dòng máu rồng, tiền nên trong nước có nhiều người giỏi pháp thuật, đánh dẹp được hết yêu ma, bảo vệ yên bình cho bờ cõi nước Văn Lang(1).

Khi ấy, giáp biên giới với Văn Lang về phía Nam có nước Hồ Tôn, dân nơi đây ngày đêm khốn khổ vì nạn yêu quái. Vua nước ấy thấy nước Văn Lang nhiều thầy phép tài giỏi lại là trực hệ của loài giống rồng tiên mới cho rằng người tộc Lạc Việt có dòng máu quý, quyết định cử sứ giả sang cầu thân cho hoàng tử Hồ Tôn. Khi đi, sứ giả Hồ Tôn mang theo rất nhiều trân châu, bảo vật làm sinh lễ.

Đoàn người nước Hồ Tôn đi mất cả tháng trời rồng rã mới đến Phong Châu, kinh đô của Văn Lang. Vua Hùng là người rất hiếu khách, đem đại lễ thịnh soạn ra tiếp đón đoàn. Yến tiệc chán chê, sứ Hồ Tôn dâng biểu trần châu, bảo vật, lấy cớ kết thân tình bằng hữu. Hùng Vương nghe thế thì vui vẻ nhận hết. Khi ấy, sứ Hồ Tôn mới kể mục đích chính là sang cầu thân, nài nỉ Hùng Vương đáp ứng. Vua Hùng lúc đầu không chịu, nhưng bảo vật đã nhận rồi, lại thấy cuộc sống của dân Hồ Tôn bị yêu quái hành hạ đúng là đau khổ, mới đành động lòng đồng ý. Khi đó, người cháu gái của vua cũng đã vào tuổi cập kê, liền quyết định gả nàng sang nước Hồ Tôn.

Sứ giả Hồ Tôn nghe Hùng Vương đồng ý thì vui mừng khôn xiết, đứng dậy reo hò. Ngay trong hôm ấy đoàn sứ Hồ Tôn xin phép Hùng Vương cho đón dâu, nhanh chóng quay trở về nước. Khi đoàn sứ Hồ Tôn về đến quê hương, vua Hồ Tôn thân chinh ra đón rồi lập tức lên kế hoạch tổ chức đám cưới cho hoàng tử. Đám cưới giữa hoàng tử Hồ Tôn và mỹ nương(2) Văn Lang được tổ chức linh đình, dân Hồ Tôn ăn mừng cả tháng trời không nghỉ. Mỹ nương sống xa xứ thì rất nhớ nhà nhưng cuộc sống ban đầu cũng dễ chịu nên nàng

không cảm thấy buồn phiền lắm. Trong khi đó cả nước Hồ Tôn đều ngày đêm trông ngóng my nương có tin vui để họ có được hậu duệ của giống rồng, tiên.

Cuối cùng niềm mong chờ cũng đã đến, my nương hoài thai. Toàn bộ nước Hồ Tôn lại được dịp nhảy múa ăn mừng. My nương mang thai chín tháng mười ngày đến kỳ sinh nở. Tất cả già, trẻ, lớn, bé tại Hồ Tôn đều mong chờ sinh linh mới ra đời. Tốt nhất là một hoàng tử, không thì là một công chúa cũng không đến nỗi nào.

Ai ngờ đứa trẻ my nương sinh ra không phải hoàng tử, cũng không phải công chúa mà là một quái thai. Quái thai không ra hình người, dẹt dẹp được hai hôm thì chết. Cả nước Hồ Tôn khi đấy náo loạn. Đoàn sứ sang Văn Lang khi xưa mới nhớ ra ban đầu Hùng Vương không muốn gả người sang Hồ Tôn. Thế là dân Hồ Tôn quay ra nghi ngờ Hùng Vương lừa dối, không gả dòng dõi rồng, tiên thật. Đúng lúc ấy, hoàng tử Hồ Tôn lại đột ngột bị bệnh qua đời. Vua Hồ Tôn thấy vậy liền nổi cơn giận lôi đình.

Vua hạ lệnh bắt trời my nương, mang đi cho quân lính Hồ Tôn làm nhục. Sau đó bọn chúng tống my nương vào nhà giam, hàng ngày chỉ cho cơm thừa, canh cạn.

Dần dà, người ta cũng quên luôn nàng. Hai năm trôi qua, vào ngày giỗ của hoàng tử, vua Hồ Tôn đột nhiên nhớ tới my nương. Ông ta cho mở cửa phòng giam để xem nàng sống hay chết.

Khi binh lính mở cửa, trước mặt vua Hồ Tôn hiện ra cảnh tượng lạ lùng. My nương vẫn sống khỏe mạnh, tinh thần tươi tắn, trên tay nàng còn bế một đứa trẻ kháu khỉnh. Thì ra sau khi bị đám lính làm nhục, my nương lại hoài thai. Chín tháng sau sinh ra một bé trai bụ bẫm. My nương tuy ở trong ngục tối cực kỳ đau khổ nhưng sau khi sinh con, tình yêu của người mẹ trời dấy. Nàng cần rằng chịu đựng, chăm bẵm cho đứa bé từng chút một. Tình yêu thương của người mẹ thật kỳ lạ, tuy ở trong chỗ tối tăm mà đứa bé vẫn lớn lên khỏe mạnh, càng ngày càng lém lỉnh. My nương xa quê hương, đất nước, lại bị tống vào ngục không ai quan tâm, chăm sóc. My nương vốn rất cô đơn, lạnh lẽo. Tuy thế từ khi đứa con chào đời, nàng đã tìm thấy động lực tinh thần duy nhất, chỗ dựa duy nhất, niềm tin duy nhất, lý do duy nhất để tiếp tục tồn tại.

Vua Hồ Tôn trông thấy my nương vẫn khỏe mạnh, tinh thần thậm chí còn tốt hơn trước. Vua nhìn sang đứa bé lanh lợi, động lòng nghĩ đến con mình. Càng nghĩ đến hoàng tử, nỗi giận dữ của vua càng lớn lên. Cuối cùng không thể kiềm chế được, vua Hồ Tôn để con giận dữ chiếm đoạt cơ thể, hạ một mệnh lệnh không thể tha thứ. Đó là bảo đám lính bắt đứa trẻ vứt cho đàn chó xé xác.

Chứng kiến cảnh con mình bị giết hại, my nương nổi điên. Nàng gào lớn như quỷ, bắt chấp tất cả lao vào đám lính cào cấu chúng. Đám lính nhanh chóng đẩy nàng trở lại ngục tối, khóa trái cửa. My nương gào thét ba ngày ba đêm trong ngục, đến ngày thứ tư thì kiệt sức mà chết. Khi vua Hồ Tôn cho mở cửa ngục ra, my nương đã chết ngổ. Mái tóc nàng xỏa dài sang hai bên, hai bàn tay rách bươm vì cào tường đá, mắt nàng đầm máu. Trông bộ dạng nàng còn đáng sợ hơn nữ quỷ.

Vua Hồ Tôn thấy thế thì kinh hồn tím vía, hạ lệnh cho chặt thi thể my nương ra từng mảnh nhỏ đem vứt khắp nơi cho thú rừng ăn. Bốn mươi chín ngày sau đêm my nương mất, lính gác trong cung đột nhiên nghe thấy vua Hồ Tôn kêu gào thảm thiết. Lúc chúng chạy đến nơi thì vua đã băng hà, mắt trợn ngược.

Linh hồn my nương sau khi giết vua Hồ Tôn trả thù vẫn nặng ân oán, không thể đầu thai được, trải qua vài năm dần hóa thành nữ quỷ. Nữ quỷ oán hận dân Hồ Tôn đã tước đi đứa con của nàng nên tác oai, tác quái, bắt cóc trẻ con Hồ Tôn mà hút linh hồn. Trải qua hơn trăm năm, nước Hồ Tôn bị diệt vong, nữ quỷ tìm lên phía Bắc về lại địa bàn nước Văn Lang quê hương. Tại đây nữ quỷ gặp thêm bốn đồng bọn, tạo thành nhóm Ngũ Quỷ cùng nhau đi gây họa bốn phương.

Nước Văn Lang càng về đời sau dòng máu rồng tiên càng nhạt dần, pháp thuật ngày càng suy giảm. Đến đời Hùng Vương thứ mười sáu thì yêu quái hoành hành dữ dội, đời sống dân Văn Lang cực kỳ điêu đứng. Lúc đấy, toàn bộ nước Văn Lang do Hùng Vương đứng đầu quyết định lập đàn cầu khẩn, thỉnh Bồ Rồng từ Bát Hải xa xôi về cứu con cháu.

Lạc Long Quân nghe lời thỉnh cầu, đem theo grooms Phi Long trở về. Yêu quái phương Nam nhanh chóng bị quét sạch. Ngũ Quỷ không nằm ngoài số phận của lũ yêu quái cũng bị Bồ Rồng tìm giết. Tuy nhiên, do oán hận của Ngũ Quỷ quá nặng nên chúng không thể bị tiêu diệt mà chỉ bị phong ấn lại. Lạc Long Quân tùy theo tính chất pháp thuật của Ngũ Quỷ mà phong ấn chúng vào từng loài thực vật khác nhau. Nữ quỷ my nương khi xưa bị phong ấn vào một cây liễu.

Trải qua thêm hơn nghìn năm, cây liễu đứng nhìn vận đổi sao dời, chứng kiến Thăng Long từ một làng Long Đỗ nhỏ bé trở thành kinh thành đô hội của cả đất nước Đại Việt. Nữ quỷ cứ tưởng mình mãi mãi làm cây liễu như vậy thì đột nhiên phong ấn được gỡ bỏ.

* * * * *

Đạo Thập lục lạng nhìn nữ quỷ trước mặt. Dưới chân lão, quần Thánh Đức nằm lăn lóc. Nữ quỷ dáng dong dỏng cao, tóc xỏa tung che gần kín người. Xung quanh nữ quỷ, lá bay, gió thổi, mưa rơi cuốn lại thành cơn lốc nhỏ.

- Yêu quái chó lộng hành! - Đạo Thập cất tiếng, không to, không nhỏ, rõ ràng từng từ một. Nói chưa hết câu lão đã rút từ trong ống tay áo ra một thanh gươm gỗ.

- Càn Khôn Thâu Nhiếp Kiếm(3)! - Đạo Thập hô lớn rồi xoay nhẹ grooms, vạch trong không khí một vòng tròn Âm Dương. - Sơ Cửu Càn, Tiềm Long Vật Dụng(4)!

Chiêu thức đầu tiên của Càn Khôn Kiếm Pháp phóng ra không quá mạnh mẽ, không quá tốc độ nhưng lại bao phủ hết toàn bộ không gian xung quanh. Trong cái bình thường, đơn giản lại ẩn chứa hiểm họa khôn lường. Càn Khôn Kiếm Pháp dựa trên hai quẻ Càn(5) và Khôn(6) của Kinh Dịch. Đây là bộ kiếm pháp cơ bản của quán Thái Thanh, bất kỳ đồ đệ nào trong quán đều biết. Tuy thế, để thực sự phát huy tối đa uy lực của bộ kiếm pháp này thì chắc chỉ có mình Thái Thanh sư tổ.

- Trần! - Đạo Thập lạng lạng nói.

Một chiếc lông khí khổng lồ từ trên cao chụp xuống đầu nữ quỷ. Nữ quỷ vẫn bình thản như không. Khi chiếc lông chụp xuống gần đến nơi, nữ quỷ đột nhiên rít lên chói tai. Lá, mưa, gió quay càng lúc càng nhanh, tạo thành một cơn lốc xoáy đánh thẳng vào lông khí. Chỉ nghe tiếng nổ đanh gọn trên không, chiêu đầu tiên của Càn Khôn Kiếm Pháp đã bị tiếng thét của nữ quỷ hóa giải hoàn toàn. Đạo Thập thấy chiêu thức của mình bị phá vỡ điềm nhiên như không, cất tiếng quát:

- Khá khen yêu quái nhà ngươi cũng có chút đạo hạnh. Xem ra ta phải thực sự ra tay rồi!

Đạo Thập nói xong liền rút ra một lá bùa vàng từ ống tay áo. Lão tung bùa lên không, lá bùa lượn quanh một vòng rồi quay lại dính chặt vào lưỡi gươm gỗ.

- Hóa Long! - Đạo Thập hô lớn, lá bùa trên lưỡi gươm bốc cháy ngùn ngụt. Không khí đột nhiên nóng bỏng, cô đặc lại.

Nhật Duyệt đứng gần đấy mặc dù đã vận huyền lực bảo vệ toàn thân mà vẫn thấy ngột thở.

- Cửu Nhị Càn, Hiện Long Tại Điền(7)!

Đạo Thập vung gươm gỗ lên, từ dưới đất khí bốc lên ầm ầm tụ lại thành hình rồng. Rồng khí to dần ra, không khác gì rồng thật. Con rồng bắt chọt quấy đuôi, đập chân, bay quanh sân ép cho mọi người ngạt thở.

- Xuất! - Đạo Thập hô lớn.

Chiêu thức hai của Càn Khôn Kiếm Pháp vốn uy lực không khác mấy so với chiêu đầu nhưng vì Đạo Thập đã dùng thêm bùa chú biến ra rồng khí nên giờ đây chiêu này thật sự có khả năng bạt núi ngăn sông.

- Lão sư tổ, người định đánh sập cả sảnh Phi Y ư? - Nhật Duật thấy thế thì lo lắng hết to. Con rồng khí đang gây ra một trận bão lớn, quả thật có thể khiến cho cả khu nhà đổ sập bất kỳ lúc nào.

- Đức ông yên tâm, khí của tôi là vô vi(8), thuận với tự nhiên. Các người chỉ cần không phải kẻ địch thì không lo bị nó làm tổn hại.

Đạo Thập nói mà động tác không hề chậm lại, gươm giờ lên chỉ thẳng hướng nữ quý. Rồng khí cuộn mình, quẫy đuôi, nhắm nữ quý lao tới. Gió rít lên chói tai thay cho tiếng rồng gầm.

Nữ quý thấy tình thế trước mặt thì không thể thản nhiên được nữa. Thị gào lên một tiếng, mái tóc dài xỏa tung ra, bay ngợp trời tạo thành đám mây xanh khổng lồ. Con rồng khí càng quẫy càng lớn, càng quẫy càng mạnh, khi áp sát nữ quý thì miệng nó đã to hơn nửa người thị. Con rồng gầm lên, há miệng đón lấy nữ quý. Mái tóc nữ quý chụm lại, tạo thành chiếc khiên xanh chống lại đòn tấn công của con rồng.

* * * * *

* Chú thích:

(1) Văn Lang: Tức tên nước Đại Việt thời các Hùng Vương trị vì.

(2) Mỵ nương: Tức công chúa theo cách gọi của người Lạc Việt xưa.

(3) Càn Khôn Thâu Nhiếp Kiếm: là bộ kiếm pháp cơ bản của quán Thái Thanh mô phỏng theo quẻ Thuần Càn và Thuần Khôn trong Kinh Dịch, đại ý bao trọn đất trời trong một bộ kiếm.

(4) Tiềm Long Vật Dụng: là hào sơ cửu (đầu tiên) của quẻ Thuần Càn, có nghĩa rồng còn ẩn náu, chưa đem tài ra dùng được;

(5) Quẻ Càn: trong Kinh Dịch tượng trưng cho trời;

(6) Quẻ Khôn: trong Kinh Dịch tượng trưng cho đất;

(7) Hiện Long Tại Điền: là hào cửu nhị (thứ hai) của quẻ Thuần Càn, có ý nghĩa rồng đã hiện ở cánh đồng, ra mắt đại nhân thì lợi.

(8) Vô vi: Là một từ của Đạo Giáo, hiểu nôm na có nghĩa là thuận với trời đất.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triệu Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 36: Khẩn cấp

Một tiếng nổ đình tai vang lên. Cây cối đổ rạp, cả khu nhà rung rinh lên từng chập, ngói trên mái nhà có vài chỗ bị tốc rơi rải rác xuống sân. Đám quân Thánh Dực vừa lê lét túm tụm được một chỗ thì lại bị luồng khí tràn ra từ vụ nổ xô vào ngã dúi dụi. Nhật Duật phải dồn huyền lực xuống chân mới đứng vững, nhưng bụi cát mù mịt bốc lên làm chàng phải mất một lúc mới quan sát được cục diện chiến trường.

Lúc này rồng khí đã lượn vòng bay lên cao, nữ quý cũng lùi lại vài thước. Mái tóc xanh dài của thị đã bị đánh rụng quá nửa.

Đạo Thập có vẻ như muốn chấm dứt cuộc chiến nhanh chóng. Lão giờ gươm lên khua thành vòng tròn rồi nhắm thẳng nữ quý chi tới. Rồng khí gầm rú nhận lệnh đoạn quay mình lao xuống. Nữ quý thấy thế đến của rồng khí dừng hẳn thì không dám coi thường, vội vã tập trung tinh thần.

Nói thì chậm chứ lúc đẩy rất nhanh, rồng khí vốn không mất bao nhiêu thời gian từ trên cao nhào xuống, tấn công thẳng mặt nữ quý. Nữ quý rít lên ghê rợn, mắt đỏ rực. Bỗng nhiên khắp không gian tràn ngập tiếng trè con khóc, cười, gọi nhau í ới.

Con rồng khí lao xuống gần tới người nữ quý thì bị một tấm lưới vô hình chặn đứng. Hóa ra những tiếng khóc, cười kia là do một lũ quý con gây ra. Lũ này thấy rồng khí đánh tới liền hợp nhau lại, biến thành tấm lưới vô hình kẻ trên để ngăn cản. Rồng khí không cảnh giác nên bị mắc vào lưới. Nó vội vàng quẫy đập điên cuồng hòng thoát ra. Nữ quý thấy vậy liền quát lên the thé. Bọn quý con nghe tiếng quát vội thay nhau gào to, tạo thành đợt âm thanh ầm ĩ làm não loạn cả góc trời. Tiếng gào rít càng lớn thì rồng khí quẫy đập càng mạnh. Rồi đợt nhiên tất cả biến thành một tiếng thét lớn xuyên thẳng lên cao. Nhật Duật vội vã vận hết huyền lực vào bảo vệ đôi tai. Dưới đất bọn quân Thánh Dực càng lẫn lộn kêu la.

- RÉÉÉCCC. ÀMMM.....

Rồng khí tan tác thành từng sợi mỏng, biến mất vào hư vô. Đạo Thập không ngờ tình huống lại chuyển biến như vậy, mặt liền biến sắc. Linh hồn lũ quý con sau khi phá hủy rồng khí thì cười đùa ầm ĩ, quay về bám xung quanh mình nữ quý. Nữ quý đứng im lìm, ném cái nhìn chết chóc về phía sư tổ quán Thái Thanh.

Đúng lúc Đạo Thập đang vận công, chuẩn bị cho trận sống mái tiếp theo thì giọng con gái trong trẻo chợt cất lên:

- Bà mau cho ta xuống đi, đùa nghịch thế là đủ rồi!

Nhật Duật nghe thấy thì giật mình, sao mà giống giọng Bạc Nương thế. Nữ quý cất tiếng, giọng lại rất thanh cao, quý phái trái ngược hẳn với vẻ ngoài đầy đe dọa:

- Để tôi dạy lão đạo sĩ già kia một bài học đã!

Giọng con gái lấy làm bức mình, đáp:

- Ta đã bảo bà là đi tìm... đi tìm anh thôi. Tự nhiên bà lại... đánh với lão già kia làm gì? Anh bây giờ tìm được rồi, bà mau để ta xuống nào!

Nữ quý nghe giọng con gái nói thế thì không tranh cãi thêm, vội vã lắc lắc mái tóc. Tán xanh trên đầu nữ quý xỏa ra, tung bay theo gió rồi dày lên nhanh chóng. Tóc được gió cuốn đi, cuộn lại thành một cái bọc. Sau khi bọc tóc to lên thì rơi hẳn xuống khỏi đầu của nữ quý. Nữ quý thấy cái bọc rơi vội vàng đưa tay đỡ lấy, nhẹ nhàng đặt xuống rồi thôi phù. Tóc bên ngoài bọc bị cái thoi của nữ quý làm bay đi hết, lộ ra bên trong bọc là thân hình của một cô gái nhỏ. Trông thấy cô gái, Nhật Duật kêu lên kinh ngạc:

- Bạc Nương, sao em lại ở đây? Mà sao em lại đi với nữ quý?

Bạc Nương trông thấy Nhật Duật thì mừng rỡ nói:

- Anh... em đang đi tìm người đấy!... Mà đây là Liễu, không phải nữ quý đâu!

Ngật Duật nghe nàng nói thế thì lại càng ngạc nhiên, hỏi:

- Liễu ư? Sao em quen bà ta?

Bạc Nương lè lưỡi, đáp:

- Liễu... xuất hiện trong nhà anh. Em phát hiện ra Liễu, thấy... bà ta rất giống Mây. Từ khi Mây bỏ đi em rất cô... cô đơn, may mà bây giờ có Liễu rồi!

Ngật Duật nghe Bạc Nương nói thế tự nhiên thấy rụng tóc gáy. Xem ra cô gái nhỏ bán linh rất ghê gớm, đã ra tay thu phục được nữ quý kinh khủng kia rồi. Đạo Thâm thấy Chiêu Văn Vương nói chuyện qua lại với cô gái đi cùng nữ quý thì lòng nảy quỷ胎 lên, không biết phải xử trí thế nào.

Liễu lúc này đã bước lại gần Bạc Nương, nhìn cô gái nhỏ một cách triu mến. Ngật Duật thấy bà ta không còn phô ra cái vẻ ghê gớm lúc trước thì thở dài, khuyên nhủ Đạo Thâm yên tâm không cần phải đề phòng nữa. Sư tổ Thái Thanh nghe thế thì thu thanh guơm gõ lại, một trường đánh nhau cuối cùng cũng chấm dứt.

Đúng lúc đấy không gian bỗng tối sầm, trời đất như sụp đổ. Trên không trung gió thét, mưa gào, sấm nổ, sét chớp ầm ầm. Từ phía Bắc đột nhiên mọc lên một cột sáng khổng lồ chọc thủng nền trời đen thẫm. Từ trong cột sáng loáng thoáng như có tiếng rống gào. Đạo Thâm trông thấy cột sáng thì mặt mũi tái mét, thốt lên:

- Có chuyện xảy ra ở quán Trấn Vũ rồi!

Nên biết Tứ Trấn Thăng Long gồm có Trấn Đông Bạch Mã, Trấn Tây Voi Phục, Trấn Nam Kim Liên và Trấn Bắc Trấn Vũ. Trong khi ba trấn còn lại là đền thì riêng Trấn Bắc lại là quán. Quán Trấn Vũ về bản chất là một quán của Đạo Giáo, vị thần thờ trong quán chính là Huyền Thiên Trấn Vũ, thần phương Bắc của Đạo Giáo. Bản thân quán Thái Thanh cũng có mối liên hệ mật thiết với quán Trấn Vũ. Hiện tại quán Trấn Vũ đang do các đệ tử Thái Thanh chăm nom. Vì thế khi nhìn thấy cột sáng xuất hiện, Đạo Thâm vô cùng lo lắng cho Trấn Bắc Thăng Long. Sư tổ Thái Thanh quay sang Ngật Duật trầm trọng nói:

- Quán Trấn Vũ xảy ra chuyện rồi! Chiêu Văn Vương, người báo cáo lại cho đức quan gia và đức thượng hoàng. Tôi phải ra đấy xem thế nào!

Nói xong cũng không chờ Ngật Duật trả lời, Đạo Thâm tung một lá bùa lên không hóa ra con cò khổng lồ. Con cò xà xuống, chân dài đưa ra quắp lấy hai vai của sư tổ Thái Thanh rồi vỗ cánh bay lên cao nhằm hướng Bắc mà tới.

* * * * *

- Chuyện gì đang xảy ra vậy? Thái Thanh sư tổ đi đâu rồi?

Người cất tiếng là vua Thiệu Bảo. Đứng hai bên nhà vua là Thượng hoàng Trần Hoảng và Thái sư Quang Khải. Cả ba người đều vừa từ trong sảnh Phi Y đi ra. Thánh Dực Tử Tướng cùng viên tướng mang giáp bạc lúc nào cũng bám sát theo sau lưng bọn họ không rời. Ngật Duật nghe đức vua hỏi thì cúi người bẩm báo:

- Thưa đức quan gia, trên trời xuất hiện cột sáng lạ hình như có liên quan tới quán Trấn Vũ. Sư tổ đã đi điều tra rồi!

- Vậy còn yêu quái?

- Thưa, yêu quái đã bị hàng phục. Xin đức quan gia và đức thượng hoàng yên tâm!

Ngật Duật vừa nói dứt câu thì đột nhiên từ trong ngực chàng một luồng cát vàng bay tràn ra ngoài. Luồng cát bay lên cao, xoáy tròn tạo thành con lốc nhỏ, rồi từ trong luồng cát phát ra tiếng xì xào không dứt. Ngật Duật nhìn thấy luồng cát thì nhớ ra chuyện Ngô Soạn dặn chàng lúc trước. Duật vội nhờ bọn quân Thánh Dực đốt cho bó đuốc. Sau khi đuốc được đốt lên, chàng dí cả bó vào giữa luồng cát. Lửa bùng cháy dữ dội rồi giảm dần. Khi ngọn lửa nguội đi thì hiện ra một khuôn mặt đầy râu ria do luồng cát biến hóa thành.

- Chiêu Văn Vương, tình thế cực kỳ khẩn cấp! Người có thấy cột sáng trên trời không, đấy chính là thần khí thoát ra từ long mạch của quán Trấn Vũ. Có vẻ như long mạch của quán đang bị người khác xâm hại. Người đang ở đâu mau tới quán Trấn Vũ ngay, ta và Mai đang trên đường đến đấy. Nếu để chậm long mạch bị phá hủy thì nguy mất!

Lửa lại bùng lên thật to rồi tắt ngấm. Khuôn mặt râu ria cũng biến mất theo ngọn lửa. Luồng cát bay lên cao rồi trở về chui lọt vào trong ngực Ngật Duật. Thượng hoàng Trần Hoảng trông thấy cảnh đấy thì lên tiếng:

- Người vừa rồi là ai vậy?

Ngật Duật kính cẩn đáp:

- Bẩm, ông ta là Ngô Soạn, phán sự của núi Tản Viên.

Thượng hoàng gật đầu, đoạn lại nói:

- Tình hình xem ra rất nghiêm trọng. Tứ Trấn là nơi bảo vệ tâm linh cho toàn bộ Thăng Long. Nếu Tứ Trấn mà bị phá hoại thì e Thăng Long loạn mất. Chiêu Văn Vương mau nghe lệnh!

Ngật Duật vội vàng hành lễ. Thượng hoàng nói tiếp:

- Hiện tình thế rất rối ren, Chiêu Văn Vương có cơ duyên linh hội được phép thuật cao siêu từ núi Tản Viên. Nay ta đại diện cho sảnh Phi Y giao cho Chiêu Văn Vương nhiệm vụ tuyệt mật là điều tra và đoạt lấy Guơm Rồng. Chỉ cần sự việc có liên quan đến Guơm Rồng thì Chiêu Văn Vương phải coi là ưu tiên hàng đầu. Chiêu Văn Quân tại Tây Bắc sẽ tạm thời giao cho phó tướng nơi đấy quản lý. Ta sẽ cho người biên thư thông báo. Còn nữa, đây là Đông A Kim Bài, người cầm lấy mà hành sự. Từ giờ người được phép tùy ý hành động trước, báo cáo sau.

Thượng hoàng nói đoạn rút từ trong áo ra một tấm lệnh bài bằng vàng, bên trên có khắc hai chữ “Đông A” đưa cho Ngật Duật. Nét khắc trên lệnh bài sống động khiến cho hai chữ như biến thành một đôi rồng nhỏ bay lượn. Ngật Duật quý xuông hành lễ rồi kính cẩn nhận lệnh bài, dút vào trong người. Vua Thiệu Bảo cũng tiến lại chỗ Chiêu Văn Vương, lấy từ trong ngực áo ra một cuộn giấy vàng đưa cho chàng:

- Chiếu lệnh này đang dự thảo, vì nhiệm vụ của chú có thể không ở một chỗ cố định nên ưu tiên đưa cho trước. Nội dung của chiếu lệnh đại khái là tổ chức Hội nghị vương hầu bách quan tại bến Bình Than vào rằm tháng một(1) năm nay. Hội nghị họp vương hầu và trăm quan, bàn kế sách công thủ và trấn giữ các nơi hiểm yếu đề phòng trường hợp giặc Thái Đát

trần sang xâm lược.

Nhật Duật vái lạy rồi nhận thêm chiếu lệnh từ tay nhà vua. Sau đó Chiêu Văn Vương đứng dậy cất tiếng cáo từ mọi người. Thượng hoàng và nhà vua dặn dò chàng thêm vài câu, nhưng vì sự tình đang khẩn cấp nên cũng không tâm sự nhiều. Nhật Duật vái chào hai vua và thái sư, rồi đang định quay người rời đi thì nhớ ra một chuyện. Chàng liền tìm trong người rút ra chiếc lá tre. Duật đưa lá lên miệng thổi. Một loạt các tiếng phì phò kỳ lạ phát ra như tiếng ngựa thở sau quãng đường dài phi nước đại. Tiếng phì phò vừa dứt thì có tràng dài cộc cộc ầm ầm chợt nổi lên kèm theo cả tiếng ngựa hí. Rồi lại nghe tiếng gió ào ào thổi tới, một thân đồ rực dùng mảnh chợt lao qua bức tường gạch xuất hiện trước mặt mọi người.

Con ngựa mới tới thấy Nhật Duật thì hí lên mừng rỡ, không ngừng đưa cái đầu to lớn cùng chiếc bờm đỏ rực dụi qua dụi lại vào người chàng. Nhật Duật vuốt ve con ngựa rồi cất tiếng khen:

- Người giỏi thật đấy, vượt qua được cả trận đồ Bát Quái của Thái Thanh sư tổ!

Đoạn chàng quay sang phía hai vua, tâu:

- Bẩm, sự tình ở quán Trấn Vũ khẩn cấp, Nhật Duật xin phép được dùng ngựa ngay trong Cấm Thành.

Vua Thiệu Bảo gật đầu, đáp:

- Chú được tùy nghi hành động!

Chiêu Văn Vương hành lễ từ biệt rồi dắt ngựa lại gần chỗ Bạc Nương, bảo nàng đi ngựa cùng chàng. Bạc Nương vui vẻ chạy lại, Nhật Duật đỡ nàng lên ngựa rồi quay sang nói với Liễu:

- Bà bay theo bọn tôi nhé!

Liễu không đáp lại, chỉ lẳng lặng gật đầu. Nhật Duật thấy vậy thì yên tâm, nhảy lên lưng Đổng A Xích Thố. Con ngựa hí dài một tiếng, lấy đà nhảy qua bức tường cao cả trượng, nhằm hướng Bắc phi tới.

* * * * *

* Chú thích:

(1) Tháng một: Theo âm lịch các tháng được gọi tên là tháng một, chạp, giêng, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín, mười. Tháng một tức là tháng thứ mười một âm theo cách gọi ngày nay.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 37: Quán Trấn Vũ

Từ cửa Diệu Đức của Hoàng Thành đi về phía hồ Dâm Đàm bất chợt xuất hiện một bóng ngựa oai phong, toàn thân đồ rực, phi rầm rập trên con đường đất đã sớm nhão nhoét vì mấy trận mưa lớn dai dẳng.

Ngồi trên lưng ngựa là một đôi nam nữ quần áo lụa là. Nam thì nét mặt tuấn tú, ánh mắt sắc bén như chớp giật. Nữ thì tuy trông qua còn non nớt nhưng đã sớm có vẻ mỹ lệ khác thường. Tuy nhiên đôi nam nữ đẹp đẽ và cả con ngựa đồ rực đều không thể lẹ lững bằng cái thân hình thướt tha đang lướt như bay theo bên cạnh. Thân hình đó nhìn thoáng qua thì giống như dáng vẻ của một người đàn bà. Nhưng những lọn tóc xanh che gần kín hết khuôn mặt, cùng với kiểu đi chuyển kỳ quái khi chân không hề chạm đất mà vẫn bắt kịp tốc độ kinh hồn của con chiến mã, khiến người khác dễ dàng liên tưởng tới một hồn ma bóng quế hơn.

Cũng may con mưa và cả màn đêm tối mù đã bao trùm lên toàn bộ thành Thăng Long, nên không mấy người chứng kiến được sự việc lạ kỳ kia, để mà hốt hoảng cũng như thêu dệt thêm một huyền thoại ma quỷ nữa về chốn kinh kỳ.

Người đàn bà đang bay chợt quay sang phía con ngựa đỏ, nói với đôi nam nữ bằng cái giọng cao sang nhưng đều đều không cảm xúc:

- Như vậy là Hồ đã ra tay rồi!

Người đàn ông đang điều khiển con ngựa, chính là Chiêu Văn Vương Trần Nhật Duật, nghe như vậy thì lo lắng hỏi lại:

- Có phải bà nói tới Hồ trong Thượng Cỗ Tứ Yêu không?

Người đàn bà đang bay, tức là Liễu gật đầu đáp:

- Chính là hắn! Hồ bị phong ấn tại hồ Dâm Đàm còn quán Trấn Vũ ở ngay trước mặt chủ yếu để canh giữ hắn. Ngoài Bồ Rồng ra thì kẻ mà Hồ hận nhất là thần Trấn Vũ. Lần này được thả ra, hắn liền nhận phần phá long mạch của Trấn Bắc Thăng Long. Hồ là một kẻ không dễ đối phó, các người định thế nào?

- Thăng Long Tứ Trấn là thành trì tâm linh bảo vệ kinh đô, bằng mọi cách tôi phải ngăn ngừa việc Tứ Trấn bị phá hoại!

Liễu lắc mái tóc xanh, đáp:

- Tất cả đều được bố trí hết rồi! Vốn ta phải đối phó với Trấn Tây Linh Lang nhưng khi ta tới Trấn Tây, Linh Lang đã bỏ đi đâu mất. Trấn Nam thì là Ngự, Trấn Đông là Kê. Chỉ nội trong ngày hôm nay Tứ Trấn sẽ bị phá hủy, các người không cần được đâu!

Nhật Duật không phải loại người chưa đánh đã hàng. Chàng vẫn quyết tâm đáp:

- Còn nước còn tát, trước hết phải hỗ trợ Trấn Bắc đã!

Liễu thờ dài, nói:

- Các ngươi không biết mình đang đương đầu với thế lực nào đâu!

- Vậy bà mau nói cho tôi biết đi!

Khuôn mặt Liễu đột nhiên trở nên hoang mang, bà ta ngập ngừng một lúc rồi mới trả lời:

- Chính bản thân ta cũng không biết tường tận. Ta đang chìm trong giấc ngủ sâu ngàn năm thì bị đánh thức. Kẻ đánh thức ta...

Liễu khẽ rung mình, sao đó mới tiếp tục:

- Bà ta rất kỳ lạ... Bà ta che dấu rất khéo léo nhưng ta vẫn mơ hồ cảm thấy thần lực của bà ta cực kỳ mạnh mẽ. Ta gặp rất ít kẻ có thần lực mạnh tới vậy. Chắc bà ta chỉ thua kẻ đã phong ấn ta khi xưa, Bồ Rồng Lạc Long Quân.

Nhật Duật nghe thế thì hốt hoảng kêu lên:

- Bà nói sao? Kẻ giải phong ấn cho bà có thần lực chỉ thua mỗi Bồ Rồng thôi sao?

Liễu gật đầu, đáp:

- Đúng vậy. Ngươi nghĩ mà xem, phong ấn của Bồ Rồng nào có đơn giản. Vậy mà bà ta vẫn gỡ bỏ một cách dễ dàng. So với các yêu quái khác tại phương Nam thì bà ta rõ ràng hơn một bậc.

Nhật Duật càng nghe càng thấy lạnh người. “Kẻ địch có thực lực hùng mạnh tới mức dễ dàng hóa giải phong ấn của Bồ Rồng. Phen này thì phương Nam nguy mất. Không biết ngay cả Tử Bất Tử có thể ngăn chặn kẻ này hay không?”.

- Bà ta... rốt cục bà ta là thần thánh phương nào? Bà có manh mối gì không? – Nhật Duật gắng hỏi tiếp.

Liễu lắc đầu, đáp:

- Ta không rõ nữa. Chỉ biết người đàn bà đó tự xưng là Lam phu nhân, bà ta ở trong sứ quán quân Thát Đát. Bọn ta thường vào đấy nhận lệnh.

Nhật Duật thấy vậy càng thêm lo lắng. Nếu kẻ giải phong ấn là người của Đại Nguyên (1) thì sự tình rất trầm trọng. Chẳng quyết định phải tìm hiểu thêm thông tin từ Liễu:

- Như lời bà nói lúc trước thì có vẻ như Thượng Cổ Tử Yêu đã được giải phong ấn hết rồi, đúng không? Và ngoài Thượng Cổ Tử Yêu ra, còn yêu quái nào được thả ra nữa không?

Liễu suy nghĩ rồi trả lời:

- Thượng Cổ Tử Yêu chưa được giải phong ấn hết đâu. Tuy Hò, Kê, Ngư đều đã được giải phóng nhưng Mộc thì chỉ có ta và Hòe.

Nhật Duật ngạc nhiên hỏi lại:

- Hóa ra bà cũng là một trong Thượng Cổ Tử Yêu?

- Cũng không hẳn vậy, Mộc trong Thượng Cổ Tử Yêu là Ngũ Quý gồm có Liễu, Hòe, Sĩ, Đa và Gạo. Thực ra chúng ta là một bọn năm con quý có tài phép cao cường nhưng vì lấy tên theo năm loài cây nên người đời mới gọi nhầm chúng ta thành Mộc.

Nhật Duật chợt nghĩ tới một chuyện, quyết định phải làm cho rõ ràng:

- Bà... tại sao bà lại không theo Lam phu nhân nữa? Chẳng phải bà ta là ân nhân hóa giải phong ấn cho bà sao?

Liễu nghe thế thì mắt vẫn tia đỏ, nổi giận dửng dưng:

- Tuy bọn ta là quý nhưng vẫn có niềm kiêu hãnh riêng. Cho dù Lam phu nhân đã thả ta ra nhưng ta không muốn tuân lệnh bất kỳ ai. Bà ta thậm chí còn bắt ép ta phải lập Linh Hồn Lệnh.

- Linh Hồn Lệnh ư?

- Đúng vậy, Linh Hồn Lệnh là một lời nguyện gắn chặt vào linh hồn của kẻ mang lệnh, buộc kẻ đó phải làm theo những yêu cầu của người lập lệnh. Nếu kẻ mang lệnh có ý định phản bội hoặc không nghe lời người lập lệnh, Linh Hồn Lệnh liền nổ tung, đốt cháy hoàn toàn linh hồn của kẻ mang lệnh khiến cho kẻ đó chỉ còn là cái xác rỗng.

- Vậy bà làm sao thoát được khỏi Linh Hồn Lệnh?

- Điều đó thì phải hỏi cô gái nhỏ ngồi trước mặt ngươi.

Nhật Duật nghe Liễu nói thế thì ngạc nhiên nhìn Bạc Nương. Cô gái nhỏ cười tủm tỉm, rồi kể lại toàn bộ câu chuyện. Hóa ra sau khi nàng gặp được Liễu tại phủ Chiêu Văn, trong người bà ta có xuất hiện một đóm đỏ kỳ lạ. Đóm đỏ đó cứ bùng lên, bắt ép Liễu phải làm theo mệnh lệnh đã được định sẵn, nếu không nó sẽ đốt cháy linh hồn bà ta. Bạc Nương mãi mới tìm được một người giống với Mây để bầu bạn, nay lại bị đóm đỏ quấy rầy thì rất bức tức. Nàng cũng không biết mình làm cách gì, chỉ nhớ là có quát lên với đóm đỏ là “đồ đáng ghét, mau biến mất đi”, rồi thì đóm đỏ biến hẳn luôn thật.

Linh Hồn Lệnh đối với Liễu, một trong những con quý tồn tại từ thời Thượng Cổ là thứ xiềng xích vô cùng kinh khủng. Ấy vậy mà qua lời Bạc Nương thì chỉ như đám tơ chỉ rối lên lúc thuê thừa may vá, khẽ dứt cái là đứt phụp phứt.

Chiêu Văn Vương hết nhìn nét mặt tuy lạnh lùng nhưng vẫn thấp thoáng nét hoảng sợ của Liễu khi nhắc tới Linh Hồn Lệnh, rồi lại chuyển ánh mắt qua Bạc Nương, chỉ thấy nàng vẫn tủm tỉm cười, không coi những chuyện ghê gớm mình vừa kể có tí kỳ lạ nào. Nhật Duật thở dài, rồi nói:

- Em làm dễ dàng vậy sao? Xem ra Phán sự Ngõ Soạn nói không sai. Em rất lợi hại đó!

Liễu nghe thế liền chen vào:

- Tất nhiên rồi, Mẹ Tiên tái sinh sao có thể không lợi hại được?

- Mẹ Tiên tái sinh ư?

- Người không biết sao, xa xưa nước Văn Lang có một truyền thuyết rằng Mẹ Tiên Âu Cơ cứ vài trăm năm lại đầu thai một lần. Cô gái nhỏ của chúng ta có thể chính là vậy!

Nhật Duật gật gù đồng tình. Quả thật chi có thể là Mẹ Tiên tái sinh thì mới có khả năng làm được những việc kể trên. Xem ra cô em gái nuôi mà chàng vừa nhận rất có khả năng sẽ trở thành một nhân vật tiếng tăm lẫy lừng. Tuy biết tài phép Bạc Nương lợi hại, nhưng Duật không thấy xá cách hơn tí nào, vẫn xoa đầu nàng đầy thân thiết. Bạc Nương chỉ lè lưỡi rồi cười hi hi, coi những việc to lớn mà Chiêu Văn Vương và Liễu vừa trao đổi chẳng liên quan tới mình. Thấy cô gái nhỏ tỏ vẻ vô tư, không ý thức được tầm quan trọng của bản thân nàng, Duật đành quay sang Liễu dặn dò:

- Có việc gì bà nhớ đề mắt đến cô ấy!

Liễu không đáp mà chỉ lẳng lặng gật đầu. Đông A Xích Thổ tốc độ mau lẹ, sau khi con ngựa phi qua cửa Diệu Đức thì quán Trấn Vũ đã hiện ra trước mặt mọi người.

* * * * *

Cột sáng vẫn hiện lên rõ nét không hề có dấu hiệu suy giảm. Bầu trời tối đen như mực. Mưa ngừng rơi, gió ngừng thổi, sấm sét ngừng đánh. Tất cả là một màn đen đáng sợ. Quán Trấn Vũ đứng cô độc trên bờ hồ Dâm Đàm trông lơ lửng và nhỏ bé giữa mặt nước rộng lớn và màn đêm mù mịt phía sau.

Đột nhiên có tiếng nổ lớn vang lên giữa không trung. Gạch đá, cát bụi bay lên tung tóe, cùng với đó là một giọng cười đầy kỳ quái, nam không ra nam, nữ chả ra nữ:

- Ha ha ha... Lão già kia, mau lên đây. Ta với người ra ngoài này đánh nhau một trận cho sáng khoái!

Phía xa trên đầu Nhật Duật hiện ra thân hình thanh tao, chính là gã Thạch Sơn đã chạm trán tại làng Mộc Miên hôm trước. Thạch Sơn vẫn mặc nguyên bộ đồ cũ nhưng quần áo rách tả tơi, mặt mũi, chân tay bám đầy bụi đất. Khóe miệng gã rướm máu chứng tỏ bị thương không nhẹ.

- Ha ha ha...

Thạch Sơn cười lên một tràng dài làm mọi người đều thấy sồn gai ốc. Diệu bộ của gã hôm nay trông cũng éo là khác thường thay thế nét tiêu dao anh tuấn hôm trước:

- Nào, mau lên đi đừng để ta phải chờ!

- Yêu quái, chớ ngồng cuồng!

Tiếp theo tiếng hô là một thân hình cao gầy, khắc khổ bay lên. Người vừa xuất hiện chính là Đạo Thập, sư tổ quán Thái Thanh.

* * * * *

* Chú thích:

- (1) Đại Nguyên: Là quốc hiệu của Mông Cổ thời bấy giờ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triệu Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 38: Vũ điệu hút máu

- Cửu Ngũ Càn, Phi Long Tại Thiên(1)!

Con rồng khí xuất phát từ đầu grom gỗ, găm lên hung dữ rồi lao thẳng vào người Thạch Sơn.

- Hay lắm lão già kia, huyền thuật đạo sĩ của người thật không tệ! - Thạch Sơn nói đoạn cười lên khanh khách.

Tiếng cười gã lên cao dần, cuối cùng hóa thành tiếng vút sắc nhọn như ngọn giáo đâm vào tai người khác. Cùng với tiếng cười, cả người Thạch Sơn bắt chợt trở nên mờ ảo.

Con rồng như mũi tên không lồ bắn tới, lạ lùng thay lại xuyên qua người Thạch Sơn nhẹ nhàng giống đá chìm hồ nước. Rồng khí tấn công trúng mục tiêu mà không thấy va chạm gì thì ngờ ngác quay tròn trên không.

Thạch Sơn bất ngờ hiện ra ngay phía trên Đạo Thập:

- Lão già, đỡ chiêu!

Hai bàn tay Thạch Sơn thò ra hóa thành đôi vuốt sắc to, nhắm đầu sư tổ Thái Thanh bóp xuống.

- Yêu quái chớ đắc thắng!

Đạo Thập không hề hốt hoảng, khua grom gỗ lên che đầu. Những tường grom gỗ sẽ dễ dàng bị vuốt sắc bóp nát, ngờ đâu hàng loạt tiếng chan chất vang lên, grom gỗ đã gạt được hết mảy dòn của Thạch Sơn.

- Đờ này!

Đạo Thập đột ngột chuyển từ thủ sang công, phóng ra mấy grom đâm lên trên. Thạch Sơn thân pháp cũng rất mau lẹ, nhanh chóng tránh được hết. Con rồng khí thì sau khi Đạo Thập dùng grom gỗ để chiến đấu đã từ từ biến mất. Thạch Sơn tránh đòn xong liền bay cách ra một quãng, nheo mắt nhìn vũ khí của sư tổ Thái Thanh, nói:

- Khá lắm, không ngờ cây gỗ mục trên tay người lại là một thanh grom báu!

Đạo Thậmghe đối phương khen thanh grom thì chỉ cười khẩy mà không thèm trả lời.

- Nếu ta không làm thì thanh grom này làm từ gỗ cây Chiên Đàn ngàn năm tuổi mới có được độ rắn chắc không gì sánh nổi như vậy! – Thạch Sơn vẫn bay lơ lửng trên không, đưa đôi vuốt sắc lên miệng vừa liếm vừa nói.

Đạo Thậmghe thế thì đáp:

- Đây là thanh Xương Cuồng Mộc Kiếm(2) do khi xưa ta hạ cây Chiên Đàn thành tinh rồi luyện thành.

Thạch Sơn gật đầu:

- Thảo nào, đúng là thần binh. Thêm thanh grom này thì ta có hứng thú chơi đùa với ngươi chút nữa!

Đạo Thậmcười lạnh một tiếng:

- Sau lần này ta lại có thêm đôi vuốt cáo!

Thạch Sơn cười lên khanh khách, đáp trả:

- Lão có bản lĩnh thì cứ thử xem!

Nói đoạn Thạch Sơn bay cả người lên cao. Gã càng bay càng nhanh, càng nhanh càng mờ, loáng một cái đã bay từ trái sang phải, từ Đông sang Tây, hình bóng ngập đầy trời.

- Nghìn Vạn Bóng Hình!

Thạch Sơn đã ngừng bay. Nhưng bên Đông cũng có Thạch Sơn, bên Tây cũng có Thạch Sơn, trên cũng Thạch Sơn mà dưới cũng là Thạch Sơn. Hàng trăm Thạch Sơn lơ lửng chặt kín bầu trời. Cả bọn Thạch Sơn cất tiếng cười cùng lúc, giọng the thé lên cao trở thành tiếng ù ù như hàng vạn con ong không lồ thi nhau vỗ cánh.

- Vuốt Sắc Xé Xác! - Mấy trăm Thạch Sơn hô lớn, khí thế bạt núi ngăn sông, cùng nhau lao thẳng về phía Đạo Thậmg.

- Yêu quái đã bị thương mà vẫn còn ghê gớm thật. Ta đành phải sử dụng chiêu độc với ngươi vậy! - Đạo Thậnthu grom về trước ngực, tay trái bắt quyết, mắt nhắm nghiền, mặt dày về căng thẳng.

- Vô Vi KiếmPháp chiêu thứ nhất, Gió Thổi Mưa Đập!

Đạo Thậmdâm grom ra, động tác cực kỳ chậm rãi. Nếu trăm Thạch Sơn lao tới như sấm rưng chớp giạt thì chiêu Đạo Thậmdâm ra lại như bà già xâu kim. Ấy vậy mà đám Thạch Sơn chưa lao đến nơi, grom của Đạo Thậmdã dâm xong trước. Một grom vừa xong, liền khiến gió nổi vù vù, mưa bay nước cuốn, biến thành cơn lốc khổng lồ. Mấy trăm Thạch Sơn bị cuốn vào cơn lốc, nhanh chóng bị xé nát để lại những trảng gào rú lạnh người. Cuối cùng tất cả ảo ảnh đều tan hết, chỉ còn lại một Thạch Sơn duy nhất. Thanh grom từ từ dâm tới chạm vào Thạch Sơn cuối cùng.

- Tách Thân Chuyển Hồn! - Thạch Sơn gào lớn vừa lúc grom chạm vào áo ngoài của gã.

Một tiếng “bụp” vang lên, máu bắn tung tóe khắp trời. Bọn Nhật Duật nhanh chóng núp sau bức tường đồ gần đấy để tránh máu bắn phải. Đạo Thậnthu grom về, thở hồng hộc. Chiêu này của lão tuy thành công nhưng huyền lực sử dụng cho chiêu thức rất nhiều. Đạo Thậmvốn không đủ khả năng để đánh ra nhưng cứ cố gắng quá nên đã trọng thương. Thạch Sơn xuất hiện trở lại ở đằng xa, trông gã mờ nhạt xa xăm như hồn ma. Mặt gã trắng bệch, máu từ miệng chảy xuống làm ướt đầm vạt áo trước ngực.

- Ha ha ha... - Thạch Sơn lại cất lên một tràng cười dài, trông đáng vẻ vô cùng điên loạn.

- Yêu nghiệt, tuy ngươi kịp phân thân tránh đòn nhưng bị thương không nhẹ đâu. Mau bó tay chịu trời đi! - Đạo Thậncất tiếng quát, tuy nhiên hơi thở đã trở nên nặng nhọc chứng tỏ tình thế không khá hơn Thạch Sơn là mấy.

- Ha ha ha...

Đáp lại lời của sư tổ Thái Thanh chỉ là tràng cười dài của Thạch Sơn. Gã vẫn cười điên cuồng, cười mãi không dứt, càng cười càng rùng rợn. Cuối cùng khi Thạch Sơn ngừng cười, cả người gã đã dính bết máu, đôi con mắt thì rực đỏ. Trông gã như một kẻ vừa bỏ lên từ ao máu.

- Ngươi làm ta thật sự nổi điên rồi. Bây giờ thì đừng trách ta độc ác. Mấy kẻ đang thập thò dưới kia thật không may phải chịu chung số phận với ngươi!

Thạch Sơn nói đoạn dang rộng hai tay ra, hô lớn:

- Các ngươi cùng nhảy với ta nào! Vũ Diệu Hút Máu!

Lời hô của Thạch Sơn vừa dứt, Nhật Duật đột nhiên thấy tất cả mọi thứ đều bị xóa nhòa. Quán Trấn Vũ, Đạo Thậmg, Bạc Nương, Liễu, Đông A Xích Thổ và thậm chí cả Thạch Sơn, tất thảy đều biến mất trong một cái chớp mắt. Trước mặt Chiêu Văn Vương giờ đây chỉ là một màn đỏ rực.

Rồi đột nhiên có tiếng gió ở đâu vang tới nghe vì vu như tiếng hát. Đúng rồi, mà đúng là tiếng hát thật. Tiếng hát ngày một gần, một rõ. Nhật Duật không nghe ra được lời bài hát, chỉ biết tiếng hát rất ngọt mà, êm đềm, giai điệu thì thanh thoát, nhẹ nhàng. Đột nhiên tiếng hát chuyển tông, mạnh mẽ hơn, sôi động hơn, Chiêu Văn Vương thấy bản thân đang tự nhảy múa theo tiếng hát. Tiếng hát lại lên cao hơn nữa, Nhật Duật thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh. Các mạch máu trong cơ thể chàng như hòa nhịp cùng tiếng hát.

Tiếng hát trở nên dồn dập, cơ thể Nhật Duật không khống chế được bị cuốn theo tiếng hát. Chiêu Văn Vương bắt đầu nhảy, rồi chàng cứ nhảy mãi, nhảy mãi với tâm trạng cực kỳ vui tươi, sảng khoái. Nhật Duật thấy mình có thể tiếp tục nhảy không ngừng nghỉ cho đến khi kiệt sức mà chết. Tiếng hát càng lúc càng dữ dội hơn. Nhật Duật đang nhảy đến độ mê say, nhảy đến mức điên dại thì đột nhiên nghe thấy như có tiếng thì thảo bên tai. Tiếng thì thảo tuy rất nhỏ nhưng làm tốc độ nhảy múa của chàng chậm lại. Sau đó Duật lại mơ hồ nghe tiếng người gọi, tiếng người mỗi lúc một gần rồi trở thành tiếng quát lớn:

- BÚT PHIÊU VỀ UNG!

Đi kèm tiếng quát là một tiếng “QUẮC” chói tai. Màn đỏ biến mất, đêm đen đột ngột quay trở lại.

Chiêu Văn Vương ngồi phịch xuống đất, thân thể rã rời. Chàng chưa bao giờ thấy kiệt sức như vậy. Lúc ngồi xuống, Nhật Duật mới phát hiện ra máu đã thấm ướt ngực chàng từ bao giờ. Chợt có tiếng bước chân lại gần, Duật liền ngẩng đầu nhìn lên. Trước mặt chàng hiện ra khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ lo âu.

- Vương không sao chứ? - Vi Mai, chính là Mai đang hỏi.

Duật biết mình rất không ổn nhưng chàng vẫn lắc đầu. Vi Mai thấy thế bảo:

- Vương mau sử dụng Địa Linh Thần hồi phục lại đi, chàng vừa bị hút không ít máu đầu. Cứ để Thạch Sơn cho bọn tôi đối phó!

Nhật Duật nhìn lên bầu trời thì thấy Ngô Soạn cùng một đàn chim ưng và Liễu đang tấn công Thạch Sơn tới tấp. Thạch Sơn sử dụng đôi móng vuốt khổng lồ vừa chạy vừa đánh trả.

- Điều mứa rút cạn máu của người khác, tên Thạch Sơn này rất có thể chính là kẻ đã gây ra thảm kịch tại bến Tây Dương. May cho vương và lão đạo sĩ già là Bạc Nương kịp thời dùng huyền thuật đề bảo vệ và bọn tôi đến đúng lúc, không thì đã có thêm hai cái xác khô rồi. Phán sự bảo long mạch phải được giữ vững bằng mọi giá. Vương nhanh chóng hồi phục rồi vào trong quán xem thế nào.

Nhật Duật gạt đầu, nói:

- Nàng nhớ cẩn thận đấy! Tên Thạch Sơn này là Hồ, một trong Thượng Cổ Tứ Yêu!

- Hồ? Là cáo tinh ư? - Vi Mai hỏi lại giọng ngạc nhiên. - Thảo nào gã ghê gớm như vậy. Tôi biết rồi, vương mau trị thương đi!

Vi Mai nói xong liền chạy ra dưới chỗ trận chiến. Nàng tung gươm lên không biến hóa thành con rắn xanh bay thẳng lên trên hỗ trợ cho Ngô Soạn và Liễu. Về phần Nhật Duật thì chàng ngồi xếp bằng xuống đất rồi nhắm mắt tập trung, sử dụng Địa Linh Thần trị thương. Chàng vốn chỉ bị mất máu chứ tạng bên trong chưa tổn hại, lại thêm Địa Linh Thần gần nguồn long mạch nên khí linh cộng hưởng rất mạnh mẽ, Nhật Duật vận dụng Nghịch Chuyển Khí huy động Địa Linh Thần chạy khắp người một lượt là đã cảm thấy cơ thể khoan khoái, tràn đầy sinh lực.

Khi Chiêu Văn Vương mở mắt ra, thì thấy Bạc Nương đang ngồi ngắm chàng từ lúc nào.

- Anh khỏe lại rồi! – Cô gái nhỏ vui mừng kêu to.

Nhật Duật mỉm cười với cô, nói:

- Cảm ơn em, không có em thì ta đã thành xác khô!

Bạc Nương cười, đáp:

- Anh... anh làm em lo quá. Mặc dù em đã cố gắng bảo vệ màu trắng trong người anh nhưng tên mặt trắng kia lợi hại lắm... cứ làm màu trắng đấy nhảy nhót mãi không thôi. May mà mọi người đến kịp!

Nhật Duật cảm động đáp:

- Lần này em đã cứu ta một mạng!

Đạo Thâm đang đứng gần đấy bỗng cất tiếng:

- Chiêu Văn Vương, nếu đức ông đã khỏe rồi thì mau theo tôi vào cứu thần Trần Vũ nhanh kẻo không kịp!

Sư tổ Thái Thanh nói đoạn xoay người chạy vào trong quán. Nhật Duật đứng dậy nắm tay Bạc Nương chạy theo lão ta.

Quán Trần Vũ vốn được xây dựng khang trang, nhà Trần sùng bái Đạo Giáo nên khi lên ngôi lại càng gắng sức tu sửa. Quán có tường cao bao quanh, trong sân lát đá, giữa sân có một chiếc lư khổng lồ hương khói quanh năm. Hai bên sân quán có hàng cây to tỏa bóng mát che toàn bộ công trình. Tuy nhiên khi ba người bọn Nhật Duật chạy vào bên trong thì chỉ thấy tường rơi, ngói đổ, lư hương nứt vỡ, cây cối bật gốc, nào còn vẻ tĩnh lặng, uy nghiêm như mọi khi. Bọn họ nhanh chóng băng qua khoảng sân ngổn ngang đất đá, qua điện chính vào đến hậu điện.

Đằng sau hậu điện lại có một khoảng sân lớn, cột sáng xuất phát từ nơi này. Ấn trước cột sáng là bức tượng khổng lồ bằng đồng đen, xung quanh bức tượng tỏa ra các luồng sáng xanh lam bảo vệ. Ngay trước mặt bức tượng có một tấm gương bát quái(3) đang bay lơ lửng, phát ra ánh sáng chói mắt liên tục tấn công luồng sáng xanh lam trên tượng đồng.

Ngoài tấm gương bát quái ra thì vậy xung quanh tượng đồng còn có một lũ quỷ đồng đao đứng chặt cả sân. Bọn quỷ mắt xanh, nanh đỏ, mình mặc áo giáp, tay xách theo gươm hoặc giáo. Đứng đầu lũ quỷ là một quỷ tướng. Quỷ tướng thân hình cao lớn, mặt bẹt, nanh sắc, đang chỉ huy bọn binh lính không ngừng vung gươm, giáo lên bổ xuống tượng đồng để hỗ trợ cho tấm gương bát quái.

Đạo Thâm trông thấy cảnh đấy thì không mất thời gian chào hỏi nhiều, dù vừa bị nội thương không nhẹ nhưng lão vẫn vung gươm Xương Cuồng tấn công lũ quỷ tới tấp. Nhật Duật đứng chắn phía trước Bạc Nương, sử dụng Địa Lôi Phục chương pháp đánh từ Đông sang Tây. Lũ quỷ bị tấn công bất ngờ thì ngay lập tức nhón nhào.

* * * * *

* Chú thích:

- (1) Cửu Ngũ Càn: là hào thứ năm trong quẻ Thuần Càn của Kinh Dịch. Quẻ này đầy đủ là “Phi long tại thiên, lợi kiến đại nhân” có nghĩa rồng bay trên trời, ra mắt đại nhân thì lợi.

- (2) Xương Cuồng Mộc Kiếm: Tức là thanh gươm gỗ có tên Xương Cuồng. Trong Lĩnh Nam Chích Quái có ghi chép sự tích về thần Xương Cuồng do một cây Chiên Đàn thành tinh hóa thành.

- (3) Gương bát quái: là tấm gương có vẽ hình bát quái dùng để hàng yêu phục ma. Trước cửa các nhà thường đều có treo gương này để ngăn ngừa ma quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 39: Lam phu nhân

Quý tướng thấy máy kê lạ tự đứng ở đâu ra phá đám việc của hắn thì rất tức giận, gầm lên “ồ ồ” mấy tiếng, đoạn nhấc thanh đao lớn hàng trăm cân bỏ xuống đầu Đạo Thập. Thập bình thường phép thuật cao siêu, thanh đao lớn và quý tướng lão vốn không để vào mắt. Nhưng lần này sau trận kịch chiến với Thạch Sơn, lão đã bị thương nặng. Đạo Thập không dám đón đỡ trực diện thanh đao, lão chặt vật né đòn rồi vùng grom Xương Cuồng lên tấn công vào các điểm yếu trên người quý tướng.

- Sur tổ, xin tránh ra!

Nghe Nhật Duật hét to, Đạo Thập không chút chần chừ lập tức nhảy sang một bên.

- Đôn Phục Lôi Kích!

Một tiếng nổ lớn vang lên, sấm sét xuất hiện chói lòa khoảng sân. Quý tướng trúng tia sét vào người bay ra xa vài trượng đập đầu vào gốc cây chết tốt. Thanh đao trong tay y rơi loảng xoảng xuống nền đá lạnh. Bọn quý binh thấy tên tướng bị hạ gục một cách dễ dàng thì trở nên náo loạn. Đạo Thập khua grom giết thêm mấy tên nữa, chúng vội vàng bỏ chạy trốn chết.

Sau khi lũ quý bị đuổi đi hết, Đạo Thập hạ grom xuống thờ hồng hộc. Bên cạnh lão, Nhật Duật cũng chẳng khá hơn. Chàng tuy đã hồi phục sức lực nhưng mất máu quá nhiều, lại cố gắng dùng chiêu Đôn Phục Lôi Kích, sử dụng lượng lớn sấm sét nên trong cơ thể các luồng khí trở thành hỗn loạn. Duật nhổ ra một ngụm máu mới thấy đỡ hơn.

- Anh không sao chứ? - Bạc Nương níu tay chàng hỏi.

Chiêu Văn Vương trông thấy thái độ quan tâm của cô thì cảm thấy ấm áp. Chàng lắc đầu, đáp:

- Ta không sao, chuyện nhỏ thôi!

Đoạn chàng quay sang Đạo Thập hỏi:

- Thưa sư tổ, thần Trần Vũ hóa ra là bức tượng này sao?

Đạo Thập gật đầu, đáp:

- Thần Trần Vũ vốn là phân thân của thần Huyền Vũ(1) nhập vào tượng đồng đen để trấn giữ long mạch phía Bắc cho thành Thăng Long. Thần Trần Vũ cũng có nhiệm vụ canh gác Hồ bị phong ấn dưới hồ Dâm Đàm nữa.

Ngật Duật chỉ vào tấm gương bát quái đang chiếu những tia sáng lên bức tượng đồng, hỏi tiếp:

- Sư tổ, tấm gương kia đang làm gì vậy?

Đạo Thập cau mày, đáp:

- Tôi cũng không rõ. Khi tôi vừa đến đã thấy tấm gương rồi. Có thể nó là một loại dụng cụ phong ấn dùng để làm suy giảm sức mạnh của thần Trần Vũ, như vậy Hồ mới có thể dễ dàng đánh bại vị thần này được.

- Vậy chúng ta cứ phá vỡ tấm gương là thần Trần Vũ sẽ phục hồi được ư?

Đạo Thập gật đầu:

- Tôi cũng không có biện pháp nào khả dĩ hơn, cứ đập tan tấm gương rồi sẽ biết!

Đúng khi mọi người đang định ra tay, thì từ phía cổng chính của quán chọt truyền tới một giọng lạnh lẽo:

- Các ngươi đừng manh động!

Giọng nói vừa cất lên làm không khí như đặc quánh lại, cái buốt giá ở đâu tràn tới bao phủ toàn bộ đạo quán. Nhật Duật cảm giác từng mạch máu như bị đông cứng, ngay cả hơi thở cũng thấy nặng nhọc. Phía sau lưng Đạo Thập, một người phụ nữ mặc áo choàng đen, mang mạng bịt kín mặt đứng lặng lẽ từ lúc nào. Đạo Thập quay người lại nhìn thấy người phụ nữ thì nặng nề hỏi:

- Người là ai?

Tấm mạng đen khẽ lay động, vẫn giọng lạnh lẽo lúc này trả lời:

- Lam phu nhân!

Đạo Thập thờ ra một hơi, nói:

- Người đứng đằng sau tất cả chuyện này. Đúng không?

Người phụ nữ bình thản trả lời:

- Kẻ sắp chết không cần nhiều chuyện!

Đạo Thập nghe thế thì giờ thanh Xương Cuồng chắn ngang trước ngực, quát lớn:

- Ông đây trừ yêu diệt quái cả trăm năm nay. Số lượng yêu quái bị ta diệt không một nghìn thì cũng chín trăm. Dù người có yêu lực cao cường thế nào, ta cũng không coi vào đâu!

Lam phu nhân nghe thế thì lạnh nhạt trả lời:

- Đáng tiếc cho người, ta không phải yêu mà cũng chẳng phải quái!

Đạo Thập tay bắt quyết, grom chỉ thẳng người Lam phu nhân:

- Người dù là thần thánh phương nào ta cũng không cần quan tâm. Chỉ cần đến phương Nam làm loạn thì phải bước qua xác Đạo Thập này.

- Chuyện đấy dễ thôi! - Lam phu nhân nói dứt lời liền phẩy tay.

Chi thấy nhaoáng lên một cái, cả người Đạo Thậmbay về sau ghim chặt lên bức tường gạch của quán Trầnvũ. Sự tổ quầnthái Thanh mắt trợn trừng, người xanh ngoét, chết cứng tại trận. Nhật Duậtnhìn trần trối một lúc mới nhận ra Đạo Thậmdã bị giết. Chàng cảm phầnhết lớn:

- Sự tổ!

Nhật Duậtvừa hết vừa diên cuồng sử dụng Địa Lôi Phục Chươngthập công. Lam phu nhânthấy vậy thì cười nhẹ, nói:

- Lại thêm một kẻ ngu ngốc nữa. Xem ra hôm nay ta phải đại khai sát giới(2) rồi! Bão Tuyết Nổi Giận!

Toàn bộ không gian đột nhiên như hóa đá. Nhật Duậthấy thân thể cử động vô cùng khó nhọc, Địa Linh Thần vẫn chảy cuộn cuộn trong kinh mạch nhưng chàng không nhấc tay giò chân ra chiêu được. Đường như các cơ, các khớp trên thân thể chàng đều đã bị đông cứng hết. Bên cạnh Nhật Duậtvà Bạc Nươnghoi thờ nặng nề, mặt mày tái mét.

Gió lạnh thổi ào ào như tiếng gầm rú của một con ác thú. Trên trời tự nhiên xuất hiện hàng vạn đóm trắng rơi là tả xuống dưới. Nhật Duậttuy chưa từng đi sử lên phương Bắc, nhưng đã được nghe mấy tên hàng binh nhà Tống kể nhiều, hàng vạn đóm trắng xuất hiện trên bầu trời như thế này chỉ có thể là tuyết. Mà đúng là tuyết thật. Tuyết xuất hiện giữa kinh thành Thăng Long, trên vùng đất phương Nam chưa bao giờ bị băng giá. Gió thổi càng lúc càng mạnh hơn, tuyết rơi dồn dập như mưa rào đầu hạ. Nhật Duậtbiết là tuyết rất lạnh, nhưng những bông tuyết đang rơi đây chắc chắn phải lạnh hơn nhiều so với tuyết thường. Cứ mỗi đóm tuyết chạm vào người là một lần chàng cảm thấy rét run.

Chỉ nghe “huych” một tiếng, Bạc Nương đã ngã xuống sân. Nhật Duậtlấy hết sức bình sinh cử động cơ thể, ngồi xuống ôm nàng vào lòng. Trong vòng tay chàng, thân thể Bạc Nương lạnh toát.

- Không, em gái. Cố lên nào!

Nhật Duậtom chặt lấy Bạc Nương, vận Nghịch Chuyển Khí lên mức tối đa. Địa Linh Thần trong người chàng bắt đầu phát huy công dụng, chạy suốt kỳ kinh bát mạch(3). Nhật Duậtdặt tay lên huyệt Phế Du(4) của nàng truyền Địa Linh Thần sang. Bạc Nương rên lên một tiếng, người ấm dần lên.

Mưa tuyết trên đầu hai người đã trở thành cơn bão lớn. Nhật Duậtom Bạc Nương chặt hơn, liên tục truyền huyền lực sang người nàng. Bão càng lúc càng to, Nhật Duậthấy Địa Linh Thần dần cạn kiệt, không biết hai người có thể cầm cự được đến bao giờ.

Đột nhiên từ huyệt Phế Du của Bạc Nương truyền về một nguồn sinh lực tươi mát. Luồng sinh lực đẩy nhập vào trong cơ thể của Nhật Duậtvà cộng hưởng với Địa Linh Thần làm thần khí này đang sắp cạn kiệt lại tự động sản sinh ra.

Bão tuyết vẫn dày xéo ngày một hung bạo trên đầu hai kẻ khốn khổ.

* * * * *

Kẻ mới bước vào mặc bộ trang phục màu xanh lục từ đầu đến chân, cả khăn buộc tóc lẫn đôi giày của gã cũng màu xanh lục. Nếu gã cao thêm một chút thì trông lêu khêu như cây tre xanh vậy. Mà nhắc đến tre xanh, trên tay phải của gã cũng đang xoay tròn một cây sáo tre. Khuôn mặt kẻ mới đến không có gì nổi bật trừ đôi mắt. Đôi mắt gã linh hoạt, trông vừa thông minh, vừa láu cá.

Kẻ áo lục nheo mắt nhìn chằm chằm vào hai thanh niên đang bị vùi dập trong cơn bão tuyết. Lam phu nhânnhông quay lại, cất giọng lạnh lùng hỏi gã:

- Hòe, công việc các nơi thế nào rồi?

- Thừa phu nhân, Tam Trầncòn lại đã xử lý xong. Trầntây vốn Linh Lang bỏ đi từ trước nên thu xếp rất nhanh. Trầndồng giao cho Kẻ mọi thứ rất tốt, Long Đỗ đã bị hút linh hồn. Trầnnam rất cục thì tên gốc Ngư suýt làm hỏng việc, may mà tôi đến kịp. Tuy nhiên hiện giờ có sự tình phát sinh, Hắc Hồ bị Không Tằng đánh trọng thương. Hộp Rồng cũng bị lão sư già cướp mất.

Lam phu nhânnghे không nói gì tuy nhiên Hòecảm thấy nhiệt độ xung quanh giảm xuống một cách rõ rệt.

- Thu Hồn Nhập Liễn! - Lam phu nhân lạnh lùng cất tiếng.

Tám gương bát quái xoay vòng trên không, chiếu ra những tia sáng chói mắt nhằm thẳng vào người bức tượng đồng đen đang chìm giữa cơn bão tuyết. Vòng sáng xanh bao phủ xung quanh tượng đồng bị tia sáng từ gương đánh cho tắt lụi. Đúng khi vòng sáng xanh biến mất, một tiếng rùng ráo chợt cất lên thảm thiết. Cột sáng sau lưng tượng đồng chuyển dần sang màu đỏ. Lát sau tiếng rùng nhỏ dần rồi tắt hẳn, cột sáng cũng hoàn toàn biến mất. Từ trong người tượng đồng bay ra một quả cầu ánh sáng. Quả cầu vừa xuất hiện liền bị hút luôn vào trong gương bát quái. Lam phu nhânthấy tay áo, thu gương lại. Hòethấy thế thì cười khàn khạch, nói:

- Như vậy Thăng Long Tứ Trầngờ đã bị phong ấn hoàn toàn. Việc Không Tằng, người định thế nào?

Lam phu nhânnhông đáp mà hỏi lại Hòe:

- Hồ đâu rồi?

Hòenhún vai, trả lời:

- Hồ trọng thương lại lên cơn diên, đã chạy đi mất dạng!

Lam phu nhânnghे thế thì cau mày, nói:

- Đi cùng tốt, kẻ nửa diên nửa tỉnh vốn không thể dùng được. Người cùng Ngư về sứ quán canh gác, rồi bảo Kẻ mau chóng lên đường đến phủ Cao Sơn. Ta đi trước!

Lam phu nhânnói đoạn ném tám gương bát quái về phía Hòe. Gã áo lục chụp lấy tám gương rồi hỏi lại:

- Sao lại đến phủ Cao Sơn, Không Tằng chạy về đâu ư?

Lam phu nhântức giận rít lên:

- Tên Không Tằng khôn kiếp dám lừa ta. Hẳn gã vờ đồng ý với đề nghị của ta giúp phục hưng nhà Lý, để đổi lấy việc bỏ mặc các long mạch tại Tứ Trầnthăng Long. Ai ngờ nhân lúc chúng ta bận rộn việc phong ấn, hẳn lại đánh lên sứ quán cướp lấy Hộp Rồng. Có điều hẳn đánh giá ta hơi thấp, hẳn mưu tính những gì ta đều biết rõ. Lần này ta phải đích thân đi bắt hẳn để trị tội.

Lam phu nhân nói xong cũng không thấy di chuyển gì, thân hình đột nhiên biến mất rồi hiện ra ở cửa trước hậu điện. Lại thấy nhoáng lên một cái, bà ta đã hoàn toàn đi khuất. Hộc đứt gương bát quái vào người, nhìn hai kẻ tội nghiệp đang bị cơn bão tuyết giầy xéo giữa sân rồi phát tay. Một luồng sáng màu lục từ phía gã phóng ra bao bọc lấy thân thể hai kẻ thanh niên.

- Ta đi làm cho xong việc đã, sống sót hay không đành hy vọng vào cơ duyên và huyền lực bản thân các ngươi thôi!

Nói dứt lời bóng lục chớp lên, Hộc nhảy qua bờ tường mất dạng.

* * * * *

* Chú thích:

- (1) Huyền Vũ: là một trong Tứ Tượng và là vị thần phương Bắc của Đạo Giáo. Tượng trưng của ông là hình ảnh rùa công rắn. (Các vị thần trấn giữ bốn phương của Đạo giáo bao gồm Thanh Long phương Đông, Bạch Hổ phương Tây, Huyền Vũ phương Bắc và Chu Tước phương Nam). Hiện nay tại đền Quán Thánh đầu đường Thanh Niên, Hà Nội vẫn còn bức tượng đồng đen của thần Trấn Vũ.

- (2) Đại khai sát giới: có nghĩa là chém giết thẳng tay.

- (3) Kỳ kinh bát mạch: là tám đường lớn chứa chân khí trong cơ thể con người bao gồm các mạch là Xung, Đới, Đốc, Nhâm, Âm Kiêu, Dương Kiêu, Âm Dục và Dương Dục.

- (4) Huyệt Phế Dục: là huyệt quan trọng nằm sau lưng, tác động đến tim, phổi của con người.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 40: Mẹ Tiên Bé

Nhật Duật lúc đầu còn thấy lạnh, sau mất dần cảm giác. Toàn thân chàng tê dại, không những xác thịt mà cả trí óc. Địa Linh Thần vẫn tuôn chảy ầm ầm trong kỳ kinh bát mạch, nhưng cơ thể của Nhật Duật dường như đã hóa thành đá. Chàng dần chìm vào cơn hôn mê.

Chiêu Văn Vương cảm thấy thân thể mình đang trôi bồng bềnh như tảng bèo trên sông nước. Xung quanh chàng tràn ngập một màn trắng xóa. Người Nhật Duật cứ trôi đi, trôi mãi giống cành cây khô bị cơn nước lũ cuốn ra nơi cửa bể. Rồi đột nhiên, chàng cảm thấy rét run cầm cập. Duật liền nhướn mắt nhìn lên, thì thấy trước mặt hiện ra một ngọn núi màu trắng đục. Từ ngọn núi hơi lạnh tỏa ra thấu xương. Hơi lạnh đó không dồn dập, ồn ã như gió bắc mùa đông, mà len lỏi vào người một cách nhẹ nhàng, êm ái. Chỉ khi đã vào bên trong rồi nó mới phát tác, thổi bùng lên từng đợt giá buốt làm tê tái từng thớ da, thớ thịt.

Chiêu Văn Vương vẫn tiếp tục trôi lững lờ lại chỗ núi trắng. Trôi mãi, trôi mãi mà ngọn núi trắng không gần hơn bao nhiêu. Cơ thể chàng miệt mài nhắm hướng ngọn núi mà đến. Núi trắng to dần, ban đầu chỉ bé như cái bát úp, rồi thì bằng cái lòng bàn, mãi một lúc sau mới to bằng cái đá xay gạo. Nhật Duật trôi thêm một hồi lâu nữa, cuối cùng cũng tiến lại gần ngọn núi hơn.

Tuy nhiên khi đến gần, núi trắng lại biến thành núi đỏ. Từ miệng núi đỏ phun ra hàng loạt những ngùn lửa rực rỡ, nóng bỏng. Núi lửa phun càng lúc càng mạnh, những ngùn lửa tràn ngập khắp nơi. Có vài ngùn lửa lan đến gần chỗ Duật làm chàng cảm thấy người ấm hơn. Cơ thể chàng cũng không trôi đi nữa mà dừng lại ở chỗ ngay dưới chân núi lửa.

Cả người đang tê dại vì lạnh và rét nay được núi lửa sưởi ấm làm Nhật Duật thấy thoải mái hơn nhiều. Đột nhiên, chàng lại ngửi thấy mùi khét kèm theo tiếng ù ù như tiếng gió thổi lửa vào trong khe núi. Tiếng gió vừa ngọt, lại như có tiếng người nói lao xao vang lên. Rồi tòa núi lửa và cả không gian đỏ rực đột ngột biến mất chỉ để lại một màn đen kịt.

Chiêu Văn Vương chợt nhận ra mình vừa tỉnh dậy từ cơn mê. Chàng vội vàng thử mở mắt nhưng chỉ thấy đau rát nơi phía trên gò má. Nhật Duật thấy thể liền cựa mình, nhưng thân thể cứng đờ như khúc gỗ, không thể cử động được dù chỉ là một ngón tay.

Đúng khi đó, Nhật Duật lại nghe tiếng gõ còm cộp. Tiếng gõ vừa dừng thì tiếng gió lửa lại nổi lên. Lần này chàng cảm thấy bỏng rát trước ngực, mùi khét do tóc và lông mày cháy xộc thẳng vào mũi. Nhật Duật hít hơi một tiếng, thấy cơ thể mềm đi đôi chút. Chàng lại thử mở mắt và lần này đã thành công.

Một thân hình đỏ rực chồm tới trước, kèm theo đó là tràng hí vang ầm ĩ. Đông A Xích Thổ thấy chủ nhân tỉnh dậy thì chồm lên ra chiều phấn khích, làm cho gã lập dị lạ hoắc lạ huơ diện bộ đồ xanh lục từ đầu đến chân đứng bên cạnh phải nắm bồm hăm lại.

Chiêu Văn Vương cố nhấc chân, nhấc tay nhưng không nổi. Chàng đưa mắt nhìn xuống mới nhận ra thân thể mình đang bị giam trong một khối đá mỏng trong suốt.

- Từ từ thôi, đừng cử động mạnh vội! Ngươi trước hết hãy vận huyền lực đã thông kinh mạch, rồi sau đó mới dùng nội lực để làm tan băng từ bên trong! – Gã mặc đồ màu lục cất tiếng. Liều đứng bên cạnh gã ta nở ra nụ cười giọng gạo an ủi chàng

- Bạc Nương... Bạc Nương đâu rồi? – Nhật Duật cố hết sức mở miệng hỏi Liều. Chàng nghe giọng mình thều thào và khàn đặc như người vừa trải qua cơn ho lao dữ dội.

Liều nghe chàng nói thế thì đáp:

- Mẹ Tiên Bé không sao! Nàng chỉ bị kiệt sức nên ngất đi thôi, bọn ta đã cho nàng nghỉ ngơi rồi. Ngươi mau tập trung lo hồi phục đi!

- Mẹ Tiên Bé ư?

Liều gật đầu:

- Đúng vậy, Bạc Nương là Mẹ Tiên tái sinh. Vì thế chúng ta quyết định gọi nàng là Mẹ Tiên Bé!

Liều vừa nói dứt câu, gã áo lục đã quay qua Đông A Xích Thổ hát hăm bảo:

- Ngựa Hồng Mao, tiếp tục đi!

Đông A Xích Thổ nhảy chồm lên, từ miệng nó phả ra dòng lửa đỏ rực bắn thẳng vào người Nhật Duật. Một lúc sau, Duật cảm nhận được khối đá trong suốt bọc xung quanh cơ thể tan

đi gần hết. Khi trên người Chiêu Văn Vương chỉ còn lại lớp đá mỏng, gã áo lục vỗ lên người con ngựa, bảo:

- Như thế được rồi!

Đồng A Xích Thỏ liền ngừng phun lửa, gã áo lục cầm cây sáo tre đâm liên hồi lên người Nhật Duật. Lớp đá mỏng còn lại văng tung tóe, cả người Duật ngã nhào ra phía trước, thoát khỏi khối đá. Gã áo lục vội vàng gỡ tay đỡ rồi đặt chàng ngồi xuống.

- Tốt lắm!

Gã ta gạt gù đoạn đưa cho chàng một viên thuốc màu nâu, nói:

- Người uống thuốc này đi rồi dùng huyền lực phân tán khắp cơ thể. May mà người được Dưỡng của Mẹ Tiên Bé bảo vệ, lại thêm huyền lực bản thân không tệ nên không bị ảnh hưởng nhiều. Luyện công một chút là sẽ phục hồi lại thôi. Ta đi xem người khác đây!

Gã áo lục nói xong quay qua Đồng A Xích Thỏ, bảo:

- Ngựa Hồng Mao, chủ người không sao rồi! Mau cùng ta đi cứu người tiếp nào!

Con ngựa hí dài một tiếng rồi đưa đôi mắt to tròn nhìn Nhật Duật. Gã áo lục thấy thế thì cười:

- Người mau bảo ngựa Hồng Mao theo ta đi cứu mọi người. Thái Dương Hóa(1) của ngựa Hồng Mao có thể làm tan Nguyên Thủy Băng của Lam phu nhân. Người quả thật đã có được một con ngựa tốt!

Nhật Duật hơi ngập ngừng nhưng rồi cũng khẽ gật đầu với Đồng A Xích Thỏ. Con ngựa cọ bõm vào người chàng rồi quay đầu đi theo gã áo lục. Liều nhìn sang Nhật Duật, giục:

- Người mau hồi phục huyền lực đi! Có nhiều việc phải làm lắm!

- Gã vừa rồi là ai vậy? Trước khi bị giam trong khối đá, tôi thấy gã đấy trò chuyện với Lam phu nhân. – Nhật Duật quyết định hỏi cho rõ mọi chuyện.

Liều nghe thế thì đáp:

- Hắn là Hòe! Hắn cùng với ta là hai kẻ trong Ngũ Quỷ đã được Lam phu nhân giải phong ấn!

Nhật Duật cau mày, hỏi lại:

- Hắn có tin được không?

Liều đáp trả ngắn gọn:

- Người có tin ta không?

Nhật Duật lắc đầu, nói:

- Tôi không biết! Bà đang cùng với Vi Mai và Ngô Soạn đánh nhau với Hòe, nhưng tại sao lại không bị Lam phu nhân tấn công?

- Trước khi Lam phu nhân đến, Hòe đã bảo ta lánh đi. Ngũ Quỷ chúng ta tâm ý tương thông nên nếu khoảng cách không quá xa thì việc liên lạc là rất đơn giản và kín đáo.

Nhật Duật thờ dãi rồi lặng lẽ gật đầu, đôi khi sự tin tưởng lại hoàn toàn dựa trên cảm xúc. Liều thấy chàng vẫn còn lẩn cẩn, liền nói thêm:

- Người có biết trước khi Bồ Rồng phong ấn Ngũ Quỷ đã nói với chúng ta những gì không?

Nhật Duật lắc đầu:

- Làm sao mà tôi biết được!

- Bồ Rồng bảo rằng cho chúng ta thêm một cơ hội. Nếu sau này chúng ta may mắn được giải phong ấn và gặp được Mẹ Tiên tái sinh, thì vẫn có thể thoát ra khỏi cảnh trầm luân trong kiếp quý.

Chiêu Văn Vương khuôn mặt giãn ra hơn một chút, xem ra mọi thứ đều có nguyên nhân của nó. Liều lại cất tiếng khuyên chàng nên tập trung vào hồi phục sức lực, trước khi suy nghĩ về những việc khác. Bà ta nói dứt lời liền quay đi, bay tới chỗ gã áo lục và con ngựa đỏ.

* * * * *

Khi Nhật Duật mở mắt ra, trời đã sáng. Toàn thân chàng đầm đìa mồ hôi nhưng tinh thần lại thấy vô cùng sáng khoái. Địa Linh Thần nói ra cũng thật kỳ diệu, càng vận dụng nhiều càng sản sinh ra dồi dào khiến cơ thể tràn trề sức lực. Nhật Duật đứng dậy, thấy cả người nhẹ nhõm. Thính giác và thị giác của chàng chợt trở nên nhạy bén lạ thường.

- Hòe ơi! Vi Mai và Phán sự Ngô Soạn có sao không? – Nhật Duật không cần quay đầu về sau, tự tin hỏi.

Hòe ngạc nhiên. Trước giờ gã vẫn tự phụ khinh công của mình cao siêu, đến đến đi đi như con gió đùa cành tre. Ngoại trừ Lam phu nhân thì việc người khác nhận ra Hòe tới gần là điều rất hiếm. Ấy vậy mà tên người phạm có một ít thần lực lại có thể phát hiện ra. Hòe cũng bình tĩnh rất nhanh, thần nhiên trả lời:

- Không có gì đáng ngại! Cả hai vốn đều bị Lam phu nhân đóng băng cơ thể, bình thường thì rất khó chữa trị. Nhưng chúng ta có Mẹ Tiên Bé thì lại là chuyện khác. Nàng đã chữa xong cho Vi Mai rồi, hiện giờ đang phục hồi cho Ngô Soạn.

Nhật Duật nghe vậy thì gật đầu, đáp:

- Tôi cũng khỏe rồi. Chúng ta cùng ra xem phán sự thế nào.

Hòe không nói gì, quay lưng bước đi. Chiêu Văn Vương đứng dậy lặng lẽ theo sau gã.

Mặt trời hiện ra rạng rỡ bên bờ hồ Dâm Đàm. Ánh nắng chiếu xuống mặt nước biến thành một đám màu sắc sặc sỡ như váy áo lũ đàn bà khi đi tắm gội. Tiết trời trong lành, mát mẻ,

trên cành cây còn vang tới đôi ba tiếng chim hót vô tư như không hề hay biết nơi đây đêm qua vừa xảy ra một tràng chiến đấu ác liệt. Nhật Duật nhìn xuống hồ, thấy nước đã rút đi nhiều làm lộ ra con đường đất nhỏ chia hồ Dâm Đàm thành hai phần. Trên con đường đất có rất nhiều cá tôm vương vãi như bằng chứng cho việc nơi đây vốn là một bộ phận của hồ nước trước kia.

Trên bờ hồ, Liễu đang truyền huyền lực cho Vi Mai. Người Mai tái đi vì lạnh nhưng sắc mặt đã có chút hồng hào. Nhật Duật thở phào nhẹ nhõm, tính mạng nàng như vậy là không còn bị đe dọa.

Cách đó một quãng không xa, Bạc Nương đang nhìn chăm chăm vào một khối nước đá to gấp đôi người nàng. Nhật Duật và Hòe tiến lại gần chỗ Bạc Nương. Khi tới nơi, Chiêu Văn Vương mới nhận ra trong khối nước đá có một người mất mũi trọn trĩnh, râu tóc dựng ngược, không phải ai khác chính là Ngô Soạn. Bạc Nương dán chặt mắt vào vị phán sự núi Tản, sắc mặt rất căng thẳng.

- Phán sự cũng bị hóa thành đá ư? Liệu Bạc Nương có thể cứu được ông không? – Nhật Duật quay sang Hòe lo âu hỏi.

Đệ Nhị Quý gật đầu, đáp:

- Ngô Soạn đã bị trúng chiêu “Tâm Hồn Cô Độc” của Lam phu nhân, khiến toàn thân hóa đá. Chiêu này không đánh vào thân thể mà tấn công trực tiếp tới linh hồn. Do vậy linh hồn càng mạnh mẽ thì càng bị hóa đá nặng nề. Ngay cả Thái Dương hỏa của ngựa Hồng Mao cũng không hóa giải được. Nhưng may mà chúng ta vẫn còn có Mẹ Tiên Bé, Đường của nàng ta hoàn toàn đủ khả năng phục hồi cho Ngô Soạn!

Nhật Duật nghe thế thì thở phào một hơi. Rồi chợt nhớ ra một chuyện, chàng vội vã hỏi Hòe tiếp:

- Thế còn sư tổ Đạo Thâm ra sao? Ông ấy bị Lam phu nhân dùng phép thuật ghim cứng thân mình ở trong quán, không biết sống chết thế nào?

Hòe nghe nhắc đến Đạo Thâm thì cười khinh bỉ, đáp:

- Lão già đó còn chưa chết. Tuy đòn của Lam phu nhân là chí mạng, nhưng chỉ làm cho lão trọng thương. Đạo Thâm lúc nào cũng ngậm trong mồm một viên Cải Tử Hoàn Sinh, ngoài ra còn tu thêm một môn công phu đặc biệt gọi là Trá Tử Công(2). Trường hợp lão bị thương quá nặng mà bất tỉnh, thì môn công phu này tự phát huy tác dụng, làm già cái chết, khiến kẻ địch tưởng lão đã mất mạng mà bỏ qua. Sau một thời gian, viên Cải Tử Hoàn Sinh trôi từ mồm lão vào bụng phát huy tác dụng, thương thế hồi phục thì lão có thể tự tỉnh lại, bỏ đi nơi khác đường sức.

Nhật Duật thấy lòng nhẹ nhõm hẳn đi:

- Vậy là sư tổ không sao?

Hòe cười khàn khách, đáp:

- Lão vẫn bị thương nặng, có điều đã kịp khôi phục lại một phần sức lực rồi đi trước.

Hòe vừa nói dứt lời thì đột nhiên cả người Bạc Nương phát ra ánh sáng chói lòa. Ánh sáng đó lan tới, phủ trùm lên tảng đá chứa Ngô Soạn bên trong. Ánh sáng càng lúc càng chói hơn, Nhật Duật lẫn Hòe đều phải nheo mắt lại một lúc. Sau đó ánh sáng dịu dần đi, đến khi Duật mở mắt ra thì thấy tảng đá đã biến mất, chỉ còn lại Ngô Soạn ướt như chuột lột. Ngô Soạn ho rũ rượi một tràng, mãi sau mới cất tiếng được, giọng khàn đặc:

- Khục... Bạc Nương... cảm ơn cô...Khục...Ngô Soạn ta... nợ cô một mạng.

Bạc Nương cười cười, nói:

- Lão già... à người đừng bận tâm làm gì, có gì...

Chưa nói dứt câu Bạc Nương đã ngã xuống, Ngô Soạn thấy vậy vội vàng đưa tay ra đỡ lấy nàng. Nhật Duật và Hòe liền hốt hoảng chạy lại. Hòe xem mạch cho Bạc Nương, đoạn nói:

- Mẹ Tiên Bé chỉ vì gắng sức quá độ nên tạm thời bị ngất thôi. Nghi ngơi một lát sẽ khỏi, không sao đâu!

Nhật Duật gật đầu. Ngô Soạn thì thở phào, nói:

- Nếu cần truyền huyền lực hay hỗ trợ gì, người cứ bảo. Vì sức khỏe của Bạc Nương ta sẽ không tiếc gì.

Liễu từ phía sau chen vào, gạt hết mấy người bọn họ ra, quát:

- Bọn đàn ông thôi tha các người tránh hết đi! Để Mẹ Tiên Bé dậy ta chăm sóc!

Nói đoạn bà ta giật Bạc Nương từ tay Ngô Soạn rồi bế cô gái nhỏ lên tay âu yếm như mẹ bồng con. Nhật Duật thấy Liễu chăm sóc cho Bạc Nương thì cũng yên tâm phần nào. Sau khi Liễu bế Bạc Nương đi rồi, Hòe liền gọi Nhật Duật và Ngô Soạn tới để bàn bạc:

- Chúng ta cần một chỗ kín đáo để phục hồi công lực, sau đó bàn tính kế cướp lại linh hồn của các vị thần Tử Trăn Thăng Long bị phong ấn vào các tấm gương bát quái. Xem nào, tôi đã có linh hồn của Trăn Bắc đây rồi. Trăn Tây Linh Lang bỏ đi nơi nào không biết, giờ còn Trăn Nam và Trăn Đông nữa thôi.

Nhật Duật nghe thế thì ngạc nhiên hỏi lại:

- Chỉ cần cướp lại linh hồn của các vị thần đó là có thể hồi phục được long mạch sao?

Hòe lắc đầu, đáp:

- Long mạch là khí thiêng tích tụ của đất trời hàng nghìn năm nên khi bị phá hoại không thể hồi phục ngay được. Chúng ta cướp lại linh hồn của các thần là để giúp họ khôi phục thân thể, hỗ trợ chúng ta chiến đấu với Lam phu nhân và đoàn quân yêu quái.

Ngô Soạn lên tiếng cắt ngang:

- Khôi phục thân thể không dễ đâu, cần mất rất nhiều công sức và thời gian. Tuy nhiên nếu chúng ta có thể giải phóng linh hồn cho ba vị thần thì bọn họ có thể tìm người phù hợp để nhập vào, và ban cho người đó phép thuật để chiến đấu.

Hòe gật đầu, nói:

- Hiện giờ linh hồn của ba vị đang bị phong ấn vào trong ba tấm gương bát quái, được gọi là các gương Thâu Hồn. Muốn giải phóng cho bọn họ thì cần phải tìm ra mấy tấm gương này, sau đó sử dụng thứ vũ khí đặc biệt cất giấu trong sử quán để phá gương.

Nhật Duật nghe vậy thì đề xuất:

- Đã vậy mọi người theo tôi về phủ Chiêu Văn. Kế hoạch giải thoát cho Tam Trấn cụ thể thế nào, chúng ta phải bàn tính kỹ lưỡng!

Ngô Soạn và Hòe tất nhiên đều đồng ý. Các tia nắng ban trưa vô tư ủa tới, nhảy nhót đùa giỡn trên đầu, trên vai bọn họ.

* * * * *

* Chú thích:

- (1) Thái Dương Hóa: có nghĩa là lừa mặt trời.

- (2) Trá Tử Công: có nghĩa là công phủ già chết.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triệu Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 41: La Sát Hậu

Sau khi dẫn dò bọn nô bộc sửa soạn cơm nước và phòng nghỉ ngơi cho mọi người, Nhật Duật quay lại gian giữa khu nhà chính phủ Chiêu Văn, vừa kịp chứng kiến màn chất vấn của Vi Mai đối với Hòe.

- Ông nói sao? Con mụ mặc đồ đen chỉ huy nhóm yêu quái đang trên đường đến phủ Cao Sơn thật à?

Hòe gật đầu, rồi nhiệt tình trả lời nàng thầy phép trẻ:

- Đúng vậy, Không Tăng đã cướp Hộp Rồng rồi chạy tới phủ Cao Sơn. Hộp Rồng thực ra không quan trọng trong kế hoạch của Lam phu nhân nhưng việc Không Tăng lừa bà ta, có mưu tính khác khiến Lam phu nhân không thể ngồi yên. Kể mà Lam phu nhân không khống chế được, bà ta luôn muốn tự tay giết chết.

Vi Mai nghe thế thì vỗ lè:

- Thảo nào khi tôi và phán sự đến chùa Báo Thiên thì không thấy đức Không Tăng đâu. Chúng tôi cứ tưởng ông ấy bị kẻ địch hãm hại, hóa ra đức Không Tăng lại chạy lên Phiên Tây Lung. Nhưng ông ấy tìm đến phủ Cao Sơn làm gì? Đức Không Tăng và Cao Sơn có liên hệ gì đâu?

Hòe nhún vai tỏ ra không mấy bận tâm:

- Việc đấy thì ta không rõ. Chắc Lam phu nhân biết nhưng bà ta không nói.

Hai người đang nói tới đây thì Ngô Soạn bất chợt chen vào. Vì chuyện Không Tăng mà vị phán sự núi Tân Viên đã phải suy nghĩ cả hai ngày nay, giờ tìm được dịp để trút nỗi niềm thì sao có thể bỏ lỡ:

- Việc này thực sự rất kỳ lạ! Đức Không Tăng vốn được giao trách nhiệm bảo vệ Thăng Long thế mà ngài lại phui tay, để kẻ Lam phu nhân lộng hành. Mục đích chính của đức Không Tăng hóa ra lại là Hộp Rồng. Việc đức Đệ Tứ(1) chạy lên Phiên Tây Lung cũng rất khó hiểu. Nếu Hộp Rồng quan trọng hơn cả long mạch tại Thăng Long thì ngài phải mang về núi Tân chứ chạy lên Phiên Tây Lung làm gì? Hơn nữa hiện giờ đức Đạo Tổ đang ở phủ Cao Sơn. Đức Đệ Tứ luôn có xích mích với đức Đệ Tam(2), lên đây chạm mặt nhau chẳng hiểu có xảy ra chuyện hay không?

Ngô Soạn vừa nói vừa lắc đầu lia lịa. Xem ra với kiến thức bao năm làm thần mà ông cũng không hiểu nổi hành động của một trong Tứ Bất Tử. Nhật Duật thấy mọi người mất thời gian bàn luận về sự đã rồi thì đành phải lên tiếng kéo câu chuyện trở lại việc chính:

- Về việc đức Không Tăng thì chưa rõ, nhưng ngài là một trong Tứ Bất Tử nên chắc không làm gì hại cho phương Nam. Còn Lam phu nhân mới là kẻ chúng ta cần phải tìm hiểu. Hòe, ông biết được những gì về Lam phu nhân? Bà ta thực sự là ai? Và đầu não của đoàn sứ Đại Nguyên lần này ngoài Lam phu nhân ra còn có những kẻ nào khác?

Hòe tỏ vẻ trầm ngâm, xoay đi xoay lại cây sáo trong lòng bàn tay, lát sau mới từ tốn trả lời:

- Đầu não của quân Thất Sát Đát gồm những ai thì tôi không biết. Tôi chỉ biết rằng kẻ giải phong ấn cho Thượng Cổ Tứ Yêu chính là Lam phu nhân. Và ngoài Tứ Yêu ra, dưới trướng bà ta còn rất nhiều các yêu quái lợi hại khác nữa. Còn thái độ của người Thất với Lam phu nhân thì vô cùng kính cẩn. Ngay cả Sài Thung, kẻ đứng đầu đoàn sứ lần này mà khi nói chuyện cũng không dám nhìn thẳng mặt bà ta. Như vậy đủ thấy Lam phu nhân có vị trí rất quan trọng. Còn về xuất thân của Lam phu nhân ư? Các người có biết trong đoàn sứ Đại Nguyên sang đây có tới mấy trăm mỹ nữ cài trang trà trộn vào để làm gì không?

Nghe Hòe nói vậy, mọi người đều nhìn nhau nghi hoặc.

- Chẳng lẽ là kẻ mỹ nhân ư? – Nhật Duật lên tiếng đầu tiên.

Hòe lắc đầu, đáp:

- Không phải, mỹ nhân kế(3) thì chỉ cần vài người, cùng lắm là mấy chục người thật đẹp. Cần gì đến mấy trăm người cho dễ bị phát hiện.

- Thế thì để làm gì?

Hòe thờ dãi, đáp với giọng ghê sợ:

- Để làm thức ăn cho Lam phu nhân đó!

Nghe Hòe nói tới đây, mọi người có mặt đều tò về kinh hải vô cùng.

- Vậy bà ta... bà ta ăn thịt người sao? Thật kinh tởm!

Hòe lắc đầu, nói:

- Không phải ăn thịt mà là dùng để hút máu. Muốn duy trì tuổi thanh xuân và sắc đẹp, cứ cách đôi ba ngày Lam phu nhân lại phải uống cạn máu của một thiếu nữ đang độ xuân thì.

Ngô Soạn nghe Hòe nói vậy thì tức giận vênh cả râu, quát lớn:

- Quái vật, đúng thật là một con quái vật độc ác!

Hòe tiếp tục lắc đầu, đáp:

- Lam phu nhân không phải quái vật. Mọi người chắc ít biết về Cối Quý nên không rõ, việc dùng máu của loài khác để duy trì sắc đẹp là chuyện rất bình thường của giống La Sát.

- La Sát ư? – Nghe gã áo lục nói vậy, những người còn lại đều đồng thanh kêu lên kinh ngạc.

Hòe lẳng lặng gật đầu, nói tiếp:

- Đúng vậy, Lam phu nhân chính là La Sát. Trong Cối Quý, La Sát và Dạ Xoa được coi là hai giống loài thượng đẳng, địa vị khác hẳn các loài quý bình thường. Không như giống Dạ Xoa hay thích sống tập thể và tạo thành các đội quân đông đảo, La Sát lại sống đơn độc. Nhưng vì tính tình lạnh lùng, thích giết chóc, phép thuật hùng mạnh và nhất là sở thích uống máu nạn nhân để duy trì tuổi thanh xuân, mà La Sát là loài bị kinh sợ nhất Cối Quý. Và Lam phu nhân không phải La Sát thường đâu, bà ta tên thật là Lam Bà, là nữ hoàng của loài La Sát.

Nghe Hòe nói tới đây, Ngô Soạn như chợt nhớ ra chuyện gì, hốt hoảng kêu lên:

- Người nói sao? Bà ta tên là Lam Bà ư? Có phải... có phải là Lam Bà trong Thập Tam Quý Vương(4) không?

- Ông cũng biết về Thập Tam Quý Vương ư? Phải, Lam phu nhân chính là La Sát Hậu Lam Bà của Thập Tam Quý Vương.

Ngô Soạn cảm thấy hoảng sợ thực sự. “Thập Tam Quý Vương” là ác danh vô cùng nổi tiếng không những chỉ ở Cối Quý, mà còn lan xa khắp sáu cõi luân hồi.

Về danh nghĩa thì Tu La cai quản Cối Quý, nhưng bọn họ thường bận chiến tranh với Cối Trời mà ít ngó ngàng tới Cối Quý. Do vậy tại Cối Quý trong mấy trăm năm gần đây có nổi lên một nhóm những con quý hùng mạnh nhất cùng chia nhau cai trị toàn cõi, được gọi là Thập Tam Quý Vương. Những con quý này, không những có sức mạnh vô cùng, có thể sánh với Tu La hoặc Chư Thiên, mà dưới tay bọn chúng còn có những đội quân quý đông đảo, sẵn sàng chiến đấu đến chết để phục vụ chủ nhân.

“Thì ra Lam phu nhân là một quý vương trong nhóm này, thảo nào bà ta lại mạnh tới vậy. Vì nếu chỉ là quý thường ở Cối Quý thì khi lên Cối Người bọn chúng đều bị hạn chế phép thuật đi nhiều. Nhưng phép thuật của Lam phu nhân vẫn vô cùng kinh khủng, làm ta cứ tưởng bà ta là yêu quái từ thời Thượng Cổ. Thật không ngờ hóa ra lại là La Sát Hậu”. Ngô Soạn vừa lo lắng nghĩ, vừa giải thích cho những người còn lại ý nghĩa của “Thập Tam Quý Vương”. Tới tận lúc này, phản sự núi Tân Viên vẫn không thể tin nổi một quý vương ghê gớm lại có thể xuất hiện ở phương Nam.

- Nhưng nếu Lam phu nhân là một trong các quý vương cai trị Cối Quý thì tại sao bà ta lại chịu tới Cối Người để giúp đỡ nhà Nguyên? Điều này hết sức vô lý! – Nhật Duật lên tiếng phản bác. Chiêu Văn Vương vẫn không muốn tin vào việc một chúa quý, vua của các loài yêu quái, có khả năng đang trợ giúp kẻ thù.

Hòe thờ dãi, nói:

- Chiêu Văn Vương, người có biết lý do tại sao quân Thát Đát trong vòng gần một trăm năm qua đánh Đông dẹp Tây, không quốc gia nào là không xâm chiếm, không thành trì nào là không san phẳng được không?

Nhật Duật nghe gã áo lục hỏi vậy liền đáp ngay:

- Là do bọn họ binh hùng tướng mạnh. Người Thát Đát rất giỏi võ nghệ, ngay từ nhỏ đã được huấn luyện cưỡi ngựa, bắn cung. Kỵ binh của họ thực sự rất đáng sợ, không quân đội nào có thể sánh bằng.

Hòe lắc đầu:

- Đây chỉ là bề nổi thôi, sự thực là đằng sau quân Thát có kẻ khác trợ giúp.

- Kẻ khác trợ giúp ư? Ý ông là sao?

- Ta không biết tường tận nhưng có nghe đồn rằng Thành Cát Tư Hãn, người thống nhất các bộ lạc trên thảo nguyên, đồng thời là ông tổ của người Thát Đát có khả năng đặc biệt mới được các đội quân quý tới Cối Người để chiến đấu chống lại kẻ thù.

- Ông nói sao? Mọi các đội quân quý ư?

- Đúng vậy, nhờ có các đội quân quý, Thành Cát Tư Hãn đã đánh từ Đông sang Tây tạo ra một quốc gia khổng lồ. Sau này khi Thành Cát Tư Hãn mất đi, các đội quân quý vẫn ở lại trợ giúp người Thát Đát lập nên nước Mông Cổ trước đây và Đại Nguyên bây giờ. Ngay như trong chiến tranh giữa Đại Việt và Mông Cổ vào năm Nguyên Phong thứ bảy, quân đội triều đình cũng bị đội quân quý của người Thát Đát tàn sát tại Bình Lệ Nguyên. Việc này Chiêu Văn Vương có thể không rõ vì còn nhỏ, chứ thượng hoàng hiện nay và một số tướng lĩnh lâu năm chắc chắn vẫn nhớ rõ. Có điều bọn họ không dám nói ra mà thôi!

- Việc này, việc này là thật sao?

Nhật Duật kêu lên ngạc nhiên rồi đưa mắt sang nhìn Ngô Soạn như muốn tìm kiếm một sự kiểm chứng. Dù sao phản sự núi Tân sống đã lâu, những sự kiện của cuộc chiến hơn hai mươi năm về trước chắc chắn ông ta biết rõ. Đáp lại cái nhìn của Nhật Duật là cái gật đầu khẳng định cùng câu nói chắc nịch:

- Lời này của Hòe là thật đó! Năm đấy quân đội phương Nam thất bại liên tiếp trước sức mạnh kinh khủng của đội quân quý.

- Thế thì tại sao chúng ta lại có thể lật ngược tình thế, giành thắng lợi về vang?

- Đây là nhờ có Thăng Long Tử Trăn! Sau khi quân triều đình rút về Thăng Long thì Tử Trăn quyết định ra tay hỗ trợ bọn họ chống lại đội quân yêu quái. Nhưng hiện giờ Tử Trăn bị phong ấn mất rồi. Chúng ta thiếu đi sức mạnh của Tử Trăn, còn quân địch có thêm một quý vương giúp sức. Tình hình thật chẳng lấy gì làm khả quan! - Ngô Soạn ngao ngán trả lời.

Ông ta vừa nói tới đây, thì liền bị Hòe ngắt lời:

- Thực ra mới chỉ Tam Trăn bị phong ấn thôi, còn thần Linh Lang đã bỏ đi từ trước. Nhưng ngay cả đối với Tam Trăn, chúng ta vẫn có thể giải phong ấn bằng cách phá vỡ các gương Thấu Hồn đang giam giữ bọn họ. Thực tế Tam Trăn không hề yếu, chỉ vì Lam phu nhân có các tấm gương Thấu Hồn là khắc tinh của bọn họ nên Tam Trăn mới bị phong ấn dễ dàng như vậy. Giờ đây nếu chúng ta đột nhập được vào sử quán, phá vỡ gương Thấu Hồn, giải phóng cho Tam Trăn thì một quý vương cũng không phải là đáng ngại.

Ngô Soạn nghe Hòe nói vậy thì ngạc nhiên nhìn gã áo lục từ đầu đến chân:

- Người nói hay lắm, quả là một kế hoạch tuyệt vời! Có điều ta không hiểu nhà ngươi cũng là một con quý, tại sao lại giúp đỡ bọn ta chống Cối Quý nhiệt tình thế?

Hòe nhìn thẳng vào mắt Ngô Soạn, thẳng thắn nói:

- Ông biết thừa rồi còn hỏi làm gì? Tuy tôi và Liễu là quý nhưng là những con quý sinh ra ở Cối Ngươi chứ không thuộc về Cối Quý. Chúng tôi vốn khi xưa là con người, nay thấy Cối Ngươi bị thôn tính thì đau lòng lắm chứ. Hơn nữa ông cũng biết, bọn quý ở Cối Quý vốn rất khinh thường lũ quý trên Cối Ngươi như bọn tôi. Nếu Cối Quý chiếm hết Cối Ngươi thì chúng tôi cũng không được sống yên với bọn chúng.

Ngô Soạn gật đầu thừa nhận. Quả thật bọn quý luôn có sự phân biệt đẳng cấp rất ghê gớm. Hiện tại do cần sử dụng nên Lam phu nhân có thể ngọt nhạt với Đệ Nhị Quý, chứ khi đạt được mục đích rồi thì cả Hòe lẫn Liễu đều có thể bị loại bỏ thẳng tay.

- Thời thời gian không còn nhiều, trước mắt để tăng cường lực lượng chúng ta phải tìm bằng được các gương Thấu Hồn cất giấu tại khu sử quán để giải phong ấn cho Tam Trăn. Sau đó mới lên đình Phiên Tây Lung giúp phủ Cao Sơn.

Vì Mai nghe Hòe nói vậy thì quay lưng bước thẳng ra cửa. Nàng vừa đi vừa kiên quyết đáp trả:

- Các người đi mà giải phóng Tam Trăn. Phủ Cao Sơn đang lâm nguy, tôi phải quay về đây!

Hòe vội vã lên tiếng can ngăn:

- Cô chớ vội vàng! Hiện tại trên Phiên Tây Lung đã có Không Tăng và Đạo Tổ, Lam phu nhân có muốn làm loạn cũng không dễ. Hơn nữa đây là cuộc đấu giữa thần với thần. Cô đã thấy sức mạnh của Lam phu nhân rồi đấy, chỉ phẩy tay một cái là tất cả chúng ta ở đây đều có thể bị biến thành đá hết. Muốn chống chọi lại bà ta chỉ có cách giải phóng Tam Trăn rồi tìm thêm cả Linh Lang để sử dụng sức mạnh của Tử Trăn cùng lúc mới trấn áp được.

Vì Mai cau mày, đáp:

- Trăn Tây Linh Lang chả phải đã bỏ đi mất tích sao? Làm sao chúng ta tìm được?

Hòe thờ dãi, nói:

- Không tìm được cũng phải tìm. Thăng Long Tử Trăn lần này bị tấn công đột ngột không kịp tiếp ứng cho nhau nên mới dễ dàng bị đánh bại. Nếu bọn họ hợp lực lại thì sức mạnh không nhỏ đâu. Ngoài Tử Bất Tử ra thì Tử Trăn cũng là chỗ dựa rất lớn đấy!

- Kế hoạch tập hợp Tử Trăn của các người xa vời lắm. Quân địch đang tiến tới trước cửa Cao Sơn rồi. Tôi dù có phải bỏ mạng cũng quyết quay về!

Vì Mai bước thẳng ra phía cổng chính không thèm ngoái đầu nhìn lại. Nhật Duật thấy thế vội chạy theo:

- Chờ tôi đã!

Vì Mai tưởng Duật ngăn, liền quay lại nói:

- Nếu triều đình bị lâm nguy thì vương có ung dung đi cứu Tam Trăn được không? Phủ Cao Sơn là nhà của tôi, vương đừng can trở!

- Tôi hiểu. Tôi không ngăn cản nàng, chỉ là muốn tiễn nàng một đoạn.

Mai nghe thế thì không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ cùng Nhật Duật sóng đôi đi ra phía cổng. Khi ra đến nơi, Chiêu Văn Vương đưa lá Triệu Tập lên thổi một hơi. Đông A Xích Thổ nghe tiếng liền dẫn theo con ngựa Hồng Mao của Vì Mai hí vang chạy lại. Duật đỡ Mai lên ngựa rồi nhảy lên lưng con Hồng Mao của chàng.

- Nàng đi lần này chẳng biết khi nào gặp lại, để tôi tiễn ra khỏi thành.

Vì Mai cũng không từ chối. Lúc này bọn người hầu đã mở toang cổng, hai người thúc vào hông ngựa phi ra khỏi phủ Chiêu Văn.

* * * *

* Chú thích:

- (1) Đệ Tứ: Tức Đệ Tứ Bất Từ Không Tăng Nguyễn Minh Không.

- (2) Đệ Tam: Tức Đệ Tam Bất Từ Đạo Tổ Chử Đồng Tử. Đức thánh Tản Viên thì là Đệ Nhất Bất Từ, Phủ Đồng Thiên Vương là Đệ Nhị.

- (3) Mỹ nhân kế: Kế sách dùng gái đẹp để lung lạc hoặc làm gián điệp quấy phá quân địch.

- (4) Thập Tam Quý Vương: Tức là Mười Ba Chúa Quý.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 2 - Chương 42: Đội quân thú cát

Hai con Hồng Mao phi như gió cuốn thoáng chốc đã qua cầu Tây Dương, bỏ lại bức tường sừng sững của Đại La Thành ở sau lưng. Nhật Duật tiếc ngẩn tiếc ngơ, lần duy nhất trong đời chàng ước giá mà tốc độ của con ngựa chậm hơn chút nữa. Hương thơm thiếu nữ khẽ thoảng bay trong gió làm tâm hồn người quân tử chợt thấy bồi hồi.

Đến đầu cầu bên kia sông, hai người cùng hãm cương ngựa dừng lại rồi đưa mắt nhìn nhau. Vì Mai chợt bối rối quay mặt đi. Nhật Duật nhìn nàng, ngẫm nghĩ không biết nên nói lời chia tay thế nào cho hợp lý. Sau một hồi im lặng, Mai lại là người lên tiếng trước:

- Vương biết không, lần đầu gặp nhau tôi thấy vương rất đáng ghét!

Nhật Duật nghe thế thì cười lên ha hả, nói:

- Vậy hiện giờ nàng còn thấy tôi đáng ghét nữa không?

Không khí giữa hai người đã trở nên tự nhiên hơn. Mai bật cười theo Duật, rồi đáp:

- Vẫn còn đáng ghét lắm, nhưng vương cũng rất đáng yêu!

Chiêu Văn Vương mỉm miệng méo xệch, không biết nên cười hay khóc. Chàng đường đường là tướng quân của triều đình, thống lĩnh cả vạn binh sĩ mà lại được khen đáng yêu. Trong khi Duật chưa biết trả lời sao thì Mai lại tiếp tục nói:

- Chàng tuy là vương gia nhưng cư xử với kẻ khác gần gũi, tự nhiên. Ban đầu mới gặp thì chàng đối với tôi và chị Ban có phần mưu mô, nhưng về sau tôi mới thấy chàng là người nhân hậu, trọng nghĩa. Lúc ở bên chàng, tôi cảm thấy rất thoải mái.

Mai nói xong thì đỏ hết cả mặt, vội cúi đầu xuống vờ vờ tà áo. Duật trông thấy dáng vẻ của nàng như thế thì cười to lên cho nàng ta đỡ ngượng, rồi mới đáp:

- Hai nàng khi vừa gặp đã kề gươm dao vào cổ tôi. Tôi không sử dụng mưu mô thì khéo bị các nàng đâm cho vài nhát vào người rồi. Mà không đánh nhau thì không quen biết, từ khi làm bạn với nàng tôi cũng thấy rất vui. Nàng về ngoài lạnh lùng xa cách, nhiều khi còn tỏ ra cao ngạo nhưng thật ra lại rất quan tâm đến bạn bè. Tôi thấy nàng rất tốt!

Vì Mai thờ dãi:

- Chàng coi tôi là bạn thật à?

Nhật Duật biết nàng ta xưa nay ở trên núi cao, ít tiếp xúc với người khác, bạn bè gần như không có nên rất coi trọng mối quan hệ này. Chàng liền gật đầu rồi trả lời nghiêm túc:

- Tất nhiên rồi! Xảy ra bao nhiêu chuyện như thế mà nàng còn chưa tin tưởng vào tình bạn của tôi sao?

Vì Mai trầm ngâm nói:

- Tôi tin! Chỉ là lần này trở về phủ Cao Sơn, không biết tôi với chàng còn gặp lại nhau được nữa không?

- Dù trong hoàn cảnh nào, nàng cũng phải nhớ tính mạng là quan trọng nhất. Phủ Cao Sơn có thể bị hủy hoại nhưng chỉ cần đệ tử của phủ còn thì vẫn có thể gây dựng lại được. Còn nếu phủ Cao Sơn toàn bộ chết sạch thì chỉ vài năm nữa thôi không ai còn nhớ là đã từng có một phủ Cao Sơn tồn tại trên đời.

Vì Mai suy nghĩ một lúc rồi đáp:

- Tôi hiểu rồi, tôi sẽ hành động cẩn thận!

Nhật Duật nhảy xuống ngựa, rồi ra hiệu cho Mai xuống theo. Chàng vỗ vào mình con Đông A Xích Thổ mấy cái động viên, rồi sau đó cầm dây của bộ yên cương bằng da bò được thuộc kỹ mà bọn người hầu trong phủ vừa trang bị cho con Hồng Mao, nhét vào tay Vì Mai:

- Nàng hiểu thế là tôi yên tâm rồi, cứu Tam Trấn xong tôi sẽ lập tức tới phủ Cao Sơn trợ giúp. Hòe nói Dương Thiên Hóa của Đông A Xích Thổ có thể đối phó được Nguyên Thủy Bồng của Lam phu nhân. Nàng hãy mang nó theo để đề phòng.

- Thế còn chàng? – Vì Mai ngạc nhiên hỏi lại.

- Tôi cưỡi con ngựa của nàng cũng được. Dù sao nó vẫn là ngựa Hồng Mao mà!

Vì Mai nghe vậy thì cảm động:

- Cảm ơn chàng!

Nhật Duật vừa vuốt ve con Đông A Xích Thổ vừa nói với nó:

- Người này rất quan trọng đối với ta. Người đi theo và bảo vệ nàng giúp ta nhé!

Đông A Xích Thổ tỏ ra đã hiểu, hí vang một tràng dài. Hai người leo lên lưng ngựa trở lại. Mai nét mặt có phần buồn rầu, nói:

- Thời khắc chia tay đã đến, tôi phải lên đường về Cao Sơn đây!

Nhật Duật gật đầu:

- Nàng nhớ cẩn thận!

Vì Mai đáp:

- Chàng yên tâm! Tôi hứa sẽ đem chiến mã của chàng trả về nguyên vẹn và... cả bạn của chàng nữa!

Nàng nói xong cất giọng cười trong trẻo rồi thúc chân vào hông con ngựa. Đông A Xích Thổ liền dậm vó phi như bay, cuốn theo tiếng cười bay theo làn gió. Nhật Duật thờ dãi nhìn bóng người thiếu nữ dần khuất xa, trong lòng tự dưng dâng lên ý nghĩ “Trong chiến tranh mạng người mong manh như ngọn cỏ, chẳng biết qua ngày mai liệu có gặp nhau được nữa

không?”.

* * * * *

Khi Chiêu Văn Vương quay trở lại, cuộc họp vẫn đang diễn ra. Hòe với Ngô Soạn bàn luận sôi nổi trong khi Liễu cùng Bạc Nương ngồi im một chỗ tỉ tê những chuyện đàn bà, con gái.

- Các vị, đã thống nhất được kế hoạch chưa? - Duật bước lại chỗ Đệ Nhị Quý và vị phán sự núi Tản, cất tiếng hỏi.

Ngô Soạn nghe thế thì đáp:

- Chúng ta dự định tấn công sứ quán vào nửa đêm nay!

Nhật Duật gật đầu đồng tình. Dù mọi người đều tài phép không tầm thường, nhưng nếu đột nhập sứ quán vào giữa ban ngày, ban mặt thì đều dễ bị phát hiện, gây ra những chuyện ầm ĩ không đáng có. Hòe đứng bên cạnh bất chợt lên tiếng:

- Tuy nhiên việc này cũng không hề dễ dàng. Mặc dù Lam phu nhân đã rời đi nhưng trong sứ quán vẫn còn nhiều kẻ lợi hại. Bố trí trong sứ quán lại rất đơn giản, không thể lén lút đột nhập. Chỉ có một cách duy nhất là tấn công trực diện.

Nhật Duật cau mày, hỏi lại:

- Tấn công trực diện là hạ sách. Chẳng lẽ không còn cách nào thật sao?

Hòe gật đầu, đáp:

- Thực sự không còn cách nào. Để chiến thắng, chúng ta phải tấn công chớp nhoáng, giết hết toàn bộ những kẻ có mặt trong sứ quán. Lam phu nhân chưa biết tôi và Liễu đã phản bội. Nếu giết sạch cả sứ quán thì khi tấn công lên phủ Cao Sơn, chúng ta sẽ có thêm được yếu tố bất ngờ.

Hòe nói xong thì liếm mép, Chiêu Văn Vương đột nhiên có cảm giác tin tưởng gã này là một sai lầm. Nhật Duật suy nghĩ một lát rồi quyết định lên tiếng phản đối, vì nếu làm theo kế hoạch của Hòe, toàn bộ quân lính Đại Nguyên trong sứ quán bị giết thì không những quá hiếu sát mà còn làm cho Đại Việt mang tiếng nặng nề về mặt ngoại giao:

- Mục đích chính của chúng ta là những tấm gương Thâu Hồn. Chúng ta làm ầm ĩ lên, giết chóc càng nhiều thì càng đánh răn động cò(1). Theo tôi chỉ nên quyết chiến với những tên yêu quái tay sai mà Lam phu nhân giao bảo vệ sứ quán thôi. Còn lại lũ binh lính bình thường thì đánh ngất hoặc làm bọn chúng hôn mê là được.

Đệ Nhị Quý lại bắt ngờ đồng ý với Nhật Duật ngay, không phản đối nửa lời:

- Vậy cũng được!

Ngô Soạn nghe tới đây liền chen vào:

- Hòe, ngươi nắm rõ tình hình trong sứ quán. Trước hết hãy nói cho chúng ta nghe xem lực lượng kẻ địch thế nào?

- Muốn lấy được gương Thâu Hồn cất giấu trong sứ quán thì có hai trở ngại lớn cần vượt qua. Trở ngại thứ nhất là đạo quân quý tộc nhuệ có nhiệm vụ canh giữ khu trung tâm. Trở ngại thứ hai chính là Ngự, một trong Thượng Cổ Tứ Yêu được Lam phu nhân sai ở lại trông coi quán.

Phán sự Tản Viên cau mày, hỏi lại:

- Lực lượng kẻ địch không quá mạnh nhưng cũng không dễ đối phó. Ngươi có kế sách gì phù hợp không?

Hòe cười, đáp:

- Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Trước hết phiền Chiêu Văn Vương cho mượn một khoảng sân lớn, tôi cần biết sức mạnh từng người đã rồi mới đưa ra kế sách đối phó địch được.

- Việc này dễ thôi, mời mọi người theo tôi!

Duật nói xong liền dẫn đường cho mọi người đi ra khoảng sân rộng ở đằng trước phủ mà chàng vẫn sử dụng làm chỗ luyện võ, múa gươm. Ngô Soạn ban đầu có chút chần chừ, nhưng thấy cả bọn lần lượt ra khỏi phòng, ông đành miễn cưỡng bước theo.

* * * * *

- Trung Hành Lôì Kích(2)!

Nhật Duật hô lớn, từ lòng bàn tay chàng phóng ra một loạt các tia chói mắt. Những tia này bắn xuống đất, hoặc chạm vào đá to, cây lớn thì nổ thành những tiếng đi đùng, khiến cả khoảng sân bụi cát và lá cây bay tung mờ mịt. Hòe vừa phẩy tay gạt đi bụi cát, vừa hài lòng gật đầu:

- Hay lắm! Chiêu này lực không mạnh nhưng rất thuận tiện cho tấn công diện rộng. Lại thêm sấm sét có đặc tính làm tê liệt đối phương nên áp dụng vào thần trận sẽ có ích hơn mấy chiêu người đánh ra lúc đầu nhiều.

- Thần trận là gì?

Hòe cười, giải thích:

- Thần trận là trận chiến giữa các bên có huyền lực từ cấp hạ đẳng thần trở lên. Thần trận có thể chi giữa hai nhóm với khoảng vài đối tượng, nhưng cũng có cả những trận cấp độ lớn có tới nghìn vị thần cùng tham gia một lúc.

Nhật Duật nghe gã nói thế thì há hốc mồm:

- Trận chiến giữa nghìn vị thần ư? Như thế không phải sẽ làm rung chuyển trời đất sao?

Hòe lắc đầu, đáp:

- Trên Cối Ngươi thì đúng là sẽ làm đất trời rung chuyển, gây ảnh hưởng rất lớn. Nhưng tại Cối Trời, Cối Tu La hoặc thậm chí tại Cối Quý thì những trận chiến quy mô như vậy không phải điều gì quá ghê gớm. Tuy nhiên những thần trận lớn chỉ thường xảy ra trong cuộc chiến giữa Chư Thiên và Tu La mà thôi.

Hòe nói xong thì quay sang phía Ngô Soạn:

- Chiêu Văn Vương chưa biết gì nhiều về thần trận nên mới phải thử từng chiêu để xem chiêu thức nào phù hợp. Còn phản sự đây đã trải qua thần trận nhiều, chắc rất rõ khi tiến hành thần trận khác hẳn cách dùng huyền lực chiến đấu thông thường. Trong chiến đấu thông thường thì tập trung vào các chiêu thức có lực phá hoại lớn còn khi tiến hành thần trận thì những chiêu thức tấn công diện rộng hay tạo ra binh lực vô cùng hữu ích. Không biết phản sự có tuyệt chiêu gì không?

Ngô Soạn gật đầu, đáp:

- Ngoài chức danh phản sự thì ta cũng là một trong các tướng quân của núi Tản Viên. Chiêu thức tạo ra binh lực có sẵn ngay đây.

Ngô Soạn nói xong liền vung bút lên vẽ lia lịa. Một loạt các con thú gồm báo, voi, rắn, khí và ung theo ngòi bút hiện ra đầy khoảng rộng. Báo tinh anh, voi hung tợn, khí linh hoạt, ung tốc độ, cả một đội quân thú vật đông đảo đứng chật sân trước của phủ Chiêu Văn. Nhật Duật sững sờ nhìn bảy thú cát sông động như thật. Báo thì con nằm dài sượt nắng, con mài nhanh cào vuốt. Voi thì dậm chân cuộn voi, khí thì chỉ chốc bắt cháy. Riêng lũ ung đậu trên cây bình thân ném những cái nhìn sắc như dao xuống bọn ồn ào bên dưới. Hòe nhìn thấy đội quân thú vật thì mắt sáng lên:

- Tôi nghe danh quân Tản Viên đã nhiều, nay thấy quả không phải tầm thường. Đội quân thú cát này cực kỳ thích hợp để đối phó với đạo quân quý.

Ngô Soạn vuốt râu rồi nói với giọng đầy tự hào:

- Đây là đoàn Sa Thú của ta, trong Tản Viên Quân cũng có chút ít tiếng tăm.

Ngô Soạn sau khi được đức thánh Tản truyền cho Địa Linh Thần thì trong cơ thể tự thích ứng, biến đổi ra thần khí của bản thân là Sa(3), về sau có thêm cả Mộc. Nhưng thần khí cơ bản trong người Ngô Soạn vẫn là Sa. Những báo, voi, rắn, khí, ung mà Ngô Soạn vẽ ra đều là từ cát mà tạo thành. Đoàn Sa Thú trong Tản Viên Quân không phải là binh đoàn thiện chiến nhất nhưng khá quan trọng vì gồm đầy đủ các lực lượng. Báo là kỵ, voi là xa, rắn là cung, khí là bộ, ung là thám(4). Đoàn quân Sa Thú có thể ngay lập tức bổ sung những vị trí thiếu hụt hoặc trợ giúp cho các binh đoàn khác.

* * * * *

* Chú thích:

- (1) Đánh rắn động cỏ: Tức là hành động vội vã khiến cho kẻ địch đề phòng.

- (2) Trung Hành Lôi Kích: được đặt tên theo hào Lục Tứ của quẻ Phục. Đầy đủ của hào này là: Trung hành, độc phục có nghĩa là “ở giữa một mình, quay trở lại theo quân tử”. Quẻ Phục hào đầu tiên (tức hào Sơ Cửu, nằm dưới cùng) là dương còn lại năm hào nằm trên nó đều là âm. Hào Lục Tứ nằm giữa đám hào âm nên Hào từ khen là một mình nó biết theo người thiện (tức hào dương). Trung Hành Lôi Kích đặt theo hào Lục Tứ và là phép sử dụng sấm sét mô phỏng theo sấm sét của trời đất chỉ dương, chỉ cương (theo hào Sơ Cửu là hào dương, người quân tử) nhưng lại do bản thân phóng ra (ứng với âm là bản chất của hào này) nên không mạnh mẽ bằng và không ảnh hưởng tới cơ thể. Tóm lại đây là một đòn phóng ra sấm sét trên diện rộng bắt chước một cơn bão của tự nhiên.

- (3) Sa: có nghĩa là cát. Sa Thú tức là thú cát.

- (4) Kỵ, Xa, Cung, Bộ, Thám: tức là các loại quân binh chủng thời xưa. Kỵ là kỵ binh (lính cưỡi ngựa), Xa là xe, Cung là cung thủ, Bộ là bộ binh, Thám là lính trinh sát.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 43: Nam Phương Thần Hội

Hòe nhìn ngắm binh đoàn thú cát chán chê cho đến tận khi Ngô Soạn phẩy bút, hóa cả lũ âm ỉ thành bụi đất bay đi hết, thì Đệ Nhị Quý mới mới lời trở lại:

- Hay lắm, với đoàn quân này thì chúng ta có đủ lực lượng để tiến đánh sứ quán rồi!

Ngô Soạn không vì tài phép của mình được tán dương mà trở nên chủ quan. Ông vẫn cẩn thận hỏi Hòe:

- Thế còn điểm mạnh yếu của kẻ địch ra sao? Người cũng cần nói rõ để chúng ta được biết!

Hòe gật đầu, đáp:

- Kẻ địch đầu tiên chúng ta có khả năng chạm trán là một loài trong Cối Quý, có tên là Khiếp Vệ Quý. Khiếp Vệ thân dưới là ngựa, thân trên là người, bắn cung giỏi vô địch. Vốn trong Cối Quý thì Khiếp Vệ không phải giống loài hùng mạnh gì nhưng được cái số lượng bọn chúng rất nhiều, lại thêm khả năng tổ chức tấn công theo bảy đàn vô cùng chặt chẽ. Chính vì thế trong những trận chiến lớn, bảy Khiếp Vệ là nỗi kinh sợ của rất nhiều giống quý hùng mạnh hơn. Nếu là các trận chiến tại Cối Trời và Cối Tu La thì Khiếp Vệ quá yếu kém, không thể sử dụng, nhưng nếu dùng tại Cối Ngươi thì Khiếp Vệ lại rất hữu dụng. Hơn nữa hình dáng bên ngoài của Khiếp Vệ là nửa người, nửa ngựa nên rất thuận tiện trà trộn vào kỵ binh của Cối Ngươi. Quân Thất Đất đoạt được thiên hạ, đánh từ Đông sang Tây mà không gặp đối thủ, có công lớn từ loài Khiếp Vệ. Khu trung tâm của sứ quán do đúng một trăm tên Khiếp Vệ bảo vệ. Kê mà tôi ngại nhất hoàn toàn không phải là kẻ có phép thuật mạnh nhất của bọn chúng là Ngư, mà chính là lũ quý này.

Ngô Soạn nghe thế thì vẫn tự tin nói:

- Chỉ có một trăm tên thì đoàn Sa Thú của ta thừa sức đối phó!

Ái ngờ Đệ Nhị Quý vốn lúc trước hào hứng với đàn thú cát là thế, mà giờ lại bất ngờ phản bác:

- Khách quan mà nói thì bọn thú cát thực lực không yếu. Nhưng so sánh với Khiếp Vệ thì báo của ông không nhanh bằng chúng, rắn của ông cự ly bắn không xa bằng chúng, khí của ông tuy đông nhưng không linh hoạt bằng chúng, ung của ông gặp chúng thì liền bị bắn cho gãy cánh.

- Thế thì phải làm sao?

Hòe nở một nụ cười tươi rói, đáp:

- Voi của ông tuy chậm chạp nhưng nếu kết hợp với huyền lực của tôi và Liễu hoàn toàn có thể đánh bại chúng.

Ngô Soạn biết tên quý trước mặt đã có tính toán sẵn, liền giao luôn trận đánh mở màn cho gã chỉ huy. Hòe không chút khách sáo nhận ngay. Nhưng ngoài lũ Khiếp Vệ ra, bên địch vẫn còn kẻ lợi hại khác là Ngư, một trong Thượng Cổ Tứ Yêu. Vị phán sự núi Tản tiếp tục hỏi Hòe về kẻ sách đối phó. Đệ Nhị Quý chẳng chút dẩu diếm, nói tiếp:

- Ngư cũng là một mối phiền toái. Không phải nói khoác chứ Thượng Cổ Tứ Yêu: Hồ, Kê, Mọc, Ngư, không ai là dễ đối phó. Ngay cả Bồ Rồng khi xưa cũng không thể giết sạch Tứ Yêu bọn tôi mà chỉ có thể phong ấn lại. Vốn dĩ bình thường Mọc không ngại gì Ngư nhưng đây là khi Mọc phải đù cả Ngũ Quý. Hiện tại Ngũ Quý chỉ có tôi và Liễu, dù thêm cả mọi người ở đây nữa thì vẫn rất khó đánh lại được Đệ Tứ Yêu.

Nhật Duật nghe gã nói thế thì ngạc nhiên hỏi:

- Vậy phải đối phó với Ngư như thế nào?

Hòe cười đáp lại:

- Có kẻ sách hết rồi nhưng hiện giờ chưa thể tiết lộ.

Tới đây thì Ngô Soạn cất tiếng phản đối. Ông ta cho rằng đã hợp tác với nhau thì phải nói hết ra kẻ sách, chứ cứ úp mở thì sẽ khiến người khác hoài nghi. Hòe chờ cho Ngô Soạn nói xong, mới dứt khoát trả lời:

- Nếu phán sự không tin tưởng, thì có thể lập Linh Hồn Lệnh lên người bọn quý chúng tôi.

Linh Hồn Lệnh chính là phương thức Lam phu nhân sử dụng để trói buộc các yêu quái phương Nam mà bà ta đã giải phong ấn hoặc thu phục. Linh Hồn Lệnh là cách khống chế linh hồn một cách tương đối. Người lập lệnh tuy không trực tiếp điều khiển linh hồn hoặc thân thể của kẻ nhận lệnh nhưng nếu kẻ nhận lệnh làm khác những gì “lệnh” quy định, người lập lệnh sẽ phát hiện ra ngay. Tùy vào mức độ thiết lập của “lệnh”, người lập lệnh có thể phá hủy linh hồn của kẻ nhận lệnh hoặc chỉ được cảnh báo khi có sự phản bội. Phương pháp này không chế trực tiếp linh hồn của kẻ khác nên thường vẫn bị coi là phép của yêu ma.

Ngô Soạn nghe Hòe nói thế thì lắc đầu, đáp:

- Lập Linh Hồn Lệnh thì không cần thiết, nhưng ta có cách khác. Hiện ta đã báo cáo mọi việc với đức thánh Tản. Đức thánh đồng ý với kế hoạch giải cứu Tam Trấn, sau đó lên phủ Cao Sơn hỗ trợ. Để có thể đoàn kết và tin tưởng nhau hơn, đức thánh có đề nghị mời các người vào Nam Phương Thần Hội, chính thức đứng chung hàng ngũ với các thần linh tại phương Nam.

Nhật Duật như không tin vào tai mình, gia nhập vào Nam Phương Thần Hội, như vậy chẳng phải là chính thức thành thần sao? Bên cạnh chàng, Liễu và Hòe cũng đưa mắt nhìn nhau đầy nghi hoặc. Ngô Soạn trông thấy dáng vẻ của bọn họ thì liền giải thích:

- Gia nhập Thần Hội không có nghĩa là chính thức thành thần tiên. Thần Hội được lập ra để tiện bề xử lý các công việc liên quan đến huyền thuật của phương Nam. Vì các người không phải là thần tiên nên khi gia nhập Thần Hội thì sẽ được đề tên ở bảng con, không được ghi vào bảng chính. Tuy chỉ đề tên tại bảng con nhưng như thế là rất vinh dự rồi. Ngay cả Ngũ Hồ Thần hiện tại cũng chỉ được đề tên ở bảng con mà thôi.

Nhật Duật nghe tới đây thì gật đầu không do dự, đáp:

- Tôi đồng ý gia nhập Thần Hội!

Bạc Nương thấy anh trai nuôi đồng ý thì cũng hùa theo:

- Vui quá... ta cũng muốn vào!

Liễu nhìn sang Hòe thăm dò. Tên áo xanh cười khùng khục rồi đáp thay cho cả hai:

- Chúng tôi chỉ là hai tên quý đối, được đức thánh Tản ưu ái mời ra nhập Thần Hội thì sao có thể chối từ.

Ngô Soạn hài lòng gật đầu:

- Rất tốt, các vị đều đồng ý gia nhập cả. Vậy đề nghị mọi người ghi danh vào Thần Danh Trục.

Vị phán sự nói đoạn rút từ trong áo ra một cuộn giấy vàng rồi tung lên cao. Cuộn giấy trải dài ra, bay phấp phới giữa không trung.

- Các vị, xin mời bản huyền lực vào để ghi tên!

Ngô Soạn nói dứt lời liền dùng bút lông phóng ra tia sáng vàng chiếu thẳng vào cuộn giấy. Cuộn giấy rực sáng rồi hiện ra dòng chữ “Nam Phương Thần Danh Trục”. Sau đó hàng nghìn chữ vàng nổi lên dày đặc. Những chữ này lóe lên trong chớp lát rồi biến mất ngay, cho dù Nhật Duật đã cố gắng tập trung huyền lực vào mắt để nhìn, nhưng vẫn không thể đọc được dù chỉ một chữ. Đúng lúc đó, chợt có tia sáng màu trắng đục chiếu thẳng tới, trên cuộn giấy vàng liền nổi lên dòng chữ “Ngũ Quý Đệ Nhị, Ảnh, Hòe”. Tiếp theo tia sáng đục là tia sáng màu lục có lẫn các sắc ông ánh cầu vồng phông vào. Lại có thêm hàng chữ tiếp tục hiện ra bên phía tay tả của những chữ cũ là “Ngũ Quý Đệ Nhất, Mê Mọc, Liễu”. Chiêu Văn Vương thấy vậy thì dòn huyền lực từ Đan Điền lên rồi giơ tay phát chương, phóng ra một tia sáng trắng có lẫn sắc vàng. Tia sáng chiếu vào thì thấy hiện lên dòng chữ “Trần Triều, Lôi Thổ, Trần Nhật Duật”. Bạc Nương đứng bên dưới cũng bắt chước, giơ tay chỉ chỉ, nhưng từ đầu ngón tay nàng nào phát ra thứ gì. Mẹ Tiên Bế vừa thất vọng, vừa xấu hổ, liền cuống cuống cất tiếng hỏi:

- Các người... làm thế nào được như vậy?

Liễu nghe thế thì ân cần chỉ dạy cho nàng cách sử dụng huyền lực.

- Mẹ Tiên Bế, sau này có thời gian tôi sẽ hướng dẫn thêm cho người!

Bạc Nương gật đầu, giơ tay phóng huyền lực hướng về cuộn giấy. Cuộn giấy chợt sáng bừng lên một lúc, rồi thì dòng chữ “Man Nữ, Dưỡng, Bạc Nương” mới từ từ hiện ra. Ngô Soạn và bọn Liễu, Hòe trông thấy Thần Danh Trục đã chính thức xác nhận thần khí của Bạc Nương là Dưỡng thì kẻ khen thầm tặc, người cười vui sướng. Sau khi mọi người ghi danh xong, cuộn giấy bay xuống chui tọt vào ống tay áo của Ngô Soạn.

- Như vậy là các vị đã chính thức ghi tên vào Thần Danh Trục, trở thành người của Nam Phương Thần Hội. Trước khi nghỉ ngơi chờ đến thời cơ hành động, ta sẽ phát cho những người mới một ít Cát Thiên Lý để tiện liên lạc với nhau.

Cát Thiên Lý chính là thứ cát vàng mà Ngô Soạn sử dụng để báo cáo với đức thánh Tản và thông báo sự việc tại quán Trán Vũ cho Nhật Duật. Bản thân Nhật Duật đã được Ngô Soạn phát cho một túi cát này khi đi qua cổng Tây Dương. Còn lại Liễu, Hòe và Bạc Nương lần lượt được Ngô Soạn đưa cho nốt. Trong lúc đó, Chiêu Văn Vương ra ngoài sai bảo bọn người hầu dọn cơm nước và chuẩn bị phòng nghỉ ngơi cho mọi người.

* * * * *

Màn đêm buông xuống trên phủ Chiêu Văn. Tại một căn phòng rộng rãi ở nơi thoáng đãng nhất trong phủ, ánh trăng chiếu qua song cửa gỗ lọt vào nơi trướng rủ màn che, soi sáng nửa khuôn mặt của người phụ nữ quý phái đang mãi ngắm nhìn những đám mây xam xám trôi lững lờ trên nền trời đen thẫm. Cô gái nhỏ nằm trên tấm phản gỗ lim gối đầu lên chân người phụ nữ chợt khẽ cựa mình, khiến bà ta vội vàng rời bỏ những trầm tư, đưa tay ra vỗ lưng ru nàng ngủ lại, rồi nhanh chóng kéo tấm màn lụa xuống để tránh đánh thức kẻ đang đắm chìm trong giấc mơ nồng nàn.

Khi bà ta vừa xong việc thì bất ngờ có giọng nói vang lên ở trong đầu:

- Mẹ Tiên Bé ngủ rồi à?

Liễu nghe thấy giọng nói này thì không ngạc nhiên, mà chỉ lẳng lặng đáp trả:

- Đã ngủ rồi! Cô ấy vẫn còn nhỏ tuổi, hai ngày nay dùng huyền lực liên tục nên thân thể hơi mỏi mệt. Hòe, người có chuyện gì cần nói với ta mà phải dùng đến phép Ngũ Quỷ Tương Thông vậy?

Ngũ Quỷ Tương Thông là một phép thuật đặc biệt của riêng Ngũ Quỷ. Nhờ có phép này mà Ngũ Quỷ có thể nói chuyện với nhau trong tâm trí khi ở một khoảng cách đủ gần mà kẻ khác không thể phát hiện ra. Lần trước Hòe thông báo với Liễu về việc lánh mặt Lam phu nhân tại quán Trán Vũ chính là sử dụng phép này.

Hòe tiếp tục nói:

- Bà nghĩ thế nào về việc ghi danh vừa rồi?

Liễu trầm tư mất một lúc, rồi mới đáp:

- Ta cảm giác ghi danh cũng là một hình thức trói buộc, không khác mấy so với Linh Hồn Lệnh.

Hòe cười lên khàn khặc:

- Đúng vậy, Thần Danh Trục lợi hại không kém gì Linh Hồn Lệnh đâu. Nhìn qua có vẻ tự nguyện nhưng một khi đã ký tên lên đó thì toàn bộ thông tin về huyền lực và sức mạnh của kẻ ký tên đều bị lưu lại. Nếu người ký tên dám phản bội thì núi Tản Viên cũng có đầy đủ thông tin để đối phó.

- Vậy sao người còn đồng ý ký?

- Tinh thể lúc đấy không làm thế sao bọn họ tin tưởng chúng ta được? Dù sao thì Thần Danh Trục cũng chỉ khống chế về mặt hình thức chứ không thể biết hết các việc của người ghi danh.

Liễu thờ dãi, rồi quyết định nói thẳng những điều bà ta vẫn canh cánh trong lòng:

- Hòe, ta vẫn không hiểu. Người dùng bao nhiêu mưu kế, bịa ra những chuyện như Bỏ Ròng cho chúng ta cơ hội nếu đi theo Mẹ Tiên tái sinh, rồi còn phản lại Lam phu nhân, gia nhập vào Thần Hội chống lại Côi Quý. Sao người lại chọn việc phản bội Côi Quý?

Hòe cười khẩy, không đáp ngay mà hỏi lại:

- Mục tiêu quan trọng nhất của chúng ta là gì?

Liễu hít vào một hơi, nói:

- Phục hồi lại Ngũ Quỷ.

Hòe gật đầu, tiếp tục:

- Khi tôi được Lam phu nhân giải phong ấn, tôi nghĩ bà ta là kẻ duy nhất có khả năng hồi sinh toàn bộ Ngũ Quỷ. Nhưng rồi bà ta lập Linh Hồn Lệnh lên người tôi và bà. Ngũ Quỷ được giải thoát để làm gì khi lại rơi vào sự điều khiển của kẻ khác.

- Đúng vậy, nếu cứ suốt ngày bị Lam phu nhân khống chế, ta thà cứ ở nguyên trong phong ấn còn hơn.

- Giờ thì ngoài Lam phu nhân ra, chúng ta đã tìm ra được người khác có khả năng phục hồi Ngũ Quỷ.

- Ý người là Mẹ Tiên Bé?

Hòe gật đầu:

- Bà đã kể cho tôi nghe về việc Mẹ Tiên Bé dùng khả năng của mình để giải thoát cho bà khỏi Linh Hồn Lệnh ra sao. Và như chúng ta đã thấy, Mẹ Tiên Bé đúng là có thần khí là Dương. Nếu tận dụng khéo sự tin tưởng của nàng ta đối với bà, thì sẽ rất có lợi cho việc giải phóng phong ấn và tụ tập lại nhóm Ngũ Quỷ sau này.

- Ta hiểu ý người rồi. Tóm lại người làm tất cả những việc vừa rồi chỉ để chiếm lòng tin của Mẹ Tiên Bé.

Hòe cười lên khàn khặc, nói:

- Mẹ Tiên Bé chỉ là một cô nhóc, vốn rất dễ lừa. Có điều xung quanh cô ta có không ít kẻ thông minh.

- Vì vậy người bày ra màn kịch bảo vệ phương Nam?

- Cũng không hẳn là kịch, tôi thực sự muốn bảo vệ phương Nam. Vì nếu Cối Quý chiếm được hết phương Nam thì coi như Cối Người hoàn toàn nằm dưới sự điều khiển của lũ nanh ác. Lúc đó nơi đây sẽ tràn ngập các loài quý, và chúng ta sẽ phải chia sẻ con mồi với những kẻ mạnh khác.

Hòe càng nói giọng càng lên cao đầy hung hăng. Rõ ràng một con cáo già không bao giờ mong muốn đàn gà trong địa bàn của mình lọt vào mắt các con cáo khác. Liệu có vẻ hiểu ra, nhưng vẫn hỏi thêm:

- Nhưng nếu chúng ta theo Lam phu nhân chẳng phải sẽ lập công đầu sao? Cối Quý sẽ ưu tiên cho bọn ta chứ?

- Bà thật ngây thơ, hết thỏ rồi chó săn sẽ bị giết. Chúng ta vốn không phải sinh ra ở Cối Quý, toàn bộ đều là người sau khi chết hóa thành quý. Bà cũng biết là Cối Quý kỳ thị loại chúng ta như thế nào rồi đấy. Dù có ra công, ra sức cho Lam phu nhân thì sau khi thành công chúng ta cũng sớm bị phế bỏ mà thôi. Chẳng bằng ra sức bảo vệ Cối Người, nếu thành công thì chúng ta đường hoàng ở lại phương Nam. Lúc đó toàn bộ con mồi nơi đây đều là của chúng ta hết.

Hòe nói xong thì từ mồm liền phát ra vài âm thanh réo rắt. Liệu đoán già này chắc vừa huyt sáo trong con hưng phấn về một tương lai béo bở. Đệ Nhất Quý không lạc quan được như Hòe, nên vẫn cố tranh luận:

- Nhưng Cối Tu La đang rất hùng mạnh, bọn họ đã chiếm được gần hết Cối Trời rồi. Cối Quý lại được Cối Tu La bảo trợ. Vì vậy khi Tu La chiếm ưu thế trong Thần Chiến, Cối Quý cũng mặc sức lên Cối Người mà hoành hành. Hiện tại phương Bắc đã rơi vào tay các quý vương rồi, liệu phương Nam có khả năng chống trả lại bọn họ?

Hòe chep miệng hai cái, ra vẻ như thông cảm cho sự hiểu biết còn thô lậu của đồng bọn. Thần khí của Đệ Nhị Quý là Ảnh, có một năng lực rất đặc biệt là có thể tạo ra rất nhiều phân thân, kể cả khi bản thể bị giam cầm hoặc phong ấn. Tuy các phân thân đó không mạnh, nhưng có khả năng chu du khắp sáu cõi. Thế nên Hòe luôn có được luồng thông tin đa dạng và kịp thời. Gà quyết định nói cặn kẽ mọi điều để chấm dứt cuộc bàn luận sớm:

- Đó chỉ là những thắng lợi tạm thời mà thôi. Cối Tu La dùng thủ đoạn sét đánh không kịp bưng tai, không biết bằng cách nào mà chiến thắng Cối Trời liên tiếp. Có điều sự việc không được như ý các Tu La cho lắm, bọn họ thực ra muốn tốc chiến tốc thắng, chiếm toàn bộ Cối Trời. Nhưng kế hoạch đó đã thất bại thảm hại, giờ Cối Trời đã đề phòng cẩn thận. Chư Thiên lại vừa nhận thêm được sự hỗ trợ từ Bồ Rồng và Bát Hải Quân, khiến cho Tu La kẹt cứng trong trận chiến lần này. Một khi Thần Chiến kết thúc mà Tu La không đạt được thắng lợi gì đáng kể, thì sáu cõi Luân Hồi sẽ trở về trật tự cũ. Cối Trời sẽ rảnh tay hơn và quay trở lại hỗ trợ Cối Người. Lúc đó lũ quý vương sớm phải cút hết về quê quán thôi.

- Như vậy sắp tới chúng ta nên làm gì?

- Chúng ta cứ đi theo Nam Phương Thần Hội, nhưng nếu có sự gì nguy hiểm thì tùy cơ hành động.

Liều gạt đầu đồng ý, dù sao thì từ xưa Hòe vẫn là kẻ quân sư của cả bọn:

- Ta hiểu rồi! Hòe, cũng may là người tính toán giỏi, mặc dù bị Bồ Rồng phong ấn mà tình hình sáu cõi vẫn nắm trong lòng bàn tay.

Hòe ánh mắt lóe lên tia tàn độc, nói:

- Tôi cả nghìn năm chôn chân một chỗ, chỉ có mỗi việc tạo ra các phân thân đi thu thập tin tức thì làm gì mà tình hình chả nắm trong lòng bàn tay. Lần này được tự do, chúng ta phải tận dụng tối đa những thông tin đã biết.

Hòe ngừng lại suy nghĩ một lúc, rồi sau đó mới gằn giọng nhấn mạnh từng từ:

- Bà cần phải nhớ mục tiêu quan trọng nhất của chúng ta là dành lại sự tự do cho Ngũ Quý! Khi cần thiết ngay cả Mẹ Tiên Bé cũng có thể hy sinh!

Liều nhắm mắt lại, một lúc sau mới mở ra, đáp:

- Ta biết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 44: Quỷ Khiếp Vệ

Khu sứ quán nằm bên hồ Lục Thủy(1), chiếm trọn vẹn cả bờ phía Tây. Trước đây khu này dành cho tất cả các đoàn sứ nước ngoài sang Đại Việt cầu kiến. Nhưng từ khi Đại Nguyên chính thức thiết lập quan hệ thiên triều với Đại Việt, các đoàn sứ Nguyên được cử sang đều rất hách dịch, lúc nào cũng chiếm trọn cả khu, đuổi các đoàn sứ già nước khác về dịch trạm gần Văn Miếu. Lần này Sài Thung sang cũng không phải ngoại lệ, hẳn cùng đội kỵ binh quý tộc Thất Đát độc chiếm khu sứ quán. Lều trưởng quân Thất mọc lên nhan nhản suốt một dải ven hồ.

Trăng lên cao dát bạc mặt nước, soi tỏ bóng cây khẳng khiu run lẩy bẩy trong cơn gió lạnh. Khu sứ quán tường rộng, cờ rù, màn treo hiện lên giữa nền trời đen thẫm.

Hòe dẫn mọi người nhanh chóng vượt qua khu lều trưởng vòng ngoài của quân Tần Phụ(2). Khu này tuy đèn đuốc sáng trưng như ban ngày nhưng trên cái sân lát đá xám lại bày ra cảnh lộn tuộn, bừa bộn mà im ắng. Đăm ba chục tên lính chia làm đôi ba tốp, ngồi quây quần quanh đồng cùi lửa, ngủ gà gật, việc canh gác coi như bỏ bễ. Trên mặt sân đá xù xì để bày bừa những nồi, niêu và chõ quạt. Nhóm Nhật Duật khi đi qua đây tưởng như vừa lạc vào một trại tị nạn hơn là trại lính.

Vượt qua khu ngoài, cả nhóm tiến vào chỗ lều trại của đám thân binh người Thất Đát. Nơi này lại khác hẳn, tất cả đều ngăn nắp, trật tự. Quân lính canh gác cẩn mật, thái độ nghiêm túc. Binh lính Thất Đát lần này sang đây không phải là thành phần tinh nhuệ nhất, nhưng vẫn giữ được tinh thần dũng sĩ của đội quân tung hoành vô ngựa từ Đông sang Tây. Tên lính Thất mặt tròn, mắt híp, chân vòng kiềng nhưng đôi vai to rộng, bắp tay rắn chắc. Cứ hai tên một đứng gác cạnh đồng lửa lớn, thái độ vô cùng nghiêm túc, tập trung, khác hẳn bọn lính Tần Phụ.

Với tài phép của mọi người, việc vượt qua hai khu trại mà không kinh động tới lũ canh gác là chuyện dễ dàng. Sau khi qua đám lều trưởng của quân Thất, cổng vào chính của sứ quán hiện ra trước mắt. Trông thấy cảnh vật nơi đây, Nhật Duật boảng hoàng không tin nổi mắt mình. Sứ quán hiện giờ quả khác so với sứ quán mà chàng thường hay lui tới. Cổng chính của khu sứ đã bị gỡ bỏ, các gian nhà với mái ngói vẩy cá đặc trưng của Đại Việt cũng đã biến mất, thứ duy nhất còn sót lại là bức tường rào thấp xây bằng gạch đỏ. Bên trong khu sứ quán giờ đã trở thành bãi đất rộng với hàng ha sả số các lều, các trường dựng xen kẽ nhau như một đồ thành thu nhỏ.

- Lối này! - Hòe nói đoạn lướt đi như bóng ma.

Đệ Nhị Quý chạy ngang, tạt dọc, lúc nhảy chéo, khi lại bay qua cả đỉnh lều. Tất cả bám theo sau gã, tuyệt đối không dám lơ là.

Mọi người cảm giác chạy càng lúc càng nhanh nhưng lại không mất sức tí nào, cứ như chỉ cần một cái nhấc chân nhẹ là có thể vượt qua cả chục trượng. Đồng lều trưởng lướt vù và trước mặt dần tạo thành một hình ảnh đầy màu sắc bám theo cả đoàn. Rồi bất chợt có con lóc xoáy nổi lên, thỉnh thoảng cuốn tất cả mọi người vào bên trong nó.

Con lóc qua đi, Nhật Duật đặt chân xuống đất lấy lại thăng bằng rồi nhìn về phía trước. Trong mắt chàng hiện ra bãi đất rộng trải dài. Ở chính giữa bãi là chiếc lều khổng lồ được thêu thùa điểm dứa và đính nhiều loại châu báu rực rỡ. Phía sau căn lều, mặt hồ Lục Thủy ửng lên ánh bạc đầy vẻ cô liêu.

- Thiết kế căn cứ của Lam phu nhân rất đơn giản! - Hòe cất tiếng. - Đám lều trưởng vòng ngoài của quân lính dùng để che mắt người khác, nguy tạo doanh trại đoàn sứ. Đồng thời đám lều trưởng này được dựng theo trận pháp đặc biệt nhằm ngăn cản yêu khí cực mạnh của lũ thuộc hạ thoát ra ngoài. Sau khi vượt qua trận pháp, căn cứ chính của Lam phu nhân mới lộ diện. Nơi này chỉ có duy nhất một chiếc lều khổng lồ gọi là La Sát Hoàng Kim Trướng. Ngày thường Lam phu nhân ở trong đó, đám yêu ma, quỷ quái thuộc hạ canh giữ xung quanh. Tất cả đồ đạc, chiến lợi phẩm, thậm chí tù nhân đều được cất giữ trong Hoàng Kim Trướng. Giờ chúng ta muốn đoạt lại linh hồn hai vị thần trong Tứ Trấn Thăng Long, thì không có cách nào khác là phải xông thẳng vào trong trướng vàng, sẵn sàng đối đầu với lũ yêu quái bảo vệ nơi đây.

Ngô Soạn đứng bên cạnh nghe Hòe nói vậy cười lên ha hả đầy phấn khích:

- Hay lắm, đã lâu rồi ta không tham gia thần trận. Lần này hy vọng được một phen giãn gân, giãn cốt!

Hòe gật đầu, nói tiếp:

- Tốt lắm! Như chúng ta đã thống nhất, tượng binh(3) của phán sự sẽ làm quân chủ lực. Mà ngài có cả thần khí là Sa Lân Mộc đúng không? Vậy phán sự hãy tập trung toàn bộ thần lực về ra lũ voi, sau đó hóa ra dây mây bọc lấy chân bọn chúng, vì đây là nơi yếu nhất dễ bị bọn Khiếp Vệ chém vào.

Ngô Soạn nghe vậy thì mắt sáng lên, đáp:

- Người nói có lý lắm! Sa Thủ của ta thân thể bằng cát nên dù có đứt đầu vẫn chiến đấu được, nhưng nếu gãy chân thì lại thành vô dụng. Bọc chân vào sẽ hạn chế điểm yếu này đi nhiều.

Xong việc với Ngô Soạn rồi, Hòe tiếp tục quay sang Liễu chỉ đạo:

- Sau khi phán sự về ra đội tượng binh, bà hãy cho lũ quý con bám lên trên người voi. Khi quân Khiếp Vệ lại gần bọn thú cát, lũ nhóc cần nhanh chóng nhảy lên lưng chúng. Sau đó cần xé như thể nào thì tùy lũ nhóc, còn tôi sẽ dùng thần lực của mình để che dấu cho bọn chúng tránh bị Khiếp Vệ phát hiện.

Liễu lạnh nhạt đáp:

- Ta biết rồi!

- Chiêu Văn Vương, vì người chưa từng tham dự thần trận và thần lực của người cũng không tạo được binh lính. Do vậy nhiệm vụ của người là phóng ra thật nhiều sấm sét nhằm vào quân địch. Tuy sấm sét không làm chúng tổn thương nhưng sẽ làm đội hình rối loạn.

- Tôi đã rồi!

Tới đây thì Bạc Nương chợt lại gần níu tay áo Hòe, hỏi:

- Thế ta phải làm gì? Ta cũng muốn tham gia.

Hòe cười, đáp:

- Mẹ Tiên Bê, nàng hãy nhìn kỹ cách phán sự tạo ra lũ voi. Trong lúc chiến đấu có con voi nào bị đánh gục thì nàng dùng huyền lực của mình phục hồi lại cho nó.

Có gái nhỏ nghe thế thì reo lên:

- Hay lắm, cái này ta làm được!

Thấy việc phân công đã xong, Hòe hài lòng nói:

- Không trận chiến nào là có thể chắc thắng hoàn toàn. Nhưng lần này chúng ta đã có tính toán và chuẩn bị kỹ, sẽ đạt được nhiều lợi thế đấy.

- Chuẩn bị tấn công thôi! - Ngô Soạn có vẻ nóng lòng, lên tiếng giục.

Đệ Nhị Quý không hề vội vã, vẫn cẩn thận dặn dò nốt:

- Sau khi tôi ra hiệu lệnh, phiên phán sự dồn hết sức lực để vẽ tượng binh. Rồi ông phải chỉ huy lũ voi chiến gây ra càng nhiều âm ỉ càng tốt để thu hút sự chú ý của bọn Khiếp Vệ. Khi bọn này tìm tới, chúng ta cần dốc toàn lực đánh cho chúng tan tác trong thời gian ngắn nhất. Mọi người lưu ý cần phải hạ bằng được lũ Khiếp Vệ trước khi Ngự kíp can thiệp. Nào bắt đầu thôi!

Hòe vừa dứt lời, Ngô Soạn liền truyền huyền lực lên đầu bút lông rồi vẽ ào ào vào khoảng không trước mặt. Đội tượng binh thân cát, chân bọc gỗ nhanh chóng xuất hiện. Đàn voi rống lên hung dữ, dậm chân xuống đất gây ra những tiếng huỳnh huých.

Nhật Duật thấy đàn voi con nào con nấy to gấp rưỡi voi chiến thông thường. Ngà bọn chúng lớn gần bằng gốc cây, vòi thì như con trăn khổng lồ quật tung nền đất. Hơn hai chục con voi cát không khác gì một đoàn quái vật tạo nên khí thế hung dữ tột cùng. Đội tượng binh này có thể gây khiếp sợ cho bất kỳ đội quân chính quy nào của triều đình cho dù là Vạn Kiếp Quân hay Thánh Dực Quân. Thần trận quả là khác xa so với những gì Nhật Duật có thể tưởng tượng. Thảo nào khi được thần tiên trợ giúp, một quốc gia bình thường có thể trở nên cực kỳ hùng mạnh.

Chiêu Văn Vương cả người toát mồ hôi, cảm thấy trọng trách của mình vô cùng nặng nề. “Nếu Đại Nguyên được các quý vương giúp sức trong cuộc chiến với Đại Việt thì rõ ràng tình thế là rất nguy hiểm. Vì thế ta cần nhanh chóng thành thạo thần trận để ra sức bảo vệ đất nước”.

Ở xa xa chỗ Hoàng Kim Trướng, tiếng tù và bỗng nổi lên xé toạc màn đêm tĩnh lặng. Hòe tù và vừa dứt, từ phía trướng vang tới hàng loạt những tiếng vỗ ngựa dồn dập.

- Kẻ địch đã hành động rồi! - Hòe nói đoạn phát tay, tạo ra một làn khí mờ ảo bao bọc lấy cả bọn trừ mỗi Ngô Soạn.

Vị phán sự núi Tân thì nhảy lên con voi cát đầu đàn, gươm bút lông chỉ thẳng hướng trưởng vàng hô to:

- Giết!

* * * * *

Viên bách hộ trưởng(4) thân trên mặc giáp bạc, thân dưới phủ một tấm lưới sắt mắt tròn như mắt cá. Y tay cầm cây cung sắt, chỉ vào đàn voi cát trước mặt rồi xì xỏ mấy câu quý ngữ(5) với bọn thuộc hạ đằng sau. Lũ Khiếp Vệ nghe y nói nhất loạt cười lên hô hô. Với bọn quý binh từng trải trăm trận thì đám voi cát hung dữ nhưng chậm chạp kia chẳng khác nào những con gà béo.

Tên bách hộ trưởng thét to thay hiệu lệnh xung trận. Một trăm quý Khiếp Vệ liền tách ra thành mười cánh quân, chạy tản ra hai bên tả, hữu để bao vây đàn voi cát vào giữa. Chiến thuật của bọn Khiếp Vệ được gọi là chiến thuật “quần lang”. Chiến thuật này bắt chước theo kiểu đàn sói hoang đi săn. Mỗi đàn chục con sói sẽ tản ra, bao vây xung quanh con mồi rồi sử dụng tốc độ và sự linh hoạt đánh úp từ bốn phương tám hướng. Con mồi dù có là hươu to hay là cả đàn ngựa, một khi bị bảy sói quây thường đều bị động và hoảng sợ. Bảy sói tuy chỉ có chục con nhưng di chuyển nhanh nhẹn, độ linh hoạt cao nên có thể vây bắt cả đàn đông đúc. Chó sói cứ nhân lúc bọn ngựa, hươu sơ hở thì nhảy vào cắn xé, khi đối phương đề phòng thì lại chạy dạt ra xa. Đòn tấn công cứ thế lập đi lập lại là sự tra tấn cả về thể xác lẫn tinh thần dành cho con mồi.

Quân Khiếp Vệ áp dụng đúng chiến thuật này của đàn sói. Bọn chúng lại còn là những tay cung lão luyện. Vì thế khi gặp các chủng loài mạnh hơn, quý Khiếp Vệ không hề sợ hãi mà ngay lập tức chạy tủa ra hai bên, tạo thành đội hình bao vây kẻ địch vào giữa. Sau đó chúng dùng cung tên bắn liên tiếp vào mục tiêu. Khi đối phương phản công, vòng tròn bao vây của Khiếp Vệ giãn ra, khi kẻ thù ngừng, vòng tròn lại thu hẹp. Vòng tròn bọn chúng tạo ra như một vòng kim cô bóp dần sức kháng cự của kẻ địch. Mục tiêu mà bọn Khiếp Vệ ưa thích nhất tất nhiên là những loại công kênh, nặng nề, di chuyển chậm. Tuy đoàn voi cát thể lớn hung hãn, sức mạnh bạt núi nhưng trong mắt bọn Khiếp Vệ thì mấy con voi chậm chạp này không phải đối thủ xứng tầm.

Một trăm Khiếp Vệ tạo thành mười đội nhanh chóng bao vây đoàn voi. Chúng cứ đội này tấn công, đội kia lại rút, phối hợp với nhau rất nhịp nhàng. Hàng loạt tên rào rào bắn tới các thân hình không lồ màu vàng nhạt. Đàn voi uốn vọt, phun cát, phi phi bắn trả bọn Khiếp Vệ. Lũ quý né tránh một cách dễ dàng, vô ngựa phi nhanh như gió. Rồi lại có thêm đợt tên như mưa nữa đổ xuống người đám voi. Đàn sa thủ chẳng mấy chốc con nào con nấy mình gấm đầy tên. Nhưng thân voi làm từ cát, chân lại được gia cố bởi hàng loạt dây mây. Vì thế tuy bị bắn trúng nhiều nhưng bọn voi không ảnh hưởng gì. Lũ vọt to cứ kiên trì tấn công. Bọn Khiếp Vệ đánh một hồi nhưng không khiến đàn voi tổn hại mấy mà chỉ làm chúng ngày càng hung dữ hơn.

Tên bách hộ trưởng thấy vậy liền ra hiệu cho bọn thuộc hạ dồn đội hình để nghe chỉ thị. Khi cả lũ chạy lại gần, bách hộ trưởng liền rút ra một tràng quý ngữ, giọng điệu ra chiều sőt ruột. Lũ Khiếp Vệ nghe y nói thì reo lên mừng rỡ. Bọn chúng đồng loạt bỏ cung, rút trường đao đeo ở bên hông ra. Hộc đang núp trên lưng một con voi cát trông thấy thế thì cười khẩy. “Lũ Khiếp Vệ các ngươi xuống Cõi Người làm loạn đã lâu không có địch thủ. Hôm nay quả nhiên chỉ cần không ăn tươi nuốt sống được con mồi là sinh nóng vội”.

Bọn quý Khiếp Vệ lại chạy tản ra. Chúng gào lên những tràng đình tai, trường đao trong tay múa loang loáng. Sau khi nghe hiệu lệnh của tên bách hộ trưởng, mười đạo Khiếp Vệ vội áp sát, quyết tâm chặt đứt đoạn chuyển tiếp từ dây mây sang cát trên chân đoàn voi.

Ngay sau khi lũ Khiếp Vệ tấn công, có mấy con voi cát trúng đòn đổ nhào xuống, thể trận tượng binh trở nên rối loạn. Tên bách hộ trưởng trông thấy cảnh đấy chưa kịp vui mừng, thì thể trận lại đột ngột đổi chiều.

Những con voi cát vừa đổ ngã đã ngay lập tức đứng dậy được. Chiếc chân bị chặt không hiểu bằng cách nào bay về gắn lại trên thân như không hề có việc gì xảy ra. Cùng lúc đó, tiếng quý gào nổi lên ầm ầm khắp chiến trường. Tiếng đó lạnh lạnh, vang vang, lúc thì như lũ trẻ con cười đùa, khi lại như đám nhóc ăn vạ. Hiện nhiên tiếng này không phải của bọn Khiếp Vệ. Tuy nhiên, thứ khiến bách hộ trưởng hoảng sợ nhất, là đội hình vốn theo thứ tự chặt chẽ của bọn thuộc hạ đột nhiên rối loạn.

Tiếng quý kêu gào càng lúc càng nhiều. Khi này bách hộ trưởng mới nhận ra trên lưng của rất nhiều Khiếp Vệ có vài đứa quý con đang cào cấu, cắn xé. Ưu điểm của quân Khiếp Vệ là nhanh nhẹn, linh hoạt nhưng chúng có một nhược điểm chí mạng là một khi kẻ địch ngồi lên lưng, mạng sống của Khiếp Vệ liền rơi vào nguy hiểm. Lũ quý con tuy không tạo ra các vết thương nặng, nhưng chúng ra sức quấy phá khiến nhiều tên Khiếp Vệ chạy lung tung. Voi cát nhân cơ hội đó đập vùi xuống, máu me văng ra tung tóe. Chỉ trong một thời gian ngắn đã có cả chục tên quý bị giết.

- Trung Hành Lôi Kích!

Từ trên không hàng trăm tia sét bắn rào rào xuống chiến trường như mưa rơi. Tia sét không thật chính xác, cũng không phân biệt rõ địch ta, cứ từng đợt, từng đợt đổ ầm ầm trên đầu cả lũ voi lẫn bọn quý. Tuy nhiên tượng binh vốn là cát, sét chẳng có ảnh hưởng mấy. Chỉ khổ cho Khiếp Vệ vốn đang bị bọn quý con quấy rối, nay chẳng may trúng thêm tia sét thì cả người tề liệt. Vòi voi cát đập xuống, chân voi cát dẫm nát, máu me bay đầy trời. Qua tàn tuấn hương, đội quân gồm một trăm tên quý Khiếp Vệ đã bỏ mạng mất nửa.

Tên bách hộ trưởng thấy cảnh toàn quân sắp bị giết sạch thì mắt long sòng sọc, rống lên ồ ồ. Bọn Khiếp Vệ nghe tiếng rống thì vội trấn chỉnh hàng ngũ, mặc kệ bọn quý con cắn xé trên lưng. Trường đao múa tít, mắt đỏ ngầu màu máu, gần năm chục Khiếp Vệ còn lại đột nhiên khôi phục về đúng mảnh vô song. Bách hộ trưởng lại hô một tiếng nữa, toàn bộ lũ Khiếp Vệ găm lớn lao thẳng vào đoàn voi cát.

Một màn chém giết xảy ra ác liệt. Voi cát cứ bị đánh gục thì lập tức hồi phục, nhưng bọn Khiếp Vệ như lên cơn điên, lăn xả thân mình vào đàn thú. Tiếng gào, tiếng rú, tiếng quý kêu, tiếng vùi đập, tiếng chân dẫm, tiếng voi rống, tiếng đao múa, tất cả hòa quyện vào nhau, trộn lẫn vào nhau tạo ra thứ âm thanh chiến tranh kinh hoàng.

* * * * *

* Chú thích:

- (1) Hồ Lục Thủy: tức hồ Hoàn Kiếm hiện nay.

- (2) Quân Tân Phự: là hàng binh người Tống của Đại Nguyên.

- (3) Tượng binh: tức binh đoàn voi chiến.

- (4) Bách hộ trưởng: là một chức vụ chỉ huy quân đội của quân Nguyên, bách hộ trưởng chỉ huy đúng một trăm quân.

Bạn đang đọc truyện *Thần Chiến Triều Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.